JO NESBØ

CRIME

Liliacul

PRIMUL VOLUM
DIN SERIA HARRY HOLE

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

JO NESBØ

Liliacul

— Seria HARRY HOLE #1 —

Original: *Flaggermusmannen* (1997)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

— 2018 —

Walla

1
Sydney

Ceva nu era în regulă.

La început, ofiţerul de la paşapoarte – o femeie – îi zâmbise:

— Care-i treaba, amice?

— Totu-i bine, minţise Harry Hole. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când decolase de la Oslo via Londra şi, după ce schimbase avionul în Bahrain, se alesese cu acelaşi loc de rahat de lângă ieşirea de urgenţă. Din motive de securitate, scaunul nu putea fi lăsat pe spate decât un pic şi, până să ajungă la Singapore, şalele lui se făcuseră aproape terci.

Iar acum, femeia de la ghişeu nu mai zâmbea. Îi cerceta paşaportul cu un interes suspect. Greu de zis dacă fotografia sau numele lui o făcuseră, la început, să fie atât de binedispusă.

— Cu afaceri?

Harry Hole nutrea bănuiala că ofiţerii de la paşapoarte din mai toate colţurile lumii ar fi adăugat şi un „domnule”, citise însă că genul ăsta de politeţe formală nu era foarte răspândit prin Australia. Nici nu conta de fapt, Harry nu era foarte obişnuit să călătorească în străinătate şi nici snob – nu voia decât o cameră de hotel şi un pat, cât mai rapid cu putinţă.

— Da, răspunse bătând darabana pe blatul ghişeului.

Şi, în clipa aceea, buzele ei se pungiră, se făcură urâte şi articulară, pe un ton apăsat:

— De ce nu există o viză în paşaportul dumneavoastră, domnule?

Inima îi stătu în loc, cum se întâmpla – invariabil – când simţea iz de catastrofă. Poate că „domnule” era folosit doar când situaţia devenea gravă?

— Scuze, am uitat, bâigui Harry căutându-se febril prin buzunarele interioare.

De ce nu-i putuseră lipi o viză specială în paşaport, cum

făceau cu vizele standard? În spatele lui, la coadă, se auzea bâzâitul slab al unui casetofon portabil. Îşi dădu seama că e tovarăşul lui de călătorie din avion. Cât durase drumul, ascultase aceeaşi casetă. De ce naiba nu-şi amintea niciodată în ce buzunar îşi punea chestiile? Era o arşiţă ca de iad, chiar dacă se făcuse în jur de zece seara. Harry simţea că începe să-l mănânce pielea capului.

Găsi documentul până la urmă şi îl aşeză pe ghişeu, simţindu-se nespus de uşurat.

— Poliţist, deci?

Femeia de la paşapoarte ridică ochii din document şi îl cercetă cu privirea, însă nu mai avea buzele strânse.

— Sper că n-au fost omorâte ceva blonde norvegiene? chicoti ea şi apăsă tare ştampila pe foaia cu viza specială.

— Păi… doar una, de fapt, răspunse Harry Hole.

✯

Holul de la sosiri era plin de ghizi de la agenţii turistice şi de şoferi de limuzine care ridicau cartoane cu nume, însă nu se vedea niciun Hole scris pe nicăieri. Era pe cale să urce într-un taxi când un bărbat de culoare, îmbrăcat cu blugi spălăciţi şi cămaşă hawaiiană, cu un nas neobişnuit de lat şi cu păr negru şi creţ îşi făcu loc prin mulţimea purtătorilor de cartoane şi se apropie cu paşi mari de el.

— Domnu’ Holy, presupun! declară triumfător.

Harry Hole îşi trecu în revistă opţiunile. Hotărâse să-şi petreacă primele zile în Australia corectând pronunţia numelui său de familie, pentru a nu fi confundat cu diverse despicături şi orificii[1]. Însă „domnul Holy” era infinit mai preferabil.

— Andrew Kensington. Care-i treaba? rânji omul şi întinse o mână enormă.

Îl strânse atât de tare, încât Hole avu impresia că-şi băgase mâna într-un storcător de fructe.

— Bun venit la Sydney! Sper că ai avut un zbor plăcut, continuă cu evidentă sinceritate străinul, ca un ecou al anunţului însoţitoarei de zbor, făcut cu douăzeci de minute în urmă.

[1] În engleză, hole înseamnă „gaură” (N.t.).

Apucă valiza ponosită a lui Harry şi porni către ieşire fără să mai arunce vreo privire înapoi. Harry se ţinu aproape.

— Lucrezi pentru poliţia din Sydney? îl întrebă, încercând să înceapă o conversaţie.

— Chiar aşa, amice. Aşa că ai grijă!

Uşa batantă îl lovi pe Harry drept în nas, făcându-l să lăcrimeze de durere. Niciun moment umoristic de doi bani n-ar fi putut începe mai aiurea. Îşi frecă nasul şi înjură în norvegiană. Kensington îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Ale naibii uşi, nu? zise.

Harry nu-i răspunse. Nu ştia cum să reacţioneze la genul ăsta de remarcă de la antipozi.

În parcare, Kensington descuie portbagajul unei Toyote mici, uzate, şi îndesă acolo valiza.

— Vrei să conduci, amice? întrebă cu surprindere în glas.

Harry îşi dădu seama că se aşezase pe locul şoferului. Fireşte, ce naiba, în Australia se conducea pe cealaltă parte a drumului. Însă locul de lângă şofer era atât de înţesat cu hârtii, casete şi tot felul de gunoaie, că Harry preferă să se strecoare, cu ceva efort, în spate.

— Trebuie să fii aborigen, zise în timp ce ieşeau pe autostradă.

— Se pare că nu poţi fi dus de nas, domnu' poliţist, răspunse Kensington, aruncând o privire scurtă în oglindă.

— În Norvegia vă spunem negri australieni.

Kensington rămase cu privirea aţintită în oglindă.

— Serios?

Harry începea să se simtă stânjenit.

— Ăă… voiam să zic că strămoşii tăi nu s-au numărat, evident, printre condamnaţii trimişi aici de Anglia, acum două sute de ani.

Voia să arate că ştie câte ceva despre istoria ţării.

— Aşa-i, Holy. Strămoşii mei au venit un pic înaintea lor. Cu vreo patruzeci de mii de ani mai devreme, ca să fiu mai exact.

Zicând acestea, Kensington zâmbi larg în oglindă. Harry îşi făgădui să-şi ţină gura o vreme.

— Înţeleg. Spune-mi Harry.

— OK, Harry. Eu sunt Andrew.

✯

Cât mai ţinu drumul, Andrew fu cel care purtă greul conversaţiei. Îl duse pe Harry spre King’s Cross, trăncănind fără oprire: zona asta era cartierul roşu al Sydney-ului, centrul comerţului cu droguri şi, în mare parte, sediul mai tuturor afacerilor dubioase din oraş. Unul din două scandaluri părea să aibă ceva de-a face cu vreun hotel ori local de striptease aflat în perimetrul acela de un kilometru pătrat.

— Am ajuns, zise brusc Andrew, trăgând maşina pe margine, apoi coborî şi scoase din portbagaj valiza lui Harry. Ne vedem mâine, adăugă şi, cât ai bate din palme, dispărură şi el, şi maşina.

Cu spatele înţepenit şi cu un început de migrenă de la schimbarea de fus orar, Harry şi valiza lui erau singuri acum pe trotuarul unui oraş care se lăuda cu o populaţie cam cât a întregii Norvegii, lângă splendidul Hotel Crescent. Numele era imprimat pe uşa de alături, lângă trei stele. Chestorul-şef al poliţiei din Oslo nu era o femeie recunoscută pentru generozitatea cu care asigura cazarea angajaţilor ei. Dar poate că n-avea să fie, până la urmă, chiar atât de rău. Mai mult ca sigur poliţia beneficiase de o reducere pentru funcţionari publici, iar camera era probabil cea mai mică din întregul hotel, îşi spuse Harry.

Şi se dovedi că avusese dreptate.

2
Gap Park

Harry bătu şovăielnic la uşa şefului de la Serviciul Omoruri din Surry Hills.

— Intră, bubui o voce dinăuntru.

Un bărbat înalt şi lat în spate, cu o burtă a cărei rotunjime era menită să impresioneze, stătea aşezat lângă fereastră la un birou de stejar. Sprâncenele cărunte şi stufoase îi ieşeau în evidenţă sub claia de păr cam rărit, însă ochii săi ridaţi zâmbeau.

— Harry Holy din Oslo, Norvegia, domnule.

— Ia un loc, Holy. Tare proaspăt mai arăţi pentru ora asta a dimineţii. Sper că n-ai dat o raită prin prăvălia băieţilor de la Narcotice, zise cu un hohot de râs Neil McCormack.

— E de la diferenţa de fus orar. Sunt treaz din zori, de la patru, domnule, explică Harry.

— Sigur că da. Am glumit şi eu. Am avut, vezi tu, un caz de corupţie la nivel înalt cu vreo câţiva ani în urmă. Şi au fost condamnaţi zece poliţişti, printre altele pentru că-şi vindeau droguri între ei. Au început să dea de bănuit fiindcă vreo doi erau mereu în alertă – în priză non-stop. Nu-i, de fapt, nimic amuzant aici.

Chicoti satisfăcut, îşi puse ochelarii şi se apucă de răsfoit hârtiile din faţa lui.

— Aşadar, ai fost trimis să colaborezi cu echipa noastră de anchetă la cazul lui Inger Holter, cetăţeană norvegiană cu permis de lucru în Australia. O fată blondă, arătoasă, din ce văd în poze. Douăzeci şi trei de ani, parcă.

Harry încuviinţă din cap. McCormack era serios acum.

— Găsită de patru pescari pe partea dinspre ocean a Golfului Watson – sau, ca să fiu mai exact, în Gap Park. Aproape dezbrăcată. Leziunile sugerează că ar fi fost violată înainte să fie strânsă de gât, însă nu s-au găsit urme de spermă. A fost dusă în parc mai târziu, în puterea nopţii, şi aruncată de pe faleză.

McCormack se strâmbă.

— Dacă vremea ar fi fost ceva mai aspră, valurile ar fi dus-o sigur de acolo, însă aşa, a rămas prinsă între stânci până a fost găsită. Nu s-au descoperit, cum spuneam, urme de spermă, iar motivul e că vaginul i-a fost spintecat ca un peşte, iar apa mării a spălat-o foarte bine. N-avem prin urmare nici vreo amprentă, deşi am putut stabili cu aproximaţie ora decesului…

McCormack îşi scoase ochelarii şi îşi trecu palma peste faţă.

— Dar nu avem un făptaş. Şi ce naiba o să faci în privinţa asta, domnu' Holy?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt.

— O să stai şi-o să te uiţi atent, în vreme ce noi punem laba pe nemernic. Pe parcurs, o să spui presei norvegiene ce treabă bună facem împreună – trebuie să ne asigurăm că nu supărăm pe nimeni de la ambasada Norvegiei sau vreo rudă –, dar, în principiu, o să te bucuri de vacanţa asta şi-o să-i trimiţi o carte poştală dragei noastre chestor-şef. Ce mai face, apropo?

— Bine, din câte ştiu.

— O femeie pe cinste. Ţi-a explicat, presupun, ce se aşteaptă de la tine?

— Până la un punct. Fac parte dintr-o investi…

— Super. Poţi să uiţi de toate alea. Uite noile reguli. Numărul unu: de acum înainte, asculţi de mine şi numai de mine. Numărul doi: nu participi la nimic dacă nu ţi-am cerut eu. Şi numărul trei: un pic dac-ai sărit calul, te-am trimis acasă cu primul avion.

Regulile fuseseră enumerate cu zâmbetul pe buze, însă mesajul era limpede: jos labele, eşti aici în calitate de observator. Şi-ar fi putut aduce fără probleme echipamentul de înot şi-un aparat foto.

— Înţeleg că Inger Holter era un soi de vedetă TV în Norvegia?

— O vedetă măruntă, domnule. Acum câţiva ani a fost prezentatoarea unei emisiuni pentru copii. Cred că, înainte să păţească ce-a păţit, era pe cale să fie uitată cu totul.

— Mda, mi s-a spus că ziarele de pe la voi fac mare tam-

tam în legătură cu omorul ăsta. Vreo două au şi trimis reporteri aici. Le-am oferit ce-am avut şi noi la dispoziţie, adică nu mare lucru, aşa că acuma o să se plictisească şi-o să se care acasă. Ei nu ştiu de venirea ta. Îi au în grijă dădacele noastre, aşa că n-o să trebuiască să ai de-a face cu ei.

— Mulţumesc pentru asta, domnule, zise Harry, care era cu adevărat recunoscător.

Gândul că un ziarist norvegian lihnit după senzaţional îşi putea băga nasul în ciorba lui nu era tocmai unul îmbucurător.

— OK, Holy, o să fiu cinstit cu tine şi-o să-ţi spun care-i mersul. Asta mi s-a transmis de la guvernator, în termeni cât se poate de clari: consilierii noştri municipali ar vrea o rezolvare a cazului cât mai rapid cu putinţă. Ca de obicei, totul are de-a face cu politica şi cu mălaiu'.

— Mălai?

— Păi da, s-a calculat că şomajul în Sydney o să crească cu mai bine de zece la sută anul ăsta, iar oraşul are nevoie şi de ultimul bănuţ stors de la turişti. Acuşi sunt şi Jocurile Olimpice, în 2000, iar numărul turiştilor din ţările scandinave e în creştere. O crimă, mai ales una nerezolvată, nu-i chiar o reclamă bună pentru oraş, aşa că facem ce putem. Am însărcinat cu acest caz o echipă de patru detectivi, plus că le-am dat acces prioritar la resursele poliţiei – computere, criminalişti, laboratoare. Şi aşa mai departe.

McCormack scoase o foaie de hârtie dintr-un vraf şi o cercetă cu o încruntătură.

— Ar trebui, de fapt, să lucrezi cu Watkins, dar, de vreme ce l-ai cerut anume pe Kensington, nu văd de ce ţi-aş refuza solicitarea.

— Domnule, din câte ştiu nu am…

— Kensington e băiat bun. Nu-s foarte mulţi poliţişti indigeni care să ajungă la nivelul lui.

— Nu?

McCormack ridică din umeri.

— Aşa merg lucrurile. Bun, Holy, dacă mai e ceva, ştii

unde am bârlogul. Întrebări?

— Ăă… doar o formalitate, domnule. Mă întrebam dacă în ţara asta „domnule” este modul corect de adresare către un superior sau dacă nu e un pic prea…

— Formal? Rigid? Ba cred că e. Dar mie îmi place. Îmi aminteşte că de fapt eu sunt şeful şandramalei ăsteia.

McCormack izbucni în râs şi încheie întâlnirea cu o strângere de mână în stare să rupă oase.

— Ianuarie e sezonul turistic în Australia, explică Andrew, în vreme ce se strecurau prin traficul din zona portului Circular Quay. Toată lumea vine să vadă Opera din Sydney, se dă cu barca şi admiră femeile de pe plaja Bondi. Păcat că ai de muncit.

Harry clătină din cap.

— Nu contează. Mă trec sudori reci când ajung prin zone pline de turişti.

Ieşiră pe New South Head Road, apoi Toyota acceleră, pornind către est, spre Golful Watson.

— Estul Sydney-ului nu e chiar ca mahalaua East End din Londra, explică Andrew, în timp ce treceau pe lângă un şir de case fiţoase. Cartierul se cheamă Double Bay. Noi îi zicem Double Pay[2].

— Unde locuia Inger Holter?

— A stat cu iubitul ei în Newtown o vreme, apoi s-au despărţit şi s-a mutat într-o garsonieră din Glebe.

— Iubitul?

Andrew ridică din umeri.

— E australian, inginer IT. S-au cunoscut acum doi ani, când a venit ea în vacanţă aici. Are alibi pentru noaptea crimei şi nu-i tocmai prototipul unui criminal. Dar până la urmă… cine ştie?

Parcară mai jos de Gap Park, unul dintre mulţii plămâni verzi ai metropolei. Trepte abrupte de piatră duceau către suprafaţa bătută de briză a parcului, care se ridica peste Golful Watson la nord şi peste Pacific spre est. Canicula îi

[2] Joc de cuvinte: „Double Bay” (Golful Dublu) sună asemănător în engleză cu „Double Pay” (Plată Dublă) (N.t.).

izbi când deschiseră portierele. Andrew îşi puse nişte ochelari mari de soare care-l duseră pe Harry cu gândul la imaginea unui rege relaxat al pornografiei. Colegul său australian purta azi, nu se ştie de ce, un costum strâmt. Lui Harry i se păru că bărbatul cu piele neagră şi umeri laţi arată un pic comic atunci când acesta porni pe cărare înaintea lui, suind panta către priveliştea de sus.

Harry se uită în jur. Văzu către vest centrul oraşului, cu Harbour Bridge, către nord plajele şi iahturile din Golful Watson şi, ceva mai departe, înverzitul Manly, suburbia din partea nordică a golfului. Către est, orizontul se curba într-un spectru larg de nuanţe albăstrii. Povârnişuri abrupte îşi coborau pantele către ţărm, iar jos, în vale, valurile înspumate îşi sfârşeau lunga călătorie într-un crescendo bubuitor printre bolovani.

Harry simţi că i se prelinge o picătură de sudoare printre omoplaţi. Căldura îi făcea pielea ca de găină.

— De aici poţi vedea Pacificul, Harry. Următoarea oprire e Noua Zeelandă, la cam o mie două sute de mile marine, zise Andrew scuipând un gogoloi de flegmă.

Îl urmări cu privirea până ce fu spulberat de vânt.

— Mai bine că nu era vie când a fost aruncată, zise. Sigur s-a lovit de stânci până jos; când au găsit-o, avea hălci întregi de carne sfâşiată.

— La câte ore după deces a fost găsită?

Andrew făcu o grimasă.

— Legistul poliţiei a zis că la patruzeci şi opt de ore. Doar că omul…

Îşi ridică o mână, îndreptând degetul mare spre gură. Harry dădu din cap în semn că înţelege. Doctorul, aşadar, era un suflet însetat.

— Şi te apucă scepticismul când cifrele-s prea rotunde?

— A fost găsită într-o dimineaţă de vineri, să zicem deci că a murit cândva în noaptea de miercuri.

— Ceva indicii?

— După cum vezi, maşinile pot să parcheze chiar la poalele stâncilor, iar zona nu e luminată noaptea şi e mai degrabă pustie. Nu ne-a contactat niciun martor şi, sincer

să fiu, nici nu mă aştept la vreunul.

— Şi-acum ce facem?

— Ce ne-a spus şefu': ne ducem la un restaurant şi cheltuim un pic din bugetul local pentru distracţie. Că doar eşti, până la urmă, poliţistul norvegian cel mai mare în grad pe o rază de trei mii de kilometri. Cel puţin.

Andrew şi Harry stăteau la o masă cu faţă albă de pânză. Doyle's, un restaurant specializat în fructe de mare, se afla în capătul cel mai îndepărtat al Golfului Watson, cu doar o fâşie de nisip despărţindu-l de apele mării.

— Al naibii de frumos, aşa-i? zise Andrew.

— Ca o carte poştală.

Un băieţel şi o fetiţă construiau castele de nisip în faţa lor, având ca fundal albastrul intens al mării şi dealurile de-un verde luxuriant, dincolo de care se profilau zgârie-norii metropolei.

Harry alese scoici şi păstrăv tasmanian, Andrew ceru calcan australian, peşte de care Harry, lucru destul de firesc, nu auzise în viaţa lui. Tot Andrew comandă şi o sticlă de Chardonnay Rosemount – „Nu prea merge cu ce-am luat de mâncare, dar e alb şi nu-i rău deloc, la cât costă" –, părând un pic cam surprins când află că Harry nu pune alcool în gură.

— Eşti pocăit sau ceva?

— Nu, nimic de genu', răspunse Harry.

Restaurantul era un vechi local de familie, considerat unul dintre cele mai bune din Sydney, îl informă Andrew. Fiind în plin sezon, birtul era plin ochi cu clienţi, iar Harry presupuse că de aceea se dovedea atât de dificil să prinzi privirea chelnerilor.

— Chelnerii de pe-aici sunt ca planeta Pluto, zise Andrew. Orbitează pe la periferie şi îşi fac apariţia o dată la douăzeci de ani, dar şi atunci sunt imposibil de zărit cu ochiul liber.

Harry, care nu găsea în el resurse pentru indignare, se lăsă pe speteaza scaunului cu un oftat mulţumit.

— Dar au mâncare excelentă, zise. Deci aşa se explică de ce porţi costum.

— Da şi nu. Spaţiul nu e tocmai conservator, cum vezi. Doar că-i mai bine pentru mine să nu port blugi şi tricou în asemenea locuri. Din cauza felului în care arăt, trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Ce vrei să spui?

Andrew îl privi ţintă.

— Aborigenii nu au o poziţie socială foarte înaltă în ţara asta, cum o să-ţi dai poate seama. Cu ani în urmă, englezii scriau acasă că băştinaşii au o slăbiciune pentru alcool şi pentru infracţiuni contra proprietăţii.

Harry asculta cu interes.

— Credeau că avem asta în gene. „Sunt buni doar ca să facă gălăgie suflând în bucăţi lungi de lemn scobit cărora le zic *didgeridoo",* aşa scria unul dintre ei pe-atunci. Ei bine, ţara asta se laudă că a reuşit să integreze câteva culturi într-o singură societate închegată. Dar închegată pentru cine? Problema – sau avantajul, depinde de perspectivă – e că nu mai prea vezi băştinaşi. Aborigenii de astăzi sunt aproape absenţi din viaţa socială a Australiei, dacă nu pui la socoteală dezbaterile politice ce au de-a face cu interesele şi cultura indigenă. Australienii se bat cu pumnul în piept că au acasă, atârnate pe pereţi, lucrări de artă aborigenă. Noi, ăştia tuciurii, suntem totuşi bine reprezentaţi pe listele de asistaţi sociali, în statisticile despre sinucidere şi infracţionalitate. Dacă eşti aborigen, şansele să nimereşti la închisoare sunt de douăzeci şi şase de ori mai mari decât pentru australianul mediu. Rumegă treaba asta, Harry Holy.

Andrew bău şi restul de vin, lăsându-l pe Harry să rumege treaba. Şi faptul că mâncase, probabil, cel mai bun peşte din ultimii treizeci şi doi de ani, adică din toată viaţa lui.

— Australia, totuşi, nu e mai rasistă ca alte ţări. Suntem, până la urmă, o naţiune multiculturală cu oameni veniţi să trăiască aici din toate colţurile lumii. Înseamnă doar că merită osteneala să te îmbraci la costum ori de câte ori ieşi la un restaurant.

Harry încuviinţă iarăşi cu o înclinare a capului. Nu mai

era nimic de spus pe acel subiect.

— Inger Holter lucra într-un bar, parcă?

— Da. The Albury din Oxford Street, Paddington. Mă gândeam să dăm o raită pe-acolo în seara asta.

— De ce nu chiar acum?

Pe Harry începuse să-l apuce bâţul de la atâta relaxare.

— Fiindcă mai întâi trebuie să-i dăm bineţe omului la care stătea cu chirie.

Pe neaşteptate, Pluto se ivi pe firmament.

3
Un diavol tasmanian

Glebe Point Road se dovedi a fi o străduţă plăcută şi nu foarte aglomerată, înţesată cu restaurante tradiţionale reprezentând diverse părţi ale lumii.

— Aici a fost cândva cartierul boemei din Sydney, explică Andrew. În anii şaptezeci, am locuit prin zonă, student fiind. Încă găseşti restaurante vegane pentru lumea obsedată de ecologie, cu stil de viaţă alternativ, sau librării pentru lesbiene şi alte chestii din astea. Dar s-a zis cu hipioţii şi consumatorii de LSD de altădată. Când Glebe a devenit „central”, chiriile s-au mărit – nu cred că mi-aş mai permite să locuiesc acum aici, chiar şi cu salariul de poliţist.

Cotiră pe Hereford Street şi intrară pe poartă la numărul 54. Un animal mic şi blănos veni în fugă spre ei, lătrând şi dând la iveală un şir de dinţi micuţi, dar ascuţiţi. Mini-monstrul părea cât se poate de furios şi semăna izbitor cu pozele diavolului tasmanian din broşurile turistice. Agresiv şi în general neplăcut să-l ai atârnat de beregată, ziceau broşurile. Specia fusese aproape exterminată, un lucru despre care Harry spera din inimă să fie adevărat. Când specimenul se aruncă asupra lui cu fălcile căscate, Andrew ridică piciorul, pocni animalul în plin salt şi îl trimise schelălăind în tufele din lungul gardului.

Când ajunseră lângă casă, îi întâmpină un bărbat cu burtă mare, ce părea abia trezit din somn, proptit în prag cu o expresie acră.

— Ce-a păţit câinele?

— Admiră tufele de trandafiri, îl informă cu un zâmbet suav Andrew. De la poliţie suntem. Serviciul Omoruri. Domnul Robertson?

— Da, da. Ce mai vreţi acum? V-am spus că v-am spus tot ce ştiu.

— Şi-acum ne-aţi spus că ne-aţi spus că ne-aţi spus…

Se lăsă o tăcere lungă, în care Andrew continuă să zâmbească, iar Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe

altul.

— Scuze, domnule Robertson, n-o să încercăm să vă fim simpatici cu tot dinadinsul, dar el este fratele lui Inger Holter şi-ar vrea să-i vadă camera, dacă nu deranjăm foarte mult.

Atitudinea lui Robertson se schimbă dramatic.

— Scuze, n-am ştiut că… Intraţi! zise deschizând uşa şi luând-o înaintea lor pe scări. Da, nici n-am ştiut că Inger avea un frate. Dar acum, că mi-aţi spus, îmi dau seama că seamănă leit cu ea, fireşte.

Pe la spatele lui, Harry se întoarse spre Andrew şi îşi dădu ochii peste cap.

— Inger era o fată minunată şi o chiriaşă fantastică – un motiv de mândrie, într-adevăr, pentru toată casa şi probabil pentru tot cartierul.

Omul mirosea a bere şi pronunţa deja cuvintele un pic neclar.

✯

Nimeni nu făcuse curat în camera lui Inger. Peste tot haine, reviste, scrumiere pline şi sticle de vin goale.

— Ăă… poliţia mi-a spus că deocamdată să nu mă ating de nimic.

— Înţelegem.

— Iar într-o noapte, uite-aşa, nu s-a mai întors acasă. A dispărut ca din senin.

— Vă mulţumim, domnule Robertson, v-am citit declaraţia.

— I-am spus să nu treacă seara pe Bridge Road şi pe lângă piaţa de peşte. E întuneric şi-s puzderie de negrotei şi chinezoi…

Se opri, uitându-se temător la Andrew.

— Scuze, n-am vrut să…

— E-n regulă. Nu vă mai reţinem, domnule Robertson.

Robertson o apucă pe scări în jos şi curând se auziră clinchete de sticle venind dinspre bucătărie.

Camera fetei avea un pat, câteva rafturi cu cărţi şi o masă de scris. Harry se uită prin încăpere, încercând să-şi facă o impresie despre Inger Holter. Victimologie: să te pui

în pielea victimei. Parcă-şi amintea vag de fata cea năstruşnică de la TV, cu râvna ei tinerească şi ochii albaştri, inocenţi.

Nu era, cu siguranţă, genul care zace în casă. Pe pereţi nu erau tablouri, dacă nu puneai la socoteală un poster din *Braveheart* cu Mel Gibson – pe care Harry şi-l amintea doar fiindcă, din motive de neînţeles, câştigase un Oscar pentru cel mai bun film. Film de un gust îndoielnic, îşi zise. Şi jocul actorilor la fel. Harry era unul dintre aceia care se simţiseră lezaţi personal când Mad Max făcuse din Mel Gibson o vedetă la Hollywood.

O fotografie o înfăţişa pe Inger stând pe o bancă, în faţa unor case colorate, în stil occidental, împreună cu o gaşcă de tineri bărboşi şi pletoşi. Purta o rochie largă, purpurie. Părul blond îi cădea drept, în şuviţe, pe chipul palid şi grav. Tânărul pe care-l ţinea de mână avea un bebeluş pe genunchi.

Văzu pe un raft o pungă cu tutun. Mai erau câteva cărţi de astrologie şi o mască de lemn cioplită rudimentar, cu un nas lung şi coroiat ca un cioc. Harry întoarse masca. *Fabricată în Papua Noua Guinee,* scria pe eticheta cu preţul.

Hainele care nu erau azvârlite pe pat şi pe podea erau puse pe umeraşe într-un şifonier mic. Nu erau cine ştie ce. Câteva bluze de bumbac, un pardesiu uzat şi o pălărie de paie cu boruri largi.

Andrew culese un pacheţel de foiţe pentru rulat din sertarul mesei de scris.

— King Size Smoking Slim. Îşi rula ditamai ţigările.

— Aţi găsit şi droguri pe-aici? întrebă Harry.

Andrew scutură din cap şi arătă spre pachetul de foiţe.

— Dar, dacă am scormoni prin scrumiere, nu m-ar mira să dăm de urme de canabis.

— Păi de ce n-a făcut nimeni asta? N-au fost pe aici criminaliştii?

— Mai întâi, nu avem vreun motiv să credem că ăsta a fost locul crimei. În al doilea rând, fumatul de marijuana nu-i aşa mare chestie. Aici, în New South Wales, avem o atitudine mai pragmatică în ce priveşte marijuana decât în

alte state australiene. N-aş exclude cu totul posibilitatea ca omorul să aibă de-a face cu drogurile, dar unul-două chiştoace de jointuri nu-s foarte relevante în context. Nu putem şti sigur dacă folosea alte droguri. Se găseşte coca de cumpărat prin Albury, mai sunt şi alte chestii, dar nimeni dintre cei cu care am discutat n-a adus vorba de asta, iar în analizele de sânge nu s-a găsit nicio urmă. Se pare că nu consuma chestii tari. Nu avea urme de ace şi noi îi cam ştim pe consumatorii înrăiţi.

Harry îl privi. Andrew îşi drese glasul.

— Cel puţin, asta e versiunea oficială. Dar s-au gândit că ne-ai putea ajuta, totuşi, cu ceva.

Era o scrisoare în norvegiană. Începea cu „Dragă Elisabeth” şi se vedea clar că nu fusese terminată. Harry îşi aruncă privirea asupra ei, începând să o parcurgă.

> Mă simt foarte bine şi – mai important decât asta – m-am îndrăgostit! El, normal, e la fel de arătos ca un zeu grec, are un păr şaten lung şi ondulat, un fund ferm şi ochi care-ţi spun ce ţi-a şoptit deja: că te vrea acum – în clipa asta – după cel mai apropiat colţ, la budă, pe masă, pe podea, peste tot. Îl cheamă Evans, are 32 de ani, a fost căsătorit (surpriză, surpriză!) şi e tatăl unui băieţel drăgălaş de 18 luni pe nume Tom-Tom. Momentan nu are o slujbă propriu-zisă, dar face diverse chestii.
>
> Şi da, ştiu că presimţi probleme, dar îţi promit că n-o să mă las trasă în jos. Cel puţin deocamdată.
>
> Dar destul despre Evans. Încă lucrez la Albury. „Mr. Bean” a încetat să mă mai invite în oraş după ce Evans a venit într-o seară la bar – măcar e un progres. Dar încă mă urmăreşte peste tot cu ochii ăia alunecoşi. Bleah! Am început să mă cam satur de slujba asta, dar trebuie s-o mai păstrez până mi se prelungeşte perioada de rezidenţă. Am avut o discuţie cu cei de la NRK[3] – plănuiesc o continuare a

[3] NRK (Norsk rikskringkasting): serviciul naţional de radioteleviziune din Norvegia (N.red.).

emisiunii TV, ar ieşi în toamna următoare şi, dacă vreau, pot să lucrez şi mai departe acolo. Decizii, decizii!

Scrisoarea se oprea aici.

4
Un clovn

— Unde mergem? întrebă Harry.

— La circ! I-am promis unui prieten că o să apar într-o bună zi pe-acolo. Şi astăzi e o zi bună, nu?

La Powerhouse, o trupă mică de circari începuse deja spectacolul de după-amiază, în faţa unui public redus ca număr, însă entuziast. Clădirea găzduise o centrală electrică şi un depou de tramvaie pe vremea când în Sydney existau tramvaie, îl lămuri Andrew. Acum funcţiona ca un soi de muzeu contemporan. Două fete bine clădite tocmai terminaseră un număr la trapez nu foarte spectaculos, dar care stârnise un ropot de aplauze prieteneşti.

O ghilotină enormă fu împinsă pe scenă, apoi apăru un clovn. Purta o uniformă în culori ţipătoare şi o bonetă dungată, inspirată în mod evident de Revoluţia Franceză. Începu să se împiedice şi să facă tot soiul de giumbuşlucuri, spre imensul amuzament al copiilor. Apoi apăru un al doilea clovn, cu o perucă lungă, albă. Harry pricepu, în cele din urmă, că voia să-l întruchipeze pe Ludovic al XVI-lea.

— Cu unanimitate de voturi, condamnat la moarte, anunţă clovnul cu pălărie dungată.

Curând, condamnatul fu condus la eşafod, unde – tot spre amuzamentul copiilor – îşi puse capul, după multe ţipete şi văicăreli, pe butucul de sub lamă. Se auzi un duruit scurt de tobe, lama căzu şi, spre uluirea tuturor, inclusiv a lui Harry, tăie capul monarhului cu un sunet ce aducea cu bufnetul unui topor în pădure, într-o dimineaţă luminoasă de iarnă. Capul, cu tot cu perucă, se rostogoli într-un coş. Luminile se stinseră şi, când se aprinseră din nou, regele descăpăţânat se înfăţişă în lumina reflectorului, ţinându-şi capul sub braţ. Uralele copiilor nu mai puteau fi stăvilite. Apoi lumina se stinse iarăşi, iar când se aprinse pentru a doua oară, în arenă se afla întreaga trupă, înclinându-se în

faţa publicului. Spectacolul se sfârşi aici.

✯

În vreme ce lumea se îndrepta spre ieşire, Andrew şi Harry porniră spre culise. În garderoba improvizată, artiştii îşi scoteau deja costumele şi începeau să se demachieze.

— Otto, vino să saluţi un amic de-al meu din Norvegia, strigă Andrew.

Un chip se întoarse către ei. Ludovic al XVI-lea arăta mai puţin maiestuos fără perucă şi cu machiajul întins în dâre pe faţă.

— Ei, bună, uite-l pe Tuka Indianul!

— Harry, el e Otto Rechtnagel.

Otto îi întinse cu eleganţă mâna, uşor îndoită la încheietură, şi arboră o expresie ultragiată când Harry, încă uşor perplex, nu făcu decât să i-o strângă uşor.

— Nu dai un pupic, frumuşelule?

— Otto se crede femeie. O femeie de descendenţă nobilă, zise Andrew ca să lămurească situaţia.

— Ce prostii spui, Tuka. Otto ştie prea bine că-i bărbat. Pari nedumerit, frumuşelule. Poate că ai vrea să verifici cu mâna ta? zise Otto şi scoase un chicotit strident.

Harry simţi că i se înroşesc lobii urechilor. O pereche de gene false fluturară acuzator spre Andrew.

— Prietenul tău… vorbeşte?

— Pardon. Mă numesc Harry… ăă… Holy. Frumuşel numărul. Drăguţe costume. Foarte… realist. Şi neobişnuit.

— Numărul cu Ludovic al XVI-lea? Neobişnuit? Dimpotrivă. E un clasic. Prima oară a fost făcut de familia de clovni Jandaschewsky, la doar două săptămâni de la adevărata execuţie din ianuarie 1793. Şi lumea s-a topit de plăcere. Lumea a îndrăgit mereu execuţiile publice. Ştii de câte ori se dă filmul cu asasinarea lui Kennedy, iarăşi şi iarăşi, pe canalele TV americane?

Harry făcu semn că nu ştie.

Otto îşi îndreptă gânditor privirea către tavan.

— Se dă o grămadă.

— Otto se consideră urmaşul marelui Jandy Jandaschewsky, adăugă Andrew.

— Chiar aşa?

Familiile celebre de clovni nu se numărau printre subiectele în care Harry era expert.

— Nu cred că amicul tău înţelege, Tuka. Familia Jandaschewsky, vezi tu, a fost o trupă ambulantă de clovni muzicanţi care au venit să se stabilească în Australia la începutul secolului XX. S-au ocupat de circ până când a murit Jandy, în 1971. Prima dată l-am văzut pe Jandy la şase ani. Şi din clipa aceea am ştiut ce vreau să mă fac. Şi asta am şi ajuns.

Otto schiţă pe sub machiaj un zâmbet de clovn trist.

— Şi cum aţi ajuns să vă cunoaşteţi? întrebă Harry.

Andrew şi Otto schimbară priviri. Harry le văzu grimasele şi ştiu că făcuse o gafă.

— Adică… un poliţist şi un clovn… nu-i tocmai…

— E-o poveste lungă, zise Andrew. S-ar putea spune că am crescut împreună. Otto ar fi vândut-o şi pe mă-sa pentru o halcă din curul meu, doar că eu, de la o vârstă fragedă, m-am simţit ciudat de atras de fete şi de toate chestiile alea naşpa de hetero. Cred că a avut ceva de-a face cu genetica şi mediul. Ce crezi, Otto?

Andrew se hlizi şi se feri de dosul de palmă al lui Otto.

— N-ai stil, n-ai bani şi curul tău e supraevaluat, scheună Otto.

Harry aruncă o privire şi spre ceilalţi din trupă; spectacolul lui Otto îi lăsa netulburaţi. Unul dintre acrobaţii cei musculoşi îi făcu încurajator cu ochiul.

— Harry şi cu mine o să mergem în Albury în seara asta. Vrei să vii cu noi?

— Ştii prea bine că nu mai pun piciorul acolo, Tuka.

— Ar fi trebuit să-ţi treacă de-acum, Otto. Viaţa merge mai departe, ştii doar.

— Adică viaţa tuturor celorlalţi. A mea se opreşte aici, în clipa asta. Când dragostea moare, mor şi eu.

— Bine, cum vrei.

— Şi, pe lângă asta, trebuie să mă duc acasă să-l hrănesc pe Waldorf. Mergeţi voi şi poate vin şi eu ceva mai încolo.

— Ne vedem curând, zise Harry, lipindu-şi îndatoritor

buzele de mâna întinsă a lui Otto.

— Abia aştept, Harry, frumuşelule.

5
O suedeză

Soarele asfinţi până ce străbătură Oxford Street din Paddington şi opriră lângă un spaţiu mic, viran. „Green Park[4]” scria pe un indicator, însă iarba era pârjolită, cafenie, şi singurul petic verde era un pavilion din mijlocul parcului. Un bărbat aborigen stătea lungit pe iarbă printre copaci. Hainele îi erau zdrenţuite şi era atât de murdar, că părea mai degrabă cenuşiu decât negru. La vederea lui Andrew, înălţă un braţ într-un soi de salut, însă Andrew îl ignoră.

✯

Albury era atât de plin că se strecurară cu greu pe uşile de sticlă. Harry rămase câteva clipe nemişcat, cuprinzând cu privirea scena ce i se înfăţişa. Clientela era o mulţime pestriţă, formată mai ales din bărbaţi tineri: rockeri în geci jerpelite de blugi, corporatişti la costum, cu gel în păr, tipi aducând a artişti, cu barbişoane şi pahare de şampanie în mână, surferi blonzi, arătoşi, cu zâmbete albite chimic şi motociclişti – sau motorişti, cum le zicea Andrew – înveşmântaţi în piele neagră. În mijlocul încăperii, în perimetrul barului propriu-zis, spectacolul era în plină desfăşurare: femei cu picioare lungi, pe jumătate despuiate, purtând bluziţe violet peste sânii proeminenţi. Se unduiau şi mimau, mişcând buzele date cu roşu, că interpretează piesa Gloriei Gaynor „I Will Survive”. Fetele făceau cu rândul, aşa încât cele care nu dansau le ofereau clienţilor ocheade şi flirt neruşinat.

Harry îşi făcu loc cu greu până la bar şi comandă de băut.

— Vine acum, blondule, zise fata de la bar, cu o voce joasă şi un zâmbet obraznic.

Pe cap avea un coif roman.

— Spune-mi, tu şi cu mine suntem singurii tipi hetero din oraşul ăsta? întrebă Harry, întorcându-se cu un pahar de suc şi o bere.

— După San Francisco, Sydney are cea mai mare

[4] În engleză, în original: „Parcul Verde” (N.red.).

populaţie de gay din lume, zise Andrew. Mediul rural australian nu-i tocmai cunoscut pentru toleranţa la diversitate sexuală, aşa că nu-i de mirare că toţi băieţii pe invers de la fermă vor să vină în Sydney. Şi nu doar din Australia, apropo. Avem pe-aici gay din toată lumea şi în fiecare zi apar în oraş şi mai mulţi.

Se îndreptară spre un alt bar din spatele încăperii, unde Andrew strigă o fată aflată după tejghea. Stătea cu spatele la ei şi avea cel mai roşu păr pe care-l văzuse vreodată Harry. Îi cădea pe umeri în jos, până la buzunarele blugilor, nereuşind să ascundă, totuşi, spatele mlădios al fetei şi şoldurile de-o plăcută rotunjime. Se întoarse către ei şi un şir de dinţi de un alb strălucitor zâmbiră pe o feţişoară radioasă, cu doi ochi azurii şi nenumăraţi pistrui. Ce păcat dacă nu-i femeie, îşi zise Harry.

— Mă mai ţii minte? răcni Andrew ca să se facă auzit peste muzica disco din anii şaptezeci. Am mai fost pe-aici, am întrebat de Inger. Putem vorbi un pic?

Roşcata deveni serioasă. Încuviinţă, lăsă un mesaj altei fete şi-i călăuzi către o cămăruţă pentru fumat din spatele bucătăriei.

— Ceva noutăţi? întrebă ea, şi cuvintele îi fură suficiente lui Harry pentru a-şi da seama, cu o anume siguranţă, că fata vorbea suedeza mai bine decât engleza.

— Am cunoscut un bărbat cândva, zise Harry în norvegiană, făcând-o să-l privească surprinsă. Era căpitanul unui vas pe Amazon. A zis trei cuvinte în portugheză şi-am ştiut că-i suedez. Locuise acolo în ultimii treizeci de ani. Iar eu nu ştiu o vorbă în portugheză.

La început, roşcata păru perplexă, apoi începu să râdă. Un tril voios care-i aminti lui Harry de o pasăre rară.

— E aşa de evident? zise ea în suedeză.

Avea o voce joasă şi calmă, cu r-urile pronunţate moale.

— Intonaţia, zise Harry. Niciodată nu scapi cu totul de intonaţie.

— Vă ştiţi cumva? întrebă Andrew cercetându-i sceptic cu privirea.

Harry se uită la roşcată.

— Nu, răspunse fata.

Şi nu-i păcat? se întrebă Harry.

Numele roşcatei era Birgitta Enquist. Se stabilise de patru ani în Australia şi lucra la Albury de un an.

— Sigur că mai vorbeam când lucram, dar n-am fost de fapt apropiată de Inger. Nu era genul foarte comunicativ. Am o gaşcă cu care mai ies prin oraş şi uneori venea cu noi, dar n-am cunoscut-o prea bine. Tocmai părăsise un tip de prin Newtown când a început să lucreze aici. Amănuntul cel mai personal pe care îl ştiu despre Inger e că relaţia devenise prea intensă pentru ea, pe termen lung. Cred că voia să pună punct şi s-o ia de la capăt.

— Ştii cu cine îşi petrecea timpul? întrebă Andrew.

— Nu chiar. V-am spus, mai stăteam de vorbă uneori, dar nu mi-a povestit niciodată, complet, viaţa ei. Şi nici eu n-am întrebat-o, e drept. În octombrie, s-a dus în nord, în Queensland, şi se pare că acolo a dat de nişte oameni din Sydney cu care, după aceea, a păstrat legătura. Cred că a cunoscut acolo un tip – a fost şi pe-aici într-o seară. Dar v-am mai povestit toate astea, aşa-i? zise aruncându-le o privire întrebătoare.

— Ştiu, dragă domnişoară Enquist, voiam doar o relatare la prima mână pentru colegul meu norvegian şi să vedem unde lucra Inger. Harry Holy e socotit cel mai bun detectiv din Norvegia, totuşi, aşa că e posibil să observe vreun detaliu care ne-a scăpat nouă, poliţiştilor din Sydney.

Harry fu cuprins de un acces de tuse.

— Cine-i Mr. Bean? întrebă cu o voce ciudată, sugrumată.

— Mr. Bean? îl privi uluită Birgitta.

— Persoana care semăna cu comicul ăla englez... ăă... Rowan Atkinson, nu aşa îl cheamă?

— A, el! zise Birgitta şi râse cu acelaşi tril de pasăre cântătoare.

Îmi place, îşi zise Harry. Şi mai mult.

— E Alex, administrează barul. Abia mai târziu o să apară.

— Avem motive să credem că era interesat de Inger.

— Alex pusese ochii pe Inger, e drept. Şi nu doar pe Inger – de-a lungul timpului a încercat să-şi facă lipeala, în disperare, cu majoritatea fetelor din bar. De asta îi mai zicem şi Ventuză. Inger a început să-i zică Mr. Bean. N-are nici el, amărâtul, o viaţă prea grozavă. E trecut de treizeci, stă cu maică-sa şi nu pare să se ducă niciodată nicăieri. Dar, ca şef, e absolut în regulă. Şi deloc periculos, dacă vă gândiţi la aşa ceva.

— De unde ştii?

Birgitta se atinse cu un deget peste nas.

— Nu e genu'.

Harry se prefăcea că-şi notează în carnet.

— Ştii dacă Inger cunoştea sau dacă se vedea cu cineva care… ăă… era genu'?

— Ei, păi pe-aici ajung fel de fel de indivizi. Nu toţi sunt gay şi nu puţini o sorbeau din priviri pe Inger – e aşa de atrăgătoare… Era… Dar aşa, la repezeală, nu-mi vine în minte niciunul. A mai fost…

— Da?

— Nu, nimic.

— Am citit în raport că Inger a lucrat aici în noaptea în care se presupune că a fost ucisă. Ştii cumva dacă avea vreo întâlnire după program sau s-a dus direct acasă?

— A luat nişte resturi de la bucătărie, zicând că-s pentru potaie. Ştiam că n-are câine, aşa că am întrebat-o unde se duce. A zis că acasă. Atâta ştiu.

— Diavolul tasmanian, îngână Harry, iar fata îi aruncă o privire curioasă. Proprietarul ei are un câine, zise. Cred că trebuia să-l mituiască, dacă voia să intre întreagă în casă.

Harry îi mulţumi pentru că discutase cu ei. Erau pe cale să plece când Birgitta zise:

— Suntem foarte supăraţi pe-aici, în Albury, din cauza celor întâmplate. Cum fac faţă părinţii ei?

— Mă tem că nu prea grozav, zise Harry. Sunt în stare de şoc, normal. Şi se învinuiesc pentru că au lăsat-o să vină aici. Sicriul o să fie trimis mâine în Norvegia. Pot face rost de adresă, dacă vrei să trimiţi flori pentru înmormântare.

— Mulţumesc. Ar fi foarte drăguţ.

Harry era cât pe ce să mai întrebe ceva, însă nu avea tragere de inimă s-o facă în contextul discuţiei despre moarte şi înmormântare. Porni spre ieşire, cu zâmbetul ei de rămas-bun stăruindu-i pe retină. Ştia că imaginea avea să rămână acolo ceva timp.

— Rahat, mormăi ca pentru el. Ar trebui s-o fac ori nu?

În club, toţi travestiţii, la care se adăugau şi destui alţi clienţi, stăteau la tejghea şi lălăiau piesa „Walking on Sunshine” de la Katrina & the Waves, care se auzea bubuind din boxe.

— Nu prea e timp de mâhnire şi meditaţie într-un loc ca ăsta, comentă Andrew.

— Presupun că aşa şi trebuie, spuse Harry. Viaţa merge mai departe.

Îl rugă pe Andrew să-l aştepte un minut, se întoarse la bar şi-i făcu semn cu mâna Birgittei.

— Scuză-mă, aş mai avea o întrebare.

— Da?

Harry trase aer adânc în piept. Îşi regreta deja decizia, însă era prea târziu.

— Ştii vreun restaurant thailandez bun prin oraş?

Birgitta se gândi câteva clipe.

— Hmm… e unul pe Bent Street, în centru. Ştii unde? Din ce mi s-a spus, ar fi chiar bun.

— Aşa de bun că ai fi de acord să mergi cu mine acolo?

N-a ieşit deloc bine, îşi spuse Harry. Şi era şi neprofesional. Foarte neprofesional. Birgitta scoase un geamăt de disperare, însă disperarea, îşi dădu seama Harry, era doar de faţadă. Şi zâmbetul se afla încă la locul lui.

— E una dintre replicile pe care le spui des, domnule detectiv?

— Destul de des.

— Şi funcţionează?

— Statistic vorbind? Nu prea.

Ea râse, îşi înclină capul şi-l studie curioasă. Apoi ridică din umeri.

— De ce nu? Sunt liberă mâine. La nouă. Şi plăteşti tu.

6
Un episcop

Harry porni lumina albastră a girofarului de deasupra şi se aşează la volan. Rafalele de vânt izbeau maşina la viraje. Vocea lui Stiansen. Apoi tăcere. Un stâlp de gard îndoit. O cameră de spital, flori. O fotografie pe coridor, din ce în ce mai neclară.

Harry se ridică brusc în capul oaselor. Acelaşi vis. Şi nu era decât patru dimineaţa. Încercă să se culce la loc, însă mintea i se tot îndrepta spre ucigaşul necunoscut al lui Inger.

Când se făcu ora şase, decise că e timpul să coboare din pat. După un duş înviorător, ieşi să dea piept cu cerul de un albastru şters, pe care atârna un soare de dimineaţă anemic, şi să caute un loc unde să ia micul dejun. Din centru venea un zumzet înfundat, dar traficul matinal nu ajunsese încă la felinarele roşii şi la ochii încondeiaţi cu negru de acolo. King's Cross avea un oarecare farmec pestriţ, o frumuseţe vie care-l făcu să îngâne un cântecel în timp ce mergea. În afară de câteva păsări de noapte cam abţiguite, de un cuplu dormind sub un covor pe nişte trepte şi de o prostituată slăbănoagă ce-şi începuse tura de dimineaţă, străzile erau deocamdată pustii.

Lângă uşa unei cafenele cu terasă, proprietarul spăla pavajul cu furtunul. Harry reuşi, cu un zâmbet, să capete un mic dejun înjghebat la repezeală. În vreme ce se înfrupta din pâinea prăjită cu şuncă, un vânticel obraznic încercă să-i şterpelească şervetul.

✯

— Te-ai trezit cu noaptea-n cap, Holy, zise McCormack. Asta-i bine. Creierul funcţionează la maximum între şase jumate şi unşpe. După aia e varză, părerea mea. Şi dimineaţa e şi mai liniştit pe-aici. După nouă, nici nu mai pot aduna doi cu doi de la gălăgie. Tu cum te descurci? Băiatul meu zice că trebuie să aibă muzica pornită ca să-şi poată face temele. Devine neatent dacă-i linişte. Pricepi aşa

ceva?

— Ăă…

— Oricum, ieri n-am mai rezistat, m-am dus până-n cameră la el şi am închis mizeria aia. „Am nevoie de el ca să gândesc!”, a ţipat fiu-meu. I-am spus că n-are decât să citească aşa cum citesc toţi oamenii normali. „Oameni-s diferiţi, tati”, a zis. S-a ofticat. Mda, e la vârsta aia, ştii ce zic.

McCormack se opri şi îşi aruncă privirea asupra unei fotografii de pe birou.

— Ai copii, Holy? Nu? Uneori mă-ntreb ce pastele mă-sii mi-au trebuit copii. Apropo, în ce gaură de şobolan te-au cazat ăştia?

— La Hotel Crescent din King’s Cross, domnule.

— Aha, bine. Nu eşti primul norvegian care stă acolo. Am avut, acum doi ani, o vizită oficială a episcopului Norvegiei sau ceva de genu’, nu-i mai ţin minte numele. În orice caz, echipa lui de la Oslo i-a rezervat o cameră la hotel în King’s Cross. Poate din cauză că numele avea semnificaţii biblice sau aşa ceva[5]. Când a sosit episcopul, cu suita lui, una dintre prostituatele mai vechi în branşă a dat cu ochii de gulerul clerical şi-a început să-l ispitească cu tot soiul de propuneri indecente. Cred că bietul episcop a şters-o de-acolo înainte să-i ajungă bagajele în cameră…

McCormack hohoti atât de tare, că-i dădură lacrimile.

— Aşa deci, Holy, ce putem face pentru tine?

— Mă întrebam dacă aş putea să văd cadavrul lui Inger Holter înainte să fie trimis în Norvegia, domnule.

— Kensington te poate duce la morgă, după ce ajunge. Dar ai o copie a raportului de autopsie, aşa-i?

— Da, domnule, doar că…

— Doar că?

— Gândesc mai bine când am şi corpul în faţă, domnule.

McCormack se întoarse spre fereastră şi mormăi ceva. Lui Harry i se păru că aude un „bine, atunci”.

✯

Temperatura în subsolul morgii era de opt grade, spre

[5] În engleză, „King's Cross” înseamnă „Crucea Regelui” (N. red.).

deosebire de cele douăzeci şi opt de afară.

— Te-ai edificat? întrebă Andrew zgribulit, strângându-şi haina mai bine pe el.

— Edificat, nu, zise Harry, uitându-se la rămăşiţele pământeşti ale lui Inger Holter.

Faţa nu-i fusese prea afectată de căderea în gol. Îi fusese despicată o nară şi pometele avea o adâncitură măricică, însă nu încăpea îndoială că acel chip ca de ceară aparţinea aceleiaşi fete cu zâmbet strălucitor din poza aflată în dosarul poliţiei. Gâtul îi era presărat cu urme negre. Restul corpului era plin de vânătăi, răni şi nişte despicături foarte, foarte adânci. Prin unele se vedea osul alb, dezgolit.

Părinţii au vrut să vadă fotografiile. Ambasadorul Norvegiei a spus că nu i-ar sfătui să facă asta, dar avocatul a insistat. O mamă n-ar trebui să-şi vadă fiica aşa.

Andrew clătină din cap.

Harry cercetă leziunile de pe gât cu o lupă.

— Cine a sugrumat-o a făcut-o cu mâinile goale. Şi e greu să omori pe cineva aşa. Criminalul trebuie să fi fost ori foarte puternic, ori foarte motivat.

— Sau poate c-a mai făcut asta de câteva ori înainte.

Harry îl privi pe Andrew.

— Cum adică?

— Nu are fragmente de piele sub unghii, nu i s-a găsit pe haine niciun fir de păr de-al criminalului şi nici nu-i julită pe genunchi. A fost omorâtă aşa de rapid şi eficient că n-a apucat să se zbată prea mult.

— Îţi aminteşte de ceva ce-ai văzut înainte?

Andrew ridică din umeri.

— Când eşti criminalist de-atâta vreme, toate cazurile îţi amintesc de ceva ce-ai mai văzut înainte.

Nu, îşi zise Harry. E exact pe dos. Dacă lucrezi de mult, vezi nuanţele abia sesizabile ale fiecărei crime în parte, detaliile ce deosebesc o faptă de alta şi fac din fiecare caz ceva unic.

Andrew aruncă o privire la ceas.

— Şedinţa de dimineaţă începe în jumătate de oră. Am face bine să ne pornim într-acolo.

Conducătorul echipei de anchetă era Larry Watkins, un detectiv cu studii de drept şi cu o puternică tendinţă de urcare în grad. Avea buze subţiri, păr rărit şi vorbea rapid şi eficient, fără intonaţii sau adjective inutile.

— Sau vreun pic de fler social, îl zugrăvise necruţător Andrew. Un anchetator foarte capabil, dar nu genul căruia îi ceri să-i sune pe părinţii unei fete găsite moartă. Plus că, ori de câte ori e stresat, se apucă să-njure.

Mâna dreaptă a lui Watkins era Serghei Lebie, un sârb bine îmbrăcat, chel, cu o ţăcălie neagră care îl făcea să arate ca Mefisto pus la patru ace. Andrew îl informase pe Harry că, de obicei, nu pune prea mare preţ pe bărbaţi atât de preocupaţi de felul cum arată.

— Dar Lebie nu-i de fapt un păunaş, e doar foarte *meticulos.* Are, printre altele, obiceiul să-şi studieze unghiile când îi vorbeşte cineva, dar n-ar vrea să pară arogant, totuşi. Şi îşi lustruieşte pantofii după fiecare pauză de prânz. Nu te aştepta să spună prea multe, nici despre el şi nici despre altceva.

Cel mai tânăr membru al echipei era Yong Sue, un tip plăcut, mărunţel şi slăbuţ, care arbora mereu un zâmbet deasupra gâtului ca de pasăre. Familia lui Yong Sue venise din China cu treizeci de ani în urmă. Acum zece ani, când Yong Sue avea nouăsprezece ani, părinţii lui se întorsese în China pentru o vizită. Nu mai fuseseră văzuţi niciodată de atunci. Bunicul era de părere că fiul lui fusese implicat în „ceva politic”, însă nu se aventurase la mai mult de-atât. Yong Sue nu reuşise să afle ce se petrecuse. Acum avea grijă de bunici şi de cele două surori mai mici, lucra douăsprezece ore pe zi şi zâmbea cel puţin zece. „Dacă ştii vreun banc prost, spune-i-l lui Yong Sue. Râde la absolut orice”, îi împărtăşise Andrew. Acum erau cu toţii adunaţi într-o cămăruţă îngustă în care un ventilator zgomotos, montat într-un cotlon, ar fi trebuit să facă puţină răcoare. Watkins se postă lângă panou, în faţa lor, şi-l prezentă pe Harry celorlalţi.

— Colegul nostru norvegian a tradus scrisoarea găsită în

camera lui Inger. Ne poţi spune ceva interesant despre asta, Hole?

— Se pronunţă Hoo-lei.

— Scuze, Holy.

— Ei bine, e limpede că abia începuse o relaţie cu cineva pe nume Evans. Din ce apare în scrisoare, avem motive întemeiate să presupunem că mâna pe care o ţine în fotografia de pe masa de scris e a lui.

— Am verificat, zise Lebie. Credem că e vorba despre un anume Evans White.

— Aşa? ridică Watkins dintr-o sprânceană subţire.

— Nu avem prea multe date despre el. Părinţii lui sunt din Statele Unite, au venit aici pe la sfârşitul anilor şaizeci şi au primit permis de şedere. Pe vremea aia, nu era o problemă, adăugă Lebie, ca şi cum ar fi vrut să lămurească situaţia. În orice caz, umblau prin ţară într-o rulotă Volkswagen, probabil pe un regim de mâncare vegană, marijuana şi LSD, cum era la modă pe-atunci. Au făcut un copil, au divorţat şi, când Evans avea optsprezece ani, tatăl lui s-a întors în State. Maică-sa se ţine de vindecări spirituale, scientologie, tot soiul de misticisme. Are un loc numit Castelul de Cristal pe lângă Golful Byron. Le vinde turiştilor şi căutătorilor de iluminare pietre pentru karma şi tot felul de mizerii importate din Thailanda. Când a împlinit optsprezece ani, Evans a decis să facă ce face un număr tot mai mare de australieni, a zis Lebie întorcându-se spre Harry. Adică nimic.

Andrew se aplecă spre Harry şi-i zise cu voce scăzută:

— Australia e perfectă pentru cei care vor să călătorească, să facă surfing şi să se bucure de viaţă pe cheltuiala plătitorilor de taxe. Reţea socială de milioane şi climă de milioane. Locuim într-o ţară minunată.

Se lăsă la loc pe spătarul scaunului.

— Momentan, nu are o locuinţă stabilă, continuă Lebie, dar credem că până nu demult locuia într-o baracă pe la marginea oraşului, într-o zonă unde stau albii mai prăpădiţi. Cei cu care am vorbit spun că nu l-au mai văzut de ceva timp. N-a fost niciodată arestat. Mă tem, aşadar, că singura

fotografie pe care o avem cu el e cea de la treisprezece ani, când şi-a făcut paşaport.

— Sunt impresionat, zise cu sinceritate Harry. Cum ai reuşit să găseşti un tip fără dosar, cu doar o singură poză şi numele de botez, într-o populaţie de optsprezece milioane, într-un timp aşa de scurt?

Lebie arătă cu bărbia spre Andrew.

— Andrew a recunoscut oraşul din poză. Am trimis o copie poliţiei locale şi am aflat numele de la ei. Zice că are un rol în peisajul local. În traducere, înseamnă că-i unul dintre dealerii de iarbă importanţi pe-acolo.

— Probabil că-i un oraş foarte mic, zise Harry.

— Nimbin, doar o mie de locuitori, se băgă Andrew. Îşi câştigau existenţa în principal din produse lactate, asta până ce Uniunea Naţională a Studenţilor Australieni şi-a pus în cap să organizeze acolo, în 1973, o chestie pe care-a numit-o Festivalul Vărsătorului.

În jurul mesei se stârniră hlizeli.

— Festivalul promova o agendă idealistă, stiluri de viaţă alternative, întoarcerea la natură şi chestii din astea. Ziarele s-au concentrat asupra tinerilor care luau droguri şi se împerecheau ca iepurii. Festivalul a durat mai bine de zece zile şi, pentru unii, nici nu s-a mai oprit vreodată. Condiţiile de cultivare de pe lângă Nimbin sunt bune. Poţi creşte tot ce vrei. Să-ţi zic altfel: mă îndoiesc că lactatele mai sunt azi principalul lor produs comercial. Pe strada mare, la cincizeci de metri de secţia de poliţie, o să dai peste cea mai deschisă piaţă de marijuana din Australia. Şi, îmi pare rău să o spun, la fel e şi piaţa de LSD.

— A fost văzut în Nimbin recent, potrivit poliţiei, zise Lebie.

— Premierul statului New South Wales e pe cale să iniţieze o campanie acolo, interveni Watkins. S-ar părea că guvernul federal l-a tot presat să facă ceva în privinţa traficului de narcotice care a luat proporţii îngrijorătoare.

— E adevărat, zise Lebie. Poliţiştii folosesc acum avioane şi elicoptere ca să pozeze câmpurile unde se creşte cânepă.

— Bun, spuse Watkins. O să trebuiască să-l prindem pe

tipul ăsta. Kensington, e clar că tu ştii să te descurci pe-aici, iar tu, Holy, nu cred că ai avea ceva împotrivă să mai vezi o bucăţică de Australia. Îi spun lui McCormack să-i sune pe cei din Nimbin, să ştie că veniţi.

7
Lithgow

Se amestecară printre turişti, luară trenul spre Darling Harbour, coborâră la Harbourside şi găsiră o masă afară, cu vedere la cheiuri.

Pe lângă ei trecu o pereche de picioare lungi, cu tocuri cui. Andrew îşi dădu ochii peste cap şi fluieră într-un fel foarte lipsit de corectitudine politică. Vreo două capete din restaurant se întoarseră şi-i trimiseră nişte uitături iritate. Harry clătină din cap.

— Ce mai face amicul tău, Otto?

— A, e devastat. A fost abandonat pentru o femeie. De câte ori are câte o combinaţie cu un bisexual, respectivul ajunge până la urmă cu o femeie, zise el. Totuşi, cred că o să supravieţuiască şi de data asta.

Harry simţi pe neaşteptate nişte stropi de ploaie şi văzu, ridicând ochii, că o pătură de nori groşi avansase dinspre nord-vest aproape pe neobservate.

— Cum ai recunoscut locul ăsta, Nimbin, având doar o poză cu o casă?

— Nimbin? Am uitat oare să-ţi spun că-s un bătrân hipiot? rânji Andrew. Se spune că cine îşi aminteşte Festivalul Vărsătorului n-a fost de fapt acolo. Ei bine, eu îmi amintesc cel puţin casele de pe strada principală. Oraşul arăta ca un cătun de nelegiuiţi dintr-un western mediocru, zugrăvit în nuanţe psihedelice de galben şi vineţiu. Credeam, drept să-ţi spun, că galbenul şi vineţiul aveau de-a face cu substanţele pe care le luasem. Până ce-am văzut fotografia din camera lui Inger.

☆

Pe când se întorceau de la prânz, Watkins anunţă o altă şedinţă de lucru. Yong Sue dezgropase nişte cazuri interesante din computerul lui.

— Am trecut prin toate cazurile de omor nerezolvate din New South Wales din ultimii zece ani şi am găsit patru care au similarităţi cu al nostru. Cadavrele sunt descoperite în

locuri mai puţin frecventate, două în gropi de gunoi, unul pe un drum la marginea unei păduri şi al patrulea plutind pe râul Darling. Probabil femeile au fost ucise şi abuzate sexual altundeva, apoi lepădate acolo. Şi – de-o importanţă crucială – au fost toate strangulate şi aveau pe gât urme lăsate de degete, zise radios Yong Sue.

Watkins îşi drese vocea.

— Să ne mai ţinem un pic entuziasmul în frâu, zise. Strangularea nu este, până la urmă, un mod atât de neobişnuit de a ucide după un viol. Care-i distribuţia geografică, Yong Sue? Râul Darling e la dracu-n praznic, la mai mult de-o mie de kilometri de Sydney.

— N-am avut noroc, şefu'. N-am găsit niciun model de distribuţie geografică, răspunse Yong Sue cu un chip pe care se citea un regret sincer.

— Păi… patru femei strânse de gât, împrăştiate pe toată suprafaţa regiunii într-o perioadă de zece ani nu e tocmai…

— Încă ceva, şefu'. Toate femeile erau blonde. Mai exact, aveau păr foarte deschis la culoare, aproape alb.

Lebie scoase un fluierat mut. Cei de la masă tăcură.

Watkins nu părea prea convins încă.

— Poţi să faci calculul, Yong? Să te uiţi un pic la relevanţa statistică şi toate alea, să afli dacă procentele sunt în limite rezonabile înainte să facem tam-tam? Poate că ar trebui să verifici, ca să fim siguri, pentru întreg teritoriul Australiei. Şi să pui la socoteală şi cazurile de viol nerezolvate. Poate scoatem ceva de-acolo.

— O să dureze ceva, dar o să încerc, şefu', zise Yong zâmbind iarăşi.

— OK. Kensington şi Holy, de ce n-aţi pornit spre Nimbin?

— Ne ducem mâine-dimineaţă devreme, şefu', răspunse Andrew. A apărut un caz recent de viol în Lithgow pe care aş vrea să-l investighez mai întâi. Am senzaţia că ar putea avea o legătură. Voiam să ne ducem acolo acum.

Watkins se încruntă.

— Lithgow? Încercăm să lucrăm ca o echipă aici, Kensington. Asta înseamnă că discutăm şi coordonăm, nu ne apucăm să facem chestii de capul nostru. Din câte ştiu eu,

n-am vorbit despre vreun caz de viol în Lithgow.

— Am eu o intuiţie, şefu’.

Watkins oftă.

— Eh, McCormack pare să creadă că eşti dotat cu un al şaselea simţ.

— Noi, ăştia tuciurii, avem o legătură mai strânsă cu lumea spirituală decât voi, albiturile, se ştie doar, şefu’.

— În secţia mea nu ne bazăm munca de poliţie pe asemenea lucruri, Kensington.

— Glumeam, şefu’. Mă bazez pe mai mult decât atât.

Watkins clătină din cap.

— Să faci bine să ajungi în avion mâine-dimineaţă devreme, OK?

O porniră pe autostradă. Lithgow era un oraş industrial de zece-douăsprezece mii de locuitori, însă lui Harry îi păru mai degrabă un sat de dimensiuni medii. La intrarea în secţia de poliţie era un bec albastru pâlpâitor, prins pe un suport metalic.

Şeful de-aici le făcu o primire călduroasă. Era genul supraponderal, jovial şi cu bărbie dublă. Îl chema Larsen şi avea strămoşi prin Norvegia.

— Ştii vreun Larsen norvegian, frăţie? întrebă.

— Păi… sunt o grămadă, răspunse Harry.

— Da, mamaie zicea că am avea multe rubedenii pe-acolo.

— Cu siguranţă aveţi.

Larsen îşi amintea cazul de viol, desigur.

— Din fericire, aşa ceva nu se întâmplă prea des la noi, în Lithgow. Era pe la începutul lui noiembrie. A fost luată pe sus de pe-o alee în timp ce se întorcea din tura de noapte de la fabrica unde lucra, vârâtă într-o maşină şi pe-aici ţi-e drumul! Agresorul a ameninţat-o cu un cuţitoi, a dus-o pe un drum forestier izolat, la poalele Munţilor Albaştri, unde a violat-o pe bancheta din spate. Violatorul o apucase de gât şi o strângea, când în spatele lor a apărut o maşină. Şoferul se ducea spre casa lui de vacanţă şi a crezut că surprinsese un cuplu care făcea sex pe drumul pustiu, motiv pentru

care nu a ieşit din maşină. Când violatorul a trecut în faţă ca să mute maşina, femeia a reuşit să scape pe portiera din spate şi a luat-o la fugă spre maşina cealaltă. Violatorul şi-a dat seama că jocul s-a terminat, a apăsat pe acceleraţie şi a şters-o.

— A reţinut vreunul dintre ei numărul de înmatriculare?

— Nu, era întuneric şi totul s-a întâmplat foarte repede.

— Şi femeia a apucat măcar să se uite bine la tip? Vi l-a descris?

— Sigur. Într-un fel. Cum ziceam, era întuneric.

— Avem o fotografie. Ştiţi adresa femeii?

Larsen se duse la fişet şi începu să scormonească. Respira greu.

— Apropo, începu Harry, ştiţi cumva dacă-i blondă?

— Blondă?

— Da, cu părul foarte deschis la culoare, alb.

Bărbia dublă a lui Larsen începu să se bălăngănească. Gâfâia şi mai tare acum. Harry îşi dădu seama că, de fapt, râdea.

— Nu prea cred, frăţie. E o *koori.*

Harry cercetă chipul lui Andrew.

Andrew privi spre tavan.

— E neagră, zise.

— Cum e cărbunele, întări Larsen.

✯

— Deci *koori* e un trib? întrebă Harry după ce-o luară din loc.

— Nu tocmai, zise Andrew.

— Nu tocmai?

— E o poveste lungă, dar, când albii au venit în Australia, trăiau aici 750.000 de indigeni australieni împărţiţi în multe triburi. Vorbeau peste 250 de limbi, unele la fel de diferite între ele ca engleza de chineză. Multe triburi au dispărut acum. Pe măsură ce structura tribală tradiţională s-a prăbuşit, băştinaşii au început să folosească termeni mai generali. Grupurile aborigene care trăiesc aici, în sud-est, sunt numite *koori.*

— Dar de ce n-ai verificat totuşi mai întâi dacă era

blondă?

— Mi-a scăpat. Cred că n-am citit bine dosarul. Prin Norvegia nu aveţi probleme cu computerele?

— Rahat, Andrew, n-avem timp de pierdut pe bănuieli atât de vagi.

— Ba avem. Şi avem timp şi pentru ceva care-o să te mai înveselească, zise Andrew virând brusc la dreapta.

— Unde mergem?

— La un târg agricol australian, unul veritabil.

— Un târg agricol? Ies cu cineva la cină, Andrew.

— A, da? Cu Miss Suedia, presupun? Relaxează-te, facem asta cât ai bate din palme. Apropo, să înţeleg că tu, în calitate de reprezentant al autorităţilor, eşti conştient de urmările unei relaţii personale cu un potenţial martor?

— Cina face parte din investigaţie. Se înţelege de la sine. Vor fi puse întrebări importante.

— Fireşte.

8
Un boxer

Târgul se afla pe un teren întins, având drept vecini doar câteva clădiri industriale împrăştiate şi nişte garaje. Tocmai se terminase ultimul tur al cursei de tractoare şi pâcla groasă a gazelor de eşapament încă stăruia în aer când opriră în faţa unui cort mare. Piaţa zumzăia de activitate, se auzeau chiote şi strigăte printre tarabe şi parcă toată lumea avea câte un pahar cu bere în mână şi-un zâmbet pe figură.

— Petrecere şi negoţ într-o splendidă uniune, remarcă Andrew. Nu cred că aveţi aşa ceva în Norvegia.

— Păi avem şi noi târguri. Le zice *markeder.*

— Maar… încercă Andrew.

— Nu-ţi bate capul.

Se vedeau, lângă cort, nişte postere uriaşe pe care, cu litere mari şi roşii, scria: „Echipa de boxeri a lui Jim Chivers”. Dedesubt erau fotografii ale celor zece boxeri care, evident, alcătuiau echipa. Numele, vârsta, locul naşterii şi greutatea apăreau şi ele trecute acolo. Şi pe ultimul rând se vedea: „Provocarea. Te ţin balamalele?”

Înăuntru, în cort, tinerii stăteau la coadă înaintea unei mese ca să semneze pe o foaie de hârtie.

— Ce se întâmplă? întrebă Harry.

— Sunt tineri din zonă care o să-ncerce să bată nişte boxeri de la Jimmy. Capătă premii mari dacă reuşesc şi, mai important, onoare şi faimă pe plan local. Acum semnează o declaraţie pe proprie răspundere că sunt sănătoşi şi în formă şi acceptă că organizatorii nu-şi asumă nicio responsabilitate pentru vreo bruscă deteriorare a condiţiei lor fizice, explică Andrew.

— Pff, şi e legal ce fac?

— Păi… ezită Andrew. Au cam interzis ei treaba asta în 1971, aşa că au trebuit să schimbe un pic procedura. Jim Chivers cel original conducea o echipă de boxeri care umbla prin toată ţara pe la bâlciuri şi sărbători, după al

Doilea Război Mondial. Şi mulţi dintre ei, din echipa lui Jimmy, au şi ajuns până la urmă campioni. Mereu a existat o varietate de naţionalităţi – chinezi, italieni, greci. Şi aborigeni. Pe-atunci, voluntarii îşi puteau alege adversarii. Aşa că, de pildă, dacă erai antisemit, puteai să alegi un evreu. Deşi şansele să fii bătut măr de un evreu erau destul de mari.

Harry chicoti.

— Şi n-a inflamat asta pornirile rasiste?

— Poate. Poate că nu. Australienii sunt obişnuiţi cu diverse culturi şi rase, dar au existat mereu şi tensiuni. Şi e mai bine, totuşi, să te încaieri în ring decât pe stradă. Un aborigen din echipa lui Jimmy care se descurca bine la meciuri ajungea un adevărat erou la el acasă. Reuşea să obţină, cu toată umilirea generală, un strop de solidaritate şi onoare. Nici nu cred că asta a adâncit prăpastia dintre rase. Dacă vreun băiat alb era pus la pământ de unul negru, asta năştea mai mult respect decât ură. Australienii sunt destul de oneşti când vine vorba de aşa ceva.

— Vorbeşti ca un ţărănoi în toată legea.

Andrew râse.

— Aproape. Sunt un cocalar. Un gagiu necivilizat din fundul ghetoului băştinaş.

— Ba nu eşti.

Andrew hohoti şi mai tare.

Începu primul meci. Un tip scund, îndesat şi roşcovan, cu mănuşi aduse de acasă şi cu propria gaşcă de suporteri, contra unui tip mult mai firav din echipa Chivers.

— Irlandez contra irlandez, zise Andrew cu o mână edificată.

— Îţi spune al şaselea simţ? întrebă Harry.

— Cei doi ochi din cap. Roşcat, deci irlandez. Sunt duri ticăloşii ăştia. O să fie o luptă grea.

— Du-te, Johnny, dă-i bătaie, dă-i bătaie la potaie! începu să scandeze gaşca de suporteri.

Reuşiră încă două rânduri de chiuituri până să se termine lupta – Johnny fu pocnit de trei ori în nas şi nu mai vru să-i dea bătaie.

— Nici irlandezii nu mai sunt ce-au fost odată, oftă Andrew.

Difuzoarele pârâiră şi prezentatorul galei îi anunţă publicului pe Robin „Murri” Toowoomba din echipa Chivers şi pe Bobby „The Lobby” Pain, un gigant local care intră în ring cu un răcnet, sărind peste corzi. Îşi smulse tricoul de pe el, lăsând la vedere un piept păros şi puternic şi nişte bicepşi umflaţi. O femeie îmbrăcată în alb se tot agita pe lângă ring şi Bobby îi trimise un sărut înainte ca doi asistenţi să-i strângă mănuşile. Lumea începu să zumzăie când Toowoomba se strecură printre corzi. Era un bărbat falnic, arătos, neobişnuit de negru la piele.

— „Murri”? întrebă Harry.

— Aborigen din Queensland.

Gaşca lui Johnny reveni la viaţă dându-şi seama că puteau folosi acum „Bobby” în strigăturile lor. Gongul sună şi cei doi boxeri se apropiară unul de altul. Albul era mai mare, cu aproape un cap mai înalt decât adversarul de culoare, însă şi pentru nespecialişti era uşor de văzut că nu se deplasa cu aceeaşi uşurinţă în ring ca aborigenul, agil şi elegant.

Bobby se năpusti înainte şi lansă un pumn de tăria unei torpile către Toowoomba, care eschivă lăsând capul pe spate. Publicul gemu surescitat şi femeia în alb începu să ţipe încurajări. Bobby mai lovi de câteva ori aerul înainte ca Toowoomba să se repeadă şi să-i lipească o directă de dreapta precisă, de probă, în mutră. Bobby dădu înapoi doi paşi, cu ochi tulburi, împăienjeniţi.

— Trebuia să pun două sute pe el, comentă Andrew.

Toowoomba îi dădu ocol lui Bobby, aruncă nişte laterale şi se retrase cu aceeaşi uşurinţă când Bobby porni să-şi fluture braţele groase ca nişte butuci. Uriaşul gâfâia şi icnea de frustrare, în vreme ce Toowoomba părea să nu stea locului o clipă. Publicul începu să fluiere. Toowoomba ridică un braţ ca pentru a saluta, apoi îl proiectă în stomacul lui Bobby, făcându-l să se îndoaie de mijloc şi să se refugieze în colţ. Toowoomba se retrase doi paşi, cu o expresie preocupată pe figură.

— Termină-l, negrotei împuţit! ţipă Andrew.

Toowoomba se întoarse surprins către el, zâmbi şi îşi flutură braţul ridicat.

— Nu sta acolo rânjind, fă-ţi treaba, răpănosule! Am pus bani pe tine.

Toowoomba se răsuci ca să termine odată treaba, însă, când era pe cale să-i dea lui Bobby lovitura de graţie, se auzi gongul. Cei doi boxeri se întoarseră în colţurile lor şi prezentatorul galei luă microfonul. Femeia în alb era deja în colţul lui Bobby şi-i împuia urechile, în vreme ce asistenţii îi întindeau luptătorului o sticlă cu bere.

Andrew era agasat.

— Robin nu vrea să-l pocnească pe albicios, al naibii. Dar ar trebui să respecte faptul că am pus bani pe el, javra netrebnică.

— Îl cunoşti?

— Da, îl cunosc pe Robin Toowoomba, zise Andrew.

Gongul răsună iarăşi şi, de data asta, Bobby se ridică şi-l aşteptă în colţul său pe Toowoomba, care înaintă cu paşi săltaţi. Bobby ridicase braţele ca să-şi apere capul, însă Toowoomba îl lovi tare la corp. Bobby căzu în corzi. Toowoomba se răsuci pe călcâie şi se uită implorator la prezentator – care era şi-un fel de arbitru totodată – ca să-l facă să oprească lupta.

Andrew mai strigă o dată, însă prea târziu.

Pumnul lui Bobby îl trimise pe Toowoomba zburând prin aer şi-l făcu să lovească podeaua cu un bufnet. În vreme ce acesta se punea pe picioare, zdruncinat, Bobby se aruncă asupra lui ca un uragan. Loviturile îşi nimereau ţinta, făcând capul lui Toowoomba să salte încoace şi încolo ca o minge de ping-pong. Dintr-o nară începu să-i curgă un firicel de sânge.

— Căcat! Ăsta se ţine de şmecherii! răcni Andrew. Ce mama dracului, Robin, te-a făcut la faza aia.

Toowoomba îşi ridicase acum mănuşile la faţă şi se retrăgea, cu Bobby pe urmele lui. Braţul lui Bobby pompa necontenit. Începu apoi o serie de croşee largi şi upercuturi de dreapta. Mulţimea era în extaz. Femeia în alb se ridică

iar, ţipând prima silabă din numele favoritului său şi lungind strident vocala:

— Boooo…

Prezentatorul-arbitru clătină din cap, în vreme ce gaşca de suporteri se lansă iute în noul refren:

— Du-te, Bobby, dă-i bătaie, dă-i bătaie la potaie!

— Gata. S-a sfârşit, zise fără chef Andrew.

— O să piardă Toowoomba?

— Eşti nebun? Toowoomba o să-l omoare pe rahatul ăla. Şi speram ca astăzi să nu se împroaşte aşa cu sânge.

Harry se concentră, încercând să vadă ce vedea şi Andrew. Toowoomba se retrăsese în corzi; părea aproape relaxat, cu toate că Bobby îl pocnea de zor în stomac. Pentru o clipă, Harry crezu că aborigenul o să adoarmă. Femeia în alb apucă de corzi, în spatele lui. Bobby îşi schimbă tactica şi porni să lovească la cap, însă Toowoomba îi evită pumnii mişcându-şi corpul înainte şi înapoi într-un fel de alunecare leneşă. Aproape ca un şarpe, îşi zise Harry, ca o…

Cobră!

Bobby încremeni în mijlocul loviturii. Capul i se întoarse pe jumătate spre stânga, cu o expresie care sugera că tocmai îşi amintise ceva, apoi ochii i se dădură peste cap, proteza îi alunecă din gură şi dintr-o despicătură mică de la baza nasului, unde se rupsese osul, începu să curgă un firicel de sânge. Toowoomba aşteptă până ce Bobby se lăsă în faţă, dezechilibrat, şi-l lovi iarăşi. Publicul tăcu. Harry auzi un pârâit groaznic când pumnul înmănuşat izbi pentru a doua oară în nasul lui Bobby, apoi auzi vocea femeii, ţipând ce mai rămăsese din numele lui:

— …bbyyy!

Picături roşii, mărunte, de sânge şi sudoare curgeau din capul lui Bobby, adunându-se în colţul ringului.

Prezentatorul se grăbi să treacă printre corzi şi să anunţe, cumva inutil, că lupta se terminase. Publicul din jurul ringului rămase tăcut; se mai auzea doar ţăcănitul de la tocurile femeii în alb, care, cu aceeaşi expresie buimacă pe care o avusese şi Bobby pe chip, ieşi în fugă pe culoarul

principal şi apoi din cort.

Toowoomba încercă să-l ridice pe Bobby în picioare, însă asistenţii acestuia îi făcură semne să-i dea pace. Se auziră câteva aplauze răzleţe, dar se stinseră iute. Fluierăturile sporiră când prezentatorul-arbitru veni şi ridică braţul lui Toowoomba. Andrew clătină din cap.

— Cred că şi-a pus ceva lume bănuţul pe campionul local, zise. Ce idioţi! Haide să ne luăm ce-am câştigat şi să schimbăm nişte vorbe serioase cu cioroiul ăsta!

✯

— Robin, ticălosule. Eşti bun de băgat la puşcărie – vorbesc serios!

Faţa lui Robin „Murri" Toowoomba se lumină cu un zâmbet larg. Ţinea pe un ochi un prosop rulat în care pusese gheaţă.

— Tuka! Te-am auzit când ai strigat. Ai început iarăşi să te ţii de jocuri de noroc? rosti Toowoomba cu voce domoală.

Un bărbat obişnuit să fie ascultat, gândi instantaneu Harry. Sunetul era plăcut şi blând, nu părea deloc să vină de la cineva care tocmai rupsese nasul unuia aproape de două ori cât el.

Andrew pufni.

— Noroc? Pe vremea mea nu se spunea că joci la noroc dacă pariai pe vreun băiat de-al lui Jim Chivers. Dar presupun că acum nimic nu mai e sigur. Te laşi bumbăcit de-un rahat de ţărănoi alb. Unde-o să ajungem aşa?

Harry îşi drese vocea.

— A, da, Robin, el e un prieten de-al meu. Harry Holy. Harry, îl ai în faţa ta pe cel mai mare bandit şi sadic din Queensland, Robin Toowoomba.

Îşi dădură mâna şi Harry se simţi de parcă a lui ar fi fost prinsă în uşă. Icni un „Ce mai faci?" şi primi un „Absolut magnific, frăţie – tu cum te simţi?" şi un zâmbet radios.

— Mai bine ca oricând, făcu Harry masându-şi mâna.

Strângerile astea australiene de mână îl schilodeau. Potrivit lui Andrew, era necesar să spui că lucrurile mergeau inimaginabil de bine; un „bine, mersi" putea fi

interpretat ca un răspuns prea rece.

Toowoomba arătă cu degetul spre Andrew:

— Apropo de bandiţi, Tuka ţi-a povestit că odată boxa şi el pentru Jim Chivers?

— Cred că-s destule lucruri pe care nu le ştiu despre... ăă... Tuka. E cam secretos.

— Secretos? râse Toowoomba. Ba trăncăneşte cu spume. Tuka o să-ţi spună tot ce ai nevoie să afli, atâta vreme cât ştii ce trebuie să-ntrebi. Nu ţi-a spus, fireşte, că a trebuit să plece din echipă fiindcă era considerat prea periculos. Câţi pomeţi, nasuri şi mandibule ai pe conştiinţă, Tuka? Toţi îl socoteau cel mai bun şi promiţător boxer tânăr din New South Wales. Dar era o problemă. N-avea autocontrol şi disciplină. Până la urmă, a ajuns să pocnească un arbitru fiindcă i s-a părut că omul a oprit prea devreme lupta. În avantajul lui Tuka! Asta numesc eu sete de sânge. L-au suspendat doi ani pe Tuka.

— Trei şi jumate, mersi frumos! rânji Andrew. Era un cioroi pe cinste, vă spun. Abia l-am atins pe nenorocitul ăla de arbitru şi, n-o să credeţi, a căzut şi şi-a rupt clavicula.

Toowoomba şi Andrew bătură din palme, prăpădindu-se de râs.

— Când boxam eu, Robin abia se născuse. Povesteşte ce i-am zis eu, spuse Andrew. Robin era unul dintre copiii dezavantajaţi cu care mai lucram când aveam timp. Am făcut şi nişte reprize de box şi, ca să-i învăţ pe copii importanţa autocontrolului, le-am însăilat nişte poveşti despre mine, pe jumătate adevărate. Ca să-i ajut să nu intre în belele. Se vede că Robin n-a priceput şi a călcat pe urmele mele.

Toowoomba deveni serios.

— De obicei, suntem băieţi buni, Harry. Îi lăsăm să dea şi ei de câteva ori înainte să le-arătăm, c-o lovitură bine plasată, cine-i şeful, înţelegi ce zic? După asta nu mai durează mult şi se dau bătuţi. Dar flăcăul ăsta ştia să boxeze, putea să rănească pe cineva. Tipi din ăştia şi-o caută cu lumânarea.

Uşa se deschise.

— Să te fut, Toowoomba – de parcă n-aveam şi aşa destule pe cap. N-ai făcut decât să-i rupi nasul ginerelui şefului de la poliţia locală.

Prezentatorul galei părea furios şi sublinie asta scuipând pe duşumea cu un plescăit răsunător.

— Pur reflex, zise Toowoomba examinând lichidul cafeniu. N-o să se mai întâmple.

Îi făcu pe furiş cu ochiul lui Andrew. Se ridicară în picioare. Toowoomba şi Andrew se îmbrăţişară şi scoaseră câteva exclamaţii finale într-o limbă din care Harry nu pricepu o iotă. Îl bătu pe Toowoomba pe umăr, ca să evite trauma unei noi strângeri de mână.

✯

— În ce limbă aţi vorbit? întrebă Harry după ce ajunseră în maşină.

— A, e un fel de creolă, un amestec de engleză şi cuvinte aborigene. Mulţi băştinaşi din ţară o vorbesc. Ce părere ai despre meciuri?

Harry îşi luă timp ca să răspundă.

— A fost interesant să te văd câştigând ceva dolari, dar puteam să fi ajuns în Nimbin deja.

— Dacă nu veneam aici azi, n-ai fi putut să ajungi înapoi în Sydney până diseară. Şi nu-ţi dai întâlnire cu o asemenea femeie ca să fugi după aia. Ar putea fi vorba despre viitoarea-ţi nevastă, mama a doi Holy mititei, Harry.

Zâmbiră amândoi, trecând pe lângă copaci şi case scunde în vreme ce, în emisfera estică, soarele se ducea la culcare.

✯

Întunericul se lăsă înainte să se întoarcă la Sydney, însă turnul Televiziunii stătea ca un bec imens în centrul oraşului, arătându-le drumul. Andrew opri pe Circular Quay, nu departe de Operă. Un liliac săgeta spasmodic aerul în faţa lor, intrând şi ieşind, cu viteză mare, din lumina farurilor. Andrew îşi aprinse o ţigară şi-i făcu semn lui Harry să rămână în maşină.

— Liliacul e simbolul aborigen al morţii. Ştiai?

Nu ştia.

— Imaginează-ţi un loc unde oamenii au stat izolaţi timp de patruzeci de mii de ani. N-au avut parte, cu alte cuvinte, de iudaism, nici de creştinism ori de islam, fiindcă un ocean întreg îi separa de continentul cel mai apropiat. Dar şi aşa au născocit o istorie proprie a creaţiei, Visarea. Primul om a fost Ber-rook-boorn. A fost făcut de Baiame, necreatul, începutul a tot şi a toate, cel care iubea şi avea grijă de orice lucru viu. Cu alte cuvinte, era om bun Baiame ăsta. Prietenii îi spuneau Marele Spirit Părintesc. După ce Baiame le-a găsit un loc bun lui Ber-rook-boorn şi soţiei sale, şi-a lăsat pecetea pe un arbore sfânt – yarran – aflat în apropiere, care găzduia un roi de albine.

„Puteţi să luaţi de mâncare din orice loc, de pe întregul pământ pe care vi l-am dat, însă acesta este copacul meu”, i-a avertizat pe cei doi. „Dacă încercaţi să adunaţi mâncare de acolo, asupra voastră şi asupra celor ce vor veni după voi se va abate mult rău.” Ceva de genu’. În orice caz, într-o zi nevasta lui Ber-rook-boorn aduna vreascuri şi a ajuns lângă arborele yarran. La început, s-a speriat văzând copacul sfânt cum se înalţă deasupra ei, dar era atâta lemn în jur, încât nu şi-a urmat primul impuls – adică s-o ia la fugă cât o ţineau picioarele. În plus, Baiame nu spusese nimic despre lemn. În vreme ce strângea vreascuri în jurul copacului, a auzit deasupra un zumzet şi, ridicând privirea, a văzut stupul albinelor. A mai văzut şi mierea curgând pe trunchi în jos. O singură dată mai gustase miere înainte de asta, însă acolo era destulă pentru mai multe mese. Soarele licărea în stropii dulci şi, până la urmă, nevasta lui Ber-rook-boorn n-a putut rezista tentaţiei şi s-a suit în copac.

În clipa aceea, un vânt rece a început să şuiere şi o siluetă sinistră a cuprins-o cu aripile sale enorme. Era liliacul Narahdarn, căruia Baiame îi încredinţase paza copacului sacru. Femeia a căzut din copac şi-a fugit înapoi în peştera ei, să se ascundă. Era însă prea târziu, slobozise moartea în lume, simbolizată de liliacul Narahdarn. Toţi urmaşii lui Ber-rook-boorn aveau să cadă pradă blestemului său. Arborele yarran a plâns lacrimi amare din pricina

tragediei ce se petrecuse. Lacrimile s-au prelins pe trunchi şi s-au îngroşat, de aceea poţi găsi cauciuc roşu, în zilele noastre, pe scoarţa lui.

Andrew trase bucuros din trabuc.

— Aduc binişor cu Adam şi Eva, aşa-i?

Harry încuviinţă şi recunoscu existenţa unui număr de paralele.

— Poate e din cauză că oamenii, oriunde ar trăi pe pământ, au cumva aceleaşi viziuni şi fantezii. E în natura noastră, ţine de limbajul de programare, ca să spun aşa. În ciuda diferenţelor, mai devreme sau mai târziu obţinem cu toţii aceleaşi răspunsuri.

— Să sperăm, zise Andrew, privind chiorâş prin fum. Să sperăm.

9
O meduză

Harry sorbea deja din al doilea pahar de Coca-Cola când sosi Birgitta, la nouă şi zece minute. Purta o rochie albă de bumbac, simplă, iar părul îi era strâns într-o coadă de cal impresionantă.

— Începusem să mă tem că n-o să vii, spuse Harry.

Rostise cuvintele ca pe o glumă, însă vorbise serios. Începuse să-şi facă griji din momentul în care se înţeleseseră asupra întâlnirii.

— Chiar aşa? zise în suedeză fata, săgetându-l pe Harry cu o uitătură provocatoare.

Harry avu intuiţia că seara urma să fie memorabilă.

Comandară curry verde thailandez cu carne de porc, pui cu caju la tigaie, un Chardonnay australian şi apă Perrier.

— Trebuie să spun că-s destul de surprins să văd o suedeză atât de departe de casă.

— N-ai de ce. Sunt vreo nouăzeci de mii de suedezi în Australia.

— Cum?

— Majoritatea au emigrat înainte de al Doilea Război Mondial, dar mulţi au plecat şi în anii optzeci, când a crescut şomajul în Suedia.

— Şi eu, care credeam că suedezilor li s-ar face dor una-două de chiftelele lor şi de dansatul la serbarea din miez de vară.

— Cred că la norvegieni te-ai gândit. Sunteţi nebuni cu toţii! Norvegienii pe care i-am cunoscut eu au început să tânjească după casă în doar câteva zile, iar după două luni se şi întorseseră în Norvegia. Înapoi acasă, la haine groase de lână!

— Dar nu şi Inger?

Birgitta îşi domoli exuberanţa.

— Nu, nu şi Inger.

— Ştii de ce a rămas aici?

— Probabil din motivele pentru care rămân cei mai mulţi.

Te duci în vacanţă. Te îndrăgosteşti de-o ţară, de clima ei, de stilul relaxat de viaţă ori de un bărbat. Ceri prelungirea şederii. Fetele scandinave se descurcă să-şi găsească slujbe prin baruri. După aceea… e aşa de departe până acasă şi e mai simplu să rămâi.

— Aşa fost şi cu tine?

— Mai mult sau mai puţin.

Mâncară un timp în tăcere. Sosul era gros, iute şi bun.

— Ce ştii despre ultimul iubit al lui Inger?

— Cum am zis, a trecut într-o seară pe la bar. Îl cunoscuse în Queensland. Cred că pe insula Fraser. Arăta ca genul ăla de hipiot pe care-l crezusem de mult dispărut, dar care o duce de minune aici, în Australia. Barbă lungă, împletită, haine largi şi colorate, sandale. Ai fi zis că acum venea de pe plaja de la Woodstock.

— Woodstock e în mijlocul uscatului. New York.

— Dar n-aveau şi-un lac acolo, unde înotau? Parcă aşa îmi amintesc.

Harry o privi cu mai multă atenţie. Stătea aplecată peste mâncare, concentrându-se. Pistruii îi erau adunaţi într-un pâlc deasupra nasului. E drăguţă, stabili Harry.

— N-ai de unde să ştii genul ăsta de chestie. Eşti prea tânără.

Fata râse.

— Şi ţie, adică… ţi-a trecut vremea?

— Eu? Păi… în unele zile, s-ar putea să mă simt aşa. E din cauza meseriei – îmbătrâneşti prea rapid pe dinăuntru. Dar sper că nu-s atât de cinic şi de plictisit ca să nu mă mai simt viu din când în când.

— Bietul de tine…

Harry nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Poţi să gândeşti tu asta cât vrei, dar nu apelez la instinctul tău matern, deşi s-ar putea să nu fie o idee atât de rea. Aşa stau lucrurile, n-am ce face.

Chelnerul trecu pe lângă masă, oferindu-i lui Harry ocazia să mai ceară o sticlă cu apă.

— Eşti vătămat câte un pic ori de câte ori te ocupi de un caz de omor. Din păcate, de obicei ai de-a face cu fel de fel

de epave umane şi poveşti triste şi mai puţin cu tot soiul de motive ingenioase, cum ţi-ai putea imagina citind-o pe Agatha Christie. La început, mă vedeam ca un soi de cavaler al dreptăţii, dar am ajuns uneori să mă simt ca un gunoier. Criminalii sunt de obicei nişte indivizi vai de capul lor şi e rareori dificil să indici cel puţin zece motive pentru care au ajuns ce-au ajuns. Aşa că, de obicei, simţi mai degrabă frustrare. Frustrarea că nu pot fi fericiţi distrugându-şi vieţile proprii în loc să-i târască şi pe alţii după ei. Cred că sună, totuşi, un pic sentimental…

— Îmi pare rău, n-am vrut să par cinică. Înţeleg ce vrei să zici, răspunse ea.

O adiere blândă venită din stradă făcu să pâlpâie flacăra lumânării de pe masă.

Birgitta îi povesti lui Harry despre cum ea şi cu iubitul ei de atunci îşi făcuseră bagajele acum patru ani, în Suedia, şi-o porniseră la drum, cum merseseră cu autobuzul şi cu autostopul din Sydney până la Cairns, cum dormiseră pe sub prelate şi prin moteluri, cum lucraseră ca recepţioneri şi bucătari, cum făcuseră scufundări la Marea Barieră de Corali şi înotaseră lângă ţestoase şi rechini-ciocan. Meditaseră pe masivul Uluru, economisiseră pentru trenul până la Alice Springs, fuseseră la un concert Crowded House în Melbourne şi căzuseră frânţi într-un motel din Sydney.

— E ciudat cum ceva ce merge atât de bine poate să fie atât de… greşit.

— Greşit?

Birgitta ezită. Se gândea, poate, că-i spusese destule acestui norvegian cam lipsit de fasoane.

— Nu prea ştiu cum să explic. Pe parcurs, am pierdut ceva ce era acolo, un lucru pe care-l socoteam de la sine înţeles. Am încetat să ne mai uităm unul la altul şi, curând, am încetat să ne mai atingem. Am ajuns simpli tovarăşi de călătorie, şi era bine să ai un tovarăş, fiindcă în doi camerele la hotel erau mai ieftine, iar statul la cort, mai sigur. El a cunoscut o fată de bani gata, nemţoaică, în Noosa, iar eu mi-am văzut de drum lăsându-l să-şi vadă de

idila cu ea. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Când a sosit în Sydney, i-am spus că mă îndrăgostisem de un american obsedat de surfing pe care abia îl cunoscusem. Nu ştiu dacă m-a crezut, poate că a înţeles că ne ofeream amândurora un pretext ca să punem punct relaţiei. Am încercat să ne luăm la ceartă în camera de motel din Sydney, dar nici asta nu ne mai ieşea. Aşa că i-am zis să se întoarcă primul în Suedia, urmând să vin şi eu.

— Cred că are deja un avans mărişor.

— Am fost împreună şase ani. Mă crezi dacă-ţi spun că abia dacă-mi mai amintesc cum arăta?

— Te-aş crede.

Birgitta oftă.

— Nu mi-am închipuit c-o să se ajungă la asta. Eram sigură că o să ne căsătorim, o să facem copii şi o să locuim într-o suburbie micuţă din Malmö, cu grădină şi ziarul *Sydsvenska Dagbladet* pe treptele de la intrare, iar acum… acum abia dacă-mi mai amintesc sunetul vocii lui, cum era când făceam dragoste ori…

Ridică privirea spre Harry.

— Sau că era prea politicos să-mi spună să tac din gură când începeam să trăncănesc, după două pahare de vin, ca o moară hodorogită.

Harry zâmbi larg. Birgitta nu făcuse nicio remarcă legată de faptul că el nu se atinsese de vin.

— Nu sunt politicos, sunt interesat, zise.

— În cazul ăsta, va trebui să-mi spui ceva personal despre tine, în afară de faptul că eşti poliţist.

Fata se aplecă peste masă. Harry se strădui să nu se uite în decolteul ei. Îi simţi parfumul şi trase pe nări, lacom, mireasma. Nu trebuia să se lase momit. Ticăloşii ăia vicleni de la Karl Lagerfeld şi Christian Dior ştiau exact de ce era nevoie ca să prinzi în mreje un biet bărbat.

Birgitta mirosea minunat.

— Păi, începu Harry, am o soră, mama a murit, stau într-un apartament de care nu pot scăpa în Tøyen, la Oslo. N-am avut nicio relaţie de mai lungă durată şi o singură relaţie a lăsat urme.

— Chiar? Şi în momentul ăsta n-ai pe nimeni?

— Nu chiar. Am nişte relaţii necomplicate şi fără implicare cu nişte femei pe care, dacă nu mă sună ele, le mai sun eu.

Birgitta se încruntă.

— Ceva în neregulă?

— Nu sunt sigură dacă pot fi de acord cu genul ăsta de bărbat. Sau femeie. Sunt mai de modă veche în privinţa asta.

— Eu, fireşte, am lăsat toate astea în urmă, zise Harry şi ridică paharul cu apă minerală.

— Şi nici nu-s sigură că-mi place cu câtă uşurătate vorbeşti tu de toate astea, spuse Birgitta ridicând la rându-i paharul.

— Ce cauţi, atunci, la un bărbat?

Îşi lăsă bărbia în palmă şi se uită în gol, cugetând.

— Nu ştiu. Cred că ştiu mai mult ce nu-mi place la un bărbat decât ce-mi place.

— Şi ce nu-ţi place? În afară de răspunsurile frivole.

— Bărbaţii care încearcă să se dea la mine.

— Şi ai mult de suferit?

Ea zâmbi.

— Să-ţi dau un pont, Casanova. Dacă vrei să farmeci o femeie, trebuie s-o faci să se simtă unică, să simtă că i se oferă un tratament special, ceva de care nu mai are nimeni parte. Bărbaţii care încearcă să agaţe prin baruri nu pricep asta. Dar presupun că, pentru un libertin ca tine, asta nu înseamnă mare lucru.

Harry izbucni în râs.

— Prin „nişte femei” vreau să spun, de fapt, două. Am zis „nişte” fiindcă pare un pic mai sălbatic, sună mai mult a… trei. Una, apropo, e pe cale să se întoarcă la fostul iubit, dacă e să ţin seama de ce mi-a spus ultima oară când ne-am văzut. Mi-a mulţumit fiindcă sunt aşa de necomplicat şi fiindcă am avut o relaţie atât de… lipsită de implicare, presupun. Cealaltă e o femeie cu care am început o relaţie şi care acum insistă că, de vreme ce eu am fost cel care-a părăsit-o, e de datoria mea să mă asigur că are parte de

activitate sexuală decentă până ce ne găsim fiecare pe altcineva. Ia stai – de ce-am devenit aşa defensiv? Sunt un bărbat normal care n-ar face rău nici unei muşte. Insinuezi că aş vrea să seduc pe cineva?

— Da, pe mine încerci să mă seduci. N-are rost să negi!

Harry nu negă.

— Bine. Cum mă descurc?

Birgitta luă o înghiţitură mare din paharul cu vin şi meditä un pic la întrebarea lui.

— Eşti de nota nouă, aş spune. Mai mult sau mai puţin. Ba nu, chiar cred că eşti de nouă... te descurci destul de bine.

— Mie îmi pare mai degrabă un nouă cu minus.

— Cam pe-acolo.

✯

În port se întunecase, era aproape pustiu şi se iscase un vânt răcoros. Pe treptele luminate ale Operei, o mireasă neobişnuit de corpolentă şi un mire pe potrivă stăteau la pozat. Fotograful îi tot muta încoace şi-ncolo, iar însurăţeii păreau foarte agasaţi că trebuie să-şi deplaseze trupurile cărnoase. Ajunseră până la urmă la o înţelegere. Şedinţa foto nocturnă se sfârşi cu zâmbete, râs şi poate câteva lacrimi.

— Cred că asta vrea să însemne când zici că plesneşti de fericire, spuse Harry. Sau în suedeză nu spuneţi aşa?

— Ba spunem, poţi să plesneşti de fericire şi-n suedeză.

Birgitta îşi desfăcu părul prins în coadă şi se opri în bătaia brizei, cu faţa spre Operă.

— Da, poţi, repetă ca pentru ea.

Îşi întoarse nasul pistruiat către mare, iar vântul îi suflă pe spate părul roşu.

Arăta ca o meduză. Harry nu ştiuse, până atunci, că o meduză poate fi atât de frumoasă.

10
Un orăşel numit Nimbin

Ceasul lui Harry arăta ora unsprezece când aterizară în Brisbane, însă însoţitoarea de zbor insista, la microfon, că ar fi doar zece.

— Nu au oră de vară în Queensland, îl informă Andrew. A fost o ditamai chestia politică pe-aici, culminând cu un referendum, iar fermierii au votat împotrivă.

— Uau, sună ca şi cum am ajuns în patria ţărănoilor.

— Cam aşa ceva, amice. Până acu câţiva ani, bărbaţilor cu păr lung le era interzisă intrarea în stat. Îi puneau să se întoarcă de unde-au venit.

— Glumeşti.

— Queensland e un pic diferit. Mai au puţin şi-o să le pună interdicţie, probabil, ălora raşi în cap.

Harry îşi trecu palma peste ţeasta tunsă scurt.

— Ar mai trebui să ştiu ceva despre Queensland?

— Ei bine, dacă ai ceva marijuana prin buzunare, ai face bine s-o laşi în avion. Legile contra drogurilor sunt mai dure în Queensland decât în alte regiuni. Nu întâmplător s-a ţinut Festivalul Vărsătorului în Nimbin. Orăşelul e exact după graniţă, în New South Wales.

Descoperiră ghişeul Avis, unde ştiau că avea să-i aştepte o maşină închiriată.

— Pe de altă parte, în Queensland sunt locuri ca insula Fraser, unde l-a cunoscut Inger Holter pe Evans White. Insula, de fapt, e doar un banc de nisip uriaş, dar poţi găsi pe ea o pădure tropicală, lacuri cu cea mai limpede apă din lume şi-un nisip atât de alb, încât zici că plajele sunt făcute din marmură. Nisip de siliciu i se spune, fiindcă are mult mai mult siliciu decât nisipul obişnuit. Cred că-l poţi băga direct în computer.

— Tărâmul abundenţei, deci? comentă tipul de la ghişeu, întinzându-le o cheie.

— Ford Escort? strâmbă din nas Andrew, semnând totuşi că ia maşina. Încă mai sunt din astea în circulaţie?

— Tarif special, domnule.

— Nu mă îndoiesc.

✯

Soarele pârjolea Autostrada Pacificului, iar silueta de sticlă şi piatră a oraşului Brisbane începu să licărească precum cristalele unui candelabru.

Străbătură păşuni înverzite alternând cu păduri şi terenuri cultivate.

— Bun venit în zona rurală a Australiei, zise Andrew.

Trecură de o turmă de vaci ce păşteau cu priviri letargice.

Harry chicoti.

— Ce-i? întrebă Andrew.

— Ştii banda aia desenată a lui Larson în care vacile stau de vorbă pe islaz, ridicate în două picioare, iar una dintre ele le atrage atenţia celorlalte: „Maşină!”

Tăcere.

— Cine-i Larson?

— Nu contează.

Trecură pe lângă cabane joase de lemn cu verande în faţă, plase contra ţânţarilor în cadrele uşilor şi camionete parcate afară. Trecură pe lângă cai de povară solizi care-i priveau cu ochi melancolici, pe lângă stupi şi porci în cocini, tăvălindu-se fericiţi prin noroi. Drumurile se îngustau. Opriră ca să facă plinul pe la prânz, într-o aşezare mică unde un indicator informa că localitatea se numea Uki şi că fusese desemnată, doi ani la rând, drept cel mai curat oraş din Australia. Nu spunea şi cine câştigase anul trecut competiţia.

— Măi să fie, zise Harry în vreme ce intrau în Nimbin.

Centrul localităţii avea cam o sută de metri, era pictat în toate culorile curcubeului şi populat de nişte personaje parcă desprinse din filmele cu Cheech & Chong, comicii hipioţi, pe care le avea Harry în colecţie.

— Ne-am întors în anii şaptezeci! exclamă. Uite, uite acolo. Peter Fonda se pupă cu Janis Joplin.

Trecură încet pe stradă, urmăriţi de ochi de somnambuli.

— E minunat. Nu credeam că mai există asemenea

locuri. Să mori de râs, nu alta.

— De ce? întrebă Andrew.

— Nu crezi că-i hazliu?

— Hazliu? Îmi dau seama că-n zilele noastre e uşor să-i iei în râs pe visătorii ăştia. Îmi dau seama că noua generaţie crede că ăştia cu flower-power erau nişte tipi cu mintea prăjită de iarbă care n-aveau altceva de făcut decât să zdrăngănească la chitare, să-şi citească poemele şi să şi-o tragă când le venea cheful. Îmi dau seama că organizatorii de la Woodstock apar pe la interviuri purtând cravate şi vorbind amuzaţi despre ideile de-atunci, care, e clar, li se par foarte naive acum. Îmi mai dau seama, însă, că lumea ar fi fost un loc foarte diferit fără idealurile pe care le-a susţinut generaţia aia. Sloganele cu pace şi iubire pot fi clişee acum, dar pe vremea aia le luam în serios. Din toată inima.

— Nu eşti cam în vârstă să fi fost hipiot, Andrew?

— Ba da, eram bătrân. Un hipiot veteran, un „haladit”, rânji Andrew. Multe fete au fost iniţiate în misterele amorului de unchiul Andrew.

Harry îl bătu pe umăr.

— Şi eu, care credeam că doar stăteaţi de vorbă despre idealism, ţap bătrân ce eşti.

— Fireşte. Ăla era idealism, zise indignat Andrew. Nu puteam lăsa muguraşii ăia fragili pe mâna vreunui adolescent stângaci, plin de coşuri, şi să risc ca biata fată să rămână cu traume pe tot deceniul.

✯

Andrew se uită pe geamul maşinii şi chicoti. Un bărbat cu păr lung, barbă şi tunică stătea pe o bancă şi făcea semnul păcii cu două degete ridicate. Un panou pe care era desenată o rulotă Volkswagen veche, galbenă, anunţa: „Muzeul marijuanei”. Dedesubt, cu litere mai mici: „Intrarea: un dolar. Dacă nu poţi plăti, eşti binevenit oricum”.

— Ăsta-i muzeul ierbii din Nimbin, explică Andrew. În mare parte, o mizerie, dar parcă ţin minte că au nişte poze interesante din călătoriile în Mexic ale lui Ken Kesey, Jack

Kerouac şi ale altor deschizători de drumuri, din perioada când experimentau substanţe de amplificare a conştiinţei.

— Din vremea când LSD-ul nu era periculos?

— Iar sexul însemna doar sănătate curată. Minunate vremuri, Harry Holy. Ar fi trebuit să fii aici, omule.

Lăsară maşina mai sus pe strada mare şi se întoarseră înapoi pe jos. Harry îşi dădu jos ochelarii de soare şi încercă să adopte un aer de civil. Se vedea bine că-i o zi liniştită în Nimbin. Harry şi Andrew îşi făcură loc printre negustori.

— Iarbă bună!... Cea mai bună din Australia, omule... Iarbă din Papua Noua Guinee, te dă pe spate.

— Papua Noua Guinee, mârâi Andrew. Chiar şi aici, în capitala ierbii, lumea are impresia că iarba-i mai bună dacă vine de departe. Eu sunt de părere că trebuie să cumpărăm produse locale.

O fată însărcinată şi totuşi slabă, care stătea pe un scaun în faţa „muzeului", le făcu din mână. Putea avea orice vârstă între douăzeci şi patruzeci de ani şi purta o fustă largă, în culori vii, şi o bluză cu toţi nasturii închişi, care-i făcea abdomenul să iasă în evidenţă, cu pielea întinsă ca membrana unei tobe. Are ceva oarecum familiar, îşi zise Harry. După dimensiunea pupilelor, Harry îşi dădu seama că în meniul ei de la micul dejun se aflase ceva mai stimulant decât canabisul.

— Căuta altceva? întrebă fata, care observase că nu păreau interesaţi să cumpere marijuana.

— Nu... dădu să spună Harry.

— Acid. LSD vrei, aşa-i? zise fata aplecându-se înainte şi vorbind iute şi pătimaş.

— Nu, nu vrem acid, zise cu voce scăzută şi fermă Andrew. Altceva căutăm. Înţelegi?

Fata îi cercetă îndelung cu privirea. Andrew dădu să se îndepărteze, însă fata sări de pe scaun, părând nestânjenită de burta mare, şi-l apucă de braţ.

— Bine, dar nu putem aici. O să trebuiască să ne întâlnim în zece minute în barul ăla.

Andrew încuviinţă, iar fata le întoarse spatele şi o porni pe stradă grăbită, cu stomacul proeminent înainte şi un

căţeluş care se ţinea după călcâiele ei.

— Ştiu la ce te gândeşti, Harry, zise Andrew aprinzându-şi o ţigară. N-a fost frumos s-o păcălim pe Inimă-Bună că vrem să cumpărăm ceva heroină. Secţia de poliţie e la o sută de metri mai încolo şi-am putea afla acolo ce vrem să ştim despre Evans White. Dar simt că aşa o să fie mai rapid. Hai să intrăm, bem o bere şi vedem ce se întâmplă.

Peste jumătate de oră, Inimă-Bună intră în localul aproape pustiu cu un bărbat care părea cel puţin la fel de prăjit ca ea. Aducea cu un conte Dracula jucat de Klaus Kinski: palid, subţire, îmbrăcat în negru, cu pungi negre sub ochi.

— Uite, şopti Andrew. Nu-l poţi acuza pe om că nu testează marfa pe care o vinde.

Inimă-Bună şi clona lui Kinski veniră glonţ către ei. Acesta din urmă nu părea că ar vrea să stea la lumina zilei mai mult decât era absolut necesar, aşa că nu-şi pierdu vremea cu politeţuri.

— Cât vrei?

Andrew stătea demonstrativ cu spatele la ei.

— Aş prefera să fie cât mai puţină lume în jur înainte să trecem la chestii serioase, monşer, zise fără să se răsucească spre ei.

Kinski zvâcni din cap şi Inimă-Bună părăsi localul, cu o expresie iritată. Probabil că obţinea un procent din câştig. Harry presupuse că încrederea dintre ea şi Kinski era, cum e de obicei între consumatori, inexistentă.

— N-am nimic la mine. Dacă sunteţi poliţai, vă tai coaiele. Să văd mai întâi mălaiul, apoi ieşim de-aici.

Vorbea repede, era agitat şi ochii săi aruncau priviri în toate direcţiile.

— E departe?

— Drumul e scurt, dar călătoria e lungă.

Individul schiţă o urmă de zâmbet, arătându-şi doar o clipă dinţii.

— Bun aşa, amice. Stai jos şi taci din gură, zise Andrew arătându-i insigna de poliţist.

Kinski încremeni. Harry se ridică şi duse mâna în spate, la centură. Cine să verifice dacă Harry chiar avea o armă ascunsă acolo?

— Ce-i cu teatrul ăsta prost? N-am nimic la mine, doar v-am spus, răspunse Kinski şi se lăsă, sfidător, pe scaunul din faţa lui Andrew.

— Dar pe şeriful de-aici şi pe ajutoarele lui îi cunoşti? Probabil că şi ei te cunosc pe tine. Ştiu şi că te-ai apucat de vândut dava?

Omul ridică din umeri.

— Cine-a zis ceva de dava? Eu credeam că de iarbă e vor…

— Sigur. Nimeni n-a zis nimic de prafuri şi nici n-o să aducem vorba de asta dacă-mi dai câteva informaţii.

— Sper că glumeşti. Doar n-o să risc să-mi ia ăştia capul c-am dat cu papagalul numai fiindcă doi poliţai din alt oraş, care nici n-au vreo probă contra mea, apar aşa val-vârtej şi…

— Ce papagal? Ne-am întâlnit aici, din păcate nu ne-am înţeles la preţ şi atâta tot. Chiar ai un martor care poate declara că ne-am întâlnit pentru afaceri obişnuite. Fă cum îţi spunem şi n-o să ne mai vezi niciodată. N-o să mai apărem pe aici.

Andrew îşi aprinse un trabuc, se uită cu ochi mijiţi la bietul drogat aflat de cealaltă parte a mesei, îi suflă fumul în faţă şi continuă.

— Dacă nu obţinem ce vrem, însă, s-ar putea să ne scoatem insignele la iveală când ieşim de-aici şi să arestăm vreo doi, ceea ce nu ţi-ar spori popularitatea în comunitate. Nu ştiu dacă pe-aici se obişnuieşte ca turnătorilor să li se taie coaiele – ăştia care bagă iarbă sunt de obicei paşnici. Dar nu-s nici ei fraieri şi nu m-ar mira ca, aşa, din senin, şeriful să dea peste toată marfa ta. Fumătorii de iarbă nu-s aşa bucuroşi de competiţia cu chestiile mai dure, ştii doar, cel puţin nu din partea unor drogangii care sunt mână în mână cu poliţia. Şi sunt convins că ştii care-s pedepsele pentru trafic de heroină în cantităţi mari.

Un alt nor de fum albăstrui de trabuc trimis în obrazul lui

Kinski. N-ai în fiecare zi ocazia să-i sufli fum în faţă unei scârbe, îşi zise Harry.

— OK, zise Andrew când nu primi niciun răspuns. Evans White. Spune-ne unde e, cine e şi cum putem da de el. Acum!

Kinski se uită în jur, precaut. Căpăţâna mare, cu pometi scobiţi, i se răsuci pe gâtul subţire, făcându-l să arate ca un vultur planând deasupra unui hoit, temător că leii s-ar putea întoarce.

— Asta-i tot? întrebă. Altceva nimic?

— Altceva nimic, zise Andrew.

— Şi de unde ştiu că n-o să veniţi iar, să mai întrebaţi şi altele?

— Nu ştii.

Kinski dădu din cap a încuviinţare, de parcă ar fi ştiut că era singurul răspuns pe care avea să-l capete.

— Bine. Nu-i încă unul dintre barosani, dar se aude că ar fi în creştere. A lucrat pentru Madam Rousseau, regina ierbii de pe-aici, dar acum încearcă să-şi pună pe picioare o afacere proprie. Iarbă, acid şi poate un pic de morfină. Iarba e la fel ca toată care se vinde pe-aici, producţie locală. Dar cred că are legături în Sydney, le trimite iarbă şi primeşte la schimb acid bun şi ieftin. Acidul e din nou la mare căutare.

— Unde putem să dăm de Evans? întrebă Andrew.

— Umblă mai mult prin Sydney, dar l-am văzut prin oraş acum două zile. Are un copil c-o fată din Brisbane care o ardea pe-aici. Acum nu ştiu pe unde mai umblă fata, dar puştiul ştiu că stă într-un apartament la bloc, unde locuieşte şi el când dă pe aici.

Le explică unde era blocul.

— Ce fel de tip e White? insistă Andrew.

— Ce să zic? făcu celălalt şi schiţă gestul de a se scărpina într-o barbă inexistentă. Un ticălos şarmant, nu aşa li se zice?

Andrew şi Harry nu ştiau dacă li se zice ori nu aşa, însă aprobară oricum.

— E destul de cinstit ca să faci afaceri cu el, dar n-aş vrea să fiu gagica lui, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun.

Clătinară din cap la unison, indicând că nu înţelegeau.

— Se ţine de agăţat, nu prea e cunoscut că se mulţumeşte cu câte o puicuţă odată. Mereu sunt certuri cu femeile astea, ţipă şi se răţoiesc, aşa că nu-i neobişnuit să mai sară şi scântei uneori.

— Hmm. Ştii ceva despre o fată norvegiană, blondă, pe nume Inger Holter? A fost omorâtă în Sydney săptămâna trecută.

— Serios? N-am auzit în viaţa mea de ea.

Se vedea că nu-i un cititor avid de presă.

Andrew îşi stinse trabucul şi se ridică de la masă, însoţit de Harry.

— Pot să mă bazez pe voi că nu mă daţi în vileag? întrebă Kinski cu o uitătură neîncrezătoare.

— Sigur, zise Andrew mărind pasul spre uşă.

— Cum a fost cina cu martora noastră din Suedia? întrebă Andrew după ce trecură să-şi salute colegii de la secţia de poliţie locală, o clădire ce arăta aidoma cu celelalte case de pe stradă, dacă nu puneai la socoteală un indicator mic, înfipt în peluză, care anunţa destinaţia imobilului respectiv.

— Bună. Cam picantă, dar bună, răspunse şugubăţ Harry.

— Haide acuma, Harry. Ce aţi discutat?

— O mulţime de lucruri. Despre Norvegia şi Suedia.

— Aşa deci. Cine a câştigat?

— Ea.

— Ce are Suedia şi n-are Norvegia? întrebă Andrew.

— Să le luăm în ordine: nişte regizori de film ca lumea, pentru început. Bo Widerberg, Ingmar Bergman…

— A, regizori, pufni Andrew. Avem şi noi din ăştia. Edvard Grieg, pe de altă parte, e unul de-ai voştri.

— Uau, făcu Harry. Nu ştiam că eşti un cunoscător într-ale muzicii clasice. Pe lângă tot restul.

— Grieg a fost genial. Să luăm, de pildă, partea a doua a simfoniei în Do minor, unde…

— Scuze, Andrew, zise Harry, eu am crescut cu punk cântat din două acorduri şi cel mai apropiat lucru de-o

simfonie la care am fost sunt concertele celor de la Yes şi King Crimson. Nu ascult muzică din alte secole, înţelegi? Tot ce e înainte de 1980 e Epoca de Piatră pentru mine. Avem o trupă numită Băieţii Explozivi care…

— Simfonia în Do minor a fost interpretată pentru prima oară în 1981, zise Andrew. Băieţii Explozivi. Foarte fiţos nume.

Harry o lăsă baltă şi, până la apartamentul lui White, îndură o prelegere despre muzica lui Grieg.

11
Un traficant

Evans White îi privi cu ochi pe jumătate deschişi. Pe faţă îi atârnau şuviţe de păr. Se scărpină între picioare şi râgâi intenţionat. Nu părea tocmai surprins să-i vadă. Nu fiindcă i-ar fi aşteptat, ci probabil fiindcă nu credea că vizitele sunt ceva special. Avea, până la urmă, cel mai bun acid din zonă şi prin Nimbin veştile umblau iute. Harry îşi imagină că un tip ca White nu se obosea cu cantităţi mici şi cu siguranţă nu vindea de acasă, însă asta era puţin probabil să-i împiedice pe unii, din când în când, să apară pe-acolo încercând să cumpere ceva.

— Aţi greşit locul. Încercaţi în oraş, zise Evans trăgând cadrul uşii de plasă.

— Suntem de la poliţie, domnule White, zise Andrew ridicând insigna. Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

Evans îi întoarse spatele.

— Nu azi. Nu-mi plac gaborii. Veniţi altă dată, cu mandat de arestare, de percheziţie sau ce-o fi şi-apoi vedem ce pot face pentru voi. Până atunci… la revedere.

Le trânti în nas şi cealaltă uşă.

Harry se lăsă pe cadru şi răcni:

— Evans White! Mă auziţi? Ne întrebam dacă în poză sunteţi dumneavoastră. Şi dacă da, am vrea să ştim dacă o cunoaşteţi pe femeia blondă care apare alături. Numele ei e Inger Holter. A murit.

Un răstimp de tăcere. Apoi balamalele uşii scârţâiră. Evans le aruncă o privire pe uşa întredeschisă.

Harry lipi fotografia de plasa uşii.

— Nu arăta aşa de bine când a găsit-o poliţia din Sydney, domnule White.

✯

În bucătărie erau răspândite ziare pe blatul de lucru, chiuveta dădea pe dinafară de farfurii şi pahare, iar podeaua nu mai luase contact cu detergentul de câteva luni bune. Harry văzu totuşi, dintr-o privire, că locul nu

părea să dea semne de paragină reală şi că nu era casa unui drogat în ultimul hal. Nu se vedeau resturi vechi de-o săptămână, nici mucegai, nu duhnea a pişat şi perdelele nu astupau ferestrele. Pe lângă asta, în încăpere exista o anume ordine, ceea ce-l făcu pe Harry să-şi dea seama că Evans White nu pierduse controlul încă.

Se aşezară pe nişte scaune, iar Evans îşi aduse din frigider o doză de bere pe care o duse direct la gură. Râgâi zgomotos, continuând apoi cu un chicotit satisfăcut.

— Spuneţi-ne despre relaţia pe care aţi avut-o cu Inger Holter, domnule White, zise Harry alungând cu un fluturat al mâinii izul de râgâială.

— Inger era o fată de treabă, frumuşică şi foarte proastă, care şi-a băgat în cap, cumva, că ea şi cu mine am putea trăi fericiţi împreună.

Rânji iarăşi cu mulţumire şi continuă:

— Cred că, de fapt, asta rezumă totul destul de cuprinzător.

— Aveţi idee cum a fost omorâtă sau cine ar fi putut s-o facă?

— Da, avem ziare şi prin Nimbin, aşa că ştiu că a fost strânsă de gât. Dar cine-a făcut asta? Presupun că vreun străin, zise rânjind şi lăsându-şi cu un gest brusc capul pe spate.

O buclă îi căzu peste frunte, dinţii albi îi luciră pe chipul bronzat şi ridurile de expresie din jurul ochilor căprui se întinseră către urechile de care atârnau nişte belciuge de pirat.

Andrew îşi drese glasul:

— Domnule White, o femeie pe care aţi cunoscut-o bine şi cu care aţi avut o relaţie de natură intimă tocmai a fost omorâtă. Nu e treaba noastră ce simţiţi ori nu simţiţi în privinţa asta. Totuşi, cum probabil vă daţi seama, căutăm un făptaş şi, dacă nu încercaţi să ne ajutaţi în clipa asta, o să fim siliţi să vă ducem la poliţia din Sydney.

— Merg la Sydney oricum, aşa că, dacă vreţi să-mi plătiţi biletul de avion, îmi convine.

Harry nu ştiu ce să zică. Era Evans White atât de dur pe

cât încerca să pară ori suferea de vreo alienare mentală? Sau de un suflet insuficient dezvoltat, un concept norvegian tipic? se întrebă. Existau pe undeva prin lume tribunale care se pronunţau în privinţa calităţii sufletului?

— Cum doriţi, domnule White, zise Andrew. Bilet de avion, casă şi masă, avocat din oficiu şi reclamă gratuită în presă în calitate de suspect.

— Mare chestie. O să ies în mai puţin de două zile.

— Apoi mai avem în ofertă o „coadă" care să nu vă scape din ochi, un serviciu gratuit de trezire dimineaţa şi poate băgăm şi-o percheziţie domiciliară la pachet. Şi cine ştie ce ne mai trece prin cap.

Evans dădu de duşcă restul de bere, se aşeză şi începu să-şi facă de lucru cu eticheta de pe sticlă.

— Ce vreţi de fapt, oameni buni? zise. Ştiu doar că într-o zi a dispărut. Mă duceam la Sydney şi am încercat s-o sun, numai că nu era nici acasă, nici la lucru. În ziua în care am ajuns la Sydney, am citit în ziar c-a fost găsită omorâtă. Vreo două zile am umblat amorţit, ca un zombi. O-m-o-r-â-t-ă? Care-s șansele statistice să fii strâns de gât până mori, nu?

— Nu foarte mari. Dar un alibi aveţi pentru perioada în care s-a săvârşit crima? Ar fi bine… zise Andrew pregătit să-şi ia notiţe.

Evans tresări, înfiorat.

— Alibi? Cum adică? Doar nu mă suspectaţi pe mine, pentru numele lui Dumnezeu. Sau vreţi să-mi spuneţi că poliţia anchetează de-o săptămână deja şi nu are încă nicio pistă reală?

— Analizăm probele, domnule White. Îmi puteţi spune unde aţi fost cu două zile înainte să ajungeţi la Sydney?

— Aici am fost, evident.

— Singur?

— Nu chiar, rânji Evans şi aruncă sticla goală.

Recipientul descrise o parabolă elegantă înainte să aterizeze, fără zgomot, în coşul de gunoi de lângă blatul de lucru. Harry încuviinţă.

— Pot să vă întreb cu cine eraţi?

— Ai întrebat deja. Dar fie, n-am nimic de ascuns. O femeie pe nume Angelina Hutchinson. E de aici, din localitate.

Harry îşi notă numele în agendă.

— Iubită? vru să ştie Andrew.

— Oarecum.

— Ce ne puteţi spune despre Inger Holter? Cine era?

— Pff, nu ne ştiam de prea mult timp. Am cunoscut-o pe insula Fraser. Zicea că se îndreaptă spre Golful Byron. Nu e departe de aici, aşa că i-am dat numărul meu de telefon din Nimbin. M-a sunat peste câteva zile şi-a întrebat dacă o pot găzdui o noapte. A rămas la mine mai mult de-o săptămână. Apoi ne-am întâlnit prin Sydney când mai ajungeam pe-acolo. Cred că de două sau trei ori. Şi, cum ştiţi, nu ne-am transformat în parteneri de viaţă. Plus că deja începuse să devină cam sâcâitoare.

— Sâcâitoare?

— Da, avea o slăbiciune pentru fiul meu, Tom-Tom, şi începuse să-şi imagineze cum ar fi să aibă o familie şi-o casă la ţară. Mie nu-mi convenea planul ăsta, dar o lăsam să aiureze.

— Să aiureze despre ce?

Evans se foi pe scaun.

— Era genul care-i tare ca piatra când o cunoşti, dar care se înmoaie ca untul dac-o gâdili sub bărbie şi-i spui c-o iubeşti. După aia nu mai ştie cum să-ţi intre în voie.

— Era, deci, o domnişoară atentă?

Lui Evans, se vedea bine, nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Poate. N-am cunoscut-o, cum ziceam, chiar aşa de bine. Nu-şi mai văzuse de ceva vreme familia din Norvegia, aşa că poate era dornică de… afecţiune, să fie cineva lângă ea, înţelegeţi ce zic? Cine naiba să ştie? Era, cum am zis, o fetişcană prostuţă, romantică, fără pic de răutate în ea…

Vocea lui Evans se frânse. Bucătăria se cufundă în tăcere. Ori e un actor bun, ori are şi el, până la urmă, nişte emoţii umane, îşi zise Harry.

— Dacă nu vedeaţi niciun viitor în relaţia asta, de ce nu

v-aţi despărţit de ea?

— Eram pe punctul s-o fac. Stăteam în uşă, gen, gata să spun pa. Numai că s-a dus până să apuc. Uite-aşa… zise şi pocni din degete.

Da, îi tremura vocea, nicio îndoială, îşi zise Harry.

Evans îşi privi mâinile.

— Şi să plece dintre noi în felul ăsta, ce chestie, nu?

12
Un păianjen mărişor

Străbăteau cu maşina drumuri abrupte, montane. Un indicator le arătă calea spre Castelul de Cristal.

— Întrebarea este: spune sau nu adevărul Evans White? zise Harry.

Andrew evită un tractor de pe cealaltă bandă.

— Să-ţi povestesc un pic din experienţa mea, Harry. Mai bine de douăzeci de ani, am stat de vorbă cu oameni care aveau tot felul de motive să mintă ori să spună adevărul. Vinovaţi şi nevinovaţi, criminali şi hoţi de buzunare, pachete de nervi şi indivizi reci ca gheaţa, feţişoare de copil cu ochi albaştri, mecle de scârnăvii cu cicatrice, sociopaţi, psihopaţi, filantropi…

Se opri, scormonindu-şi mintea după alte exemple.

— Am priceput, Andrew.

— …aborigeni şi albi. Toţi şi-au spus poveştile cu un singur obiectiv: să fie crezuţi. Şi ştii ce mi-am dat seama?

— Că e imposibil să spui sigur cine te minte şi cine spune adevărul?

— Exact, Harry! zise Andrew, care părea acum dornic să aprofundeze subiectul. În literatura poliţistă tradiţională orice detectiv cât de cât decent miroase îndată când omenii îi mint. Ce rahat! Natura umană e ca o pădure imensă şi impenetrabilă pe care n-o poate cunoaşte nimeni de la cap la coadă. Nici măcar o mamă nu ştie secretele cele mai ascunse ale copilului ei.

Intrară într-o parcare aflată în faţa unei grădini mari, verzi, cu o potecă îngustă de pietriş şerpuind pe lângă o fântână, straturi cu flori şi arbori exotici. Un conac uriaş prezida peste grădină. Era chiar Castelul de Cristal pe care li-l arătase pe hartă şeriful din Nimbin.

Sunetul unui clopoţel de deasupra uşii le anunţă sosirea. Se vedea limpede că locul era popular, de vreme ce prăvălia era plină ochi cu turişti. O femeie energică îi întâmpină cu un zâmbet strălucitor şi cu un aşa entuziasm,

de parcă ar fi fost primii oameni pe care-i vedea de luni bune.

— Sunteţi pentru prima oară aici? întrebă ea ca şi când magazinul ei de cristale ar fi fost un loc pe care lumea ajungea să-l viziteze în mod repetat odată ce cădea în plasă.

Şi nu era exclus ca aşa să fi şi stat lucrurile.

— Vă invidiez, zise după ce îi confirmară. O să vă bucuraţi pentru prima oară de Castelul de Cristal! Luaţi-o pe coridorul acela. La dreapta e minunata noastră cafenea vegetariană, cu mâncare delicioasă. Apoi îndreptaţi-vă spre stânga, către încăperea cu cristale şi minerale. Acolo e adevărata delectare! Şi-acum, gata, porniţi!

Fluturându-şi palma, le făcu semn s-o ia din loc înspre direcţia indicată. După o asemenea reclamă, fireşte că se dezumflară când se dovedi că lăudata cafenea era de fapt un local destul de banal unde se vindeau cafea, ceai, salată cu iaurt şi sendvişuri cu lăptuci. În încăperea cristalelor şi mineralelor era o expoziţie de cristale scânteietoare, figurine înfăţişându-l pe Buddha în poziţia lotusului, cuarţuri albastre şi verzi şi pietre neşlefuite aşezate sub lumini dozate atent. În cameră se simţea o aromă vagă de beţişoare parfumate, se auzea susur de izvor şi o muzică interpretată la nai care îmbia la somn. Lui Harry magazinul i se păru destul de drăguţ, deşi aranjat cam teatral, nu tocmai genul care să-ţi taie răsuflarea. Cu toate că preţurile ar fi putut cauza anumite dificultăţi respiratorii.

— Ha, ha, râse Andrew la vederea unor etichete. Femeia asta-i un geniu.

Arătă către muşteriii din prăvălie, în general oameni între două vârste care păreau înstăriţi.

— Generaţia flower-power a crescut. Au slujbe de oameni mari acum şi venituri pe măsură, dar inimile încă le sunt undeva în lumea astrală.

Se întoarseră la casă. Femeia cea plină de energie încă avea zâmbetul său radios. Îl luă pe Harry de mână şi-i apăsă în palmă o piatră albastru-verzuie.

— Eşti Capricorn, aşa-i? Să pui piatra asta sub pernă şi-o

să elimine toată energia negativă din cameră. Costă şaizeci şi cinci de dolari, dar chiar ar trebui s-o iei, aşa că... să zicem cincizeci.

Se întoarse către Andrew.

— Iar tu cred că eşti... Leu?

— Nu, doamnă, sunt poliţist, zise el, arătându-i discret insigna.

Femeia se făcu palidă şi-l fixă cu o privire îngrozită.

— Cât de groaznic! Sper că n-am făcut nimic rău.

— Din câte ştiu eu, nu, doamnă. Presupun că sunteţi Margaret Dawson, fostă White? Dacă da, atunci am putea schimba o vorbă într-un loc mai ferit?

Margaret Dawson îşi reveni iute din buimăceală şi chemă una dintre angajate să-i ţină locul la casă. Îi însoţi apoi pe Andrew şi pe Harry în grădină, unde se aşezară la o masă albă, rotundă. Între doi copaci era întinsă o plasă. Harry crezu mai întâi că-i de pescuit, însă la o cercetare mai atentă se dovedi pânza enormă a unui păianjen.

— Pare c-o să plouă, zise ea frecându-şi mâinile.

Andrew îşi drese vocea.

Femeia îşi muşcă buza de jos.

— Îmi pare rău, domnule poliţist. Toată povestea asta mă nelinişteşte foarte tare.

— E-n regulă, doamnă. Aveţi o pânză pe cinste acolo.

— A, acolo locuieşte Billy, păianjenul-şoarece. Probabil e adormit pe undeva.

Harry îşi strânse, fără să vrea, picioarele sub el.

— Păianjen-şoarece? Asta înseamnă că... mănâncă şoareci? întrebă.

Andrew zâmbi.

— Harry e din Norvegia. Nu-s învăţaţi pe-acolo cu păianjeni mari.

— A, linişteşte-te, dragă. Cei mari nu sunt periculoşi, zise Margaret Dawson. Avem, totuşi, o făptură letală, păianjenul cu spate roşu. Cel mai bine se simte în oraşe, unde, ca să spun aşa, se poate ascunde în mulţime. Prin pivniţe şi cotloane umede.

— Îmi aminteşte de cineva cunoscut, zise Andrew. Dar să

ne întoarcem la treabă, doamnă. Fiul dumneavoastră.

Acum, doamna Dawson se făcu albă ca varul.

— Evans?

Andrew îi aruncă o privire lui Harry.

— Din câte ştim, n-a mai avut încurcături cu poliţia, doamnă Dawson, zise Harry.

— Nu, n-a avut, slavă Domnului.

— Am trecut pe-aici, de fapt, fiindcă eraţi pe traseul nostru de întoarcere în Brisbane. Ne întrebam dacă ştiţi ceva despre o persoană, Inger Holter.

Femeia se gândi la nume, apoi clătină din cap.

— Evans nu cunoaşte prea multe fete. Şi pe cele pe care le cunoaşte le aduce aici, să facă cunoştinţă cu mine. După ce-a făcut un copil cu… cu fata aia oribilă al cărei nume nu-s sigură că vreau să mi-l amintesc măcar, i-am interzis… I-am spus părerea mea, că ar trebui să mai aştepte un pic. Până apare femeia potrivită.

— De ce să aştepte? întrebă Harry.

— Fiindcă aşa i-am zis eu.

— De ce i-aţi zis aşa, doamnă?

— Fiindcă… fiindcă nu-i momentul potrivit – aici aruncă o privire către magazin, ca să arate că totuşi timpul ei era preţios – şi fiindcă Evans e un băiat sensibil care poate fi foarte uşor afectat. În viaţa lui a fost foarte multă energie negativă şi are nevoie de o femeie în care să aibă încredere sută la sută. Nu… fluşturatice din astea care-i tulbură mintea.

O pâclă cenuşie i se aşezase pe ochi.

— Vă vedeţi des cu el? întrebă Andrew.

— Evans vine pe-aici când poate şi el. Îi trebuie linişte. Munceşte din greu, sărăcuţul. Aţi încercat ceva din ierburile pe care le vinde? Mai aduce şi pe-aici câte un pic, le pun în ceai, în cafea.

Andrew îşi drese iarăşi vocea. Harry observă, cu coada ochiului, o mişcare printre copaci.

— Am face bine s-o luăm din loc, doamnă. Dar ar mai fi o întrebare.

— Da?

Andrew părea să se fi înecat cu ceva – tuşea şi nu se mai oprea. Pânza începuse să se legene.

— Aţi avut mereu părul atât de blond, doamnă Dawson?

13
Bubbur

Era târziu când aterizară în Sydney. Harry abia se mai ţinea pe picioare de oboseală şi tânjea după patul său de la hotel.

— Bem ceva? sugeră Andrew.

— Tu nu simţi nevoia să te duci acasă? întrebă Harry.

Andrew făcu semn din cap că nu.

— N-o să am altă companie decât pe mine însumi acolo, în clipa de faţă.

— În clipa de faţă?

— Ei bine... în ultimii zece ani. Sunt divorţat. Fosta soţie stă în Newcastle, cu fetele. Încerc să le văd cât de des pot, dar nu-i deloc aproape şi fetele o să se facă acuşi suficient de mari cât să aibă propriile planuri de weekend. Apoi, presupun, o să descopăr că nu sunt singurul bărbat din viaţa lor. Arată bine drăcuşorii. Au paisprezece şi cincisprezece ani. Rahat, ar trebui să alung toţi admiratorii care apar în pragul uşii.

Andrew se luminase la faţă. Harry simţi că-l place pe acest coleg atât de puţin convenţional.

— Ei, ce să-i faci, aşa merg lucrurile, Andrew.

— Aşa-i, amice. Ţie cum îţi e în viaţă?

— Păi... n-am nevastă. N-am copii. N-am câine. Am doar un şef, o soră, un tată şi vreo doi tipi pe care încă-i socotesc prieteni, chiar dacă mă sună doar o dată la câţiva ani – şi eu la fel.

— În ordinea asta?

— În ordinea asta.

Râseră amândoi.

— Hai să bem ceva. La Albury?

— Am senzaţia că mă duc la muncă, zise Harry.

— Exact.

✯

Birgitta zâmbi văzându-i în uşa clubului. Termină de servit un client şi se apropie. Îl ţintuia pe Harry cu privirea.

— Bună, zise.

Harry nu voia decât să se ghemuiască în poala ei şi să adoarmă.

— Două ginuri tonice duble, în numele legii, zise Andrew.

— Aş prefera un suc de grepfrut, zise Harry.

Fata le dădu ce comandaseră şi se aplecă peste bar.

— Mersi pentru ieri, îi şopti în suedeză lui Harry, care se văzu, într-o oglindă din spatele ei, aşezat pe scaunul de bar şi cu un rânjet idiot pe figură.

— Hei, hei, gata cu giugiuleala scandinavă pe-aici, mersi frumos. Dacă plătesc băuturile, vorbim în engleză, zise Andrew aruncându-le o privire mustrătoare. Şi-acum o să vă spun ceva, tinereilor. Dragostea e un mister mai mare ca moartea.

Făcu o pauză de efect.

— Unchiul Andrew o să vă spună o străveche legendă australiană, povestea lui Walla şi a şarpelui uriaş Bubbur.

Se strânseră mai aproape. Andrew îşi linse buzele, gata să se delecteze cu trabucul pe care tocmai şi-l aprindea.

— A fost odată un tânăr războinic pe nume Walla, care se îndrăgostise de o frumoasă numită Moora. Ea, la rându-i, îl iubea. Walla reuşise să termine cu bine ritualurile de iniţiere tribale, era acum un bărbat în toată firea şi se putea însura cu oricare dintre femeile tribului, dacă nu mai fusese însurat înainte şi femeia era de acord să-i fie soţie. Iar Moora voia asta. Walla abia dacă se putea dezlipi de iubita lui, însă tradiţia îi cerea să se ducă la vânătoare, urmând ca vânatul să fie un dar pentru părinţii miresei, după care putea să se ţină nunta. Într-o dimineaţă plăcută, cu rouă scânteind pe frunze, Walla a pornit la drum. Moora i-a dăruit o pană albă de papagal, pe care tânărul şi-a pus-o în plete.

După ce a plecat Walla, Moora s-a dus şi ea să adune miere pentru petrecere. Mierea însă nu era atât de uşor de găsit şi fata a ajuns mai departe de tabără decât ar fi trebuit. A nimerit într-o vale cu bolovani uriaşi. O tăcere ciudată stăruia acolo, nu se auzea nicio pasăre ori insectă. Se pregătea să plece de-acolo când, deodată, a zărit un

cuibar cu ouă mari şi albe, cele mai mari ouă pe care le văzuse vreodată. „O să le iau pentru ospăţ”, şi-a zis fata şi a întins mâna.

În clipa aceea, a auzit că fâşâie ceva peste pietre şi, până să apuce să fugă ori să deschidă măcar gura, un şarpe enorm, galben cu cafeniu, i s-a încolăcit în jurul mijlocului. S-a luptat, însă nu reuşea să se elibereze, iar şarpele începea să-şi sporească strânsoarea. Moora s-a uitat spre cerul albastru şi a încercat să strige numele lui Walla, însă nu mai avea în plămâni aer ca să scoată vreun sunet. Şarpele strângea tot mai tare şi, până la urmă, viaţa a părăsit trupul Moorei şi toate oasele i-au fost frânte. Apoi şarpele s-a târât iarăşi în umbra din care venise – unde era cu neputinţă de văzut fiindcă se pierdea, din pricina culorilor sale, printre copacii presăraţi cu petice de lumină şi bolovanii din vale.

Două zile au trecut până să-i găsească printre pietre trupul strivit. Părinţii ei erau îndureraţi peste poate. Maică-sa, plângând, şi-a întrebat soţul ce aveau să-i spună lui Walla când se întorcea.

Andrew îi privi pe Harry şi Birgitta cu ochi în care jucau luminiţe, apoi continuă:

— Din focul de tabără nu mai erau decât nişte tăciuni stinşi în vatră când s-a întors de la vânătoare Walla, în zorii zilei următoare. Chiar dacă drumul fusese istovitor, paşii îi erau uşori, iar ochii îi licăreau de fericire. S-a dus la părinţii Moorei, care stăteau lângă foc amuţiţi de durere. „Iată darurile mele pentru voi”, a zis. Şi adusese pradă îmbelşugată: un cangur, un wombat[6] şi nişte copane de emu.

„Ai sosit la timp pentru înmormântare, Walla, tu care puteai să fii fiul nostru”, a zis tatăl Moorei. Walla rămase buimac şi abia dacă reuşi să-şi ascundă durerea şi suferinţa, însă, fiind un războinic încercat, îşi stăvili lacrimile şi întrebă cu răceală: „De ce n-aţi îngropat-o până acum?”. „Fiindcă abia astăzi am găsit-o”, a zis tatăl. „Am s-

[6] Mamifer marsupial râmător din Australia, care îşi sapă adăpostul în subteran (N.t.).

o însoţesc atunci şi am să-i cer spiritul. Vraciul nostru îi poate lecui oasele frânte, iar eu o să-i întorc în trup spiritul şi răsuflarea.” „E prea târziu”, a răspuns părintele fetei, „spiritul i s-a dus deja acolo unde se duc spiritele femeilor. Însă ucigaşul ei e încă viu. Ştii care ţi-e datoria, fiule?”

Walla s-a depărtat fără o vorbă. S-a dus să stea în peşteră, cu ceilalţi bărbaţi necăsătoriţi. Nici cu ei nu voia să vorbească. Au trecut aşa câteva luni. Walla se ţinea deoparte şi refuza să ia parte la cântece şi dansuri. Unii socoteau că-şi întărea inima ca să încerce s-o uite pe Moora. Alţii socoteau că plănuieşte s-o urmeze în regatul morţii. „Nu va izbuti”, ziceau. „Există un loc pentru femei şi unul pentru bărbaţi”.

O femeie s-a apropiat de foc şi s-a aşezat. „Greşiţi”, a zis. „E cufundat în gânduri, chibzuieşte cum să răzbune moartea iubitei lui. Doar nu credeţi că trebuie numai să pui mâna pe-o suliţă ca să-l omori pe Bubbur, uriaşul şarpe galben-cafeniu? Nu l-aţi văzut, eu însă da, când eram tânără, şi aceea a fost ziua când mi-a încărunţit părul. Ceva mai înfricoşător n-am zărit niciodată. Ascultaţi ce vă spun, Bubbur poate fi învins într-un singur fel, cu şiretenie şi curaj. Cred că tânărul războinic le are pe amândouă.”

În următoarea zi, Walla s-a dus lângă foc. Ochii îi luceau şi părea aproape voios când a întrebat cine vrea să-l însoţească la adunat de cauciuc. „Dar avem cauciuc”, au zis ceilalţi, uimiţi de buna lui dispoziţie. „Îţi dăm şi ţie dacă vrei.” „Îmi trebuie cauciuc proaspăt”, a zis şi, râzând de feţele lor uimite, a continuat: „Veniţi cu mine şi-o să vă arăt la ce-mi trebuie.” Curioşi, ceilalţi din trib i s-au alăturat şi, după ce-au strâns cauciucul, au pornit-o după el către valea cu bolovani uriaşi. A construit acolo o platformă în cel mai înalt copac şi le-a spus celorlalţi să se retragă către intrarea în vale. S-a urcat în copac cu prietenul său cel mai bun şi de-acolo au strigat tare numele lui Bubbur. Ecoul a răsunat prin vale şi soarele s-a ridicat pe cer.

Atunci a apărut – un şarpe enorm, un balaur cu solzi galbeni şi cafenii, bâţâindu-şi capul în încercarea de a descoperi de unde se auziseră glasurile. În jurul lui era o

mulţime forfotitoare de şerpi mici, tot galben cu cafeniu, care ieşiseră, vezi bine, din ouăle pe care le văzuse Moora. Walla şi prietenul lui au făcut mingiuţe din cauciuc. Când Bubbur i-a văzut în copac, a deschis fălcile, a scos limba despicată şi-a pornit spre ei. Soarele era acum în înaltul cerului şi fălcile lui Bubbur licăreau. Când şarpele cel mare s-a năpustit asupra lor, Walla a azvârlit în gura căscată a şarpelui cel mai mare boţ de cauciuc, iar fiara, instinctiv, şi-a încleştat colţii în el.

A început apoi să se zvârcolească, însă nu mai putea să scape de cauciucul ce i se lipise de gâtlej. Walla şi prietenul lui au reuşit acelaşi vicleşug cu şerpii mai mici şi în scurtă vreme erau cu toţii incapabili să mai facă vreun rău, cu fălcile pecetluite. Atunci Walla i-a chemat pe cei care aşteptau la intrarea în vale. S-au arătat nemiloşi şi au ucis toţi şerpii. Bubbur, până la urmă, omorâse cea mai frumoasă fată din trib şi odraslele lui ar fi ajuns într-o zi să crească la fel de mari ca şi el. Din ziua aceea şi până acum, Bubbur, temutul şarpe galben-cafeniu, a fost rareori văzut în Australia. Însă frica noastră l-a făcut, cu trecerea vremii, din ce în ce mai lung şi mai gros.

Andrew sorbi şi ultima înghiţitură din paharul cu gin tonic.

— Şi morala ar fi? întrebă Birgitta.

— Dragostea e un mister mai mare ca moartea. Şi trebuie să te păzeşti de şerpi.

Andrew plăti pentru băuturi, îi dădu lui Harry o palmă încurajatoare peste umăr şi ieşi din local.

Moora

14
Un capot

Deschise ochii. Dincolo de geamul lui, oraşul se trezea mormăind şi zumzăind, iar perdeaua flutura molatic. Rămase întins, privind la o absurditate ce atârna pe un perete, în partea cealaltă a încăperii largi – o imagine înfăţişând familia regală suedeză. Regina cu zâmbetul ei calm, sigur pe sine, şi regele arătând de parcă îl împungea cineva cu cuţitul în şale. Harry ştia cum se simţise monarhul – şi el se lăsase convins să joace rolul principal în *Prințul broscoi* în clasele primare.

De undeva se auzi sunet de apă curgând. Harry se rostogoli pe cealaltă parte a patului să adulmece perna pe care dormise ea. Un tentacul de meduză – sau un fir lung de păr roşu? – se întindea pe cearşaf. Îşi aminti un titlu dintr-un ziar, la pagina de sport: ERLAND JOHNSEN, MOSS FC – CELEBRU PENTRU PĂRUL SĂU ROŞU ŞI MINGILE LUNGI.

Încercă să-şi dea seama cum se simte. Se simţea uşor. Uşor ca un fulg, de fapt. Atât de uşor, încât se temu o clipă că perdelele fâlfâitoare aveau să-l ridice din pat şi să-i facă vânt pe fereastră, unde avea să plutească peste Sydney-ul aflat la oră de vârf şi să descopere că era gol puşcă. Concluzionă că senzaţia de uşurătate se datora faptului că, peste noapte, se dedase cu atâta entuziasm pierderii unor variate fluide corporale, încât probabil că slăbise câteva kilograme doar din asta.

— Harry Hole, departamentul de poliţie din Oslo – celebru pentru ideile sale ciudate şi mingile golite, îngână.

— Poftim? zise o voce în suedeză.

Birgitta intrase în cameră şi purta un capot neobişnuit de hidos, asortat cu un prosop alb înfăşurat ca un turban în jurul capului.

— O, bună fie-ţi dimineaţa, străvechi, liber şi muntos tărâm de nord, cu frumuseţile-ţi tăcute! Mă plec ţie.[7] Mă uitam la poza regelui rebel de pe perete. Crezi că i-ar fi

[7] Citare aproximativă a imnului naţional suedez (N.red.).

plăcut să fie mai degrabă ţăran, să sape pământul? Aşa mi se pare.

Fata cercetă imaginea.

— Nu putem să ne găsim toţi, în viaţă, locul potrivit. Tu ţi l-ai găsit? întrebă ea şi se aruncă în pat lângă el.

— O întrebare foarte serioasă pentru cât de dimineaţă este. Înainte să răspund, solicit să dai jos capotul ăsta. N-aş vrea să par în vreun fel critic, dar reacţia mea spontană e că acest capot merită cu brio să fie inclus în topul meu cu „Cele mai urâte haine pe care le-am văzut vreodată”.

Birgitta râse.

— Îi zic „moartea pasiunii”. E de folos când vreun străin urât cu spume devine prea obraznic.

— Ai verificat dacă există un nume pentru culoarea aia? Poate ţii ascunsă o nuanţă neştiută, veriga lipsă dintre verde şi… maro?

— Nu încerca să mă duci cu vorba ca să nu-mi răspunzi la întrebare, ţap norvegian căpos! zise ea şi-l croi peste cap cu o pernă, însă, după o scurtă repriză de luptă corp la corp, ajunse sub Harry.

O apucă bine de braţe şi i le imobiliză, încovoindu-se şi încercând să-i dezlege cu dinţii cordonul capotului. Birgitta ţipă dându-şi seama ce avea de gând şi îşi eliberă un genunchi pe care i-l plantă cu fermitate în bărbie. Harry gemu şi se răsuci pe partea lui de pat. Cât ai clipi, ea îşi puse genunchii pe braţele lui şi i se aşeză pe piept.

— Răspunde!

— Bine, bine, mă dau bătut. Da, mi-am găsit locul în viaţă. Sunt cel mai bun poliţai pe care ţi-l poţi imagina. Da, mai degrabă prind oameni răi decât să mă ocup cu săpatul pământului – sau cu dineuri de gală şi cu făcut din mâna de la balcon mulţimilor. Şi da, ştiu că sunt pervers.

Birgitta îl sărută pe gură.

— Puteai şi tu să te speli pe dinţi, zise Harry printre buzele strânse.

Când ea se lăsă pe spate râzând, Harry se folosi de ocazie. Înălţă capul, apucă între dinţi cordonul şi trase. Capotul se desfăcu. I-l coborî de pe umeri. Pielea Birgittei

era fierbinte şi umedă de la duş.

— Poliţia! ţipă ea, strângându-şi picioarele în jurul lui.

Harry îşi simţi pulsul zvâcnind în tot corpul.

— Ajutor, şopti ea şi se apucă să-i ciugulească lobul urechii.

După aceea, rămaseră întinşi şi cu ochii în tavan.

— Aş vrea… începu Birgitta.

— Da?

— A, nimic.

Se ridicară şi se îmbrăcară. Harry se uită la ceas şi îşi dădu seama că întârziase deja la şedinţa de dimineaţă. Se opri lângă uşa de la intrare şi o cuprinse în braţe.

— Cred că ştiu ce-ai vrea, zise Harry. Ai vrea să-ţi spun câte ceva despre mine.

Birgitta îşi lipi capul de gâtul lui.

— Ştiu că nu-ţi place să faci asta, spuse. Am senzaţia că tot ce ştiu despre tine a trebuit să-ţi smulg din gură cu cleştele. Mama ta a fost o femeie de treabă, deşteaptă, pe jumătate laponă, şi îi duci dorul. Tatăl tău e profesor şi nu-i place cu ce te ocupi, dar nu-ţi spune asta. Şi cea pe care o iubeşti cel mai mult pe lume, sora ta, are „un pic” de sindrom Down. Îmi place să aflu lucruri din astea despre tine. Dar aş vrea să-mi spui lucruri fiindcă vrei tu.

Harry o mângâie pe gât.

— Vrei să-ţi spun ceva? Un secret?

Ea dădu din cap că vrea.

— Oamenii devin legaţi de secretele pe care şi le împărtăşesc, îi şopti în plete Harry. Şi nu vor mereu asta.

Rămaseră aşa, în vestibul, fără să vorbească. Harry trase aer adânc în piept.

— Toată viaţa am fost înconjurat de oameni care m-au iubit. Mi s-a oferit tot ce am cerut. Pe scurt, n-am nicio explicaţie pentru felul în care am ajuns să fiu.

O adiere de vânt îi ciufuli uşor părul, făcându-l să închidă ochii.

— Cum se face că am ajuns alcoolic.

Zise asta cu asprime în voce. Birgitta se lipi de el, fără să se mişte.

— Nu e aşa de simplu să concediezi un funcţionar public în Norvegia. Incompetenţa nu-i motiv suficient, lenea e un non-concept şi poţi să-ţi hărţuieşti şeful cât pofteşti, nicio problemă. Sincer să fiu, poţi face cam orice – legile, în general, te protejează. Cu excepţia băutului. Dacă apari la lucru în stare de ebrietate de mai mult de două ori, poliţist fiind, e motiv pentru demitere imediată. Iar mie, într-o perioadă, mi-a fost mai uşor să număr zilele în care nu eram beat.

Îşi slăbi strânsoarea şi-o depărtă de el un pic, privind-o. Voia să vadă cum reacţiona. Apoi o trase iarăşi spre el.

— În orice caz, am scos-o cumva la capăt şi cei care ghiciseră că ceva nu-i în regulă s-au făcut că nu văd nimic. Cineva ar fi trebuit să-mi facă un raport, dar solidaritatea şi loialitatea sunt puternice în poliţie. Într-o seară, am plecat cu un coleg spre un apartament de pe dealul Holmenkollen ca să luăm la întrebări un tip, ceva cu un omor legat de droguri. Nici măcar nu era suspect, dar când am ajuns la uşa lui şi am sunat, i-am văzut maşina ţâşnind din garaj, aşa că ne-am suit şi noi într-a noastră şi ne-am luat după el. Am dat drumul la girofar şi-am pornit-o cu peste 100 de kilometri la oră pe Sørkedalsveien. Drumul cotea când la stânga, când la dreapta, am lovit nişte borduri şi colegul meu m-a întrebat dacă nu-i cazul să treacă el la volan. Eram atât de concentrat să-l ajungem din urmă pe fugar, că nici n-am dat atenţie propunerii lui.

Ce se întâmplase după aceea Harry aflase doar din rapoarte. În Vinderen, o maşină ieşea din benzinărie. Era condusă de un băiat care abia-şi luase permisul şi venise până aici să-i cumpere ţigări lui taică-său. Cei doi poliţişti îl izbiseră în plin, împingându-i maşina, prin grilaj, până pe linia ferată, acroşând un refugiu dintr-o staţie de autobuz unde se aflaseră cu doar două minute înainte vreo cinci sau şase călători şi oprindu-se pe platforma aflată de cealaltă parte a liniilor. Colegul lui Harry fusese proiectat prin parbriz, la douăzeci de metri distanţă. Se izbise cu capul de-un stâlp şi forţa impactului fusese atât de mare, încât îndoise partea de sus a stâlpului. Trebuiseră să preleve

amprentele cadavrului ca să fie siguri de identitatea sa. Băiatul din cealaltă maşină rămăsese paralizat de la gât în jos.

— Am fost să-l vizitez, într-un loc numit Sunnås, zise Harry. Încă visează că într-o bună zi o să poată iarăşi conduce o maşină. Pe mine m-au găsit printre fiare cu capul spart şi hemoragie internă. Am stat pe aparate vreo câteva zile.

Fusese vizitat în fiecare zi de tatăl şi sora lui. Se aşezaseră pe marginea patului şi-l ţinuseră de mână. Fiindcă lovitura gravă la cap îi afectase vederea, n-avusese voie să citească ori să se uite la televizor. Aşa că îi citise tatăl lui, şoptindu-i la ureche ca să nu-l obosească prea tare, din Sigurdd Hoel şi Kjartan Fløgstad, autorii lui preferaţi.

— Ucisesem un om şi-i distrusesem altuia viaţa, dar tot eram tratat cu dragoste şi devotament. Şi primul lucru pe care l-am făcut când m-au mutat într-un salon a fost să-l mituiesc pe cel din patul de alături ca să-l pună pe fratele lui să-mi aducă o sticlă de whisky.

Harry se opri. Respiraţia Birgittei era calmă şi regulată.

— Te şochează ce-ţi spun? întrebă el.

— Am ştiut că eşti alcoolic din prima clipă în care te-am văzut, răspunse Birgitta. Şi tata e.

Harry nu ştia ce să zică.

— Mai spune-mi, îi ceru ea.

— Restul e... restul are de-a face cu poliţia norvegiană. Poate că-i mai bine să nu ştii.

— Suntem departe de Norvegia acum.

Harry o lipi iute de pieptul lui.

— Ai auzit destul pentru o zi, spuse. Restul cu următoarea ocazie. Trebuie s-o iau din loc. E în regulă dacă vin şi astăzi pe capul tău la Albury?

Birgitta zâmbi cu tristeţe, iar Harry ştiu că începea să se implice mai mult decât ar fi trebuit.

15
Relevanță statistică

— Ai întârziat, observă Watkins când dădu cu ochii de Harry la secţie.

Puse pe masa lui un teanc de fotocopii.

— E de la schimbarea fusului orar. Ceva nou? întrebă Harry.

— Ai un pic de citit acolo. Yong Sue a dezgropat nişte cazuri vechi de viol. El şi cu Kensington îşi aruncă acum un ochi pe ele.

Yong împinse un diapozitiv în proiector.

— Anul ăsta, în Australia, au fost raportate mai mult de cinci mii de violuri. Fireşte, să încerci să găseşti un tipar într-o asemenea mulţime de cazuri e fără speranţă, dacă nu recurgi la statistici. La statistici reci, concise. Numărul unu, aici, e relevanţa statistică. Căutăm, cu alte cuvinte, rezultate care nu pot fi explicate de întâmplarea statistică. Numărul doi este demografia. Am căutat mai întâi rapoarte cu omucideri şi violuri din ultimii cinci ani conţinând cuvintele „sugrumat” sau „sufocat”. Am găsit douăsprezece omoruri şi câteva sute de violuri. Am restrâns apoi numărul adăugând condiţiile ca victima să fie blondă, cu vârsta între şaisprezece şi treizeci şi cinci de ani şi să locuiască pe coasta de est. Datele şi statisticile oficiale referitoare la culoarea părului, aşa cum apar la Serviciul de Paşapoarte, arată că acest grup constituie mai puţin de cinci la sută din populaţia feminină. Dar, chiar şi aşa, am rămas cu şapte omoruri şi mai bine de patruzeci de violuri.

Yong băgă un alt diapozitiv cu grafice în proiector. Le lăsă celorlalţi timp să citească fără să facă vreun comentariu. Urmă o tăcere lungă. Watkins vorbi primul.

— Asta înseamnă că…?

— Nu, zise Yong. Nu înseamnă că am aflat ceva nou. Cifrele sunt prea vagi.

— Dar ne putem imagina, spuse Andrew. Putem, de pildă, să ne imaginăm că e pe undeva o persoană care

violează sistematic blonde şi care le ucide mai puţin sistematic. Şi căreia îi place să strângă de gât respectivele femei.

Deodată începură cu toţii să vorbească, ceea ce-l făcu pe Watkins să ridice mâna, cerând linişte.

Până la urmă, discuţia fu deschisă de Harry.

— De ce n-a fost descoperită corelaţia asta mai demult? Vorbim despre şapte omoruri şi patruzeci-cincizeci de violuri care ar putea avea o legătură.

Yong Sue ridică din umeri.

— Violul este, din păcate, un eveniment cotidian în Australia şi poate că nu i se acordă prioritatea pe care crezi tu c-ar trebui s-o aibă.

Harry dădu din cap, încuviinţând. Nu simţea că ar fi cazul să-şi umfle mândru pieptul în numele Norvegiei.

— Mai mult, majoritatea violatorilor îşi găsesc victimele în localităţile şi regiunile în care locuiesc şi după aceea nu părăsesc zona. Din cauza asta, nu există o colaborare sistematică între diversele state când e vorba de cazuri standard de viol. Problema, în cazurile care alcătuiesc statistica mea, e răspândirea geografică.

Yong arătă spre lista de locuri şi nume.

— O dată în Melbourne, o lună mai târziu în Cairns şi la o săptămână după aceea în Newcastle. Violuri în trei state diferite, în mai puţin de două luni. Făptaşi purtând uneori cagule, alteori măşti, în cel puţin un caz ciorap de nailon tras peste cap, plus alte câteva cazuri în care femeile nu l-au văzut deloc pe violator. Locurile faptelor sunt de tot felul, de la alei dosnice la parcuri. Victimele au fost târâte în maşini ori agresorii le-au intrat noaptea în case. Rezumând, nu există vreun tipar aici, în afara faptului că victimele sunt toate blonde, au fost strânse de gât şi niciuna nu a reuşit să dea poliţiei o descriere a făptaşului. Mai este, totuşi, ceva. Probabil că cel pe care-l căutăm spală victimele, elimină orice urmă care l-ar putea incrimina: amprente, spermă, fibre textile, păr, piele sub unghiile victimei şi aşa mai departe. Însă, în afară de asta, nu există niciunul dintre semnele pe care le asociem, în general, cu un criminal în

serie: nici urmă de acte rituale groteşti ori bileţele pentru poliţie cu „Am fost aici”. După trei violuri în două luni, s-a făcut nevăzut un an întreg. Asta dacă nu cumva a comis şi altele dintre violurile reclamate. Însă n-avem cum să ştim asta.

— Şi omorurile? întrebă Harry. N-ar fi trebuit să atragă cumva atenția?

Yong clătină din cap.

— Cum am spus, distribuţia geografică. Dacă poliţia din Brisbane găseşte un cadavru care a fost abuzat sexual, Sydney nu e primul loc în care o să caute. Şi, oricum, omorurile au fost săvârşite pe o perioadă de timp atât de mare, încât ar fi greu de văzut o legătură clară. Strangularea, până la urmă, nu e ceva rar în cazurile de viol.

— Dar nu aveţi o poliţie federală activă în Australia? întrebă Harry.

Zâmbete de jur împrejurul mesei. Harry schimbă subiectul.

— Dacă e un criminal în serie… începu el.

— Atunci cel mai adesea are un tipar, o tematică, sfârşi Andrew. Dar în cazul nostru nu avem aşa ceva, din ce văd.

Yong clătină din cap.

— Vreun anchetator, cândva pe parcursul anilor, trebuie să se fi gândit la varianta cu criminalul în serie. Probabil că a luat dosare vechi din arhivă şi le-a comparat, însă variaţiile au fost prea mari ca să confirme bănuiala.

— Dacă este un criminal în serie, nu ar avea, mai mult sau mai puţin conştient, o dorinţă de a fi prins? întrebă Lebie.

Watkins îşi drese vocea. Era domeniul lui de expertiză.

— Aşa e prezentată situaţia prin romanele poliţiste, zise. Acţiunile ucigaşului sunt un strigăt de ajutor; lasă mici mesaje codate şi probe incriminatoare, din cauza unei dorinţe inconştiente de a fi oprit din ucis. Şi uneori aşa şi este. Însă, din păcate, majoritatea criminalilor în serie sunt ca mai toţi ceilalţi: nu vor să fie prinşi. Şi dacă ăsta chiar e criminal în serie, nu ne-a oferit prea multe. Sunt nişte

lucruri care nu-mi plac aici…

Făcu o grimasă, dezvăluind un şir de dinţi galbeni.

— În primul rând, omorurile nu par să aibă vreun tipar, dacă nu punem la socoteală că victimele sunt blonde şi că îi place să le strângă de gât. Asta ar putea sugera că vede crimele ca pe nişte evenimente izolate, fiecare o operă de artă ce trebuie să fie diferită de cele de dinainte, ori că tiparul după care se ghidează ne scapă deocamdată. Dar ar putea să însemne şi că omorurile nu sunt premeditate; poate că în unele cazuri devine necesar să le omoare, de pildă dacă victima i-a văzut faţa, dacă a opus rezistenţă, dacă a strigat după ajutor sau s-a întâmplat ceva neaşteptat.

— Poate că nu le omora decât atunci când nu i se scula? sugeră Lebie.

— Poate ar trebui să lăsăm nişte psihologi să se uite mai bine la cazurile astea, zise Harry. Poate le iese un profil care ne-ar putea ajuta.

— Poate, zise Watkins, care părea cu mintea în altă parte.

— Ce-i în al doilea rând, şefu’? întrebă Yong.

— Cum?

— Aţi zis „în primul rând”. Care-i celălalt lucru care nu vă place?

— Brusca lui intrare în amorţire, răspunse Watkins. Sigur, ar putea să aibă motive pur practice. Poate călătoreşte sau e bolnav. Dar ar putea să fie şi fiindcă bănuieşte că cineva face cumva legătura între cazuri. Aşa că se opreşte un timp. Uite aşa! pocni el din degete. Situaţie în care avem de-a face cu un tip într-adevăr periculos. Unul care-i disciplinat, şiret şi nu-i mânat de genul ăla de pasiune autodistructivă care se tot intensifică şi, până la urmă, ajunge să-i dea de gol pe majoritatea criminalilor în serie. Am putea să ne confruntăm cu un criminal isteţ şi calculat, pe care o să avem şanse mici să-l prindem până ce nu săvârşeşte un adevărat măcel. Dacă o să-l prindem vreodată.

— Şi acum ce facem? întrebă Andrew. Le spunem tuturor

blondelor sub vârsta pensionării să stea în casă după ce se înserează?

— Dacă facem aşa, se dă la fund şi n-o să-l mai găsim în veci, obiectă Lebie, care luase un cuţitaş de ascuţit creioane şi îşi curăţa tacticos unghiile.

— Pe de altă parte, o să lăsăm toate blondele din Australia în voia sorţii, momeală pentru tipul ăsta? zise Yong.

— N-are rost să le spunem femeilor să rămână în casă, făcu Watkins. Dacă e să iasă la vânătoare, o să-şi găsească oricum o victimă. A intrat şi-n nişte case, nu? S-o lăsăm baltă. O să trebuiască să-l afumăm ca să iasă din bârlog.

— Dar cum? Dacă operează prin toată afurisita de ţară şi nimeni nu ştie când o să dea următoarea lovitură… Tipul ăsta violează şi omoară la întâmplare, spuse Lebie, adresându-se unghiilor proprii.

— Nu-i aşa, replică Andrew. Dacă a rezistat atâta vreme, înseamnă că nu acţionează la întâmplare. Există un tipar, întotdeauna există un tipar. Nu fiindcă l-ai plănui, ci fiindcă toţi oamenii sunt creaturi dedate rutinei, şi aici nu-i nicio diferenţă între mine, tine şi violator. Trebuie doar să aflăm care-s rutinele creaturii ăsteia.

— Omul nu-i întreg la minte, zise Lebie. Oricum, nu-s toţi criminalii în serie schizofrenici? Nu aud voci care le zic să ucidă? Sunt de acord cu Harry. Să aducem un psiholog.

Watkins se scărpină pe gât. Părea derutat.

— Probabil că un psiholog ne poate spune multe despre un criminal în serie, dar nu e deloc sigur că avem de-a face cu aşa ceva, zise Andrew.

— Şapte omoruri. Eu aş zice că-i un criminal în serie, spuse Lebie.

— Uite ce e, făcu Andrew, aplecându-se peste tăblia mesei şi ridicând mâinile mari şi negre. Pentru un criminal în serie, actul sexual e pe locul doi. Violul fără omor nu are noimă. Dar, pentru omul nostru, violul e de bază. În cazurile când ucide, e vorba despre motive practice, cum spune inspectorul Watkins. Poate că victima îl poate da în vileag – i-a văzut faţa.

Andrew se opri o clipă, apoi sfârşi ce avea de spus:

— Sau poate că îl cunoaşte.

Îşi lăsă palmele pe masă.

Ventilatorul scârţâia în ungherul lui şi totuşi aerul era mai îmbâcsit ca niciodată.

— Statisticile sunt toate bune şi frumoase, zise Harry, dar să nu ne avântăm prea tare. Uciderea lui Inger Holter ar putea fi un eveniment izolat. Că doar şi în timpul epidemiei de ciumă mai erau şi oameni care mureau de la o simplă pneumonie. Să presupunem că Evans White nu e un criminal în serie. Faptul că există un alt tip care dă târcoale şi omoară blonde nu înseamnă că Evans White n-ar fi putut să-i ia viaţa lui Inger Holter.

— Complicată explicaţie, dar pricep ce vrei să zici, Holy, zise Watkins şi rezumă: În regulă, oameni buni, căutăm un violator şi un posibil – repet – *posibil* criminal în serie. O să-l las pe McCormack să decidă dacă lărgeşte cadrul anchetei. Până atunci, va trebui să continuăm cu ce facem acum. Kensington, ceva noutăţi?

— Holy n-a ajuns la şedinţa de dimineaţă, aşa că, pentru el, o să repet. Am vorbit cu Robertson, minunatul proprietar al casei în care a locuit Inger, şi l-am întrebat dacă îi spune ceva numele Evans White. Şi cred că, pe moment, ceaţa i s-a ridicat de pe creier, fiindcă da, îi spunea ceva. O să ne ducem pe-acolo în după-amiaza asta. A sunat şi şeriful din Nimbin. Există o persoană, Angelina Hutchinson, care a confirmat că a fost acasă la Evans White în cele două nopţi de dinainte să fie găsită Inger Holter.

Harry înjură.

Watkins bătu din palme.

— Bine, înapoi la muncă, băieţi. Să punem laba pe jigodia aia.

Cuvintele fuseseră rostite fără prea multă tragere de inimă.

16
Un peşte

Harry citise pe undeva că, în general, câinii au o memorie pe termen scurt de trei secunde, dar că, prin folosirea unor stimuli repetaţi, aceasta se poate extinde considerabil. Expresia „câinele lui Pavlov” vine de la experimentele fiziologului rus Ivan Pavlov, care a cercetat reflexele condiţionate ale sistemului nervos. Pe o perioadă îndelungată, câinelui îi fusese furnizat un stimul special ori de câte ori i se punea de mâncare. Apoi, într-o zi, Pavlov furnizase stimulul fără să ofere şi mâncarea. Pancreasul şi stomacul câinelui produseseră, totuşi, sucurile digestive necesare pentru mistuirea hranei. Un lucru nu atât de surprinzător poate, dar îi adusese în orice caz un premiu Nobel lui Pavlov. Se demonstrase că, după stimuli repetaţi, corpul îşi poate „aminti”.

Cum Andrew, pentru a doua oară în câteva zile, propulsă în tufe cu un şut câinele-diavol tasmanian al lui Robertson, se întruneau aşadar condiţiile ca, de data asta, lovitura de picior să rămână mai mult timp în amintirea câinelui. Poate că, data următoare când avea să audă paşi străini dincolo de poartă, n-avea să se mai stârnească vreo agitaţie în creierul lui micuţ, ci avea să-şi amintească o durere în coaste.

Robertson îi primi în bucătărie şi le oferi câte o bere. Andrew acceptă, însă Harry ceru în schimb un pahar cu apă minerală. Robertson n-avea aşa ceva, prin urmare Harry ajunse la concluzia că e cazul să se mulţumească cu o ţigară.

— Dacă nu vă supăraţi, zise Robertson când Harry scoase pachetul, fumatul nu este permis în casa asta. Ţigările fac rău, zise dând pe gât jumătate din sticla de bere.

— Vă luaţi sănătatea în serios, văd, zise Harry.

— Păi, sigur, replică Robertson, ignorându-i sarcasmul, în casa asta nu se fumează şi nu se mănâncă peşte sau carne. Respirăm aer curat şi mâncăm ce ne dăruieşte natura.

— Principiul îl aplicaţi şi cu câinele?

— Câinele meu n-a mai mâncat carne sau peşte de când era pui. E un lacto-vegetarian autentic.

— Acum înţeleg de unde i se trage proasta dispoziţie, îngână Andrew.

— Am înţeles că îl cunoaşteţi pe un anume Evans White, domnule Robertson. Ce ne puteţi spune despre asta? zise Harry scoţându-şi agenda.

N-avea de gând să scrie nimic acolo, însă ştia din experienţă că oamenilor li se părea că declaraţia lor e mai importantă dacă te prefăceai că vrei să-ţi notezi. Erau, fără să-şi dea seama, mai conştiincioşi, verificau pe îndelete dacă totul era corect şi se arătau mai precişi în privinţa orelor, numelor şi locurilor.

— Agentul Kensington a sunat ca să afle cine a vizitat-o pe Inger Holter cât a locuit aici. I-am spus că fusesem la ea în cameră, zărisem fotografia prinsă pe perete şi-mi amintisem că-l văzusem pe tânărul ăla cu copilul pe genunchi.

— Chiar aşa?

— Da, a fost de două ori pe-aici, din câte ştiu. Prima oară s-au încuiat în camera ei şi-au stat acolo aproape două zile. Ea era foarte, hmm… gălăgioasă. Am început să-mi fac griji în privinţa vecinilor şi am pus muzică tare ca să nu-i fac să se simtă prost. Pe Inger şi pe amicul ei, adică. Deşi nu păreau să fie prea deranjaţi. A doua oară, a stat doar un pic şi-apoi a plecat val-vârtej.

— S-au certat?

— Da, cred că s-ar putea spune asta. A strigat după el că o să-i spună ea curvei ce nenorocit era. Şi că o să-i povestească şi altui bărbat despre planurile lui.

— Altui bărbat?

— A zis un nume, dar nu-l mai reţin.

— Şi „curva” asta… cine putea să fie? întrebă Andrew.

— Încerc să nu-mi vâr nasul în viaţa privată a chiriaşilor, domnule poliţist.

— O bere excelentă, domnule Robertson. Cine-i curva? zise Andrew, ignorând remarca de dinainte.

— Păi… asta-i chestia, şovăi Robertson şi îşi plimbă agitat privirea de la Andrew la Harry, încercând să zâmbească. Presupun că-i importantă pentru caz, nu?

Întrebarea rămase în aer, dar nu pentru mult timp. Andrew dădu peste cap restul de bere din sticlă şi se aplecă aproape de faţa lui Robertson.

— Te-ai uitat prea mult la televizor, dragă Robertson. În lumea reală n-o să mă vezi împingând discret o bancnotă de-o sută pe tăblia mesei, aşteptând să şopteşti un nume, după care să ne vedem fiecare de drumul lui. În lumea reală, chem o maşină de poliţie, vine aici cu sirena pornită, îţi pun cătuşele şi te bagă în maşină aşa, cu toţi vecinii privindu-te. Te duc la secţie şi te reţin peste noapte ca suspect, dacă nu scuipi vreun nume ori dacă nu apare avocatul tău. În lumea reală, în cel mai rău caz poţi ajunge să fii acuzat că ascunzi informaţii ca să acoperi o crimă. Asta te face automat complice şi se pedepseşte cu şase ani de închisoare. Ce alegi, deci, domnule Robertson?

Robertson se făcuse palid, iar gura i se deschise şi i se închise de câteva ori fără să emită un sunet. Părea un peşte în acvariu care tocmai îşi dăduse seama că nu urma să i se dea de mâncare, ci că el însuşi era mâncarea.

— N-am vrut să dau de înţeles că…

— Pentru ultima oră, cine-i curva?

— Cred că-i ea în fotografie… femeia care a fost aici…

— Ce fotografie?

— E în spatele lui Inger şi al tipului, în poza din camera ei. O tipă scundă şi măslinie, cu bentiţă. Am recunoscut-o fiindcă a fost pe-aici acum vreo două săptămâni, întrebând de Inger. Am chemat-o şi s-au oprit să stea de vorbă pe treptele de la intrare. Au început să ridice tonul treptat şi să se facă în toate felurile. Apoi uşa s-a trântit şi Inger a urcat în fugă la ea în cameră, plângând. De atunci n-am mai văzut-o.

— Vrei să fii bun şi să-mi aduci fotografia, Robertson? Am o copie la birou.

Robertson, devenit amabilitatea întruchipată, porni ca din puşcă spre camera lui Inger. Când se întoarse, lui Harry

îi fu de ajuns doar o scurtă privire ca să-şi dea seama la care dintre femeile din fotografie se referise Robertson.

— Mi s-a părut mie ceva familiar la ea când ne-am întâlnit, zise Harry.

— Nu-i ea Mămica Inimă-Bună? exclamă Andrew, surprins.

— Pun pariu că numele ei adevărat e Angelina Hutchinson.

✯

Diavolul tasmanian nu se vedea pe nicăieri când ieşiră.

— Te-ai întrebat de ce toată lumea îţi spune *agent,* ca şi cum ai fi un poliţai local de patrulă, domnule detectiv?

— Cred că e din cauza personalităţii mele, care inspiră încredere. *Agent* cutare sună ca un fel de unchi de treabă, nu ţi se pare? zise cu mulţumire Andrew. Şi-acum nu mai am inima să-i corectez.

— Eşti un ursuleţ mare şi pufos, râse Harry.

— Un urs koala, te rog, replică Andrew.

— Şase ani de închisoare, zise Harry. Minţi de-ngheaţă apele.

— E primul lucru care mi-a trecut prin minte, se apără Andrew.

17
Terra Nullius[8]

În Sydney ploua cu găleata. Ploaia izbea cu furie în asfalt şi răpăia pe zidurile clădirilor, alcătuind, în niciun minut, râuri ce se năpusteau pe lângă bordurile trotuarelor. Cu pantofii plescăind prin apă, oamenii se traseră iute la adăpost. Unii, care se vedea că ascultaseră rubrica meteo de dimineaţă, aveau umbrele care se deschideau acum în stradă ca nişte ciuperci mari, colorate. Andrew şi Harry se aflau în maşină, aşteptând să se schimbe semaforul în intersecţia William Street cu Hyde Park.

— Îl ţii minte pe tipul aborigen din parcul de lângă Albury, din noaptea aia?

— Green Park?

— Te-a salutat, dar nu i-ai răspuns. De ce?

— Nu-l cunoşteam.

Se făcu verde şi Andrew apăsă pe acceleraţie.

Când intră Harry, în Albury nu era prea multă lume.

— Ai venit devreme, zise Birgitta, care punea pahare curate pe rafturi.

— M-am gândit că o să am parte de servire mai bună înainte să se aglomereze.

— Îi servim pe toţi, până la unul, zise fata ciupindu-l pe Harry de obraz. Ce vrei?

— Doar o cafea.

— E din partea casei.

— Mulţumesc, scumpo.

Birgitta pufni în râs.

— „Scumpo”? Aşa îi zice tata mamei.

Se aşeză pe un scaun înalt şi se aplecă peste bar către Harry.

— Şi-ar trebui, de fapt, să intru în alertă când un tip pe care îl ştiu de mai puţin de-o săptămână începe să folosească formule din astea pline de afecţiune cu mine.

[8] În latină, în original: „pământ al nimănui”. (N.red.).

Harry îi inhală parfumul. Deocamdată, oamenii de ştiinţă cunosc puţine despre felul în care cortexul olfactiv din creier converteşte impulsurile de la receptori în senzaţiile conştiente ale mirosului. Însă Harry nu se gândea la mecanismul fiziologic. Ştia doar că, atunci când o mirosea, tot felul de chestii începeau să se întâmple cu capul şi corpul lui. Ca de pildă pleoapele mijite, gura lăţită într-un zâmbet larg şi dispoziţia mult îmbunătăţită.

— Linişteşte-te, zise. „Scumpo” ţine de categoria mai puţin periculoasă a numelor de alint.

— Nu ştiam că există o categorie mai puţin periculoasă de nume de alint.

— Există, cum să nu. Avem, de exemplu, „iubire”. „Bombonică” sau „zăhărel”.

— Şi cele periculoase care sunt?

— Păi… „pufoşilă” e destul de primejdios, zise Harry.

— Cuum?

— „Pufoşilă”. „Blănilă”. Ştii, genul de nume pentru ursuleţi de pluş. Important este că sunt nume de alint care nu sună banal sau impersonal. Trebuie să fie nişte apelative făcute pe măsură, cuvinte mai intime. Şi în general se pronunţă pe nas, aşa că au rezonanţa aia nazală pe care-o folosesc adulţii când vorbesc cu copiii. Atunci da, ai motive să te apuce claustrofobia.

— Mai ai şi alte exemple?

— Ce s-a întâmplat cu cafeaua?

Birgitta îl plesni cu cârpa de curăţat. Apoi turnă cafea într-o cană. Cât se întoarse cu spatele la el, Harry simţi impulsul să întindă braţul şi să-i atingă părul.

Îi puse cafeaua în faţă şi se apucă să servească un alt client, fiindcă localul începea să se umple. Atenţia lui Harry fu atrasă de sunetul televizorului suspendat deasupra rafturilor barului. Era ora de ştiri şi Harry desluşi, până la urmă, că se vorbea despre un grup de aborigeni care solicitau anumite drepturi teritoriale.

— …având de-a face cu noua legislaţie privind terenurile băştinaşilor, zicea crainicul.

— Deci justiţia a triumfat… auzi o voce în spatele lui.

Harry întoarse capul. La început, nu o recunoscu pe femeia cu picioare lungi şi pudrată, cu trăsături colţuroase şi perucă blondă, mai înaltă decât el cu un cap. Identifică apoi nasul borcănat şi strungăreaţă.

— Clovnul! exclamă. Otto…

— Otto Rechtnagel, Înălţimea Sa în persoană, frumuşelule. Beleaua cu tocurile cui e că-ţi găseşti greu perechea – eu prefer ca bărbaţii mei să fie mai înalţi decât mine. Îmi permiţi? zise şi se aşeză la bar pe scaunul de lângă Harry.

— Ce otravă preferi? întrebă Harry, încercând să prindă privirea Birgittei.

— Relaxează-te, ştie, zise Otto.

Harry îi oferi o ţigară, pe care Otto o luă fără să mulţumească şi-o potrivi într-un portţigaret roz. Harry îi oferi foc de la chibrit, iar Otto, sugându-şi provocator obrajii, nu-l slăbi din ochi cât îşi aprinse ţigara. Rochia scurtă i se lipea de coapsele subţiri, înveşmântate în dres de nailon. Harry trebui să recunoască faptul că deghizarea era, în felul ei, o capodoperă. Otto în travesti era mai femeie decât multe femei pe care le cunoscuse. Harry îşi luă ochii de la el şi-i îndreptă iar către ecranul televizorului.

— Ce vor să spună cu triumful justiţiei?

— N-ai auzit de Terra Nullius? De Eddy Mabo?

Harry clătină din cap de două ori. Otto îşi ţuguie buzele şi slobozi două inele de fum care se ridicară alene în aer.

— Caraghioasă chestie şi conceptul ăsta de Terra Nullius. Englezii l-au folosit când au ajuns aici şi-au văzut că în Australia nu exista mai deloc pământ cultivat. Şi numai fiindcă popoarele aborigene nu stăteau aplecate jumate de zi asupra câmpurilor plantate cu cartofi, englezii i-au considerat mai prejos decât ei. Triburile de băştinaşi, totuşi, ştiau câte ceva despre natură; se deplasau, oricare ar fi fost anotimpul, către locuri unde se găsea de mâncare şi păreau să trăiască în aparent belşug. Dar, fiindcă nu erau sedentari, englezii au stabilit că pământul nu aparţinea nimănui. Era Terra Nullius. Şi, potrivit codului englezesc de legi, se puteau emite titluri de proprietate unor noi locuitori

fără să se ţină cont de părerea aborigenilor, care nu-şi revendicaseră propriul pământ.

Birgitta aşează înaintea lui Otto o margarita mare.

— Cu câţiva ani în urmă, Eddy Mabo, un tip din Insulele Strâmtorii Torres, a luat la întrebări stăpânirea punând în discuţie principiul Terra Nullius şi susţinând că pământul, la acea vreme, fusese luat ilegal de la aborigeni. În 1992, Înalta Curte a acceptat perspectiva asta şi a declarat că Australia aparţinuse aborigenilor. Judecătorii Curţii au stabilit că acolo unde băştinaşii locuiseră sau ocupaseră o zonă înaintea venirii albilor şi încă o mai ocupau, puteau solicita înapoierea acelor teritorii. Fireşte, asta a creat multă rumoare, mulţi albi au făcut zarvă fiindcă se temeau să nu-şi piardă pământul.

— Şi care-i situaţia acum?

Otto luă o înghiţitură din paharul de cocteil cu sare pe margine, se strâmbă de parcă i se dăduse oţet şi se şterse cu grijă la gură, arborând o expresie dezgustată.

— Păi… hotărârea pentru restituirea terenurilor a fost dată. Avem legea dreptului la proprietate al băştinaşilor. Dar au interpretat-o într-un fel care nu pare din cale-afară de samavolnic. Nu se pune problema ca nişte fermieri amărâţi să se trezească cu proprietatea confiscată. Aşa că partea cea mai urâtă a panicii s-a dezumflat treptat.

Uite-mă într-un bar, îşi zise Harry, ascultând un travestit care-mi ţine o prelegere despre politica australiană. Se simţea în largul lui, cam ca Harrison Ford în scena cu barul din *Războiul Stelelor.*

Ştirile fură întrerupte de o pauză de publicitate cu australieni zâmbitori, cu cămăşi de flanel şi pălării de piele. Făceau reclamă la o marcă de bere a cărei principală calitate părea a fi „mândria australiană”.

— Ei bine, să ridicăm paharul pentru Terra Nullius, zise Harry.

— Noroc, frumuşelule. A, cât pe ce să uit. Noul nostru spectacol o să se ţină la teatrul St George, pe plaja Bondi. Musai trebuie să veniţi, tu şi Andrew. Poţi să aduci şi-un prieten, dacă vrei. Şi-mi convine dacă-ţi păstrezi toate

aplauzele pentru numărul meu.

Harry acceptă cu o înclinare a capului şi-i mulţumi lui Otto pentru cele trei bilete pe care i le întindea acesta, ţinându-şi degetul mic înălţat.

18
Un proxenet

Traversând Green Park în drumul său de la Albury către King's Cross, Harry se uită fără să vrea după bărbatul aborigen cărunt, dar în seara aceea nu erau decât nişte beţivi albi pe bancă, în lumina tulbure a felinarelor. Norii de mai devreme fuseseră alungaţi de vânt şi cerul era înalt şi înstelat. Trecu pe lângă doi bărbaţi care se certau – stăteau de o parte şi de alta a trotuarului şi strigau unul la altul, aşa că Harry trebui să păşească prin mijloc.

— N-ai spus că o să stai toată noaptea! se văicări piţigăiat unul dintre ei, cu vocea înecată în lacrimi.

Lângă un restaurant vietnamez, chelnerul stătea sprijinit de cadrul uşii şi fuma. Părea că avusese deja o zi lungă. Un şir de maşini şi de oameni se prelingea încetişor pe Darlinghurst Road către King's Cross.

Se întâlni cu Andrew, care se înfrupta dintr-un cârnat, la colţul cu Bayswater Road.

— Ai ajuns, zise. La fix. Germanic până în măduva oaselor.

— Germania e…

— Germanii sunt teutoni. Tu provii dintr-un trib germanic din nord. Aşa şi arăţi. N-ai de gând să-ţi renegi tribul, sper?

Harry se simţi tentat să răspundă cu aceeaşi întrebare, însă se abţinu.

Andrew era într-o dispoziţie efervescentă.

— Să începem cu cineva cunoscut, zise.

Se puseră de acord să înceapă căutarea proverbialului ac şi s-o facă mai pe la mijlocul carului cu fân – adică printre prostituatele din Darlinghurst Road. Nu erau greu de găsit. Harry începea să le recunoască deja.

— Mongabi, omule, cum merg afacerile? zise Andrew oprindu-se şi salutând cu căldură un bărbat cu piele întunecată ce purta un sacou strâmt şi bijuterii bătătoare la ochi.

Un dinte de aur luci când omul deschise gura.

— Tuka, armăsar năbădăios! Nu mă plâng, să ştii.

Arată a codoş sadea, îşi zise Harry.

— Harry, salută-l pe Teddy Mongabi, cel mai incompetent peşte din Sydney. Face asta de douăzeci de ani şi tot cu fetele în stradă stă şi acum. Nu ţi s-a urât de asta, Teddy?

Teddy îşi azvârli braţele în sus şi rânji.

— Mie îmi place aici, Tuka. Aici se întâmplă totul, să ştii. Dacă stai la birou, nu durează mult până să-ţi pierzi perspectiva şi controlul. Iar controlul e totul în jocul ăsta, să ştii. Controlul fetelor şi al clienţilor. Oamenii sunt ca nişte câini, să ştii. Un câine pe care nu-l ţii sub control e nefericit. Şi câinele nefericit muşcă, să ştii.

— Dacă spui tu, Teddy… Uite ce e, o să trebuiască să schimb câteva vorbe cu una dintre fetele tale. Căutăm un băiat rău. E posibil să-şi fi făcut de cap şi pe-aici.

— Bine, cu cine vrei să vorbeşti?

— Sandra e pe-aici?

— Ajunge curând. Sigur nu vrei altceva? În afară de-o conversaţie, adică.

— Nu, mersi, Teddy. O să fim la Palladium. Îi poţi spune să treacă pe-acolo?

Lângă Palladium, un angajat al localului încuraja mulţimea să intre cu îndemnuri deşucheate. Se lumină la faţă când îl văzu pe Andrew, care schimbă două vorbe cu el şi fură lăsaţi să treacă pe lângă ghişeul de bilete. O casă a scării îngustă cobora în subsolul clubului de striptease luminat difuz, unde o mână de bărbaţi stăteau la mesele rotunde, aşteptând următorul număr. Se aşezară şi ei la o masă mai dosnică.

— S-ar părea că îi ştii pe toţi pe-aici, zise Harry.

— Pe toţi cei care e necesar să mă cunoască. Şi pe care trebuie să-i cunosc. Aveţi şi voi la Oslo simbioza asta ciudată dintre poliţie şi interlopi?

— Cum să nu. Doar că tu pari să fii în relaţii mai apropiate cu contactele tale decât noi.

Andrew râse.

— Presupun că simt o anume afinitate. Dacă nu eram în poliţie, poate c-aş fi intrat în genul ăsta de afaceri, cine ştie.

O fustă mini neagră cobora legănat pe trepte, pe tocuri cui. Arunca, pe sub bretonul tăiat scurt, priviri grele, sticloase. Veni la masa lor.

— Sandra, el e Harry Holy.

— Serios? zise ea şi îşi întinse buzele într-un zâmbet pieziş.

Îi lipsea un canin. Harry strânse o mână rece ca a unui cadavru. Femeia avea ceva familiar. O văzuse oare în vreo noapte pe Darlinghurst Road? Poate că se machiase altfel sau purtase alte haine?

— Deci, despre ce-i vorba? Cauţi ceva răufăcători, Kensington?

— Unul anume, Sandra. Îi place să sugrume fete. Cu mâinile goale. Sună cunoscut?

— Cunoscut? Sună a cincizeci la sută dintre clienţii mei. A făcut rău cuiva?

— Probabil numai celor care ar fi putut să-l identifice, zise Harry. Pe tipul ăsta l-ai văzut? întrebă, arătându-i fotografia lui Evans White.

— Nu, răspunse ea fără să se uite şi întorcându-se spre Andrew. Cine-i gagiul acesta, Kensington?

— E din Norvegia, zise Andrew. E poliţist şi sora lui lucra la Albury. A fost violată şi omorâtă săptămâna trecută. Douăzeci şi trei de ani. Harry şi-a luat concediu şi-a venit aici ca să-l găsească pe făptaş.

— Îmi pare rău, spuse Sandra şi se uită la poză. Da.

Nimic altceva.

Harry simţi că-l cuprinde febrilitatea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că da, l-am văzut.

— Te-ai… ăă… întâlnit cu el?

— Nu, dar a mai fost de câteva ori prin Darlinghurst Road. Habar n-am ce căuta pe aici, dar are o mutră familiară. Pot întreba un pic prin zonă.

— Mulţumesc… Sandra, zise Harry, iar ea îi răspunse cu un zâmbet scurt.

— Trebuie să mă duc la muncă acum, băieţi. Ne mai vedem noi.

Şi cu asta, fusta mini o porni înapoi pe acelaşi traseu pe care venise.

— Da! izbucni Harry.

— Da? Fiindcă l-a văzut cineva pe gagiu în King's Cross? Să apari pe Darlinghurst Road nu-i interzis. Şi nici să ţi-o tragi cu prostituate, dacă asta a făcut. În orice caz, nu foarte interzis.

— Dar nu simţi, Andrew? Sunt patru milioane de locuitori în Sydney şi ea a văzut persoana pe care o căutăm. Nu demonstrează nimic, fireşte, dar e un semn, nu? Nu-ţi dai seama că ne apropiem?

Muzica ambientală fu oprită şi luminile scăzură în intensitate. Muşteriii localului îşi îndreptară atenţia către scenă.

— Eşti foarte sigur în privinţa lui Evans White ăsta, bag de seamă.

Harry încuviinţă.

— Fiecare fibră din corp îmi spune că-i Evans White. Am o presimţire, da.

— Presimţire?

— Intuiţia nu-i chiar aşa de magică, dacă stai să te gândeşti, Andrew.

— Stau să mă gândesc chiar acum, Harry. Şi nu simt că mă furnică nimic special. Explică-mi şi mie cum funcţionează presimţirile astea la tine, dacă nu te superi.

— Păi… începu Harry şi se uită la Andrew ca să se asigure că nu-l lua în râs.

Andrew îi întoarse privirea, cu o expresie sincer interesată.

— Intuiţia e doar suma întregii tale experienţe. În opinia mea, tot ce-ai încercat în viaţă, tot ce ştii, tot ce crezi că ştii şi nu ştii e acolo, în stare latentă, în subconştientul tău. De obicei, nu observi creatura adormită, pur şi simplu e acolo, sforăind şi absorbind noi chestii, da. Numai că din când în când clipeşte din ochi, îşi întinde oasele şi-ţi spune: „hei, am mai văzut imaginea asta undeva". Şi-ţi spune unde anume în imaginea de ansamblu se situează lucrurile.

— Minunat, Holy. Dar eşti sigur că respectiva creatură

adormită vede toate detaliile din imagine? Ce vezi depinde de locul unde stai şi de unghiul din care priveşti.

— Ce vrei să spui?

— Cerul, de pildă. Cerul pe care-l vezi în Norvegia e acelaşi care se vede în Australia. Dar fiindcă acum ai coborât încoace pe glob, stai în cap comparat cu poziţia de-acasă. Şi vezi stelele invers. Dacă nu ştii că stai de-a-ndoaselea te încurci şi faci greşeli.

Harry îl privi.

— De-a-ndoaselea spui?

— Mda, făcu Andrew şi pufăi din trabuc.

— Am învăţat la şcoală că cerul pe care-l vezi aici e foarte diferit de cel de la noi. Dacă eşti în Australia, globul pământesc acoperă stelele pe care le vedem noaptea în Norvegia.

— Bine atunci, zise Andrew fără să se tulbure. Ţine, în orice caz, de perspectiva din care priveşti. Ideea e că totul e relativ, nu? Şi de aia e aşa de-al dracului de complicat.

Dinspre scenă veniră un şuierat şi o trâmbă de fum alb. Fumul se făcu imediat roşu; din difuzoare se auziră viori. O femeie cu rochie lungă şi un bărbat în pantaloni şi cămaşă albă se iviră din fum.

Harry mai auzise muzica asta. Semăna cu zumzetul pe care-l auzise iarăşi şi iarăşi din căştile vecinului de avion, pe drumul de la Londra încoace. Doar că acum înţelegea şi versurile. O voce de femeie susţinea, cântând, că i se spunea trandafirul sălbatic şi că nu ştia de ce.

Vocea ca de fetiţă contrasta acut cu vocea cavernoasă şi sumbră a bărbatului:

„Am sărutat-o pentru ultima oară
I-am spus că tot ce-i frumos trebuie să piară
M-am aplecat şi i-am vârât între dinţi un trandafir…”

Harry, care visa pierdut la cai verzi pe pereţi, se dezmetici din pricina unui zgomot uşor pe care-l făcuse uşa camerei sale de hotel. Rămase nemişcat o clipă, simţindu-şi doar mulţumirea şi nimic altceva. Începuse iar să plouă şi

burlanele de lângă fereastra lui cântau. Se ridică, gol, şi deschise uşa larg, sperând că erecţia incipientă avea să-i fie observată. Birgitta râse surprinsă şi i se aruncă în braţe. Avea părul ud leoarcă.

— Parcă ai zis ora trei, spuse Harry, prefăcându-se ofensat.

— Clienţii nu se dădeau duşi, replică fata şi îşi înălţă chipul pistruiat spre el.

— Sunt îndrăgostit de tine sălbatic, fără măsură, până peste cap, şopti el, prinzându-i faţa în palme.

— Ştiu, răspunse ea.

✯

Harry se aşeză la geam şi, cu o cutie de suc de portocale luată din minibar în mână, începu să cerceteze cerul. Norii se mişcaseră iarăşi şi cineva înfipsese de mai multe ori o furculiţă în văzduhul de catifea, lăsând să se prefire prin spărturi lumina divină.

— Ce părere ai de travestiţi? întrebă din pat Birgitta.

— Ce cred despre Otto, adică?

— Dacă vrei.

Harry se gândi.

— Cred că-mi place stilul lui arogant. Pleoapele mijite, expresia nemulţumită. Oboseala asta existenţială. Cum să-i spun? Parcă ar fi într-un cabaret melancolic în care flirtează cu tot ce mişcă. Un flirt superficial, care se autoparodiază.

— Şi-ţi place asta?

— Îmi place atitudinea asta de nepăsare calculată. Şi că e de partea a tot ce urăşte majoritatea.

— Şi ce urăşte majoritatea?

— Slăbiciunea. Vulnerabilitatea. Australienii se laudă că-s o naţiune tolerantă. Poate că aşa şi e. Dar mie mi se pare că idealul lor e totuşi australianul modest, simplu şi muncitor, cu simţul umorului şi cu un pic de patriotism.

— Un australian verde.

— Cum?

— Aşa se zice pe-aici, verde. Sau băiat-băiat. Înseamnă că cineva sau ceva e autentic, decent.

— Şi dincolo de faţada asta de decenţă jovială e uşor să

ascunzi maldăre de rahat. Otto, pe de altă parte, cu ţoalele lui extravagante, reprezentând seducţia, iluzia şi falsitatea, mi se pare cel mai bun exemplu de sinceritate din câte am găsit pe-aici. Dezgolit, vulnerabil şi autentic.

— Sună foarte corect politic, dacă mă-ntrebi. Harry Holy, cel mai bun prieten al gay-ilor.

Birgitta avea chef să-l tachineze.

— Am argumentat destul de bine, nu?

Se întinse pe pat, o privi şi clipi nevinovat din ochii albaştri.

— Tare mă bucur că n-am chef de încă o rundă cu tine, *frøken*[9]*.* Fiindcă trebuie să ne trezim aşa de dimineaţă mâine, vreau să zic.

— Spui lucruri din astea ca să mă întărâţi, făcu Birgitta şi se aruncară iarăşi unul asupra altuia.

[9] În norvegiană, în original: „domnişoară” (N.red.).

19
O prostituată amabilă

Harry o descoperi pe Sandra în faţă la Dez Go-Go. Stătea pe trotuar şi îşi cerceta cu privirea micul regat din King’s Cross, cu picioarele obosite de-atâta cocoţat pe tocuri, cu braţele încrucişate, o ţigară între degete şi acei ochi de Frumoasă Adormită ce păreau îmbietori şi totodată gata să te ţină la distanţă. Arăta, pe scurt, ca o prostituată tipică din orice parte a lumii.

— Bună dimineaţa, zise Harry, iar Sandra se uită la el fără să dea vreun semn de recunoaştere. Mă mai ţii minte?

Femeia schiţă o mişcare chinuită cu colţurile gurii, ceva ce putea să treacă drept zâmbet.

— Sigur, dragule, să mergem.

— Sunt Holy, poliţistul.

Sandra îl privi mai bine.

— La naiba, aşa-i. La ora asta, lentilele mele de contact au obiceiul să intre în grevă. Probabil de la gazele de eşapament.

— Pot să-ţi iau o cafea? întrebă politicos Harry.

Ea ridică din umeri.

— Nu se mai întâmplă mare lucru, deci aş putea să termin pe seara asta.

Teddy Mongabi se ivi brusc în uşa clubului de striptease, cu un chibrit între buze. Îl salută din cap, scurt, pe Harry.

✯

— Cum s-au descurcat părinţii tăi? întrebă Sandra după ce li se aduseră cafelele.

Erau în locul unde mânca Harry dimineaţa, Bourbon & Beef, iar chelnerul îşi amintise de comanda lui obişnuită: ouă Benedict, crochete de cartofi şi cafea cu lapte. Sandra o bea pe-a ei fără lapte şi zahăr.

— Poftim?

— Cu sora ta…

— A, da, aşa-i, se fâstâci Harry şi duse ceaşca la gură ca să câştige timp. Păi… mda… au făcut faţă bine, cât de cât.

Mulţumesc de întrebare.

— E groaznică lumea asta în care trăim.

Soarele nu bătea încă în acoperişurile din Darlinghurst Road, însă cerul era deja azuriu, cu câteva crâmpeie rotunde de nori ici şi colo. Arăta ca tapetul dintr-o cameră de copil. Însă ce folos, dacă lumea era atât de groaznică.

— Am mai vorbit cu fetele, zise Sandra. Numele tipului din poză e White. Vinde droguri. Pastile şi acid. Unele fete cumpără de la el, dar niciuna nu-l are de muşteriu.

— Poate că nu trebuie să dea bani ca să-şi satisfacă nevoile, zise Harry.

Sandra pufni.

— Să ai nevoie de sex e una. Să ai nevoie să cumperi sex e alta. Sunt mulţi bărbaţi pe care tocmai asta-i excită. Şi putem face pentru tine o groază de chestii de care n-ai parte acasă, ai face bine să mă crezi.

Harry ridică privirea. Sandra se uita ţintă la el şi pâcla din privire îi dispăruse preţ de o clipă.

O credea.

— Ai verificat datele despre care am vorbit?

— Una dintre fete zicea că a cumpărat acid de la el în noaptea de dinainte să fie găsită sora ta.

Harry lăsă jos ceaşca, vărsând un pic de cafea. Apoi se aplecă peste masă, vorbind repede şi pe un ton coborât:

— Pot să vorbesc cu ea? E de încredere?

Gura mare, roşie, a Sandrei se desfăcu într-un zâmbet. În locul dintelui lipsă se vedea o cavitate neagră.

— Cum ziceam, a cumpărat acid, care-i interzis în Australia. Dacă-i de încredere? Îi place să ia LSD… făcu Sandra strângând din umeri. Îţi spun doar ce mi-a spus. Dar ea nu ştie foarte clar dacă e miercuri sau joi, ca să zic aşa.

La şedinţa de dimineaţă, dispoziţia era una posacă. Până şi ventilatorul hârâia mai tare ca de obicei.

— Îmi pare rău, Holy. Renunţăm la White. Nu are motiv pentru omor şi femeia aia a lui zice că a fost în Nimbin la momentul crimei, spuse Watkins.

Harry înălţă vocea.

— Ascultaţi-mă, Angelina Hutchinson e pe amfetamine şi pe Dumnezeu mai ştie ce. E însărcinată, probabil cu Evans White. Omul e dealerul ei, ce naiba! Sfinte Dumnezeule! Femeia aia face tot ce-i spune el. Am vorbit cu proprietarul casei şi tipa o ura pe Inger Holter. Avea şi de ce. Norvegianca încerca să-i şterpelească găina cu ouă de aur.

— Poate ar fi bine să fim mai atenţi la madam Hutchinson, zise cu voce înceată Lebie. Are, cel puţin, un mobil clar. Poate că ea are nevoie de White ca alibi, nu invers.

— White minte, nu? A fost văzut în Sydney cu o zi înainte să fie găsită Inger Holter.

Harry se ridicase de pe scaun şi făcuse cei doi paşi pe care-i îngăduia dimensiunea sălii de întruniri.

— L-a văzut o prostituată care e pe LSD. Nici măcar nu ştim dacă o să vrea să dea o declaraţie, sublinie Watkins şi se întoarse spre Yong. Ce-au zis companiile aviatice?

— Poliţia din Nimbin însăşi l-a văzut pe White pe strada mare, cu trei zile înainte de omor. Nici Ansett Airlines şi nici Qantas nu l-au avut pe White printre pasageri între momentul acela şi crimă.

— Asta nu înseamnă nimic, mormăi Lebie. Dacă vinzi substanţe, nu călătoreşti cu numele tău. Putea să ia şi trenul, oricum. Sau să meargă cu maşina, dacă a avut timp.

Harry se pornise de-acum.

— Repet. Statisticile americane arată că, în şaptezeci la sută dintre cazurile de omor, victima îşi cunoaşte ucigaşul. Şi totuşi, ne concentrăm investigaţia pe un criminal în serie despre care ştim că avem mai puţine şanse să-l prindem decât să câştigăm la loterie. N-ar trebui să ne ţinem de ceva cu mai mulţi sorţi de izbândă? Avem, până la urmă, un tip împotriva căruia s-au adunat cam multe dovezi circumstanţiale. Chestia e că acum ar trebui să-l zgâlţâim un pic. Să batem fierul cât e cald. Să-l reţinem şi să-i fluturăm un dosar penal pe la nas. Să-l facem să greşească. În clipa asta, ne-a adus unde a vrut: într-o… o…

Nu izbutea să găsească cuvântul englezesc pentru *bakevja.* Fundătură, da.

— Hm, făcu Watkins, cugetând cu voce tare. Sigur că n-ar arăta prea bine dacă s-ar dovedi că cineva aflat chiar sub nasul nostru e vinovatul şi noi n-am făcut nimic.

În clipa aceea, se deschise uşa şi intră Andrew.

— 'Neaţa, oameni buni, scuze pentru întârziere. Dar cineva trebuie să menţină ordinea pe străzi. Care-i treaba, şefu'? Ai pe frunte o încruntătură cât Valea Jamison de mare.

Watkins oftă.

— Ne întrebam dacă să redistribuim o parte a resurselor noastre. Să lăsăm deoparte teoria cu criminalul în serie şi să ne concentrăm asupra lui Evans White. Sau asupra Angelinei Hutchinson. Holy pare să creadă că alibiul ei nu-i prea solid.

Andrew râse şi scoase un măr din buzunar.

— Aş vrea să văd şi eu o fată gravidă, de patruzeci şi cinci de kile, sugrumând o femeie voinică din Scandinavia. Şi regulând-o după aceea.

— Era doar o idee, îngână Watkins.

— Şi, în ce-l priveşte pe Evans White, poţi s-o laşi moartă, zise Andrew, frecând mărul de mânecă.

— Aşa?

— Tocmai am vorbit cu un informator. Era în Nimbin să cumpere ceva iarbă în ziua crimei, fiindcă auzise de minunatele produse ale lui White.

— Şi?

— Nu-i spusese nimeni că White nu făcea afaceri la el acasă, aşa că s-a dus la apartamentul lui, însă a trebuit s-o şteargă urgent, gonit de un dement cu o puşcă sub braţ. I-am arătat poza. Îmi pare rău, dar nu e nicio îndoială că Evan White era în Nimbin în ziua crimei.

În cameră se făcu linişte – se mai auzeau doar vâjâitul ventilatorului şi sunetul dinţilor lui Andrew înfigându-se cu nădejde în coaja mărului.

— S-o luăm de la început, zise Watkins.

✯

Harry stabilise să se vadă cu Birgitta în clădirea Operei, la cinci, ca să bea o cafea împreună înainte ca ea să se

ducă la lucru. Ajunseseră, dar cafeneaua era închisă. Pe un bileţel pus în uşă scria că din cauza unui spectacol de balet.

— Mereu e câte ceva, spuse Birgitta.

Stăteau cu spatele sprijinit de balustradă, privind întinderea portului până spre Kirribilli, de cealaltă parte a golfului.

— Vreau şi restul poveştii.

— Pe colegul meu îl chema Stiansen. Ronny. În Norvegia e nume de golan, dar el nu era. Ronny Stiansen era un băiat de treabă, bun la suflet, căruia îi plăcea să fie poliţist. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz. Înmormântarea a avut loc cât încă eram în spital. Şeful meu de la secţia de poliţie m-a vizitat mai târziu. Mi-a transmis urări de însănătoşire grabnică de la şeful cel mare şi poate că atunci ar fi trebuit să miros că e ceva putred. Dar eram treaz şi aveam o dispoziţie infectă. Infirmiera descoperise alcoolul pe care izbutisem să-l strecor înăuntru şi-l mutase pe vecinul meu în alt salon, aşa că de două zile nu mai băusem. „Ştiu la ce te gândeşti”, a zis şeful. „Dar încetează. Ai o treabă de făcut.” Credea că mă gândesc la sinucidere, dar greşea. Mă gândeam doar la cum să fac rost de ceva pileală.

Şeful nu-i genul care să bată câmpii, aşa că a trecut la subiect. „Stiansen a murit. Nu mai ai cum să-l ajuţi acum”, a zis. „Poţi doar să te ajuţi pe tine şi familia ta. Şi pe noi. Ai citit ziarul?” I-am răspuns că nu citisem nimic – îmi citise tata pasaje din cărţi şi îl rugasem să nu pomenească nimic despre accident. Şeful a zis că-i în regulă. Că era mai uşor aşa. „Nu tu ai condus maşina”, a zis. „Ori, ca să formulez altfel, nu un beţiv de la poliţia din Oslo se afla în spatele volanului.” M-a întrebat dacă înţeleg. Stiansen condusese maşina. Dintre noi, pe el îl indicaseră analizele de sânge că era cât se poate de treaz.

A scos apoi nişte ziare vechi şi, cu privirea întru câtva înceţoşată, am văzut ce scriseseră: că şoferul fusese ucis instantaneu, în vreme ce colegul care-l însoţea fusese grav rănit. „Dar eu conduceam”, am insistat. „Nu prea cred. Te-au găsit pe bancheta din spate”, a insistat şeful. „Şi

aminteşte-ţi că te-ai lovit tare la cap. Eu aş zice că nu-ţi mai aminteşti nimic despre condusul maşinii.” Ştiam, fireşte, la ce făcea aluzie. Presa era interesată doar de rezultatele analizelor făcute şoferului şi, atâta vreme cât acestea ieşiseră curate, nimeni n-avea să-şi bată capul cu rezultatele mele. Şi-aşa incidentul era extrem de neplăcut pentru imaginea instituţiei.

Birgitta, încruntată acum, părea zguduită de ce aude.

— Dar cum să le spui părinţilor lui Stiansen că el a fost şoferul? Trebuie să fii complet lipsit de sentimente. Cum…?

— Ţi-am mai spus, loialitatea e puternică în poliţie. În unele cazuri echipa vine înaintea familiei. Dar poate că familiei Stiansen i s-a furnizat o versiune mai uşor de digerat. În versiunea şefului meu, Stiansen îşi asumase un risc calculat pentru a prinde un potenţial traficant de droguri şi criminal, iar accidentele se pot întâmpla oricui se află în misiune. Până la urmă, băiatul din cealaltă maşină nu avusese experienţă – un alt şofer, în aceeaşi situaţie, ar fi reacţionat mai rapid şi n-ar fi ajuns chiar în faţa noastră cu maşina. Nu uita că aveam sirena pornită.

— Şi mergeai cu 110 la oră.

— Într-o zonă unde limita era de 50. În fine, băiatul, fireşte, nu putea fi învinovăţit. Problema era cum să se prezinte cazul. De ce să i se spună familiei că fiul lor fusese pasager? S-ar fi simţit mai bine părinţii, dacă fiul lor ar fi fost socotit o persoană care îngăduise, din pasivitate, ca un coleg în stare de ebrietate să conducă maşina? Şeful meu a înşirat iarăşi şi iarăşi toată argumentaţia. Simţeam că-mi crapă capul de durere. Până la urmă, m-am aplecat peste marginea patului să vomit şi asistenta s-a grăbit să intervină. În ziua următoare, a venit familia Stiansen. Părinţii şi o soră mai mică. Mi-au adus flori şi mi-au urat să mă fac bine curând. Tatăl a zis că se învinovăţea fiindcă nu fusese îndeajuns de strict cu fiul său în privinţa vitezei la volan. Am plâns ca un copil. Fiece secundă era o execuţie lentă. Şi-au stat acolo cu mine mai mult de-o oră.

— Dumnezeule, şi ce le-ai spus?

— Nimic. Au vorbit doar ei. Despre Ronny. Despre ce

planuri avusese, despre ce voise să fie şi să facă. Despre iubita lui, care studia în America. Ronny le zisese despre mine că-s un poliţist bun şi un prieten de nădejde.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am stat două luni în spital. M-a mai vizitat când şi când şeful. Odată, a repetat ce mai zisese: „Ştiu la ce te gândeşti. Încetează.” Iar de data asta avea dreptate. Nu voiam decât să mor. Poate că exista o urmă de altruism în ascunderea adevărului; minciuna în sine nu era partea cea mai rea. Cea mai rea parte era că-mi salvasem pielea. Poate sună ciudat şi m-am gândit suficient de des la asta, aşa că dă-mi voie să-ţi explic.

În anii cincizeci, era un tânăr conferenţiar, pe nume Charles Van Doren, celebru peste tot în Statele Unite pentru apariţiile sale la o emisiune-concurs. Săptămână de săptămână, îşi învingea toţi oponenţii. Întrebările erau uneori incredibil de dificile şi cu toții erau muţi de admiraţie că tipul izbutea să răspundă la absolut toate. A primit propuneri de căsătorie în direct, a avut propriul club de admiratori şi prelegerile sale la universitate se ţineau cu sala plină, fireşte. În cele din urmă, a anunţat public că producătorii îi oferiseră dinainte toate răspunsurile la întrebări.

Rugat să spună de ce dezvăluise escrocheria, le-a povestit despre un unchi care recunoscuse faţă de soţia sa, mătuşa lui Van Doren, că-i fusese necredincios. Stârnise multă tulburare în familie şi după aceea Van Doren îl întrebase pe unchiul său de ce alesese să mărturisească. Totuşi, relaţia cu cealaltă femeie se desfăşurase cu mulţi ani în urmă, iar el nu păstrase apoi legătura cu ea. Unchiul îi răspunsese că partea cea mai rea nu era adulterul. Mai mult îl râcâia că scăpase basma curată cu asta. La fel fusese şi cu Charles Van Doren.

Cred că oamenii simt nevoia unei pedepse atunci când nu-şi mai pot accepta acţiunile proprii. Şi părea că după asta tânjeam: să fiu pedepsit, să fiu biciuit, torturat, umilit. Orice, atâta vreme cât mă ajuta să simt ispăşirea. Însă nu mă pedepsea nimeni. Nici măcar nu puteau să mă dea

afară; oficial, fusesem treaz, nu? Dimpotrivă, am fost menţionat în presă de şeful cel mare al poliţiei pentru că fusesem grav rănit la datorie. Aşa că m-am pedepsit singur. Şi mi-am administrat cea mai grea pedeapsă la care m-am putut gândi: am decis să trăiesc şi să mă las de băut.

— Şi-apoi?

— Mi-am revenit şi m-am apucat de lucru. Am muncit mai mult decât ceilalţi. M-am pregătit. Am început să fac plimbări lungi. Să citesc cărţi. Unele de drept. Am renunţat la anturajele îndoielnice. Dar şi la cele în regulă, apropo. La oamenii care-mi mai rămăseseră în preajmă după toţii anii în care băusem la greu. Nu ştiu de ce, dar a fost un fel de curăţenie generală. Totul din viaţa mea trebuia să se spele, şi bune, şi rele. Într-o zi m-am apucat să-i sun pe toţi cei pe care crezusem că-i cunosc în viaţa mea de dinainte şi le-am spus: „Salutare, nu ne mai putem vedea. Mă bucur că v-am cunoscut.” Majoritatea au acceptat asta. Presupun că vreo câţiva s-au şi bucurat. Unii m-au acuzat că ridic ziduri în jurul meu. Şi poate că aşa şi era. În ultimii trei ani, am petrecut mai mult timp cu sora mea decât cu oricine altcineva.

— Şi femeile din viaţa ta?

— E-o altă poveste, cel puţin la fel de lungă. Şi de veche. După accident, n-a fost nimeni notabil în viaţa mea. Cred că am devenit un lup singuratic, care-şi vede de-ale lui. Cine ştie, poate că eram mai şarmant când obişnuiam să beau.

— De ce te-au trimis aici?

— Careva dintre ştabi o fi crezut că-s de folos. Probabil e un fel de test cu turnesol, vor să vadă cum funcţionez sub presiune. Dacă reuşesc s-o scot la capăt fără să ajung de râsul curcilor, asta mi-ar putea deschide nişte oportunităţi când o să mă întorc acasă, din câte-mi dau seama.

— Şi crezi că asta-i important?

Harry ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe chestii importante.

Tocmai trecea o ambarcaţiune hidoasă şi ruginită, cu pavilion rusesc, iar mai încolo, în Port Jackson, se vedeau mai multe vele albe, care însă nu păreau să se mişte din

loc.

— Şi ce-o să faci de acum înainte? întrebă Birgitta.

— Nu am prea multe de făcut pe-aici. Sicriul lui Inger Holter a fost trimis acasă, m-a sunat chiar astăzi de la Oslo directorul firmei de pompe funebre. Mi s-a spus că transportul a fost organizat de ambasadă. Au vorbit despre „corpul neînsufleţit". Un copil iubit are multe nume de alint, dar e ciudat ca şi o persoană decedată să fie numită în atâtea feluri.

— Şi când o să te întorci acasă?

— De îndată ce toate persoanele despre care ştim că au avut de-a face cu Inger Holter vor fi eliminate de pe lista de suspecţi. O să vorbesc mâine cu McCormack. Probabil c-o să plec înainte de weekend, dacă nu iese la lumină nimic concret. Fiindcă altfel, toate astea ar putea deveni o tărăşenie lungă şi oricum am convenit ca ambasada să ne ţină la curent.

Birgitta încuviinţă cu o mişcare a capului. Un grup de turişti se oprise lângă ei şi ţăcănitul aparatelor de fotografiat se combina cu un vacarm de limbă japoneză, ţipete de pescăruşi şi vuiet al ambarcaţiunilor care treceau.

— Ştiai că omul care a proiectat Opera a întors spatele întregii chestii? zise Birgitta ca din senin.

Când se iscase scandalul legat de costurile exagerate ale construirii edificiului, arhitectul danez Jørn Utzon lăsase baltă proiectul şi, în semn de protest, demisionase.

— Imaginează-ţi cum e să te desprinzi de ceva ce-ai început. Ceva ce-ai crezut că o să fie bun. Nu cred că aş putea să fac vreodată aşa ceva.

✯

Hotărâseră deja ca Harry s-o conducă pe Birgitta la Albury în loc ca fata să ia autobuzul. Dar n-aveau multe să-şi spună, aşa că porniră tăcuţi pe Oxford Street către Paddington. În depărtare se auzea huruitul tunetelor, iar Harry se uită uluit la cerul senin de deasupra. La un colţ stătea un bărbat cărunt, cu aer distins, îmbrăcat într-un costum impecabil şi cu un panou atârnat de gât, pe care scria: „Poliţia secretă mi-a luat munca, mi-a luat casa şi mi-

a distrus viaţa. Nu există oficial, n-au nicio adresă ori număr de telefon şi nu apar în cheltuielile bugetare ale statului. Se cred intangibili. Ajutaţi-mă să-i găsesc pe nemernici şi să fac să fie condamnaţi pentru faptele lor. Semnaţi aici sau donaţi.” Avea în mâna întinsă nişte foi cu semnături.

Trecură pe lângă un magazin de muzică şi, din impuls, Harry intră. La tejghea stătea un bărbat cu ochelari. Harry întrebă dacă are vreun album de Nick Cave.

— Sigur, e australian, zise omul scoţându-şi ochelarii.

Avea un vultur tatuat pe frunte.

— Un duet. Ceva cu un trandafir sălbatic… începu să zică Harry.

— Mda, îl ştiu. „Unde cresc trandafirii sălbatici”, de pe albumul Murder Ballads. Cântec de căcat. Album de căcat. Mai bine cumperi altul, dintre cele bune.

Bărbatul îşi puse la loc ochelarii şi dispăru după tejghea.

Harry rămase iarăşi uluit şi clipi în lumina difuză.

— Ce-i aşa de special cu melodia aia? întrebă Birgitta după ce porniră iarăşi.

— Nimic, evident, râse Harry, căruia întâlnirea cu tipul din prăvălie îi redase buna dispoziţie. Cave şi o femeie cântă despre o crimă. Fac totul să sune frumos, aproape ca o declaraţie de dragoste. Dar e într-adevăr o melodie de căcat.

Râse iarăşi.

— Începe să-mi placă oraşul ăsta.

Îşi văzură de drum. Harry arunca priviri în susul şi-n josul străzii. Aproape că erau singurul cuplu bărbat-femeie de pe Oxford Street. Birgitta îl luă de mână.

— Ar trebui să vezi parada gay de Mardi Gras, zise fata. Se ţine chiar aici, pe Oxford Street. Se zice că anul trecut au venit peste o jumătate de milion de oameni din toată Australia ca să se uite şi să participe. A fost o nebunie.

Străzi de gay. Străzi de lesbiene. Abia acum observa ce haine erau expuse în vitrine. Latex. Piele. Bluze strâmte şi chiloţei de mătase. Fermoare şi bumbi. Mărfuri exclusiviste şi cu stil, totuşi, nu chestiile asudate şi vulgare ce se puteau vedea prin cluburile de striptease din King’s Cross.

— Când eram mic, aveam un vecin gay, începu Harry să depene amintiri. Cam de patruzeci de ani, locuia singur şi toţi îl ştiau de homosexual. Aruncam iarna cu bulgări în el, strigam „poponarul” şi o tuleam urgent, convinşi că dacă pune mâna pe noi o să ne ia pe la spate cu de-a sila. Doar că el nu ne urmărea niciodată, doar îşi trăgea căciula pe urechi şi se ducea acasă. Într-o zi, pe neaşteptate, s-a mutat. Niciodată nu-mi făcuse nimic şi m-am întrebat mereu de ce-l uram aşa de tare.

— Oamenii se tem de ce nu înţeleg. Şi urăsc lucrurile de care se tem.

— Tare eşti înţeleaptă, zise Harry şi Birgitta îi dădu în glumă un pumn în stomac.

Harry ţipă şi se prefăcu doborât la pământ. Birgitta râse şi-l rugă să nu facă vreo scenă în public, apoi el se ridică şi începu s-o alerge pe Oxford Street.

— Sper că s-a mutat aici, zise după aceea Harry.

✯

După ce se despărţi de Birgitta (îl îngrijora că începuse să socotească orice separare de ea, lungă sau scurtă, o despărţire), se opri la staţia de autobuz. Un băiat cu steagul Norvegiei pe rucsac era în faţa lui. Când sosi autobuzul, Harry tocmai se întreba dacă să intre în vorbă sau nu cu băiatul.

Şoferul autobuzului mormăi nemulţumit când Harry îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

— N-aveai una de cincizeci, aşa-i? zise cu sarcasm în glas.

— Dacă aveam, ţi-aş fi dat-o, idiotule, îi răspunse răspicat în norvegiană, zâmbind totodată nevinovat.

Şoferul îi aruncă o privire ucigaşă, înmânându-i restul.

Decisese să urmeze traseul pe care se întorsese Inger acasă în noaptea crimei. Nu fiindcă nu fusese deja parcurs – Lebie şi Yong vizitaseră barurile şi restaurantele de pe ruta respectivă şi arătaseră în dreapta şi-n stânga fotografia lui Inger Holter, fără vreun succes, fireşte. Încercase să-l ia şi pe Andrew, însă acesta nici nu voise să audă şi-i zisese că era o pierdere de timp preţios ce putea fi folosit mai

degrabă ca să te uiţi la televizor.

— Nu glumesc, Harry. Să te uiţi la televizor îţi dă încredere în tine. Când vezi cât de tâmpiţi sunt de obicei ăia care apar pe sticlă, te simţi imediat mai deştept. Şi studiile arată că, dacă te simţi deştept, îţi faci treaba mai bine decât dacă te simţi un prostănac.

Harry nu ştiuse să riposteze unei asemenea logici, însă Andrew îi spusese, totuşi, numele unui bar din Bridge Road, îndemnându-l să-i transmită patronului de acolo salutările sale. „Mă-ndoiesc că are ceva să-ţi spună, dar poate îţi face o reducere de cincizeci de cenţi la suc”, zisese Andrew cu un zâmbet larg.

Harry se dădu jos din autobuz la primărie şi o porni agale spre Pyrmont. Se uită la blocurile înalte şi la lumea care se plimba printre ele, fără să afle mai multe despre cum îşi găsise Inger Holter sfârşitul în acea noapte. Când ajunse în dreptul pieţei de peşte, intră într-o cafenea şi ceru un sendviş cu somon afumat şi capere. Prin vitrina localului, vedea podul peste golful Blackwattle şi, de cealaltă parte, cartierul Glebe. În piaţă începuse să se ridice o scenă în aer liber şi Harry văzu, pe nişte afişe, că avea de-a face cu Ziua Australiei, care se sărbătorea în acel weekend. Ceru o cafea şi începu să se războiască cu *Sydney Morning Herald,* genul de ziar numai bun de împachetat peşte şi foarte dificil de parcurs chiar şi dacă nu făceai decât să te uiţi la poze. Însă mai rămânea o oră de lumină solară şi Harry voia să vadă ce creaturi se iveau în Glebe după lăsarea întunericului.

20
Cricket

Proprietarul localului Cricket era totodată şi mândrul deţinător al tricoului pe care-l purtase Allan Border la turneul din 1989, când Australia bătuse Anglia de patru ori. Era expus sub un panou de sticlă cu cadru de lemn, deasupra aparatului de pocher. Pe celălalt perete erau două palete şi o bilă, folosite la turneul din 1979, când Australia nimerise în grupă cu Pakistanul. Cineva şterpelise porţile folosite la meciul cu Africa de Sud, care atârnaseră cândva aproape de ieşire, motiv pentru care patronul socotise necesar să-şi bată restul comorilor în cuie pe pereţi – unde o apărătoare ce-i aparţinuse legendarului Don Bradman fusese făcută zdrenţe cu o împuşcătură de un client ce nu izbutise s-o smulgă de-acolo.

Când Harry intră şi văzu combinaţia de amintiri glorioase de pe pereţi şi numeroşii împătimiţi de crichet din care era formată clientela, primul lucru care-i veni în minte fu că era cazul să-şi revizuiască percepţia pe care o avea asupra crichetului, pe care-l socotise până atunci un sport de spilcuiţi fiţoşi. Clienţii nu erau din cale-afară de eleganţi, nici tocmai frumos mirositori, după cum nu era nici Borroughs de după tejghea.

— Seară bună, zise şi vocea îi sună zgrunţuros, ca o seceră tocită pe o piatră de ascuţit.

— Un gin tonic, dar fără gin, zise Harry şi-i spuse să păstreze restul de la bancnota de zece dolari.

— Cam mare bacşiş, aduce mai mult a şpagă, spuse Borroughs fluturând bancnota. Eşti poliţai?

— Mă dau de gol chiar aşa de repede? întrebă Harry, cu o expresie resemnată.

— În afară de faptul că vorbeşti ca un afurisit de turist, cam da.

Borroughs lăsă restul pe tejghea şi-i întoarse spatele.

— Sunt prieten cu Andrew Kensington.

Borroughs se roti iarăşi spre el cu viteza fulgerului şi

înhăţă banii.

— De ce n-ai zis aşa de la început? bolborosi.

Barmanul nu-şi putea aminti dacă o văzuse sau dacă auzise ceva de Inger Holter, lucru pe care Harry îl ştia deja, fiindcă vorbise despre asta cu Andrew. Dar, după cum spunea mereu bătrânul său supervizor de la poliţia din Oslo, „Lumbago” Simonsen: „Mai bine să întrebi de prea multe ori decât de prea puţine.”

Harry se uită în jur.

— Ce ai tu aici? întrebă.

— Kebab cu salată grecească, răspunse Borroughs. Specialitatea zilei, şapte dolari.

— Scuze, dă-mi voie să reformulez. Voiam să zic, ce fel de oameni vin aici? Cum e clientela?

— Cred că ar putea fi socotiţi din clasa de jos, răspunse barmanul schiţând un zâmbet condescendent, care zicea multe despre munca zilnică a lui Borroughs şi despre visul său de a transforma barul într-un local notabil.

— Sunt obişnuiţi ai locului? întrebă Harry, arătând cu bărbia spre un ungher mai întunecos, unde cinci bărbaţi beau bere la o masă.

— Mda, majoritatea. Nu suntem chiar pe harta turistică.

— Te-ar deranja dacă le pun câteva întrebări? zise Harry.

Celălalt ezită.

— Tipii ăştia nu-s chiar uşă de biserică. Nu ştiu cum îşi fac banii şi nici n-am de gând să-i întreb. Hai să zicem că nu se scoală dis-de-dimineaţă ca să se ducă la serviciu.

— Nimănui nu-i place ca fete nevinovate să fie violate şi strânse de gât în cartier, nu? Nici măcar celor care au o relaţie mai puţin amicală cu legea. Chestii din astea sperie lumea şi afectează afacerile, orice ai avea de vânzare.

Borroughs se apucă să lustruiască un pahar.

— M-aş purta cu grijă, în locul tău.

Harry îl salută înclinând din bărbie şi păşi încetişor către masa din colţ, ca să le dea timp să-l vadă. Unul dintre ei se ridică înainte să ajungă prea aproape. Îşi încrucişă braţele, dezvăluind, pe antebraţul gros, un tatuaj ce înfăţişa un pumnal.

— Locul ăsta-i ocupat, blondule, zise cu o voce răguşită şi joasă ca un şuierat de vânt.

— Am o întrebare… începu Harry să spună, însă omul cu voce răguşită clătina deja din cap. Numai una. Îl ştie cineva pe omul ăsta, Evans White?

Ridică mâna în care avea fotografia.

Până atunci, cei doi bărbaţi care stăteau cu faţa la el se mulţumiseră doar să-l privească, mai degrabă plictisiţi decât ostili cu adevărat. La menţionarea numelui lui White, începură să-l cerceteze cu un interes crescut, iar Harry observă cum zvâcneşte grumazul unuia dintre cei doi tipi care erau aşezaţi cu spatele la el.

— N-am auzit de el, zise răguşitul. Suntem într-o… conversaţie privată aici, amice. Pa!

— Conversaţia asta n-are cumva de-a face cu substanţe ilegale potrivit legii australiene? întrebă Harry.

Tăcere lungă. Adoptase o strategie primejdioasă. Provocarea pe faţă era o tactică la care putea recurge dacă avea întăriri sau o rută de scăpare pusă la punct. Harry n-avea nici una, nici alta. Credea doar că venise vremea să se întâmple ceva.

Un grumaz se ridică de pe scaun. Se tot ridică, ajungând aproape la tavan înainte să-şi întoarcă spre el mutra urâtă, ciupită de vărsat. O mustaţă mătăsoasă sublinia trăsăturile orientale ale bărbatului.

— Ginghis Han! Mă bucur să te văd. Credeam că ai murit! exclamă Harry, întinzându-i mâna.

Ginghis deschise gura.

— Cine eşti?

Vocea îi era un huruit sinistru. Orice trupă de death metal ar fi ucis ca să aibă un solist vocal cu un asemenea potenţial de grohăială în corzile vocale.

— Sunt poliţist şi nu cred că…

— Să vedem, zise Ginghis, ţintuindu-l cu privirea din înălţimi.

— Poftim?

— Legitimaţia.

Harry ştia prea bine că situaţia ar fi necesitat mai mult

decât cardul lui de plastic cu poză de paşaport pe care îl avea de la poliţia din Oslo.

— Ţi-a spus cineva că ai aceeaşi voce ca solistul de la Sepultura… cum îl cheamă…?

Harry îşi puse un deget sub bărbie, pretinzând că se străduieşte să-şi amintească. Răguşitul se pregătea să dea ocol mesei. Harry întinse degetul spre el.

— Şi tu eşti Rod Stewart, aşa-i? Stai aici frumuşel şi plănuieşti un album nou-nouţ…

Pumnul îl lovi pe Harry în dinţi. Se clătină şi duse o mână la gură.

— Să înţeleg că nu eşti de părere că am un viitor în calitate de comediant? vru să afle.

Îşi cercetă degetele. Avea pe ele sânge, salivă şi ceva moale despre care bănuia că era pulpa din interiorul dintelui.

— N-ar trebui să fie roşie pulpa? îl întrebă pe Rod ridicând degetele.

Rod îl privi neîncrezător, apoi se aplecă şi se uită mai bine la bucăţelele albe.

— Ăla e os de sub smalţ, îşi dădu el cu părerea. Ăl bătrân al meu e dentist, le explică celorlalţi, apoi făcu un pas în spate şi lovi iarăşi.

Preţ de o clipă lui Harry i se făcu negru în faţa ochilor, însă, când lumina reveni, îşi dădu seama că rămăsese în picioare.

— Să vedem dacă găseşti nişte pulpă acuma, zise curios Rod.

Harry ştia că-i o neghiobie, întreaga lui experienţă şi bunul simţ îi ţipau că-i prostesc, falca dureroasă îi spunea că-i o tâmpenie, însă, din păcate, braţul lui drept socoti că-i o idee excelentă şi, în clipa aceea, preluă controlul, îl izbi pe Rod în vârful bărbiei. Harry auzi pocnind falca răguşitului şi acesta dădu înapoi doi paşi împleticindu-se, consecinţa inevitabilă a unui upercut bine plasat.

O asemenea lovitură e transferată prin osul mandibulei către cerebel sau creierul mic – un termen numai bun într-un asemenea caz, îşi zise Harry –, unde o mişcare

ondulatorie e responsabilă pentru un şir de scurtcircuite minore, dar şi, dacă ai noroc, pentru pierderea cunoştinţei şi/sau leziuni cerebrale pe termen lung. În cazul lui Rod, creierul părea cam nesigur, neştiind dacă să comande pierderea cunoştinţei ori doar o zgâlţâială zdravănă.

Ginghis Han n-avea de gând să aştepte rezultatul. Îl înhăţă pe Harry de guler, îl săltă până la înălţimea umerilor şi-l azvârli ca pe-un sac cu făină. Cuplul care abia îşi primise specialitatea zilei de şapte dolari avea acum parte de mai multă carne decât ceruse; cei doi se ridicară speriaţi şi bătură în retragere când Harry ateriză cu un bufnet pe masa lor. Doamne, sper să leşin repede, îşi zise Harry, simţind durerea impactului şi văzându-l pe Ginghis că se îndreaptă spre el.

Clavicula e un os fragil şi foarte expus. Harry ţinti şi trimise într-acolo o lovitură de picior, însă tratamentul pe care i-l aplicase Rod îi afectase probabil vederea, aşa că nimeri doar aerul.

— Durere! promise Ginghis, ridicând braţele deasupra capului.

Nu-i mai trebuia baros. Îl pocni pe Harry în piept şi-i paraliză pe loc toate funcţiile circulatorii şi respiratorii. Aşadar, Harry nu apucă să-l vadă şi nici să-l audă pe bărbatul cu piele închisă la culoare intrând şi apucând bila pe care Australia o folosise în meciul cu Pakistanul din 1979, tare ca piatra, grea de 160 de grame şi având 7,6 centimetri în diametru. Braţul îi ţâşni prin aer cu o putere fenomenală şi bila fu aruncată drept către ţintă.

Spre deosebire de cerebelul lui Rod, cel al lui Ginghis nu dădu dovadă de vreo şovăială când proiectilul îl izbi în frunte, ceva mai jos de linia părului. Spuse „noapte bună” instantaneu. Ginghis se clatină şi căzu ca un zgârie-nori zgâlţâit de-o explozie.

Acum se ridicaseră însă şi ceilalţi trei de la masă, cu priviri fioroase. Nou-sositul păşi spre ei cu braţele înălţate într-o gardă joasă, nonşalantă. Unul dintre bărbaţi se aruncă asupra lui, iar Harry, care parcă-l recunoştea pe nou-venit prin pâcla de pe ochi, îşi dădu seama că ghicise:

bărbatul cu piele neagră eschivă, apoi făcu un pas în faţă şi execută două directe de stânga bine ţintite, pentru a testa parcă distanţa, apoi un upercut nimicitor, cu avânt. Din fericire, era atâta înghesuială în fundul barului, că atacatorii nu izbuteau să sară la el toţi odată. Cum primul bărbat fusese scos din joc, al doilea îşi lansă asaltul, ceva mai precaut totuşi, ţinându-şi braţele într-un fel ce te ducea cu gândul la vreo centură de arte marţiale expusă undeva la loc de cinste pe perete, acasă. Prima încercare de atac se opri în garda nou-venitului şi, când se roti pentru a-şi executa obligatoria lovitură de karate cu piciorul, acesta nu mai era acolo. Piciorul întâlni doar aerul.

Însă o combinaţie rapidă de lovituri de dreapta şi de stânga îl trimiseră pe karatist în perete. Bărbatul cu piele închisă dansă pe urmele lui şi-i arse o directă de stânga, propulsându-i capul pe spate cu un scrâşnet oribil. Karatistul se scurse pe duşumea, moale ca o cârpă. Omul cu bila de crichet îl mai lovi o dată în vreme ce se prăbuşea la podea, deşi nu mai era necesar.

Rod se aşezase pe-un scaun şi urmărea scena cu ochi înceţoşaţi.

Se auzi sunetul unui mecanism declanşându-se şi în mâna celui de-al treilea bărbat apăru un cuţit. În vreme ce înainta spre bărbatul cu piele neagră, păşind gheboşat şi cu braţele arcuite lateral, Rod vomită pe propriii pantofi – semn sigur că se alesese cu o contuzie, observă cu mulţumire Harry. Şi lui îi era cam greaţă, mai ales după ce văzu că primul adversar al lui Andrew luase o paletă de crichet de pe perete şi se apropia pe la spate de boxer. Cuţitarul era lângă Harry acum, dar nu pe el îl avea în vizor.

— În spate, Andrew! ţipă Harry încercând să înhaţe braţul cuţitarului.

Când îl prinse, auzi bufnetul surd al paletei şi zgomot de mese şi scaune dărâmate, dar trebuia să se concentreze asupra cuţitarului, care se smucise din prinsoarea lui şi-acum îi dădea târcoale, legănându-şi teatral braţele, cu un rânjet dement pe chip. Cuţitarul râse şi se dădu mai aproape, mutându-şi cuţitul dintr-o mână într-alta.

Harry fandă, împunse şi se retrase. Braţul drept al cuţitarului i se lăsă moale pe lângă corp şi cuţitul căzu cu un zăngănit. Îşi privi uluit umărul, din care ieşea o ţepuşă de kebab în care era înfiptă o bucăţică de ciupercă. Braţul drept părea să-i fi paralizat cu aceeaşi expresie năucă; trase grijuliu de ţepuşă cu mâna stângă, ca să vadă dacă într-adevăr era acolo. Probabil că i-am atins ceva muşchi sau nervi, îşi zise Harry, slobozind o lovitură de pumn în direcţia lui.

Simţi doar că lovise ceva tare şi un fulger de durere îi urcă pe antebraţ. Cuţitarul dădu înapoi împleticindu-se şi privindu-l pe Harry cu ochi plini de reproş. O dâră groasă de sânge îi izvora dintr-o nară. Harry îi apucase mâna dreaptă. Ridică pumnul să dea iarăşi, dar se răzgândi.

— E al naibii de dureros să loveşti cu pumnii. Nu vrei să te dai bătut şi gata? întrebă.

Cuţitarul dădu din cap că-i de acord şi se lăsă la pământ lângă Rod, care încă stătea cu capul între picioare.

Când Harry se răsuci, îl văzu pe Borroughs în mijlocul încăperii, cu o armă aţintită asupra primului adversar al lui Andrew, şi pe Andrew însuşi zăcând inert printre mese şi scaune răsturnate. O parte dintre clienţi plecaseră, alţii se opriseră să caşte gura, dar cei mai mulţi rămăseseră şi se uitau la televizor, unde se difuza un meci internaţional de crichet.

Când sosiră ambulanţele ca să se ocupe de răniţi, Harry se asigură că se ocupară de Andrew mai întâi, îl luară pe targă, cu Harry lângă el. Andrew sângera dintr-o ureche şi respira şuierător, dar măcar scăpase cu viaţă.

— N-am ştiut că joci crichet, Andrew. Arunci extraordinar, dar chiar era nevoie să intervii aşa de în forţă?

— Ai dreptate. N-am evaluat bine situaţia. Aveai totul sub control.

— Păi, zise Harry, trebuie să fiu sincer şi să recunosc că nu era aşa.

— OK, făcu Andrew, o să fiu şi eu sincer şi-o să-ţi spun că am o ditai durere de cap şi că regret că mi-am făcut apariţia aici. Corect ar fi fost să te ia pe tine cu targa.

Vorbesc serios.

Ambulanţele veniră şi plecară, iar în bar rămaseră doar Harry şi Borroughs.

— Sper că n-am distrus prea multe mobile şi lambriuri, zise Harry.

— Nu, nu-i aşa de grav. Oricum, clienţii mei apreciază un pic de distracţie în direct din când în când. Dar de-acum ai face bine să te uiţi peste umăr. Şeful băieţilor ăstora n-o să fie prea fericit când o să audă povestea.

— Serios? făcu Harry, care simţea că Borroughs încerca să-i spună ceva. Şi cine-i şeful?

— Nu ştii de la mine, dar tipul din poză nu-i chiar lipsit de legătură cu afacerea asta.

Harry încuviinţă agale din cap.

— Atunci probabil c-ar trebui să mă păzesc. Şi să mă înarmez. Te superi dacă iau cu mine una dintre ţepuşele astea?

21
Un beţiv

Harry găsi un dentist în King’s Cross care-i aruncă o privire şi decise că era nevoie de nişte pregătiri pentru refacerea dintelui care se rupsese pe mijloc. Execută apoi o reparaţie temporară şi acceptă un onorariu pe care Harry nădăjduia să şi-l deconteze prin bunăvoinţa şefului poliţiei din Oslo.

Când ajunse la secţia de poliţie, află că paleta de crichet îi rupsese trei coaste lui Andrew şi-i provocase un traumatism cranian. Era puţin probabil să se poată da jos din pat mai repede de o săptămână.

După prânz, Harry îl rugă pe Lebie să-l însoţească la nişte vizite făcute la spital. Merseră cu maşina până la spitalul St Etienne, unde trebuiră să-şi treacă numele în registrul de vizitatori – un tom gros şi greoi care zăcea deschis în faţa unei călugăriţe şi mai greoaie care, cu braţele încrucişate la piept, îi măsură cu privirea de după geamul de sticlă, însă le făcu semn din cap că pot să intre.

— Nu vorbeşte engleză, explică Lebie.

Ajunseră la recepţie, unde un tânăr zâmbitor le trecu îndată numele în computer, le dădu numerele saloanelor şi le explică încotro s-o apuce.

— Din Evul Mediu în Evul Computerelor în zece secunde, şopti Harry.

Schimbară câteva vorbe cu un Andrew învineţit, însă era într-o dispoziţie proastă şi le spuse să-l lase în pace după cinci minute. Pe cuţitar îl descoperiră într-o rezervă aflată un etaj mai sus. Stătea întins pe pat, cu braţul într-un bandaj elastic şi faţa umflată. Se uită la Harry cu aceeaşi privire lezată pe care o avusese şi în noaptea de dinainte.

— Ce vrei, scârbă de poliţai? zise.

Harry se aşeză pe un scaun de lângă pat.

— Vreau să ştiu dacă Evans White a cerut cuiva s-o omoare pe Inger Holter, cine a primit ordinul ăsta şi de ce.

Cuţitarul dădu să râdă, însă îl apucă un acces de tuse.

— Habar n-am ce vorbeşti acolo, poliţaiule, şi cred că nici tu n-ai habar.

— Ce-ţi face umărul? întrebă Harry.

Globii oculari ai cuţitarului păreau acum gata să-i iasă din orbite.

— Încearcă tu numai…

Harry scoase din buzunar ţepuşa. O venă groasă şi albastră apăru pe fruntea celuilalt.

— Glumeşti.

Harry nu zise nimic.

— Ţi-ai pierdut minţile, ce morţii mă-sii? Doar nu crezi c-o să poţi scăpa basma curată! Dacă-mi găsesc vreo bubiţă pe corp după ce-ai plecat, căcatul tău de slujbă s-a dus pe copcă, jigodie!

Vocea cuţitarului căpătase accente de soprană.

Harry îşi duse un deget la buze.

— Fă-ţi un bine şi taci din gură. Îl vezi pe tipul ăla chel şi mătăhălos, de lângă uşă? Nu-i uşor de văzut asemănarea, dar este de fapt vărul tipului al cărui cap l-aţi crăpat voi ieri cu paleta. A cerut permisiune specială să mă însoţească azi. Treaba lui e să-ţi pună căluş şi să te ţină bine cât desfac eu bandajul şi vâr frumuseţea asta în singurul loc în care n-o să rămână urme. Fiindcă deja ai o gaură acolo, aşa-i?

Strânse uşurel umărul drept al cuţitarului. În ochii omului apărură lacrimi şi pieptul îi tresăltă. Ochii i se plimbară iute de la Harry către Lebie şi înapoi. Natura umană e un codru sălbatic, de nepătruns, însă lui Harry i se păru că vede un luminiş acolo atunci când cuţitarul deschise gura. Neîndoielnic, spunea adevărul.

— Nu poţi tu să-mi faci ce nu mi-ar face de zece ori mai rău Evans White dacă-l supăr. Vreau să-ţi zic doar atât: eşti pe o cale greşită. Ai înţeles complet aiurea situaţia.

Harry îi aruncă lui Lebie o privire. Lebie scutură din cap. Harry rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică şi aşeză ţepuşa pe noptieră.

— Fă-te bine curând.

— *Hasta la vista,* răspunse cuţitarul ridicând mâna şi

făcându-se că apasă trăgaciul unei arme imaginare.

✯

Când se întoarse la hotel, Harry descoperi că-l aştepta un mesaj la recepţie. Recunoscu numărul de la sediul poliţiei din Sydney şi sună acolo folosind telefonul din cameră. Îi răspunse Yong Sue.

— Am trecut iarăşi prin arhivă, zise acesta. Şi-am verificat mai temeinic. Unele infracţiuni mai puţin serioase sunt şterse din cazier după trei ani. Aşa spune legea. Nu avem voie să păstrăm asta în scripte. Totuşi, dacă e vorba de o infracţiune sexuală... păi... în cazul ăsta, ţinem cazurile la păstrare într-un dosar... foarte neoficial. Şi-am dezgropat ceva interesant.

— Aşa?

— Cazierul oficial al proprietarului lui Inger, Hunter Robinson, e nepătat. Dar am căutat mai bine şi-am descoperit că a fost amendat de două ori pentru expunere. Expunere indecentă.

Harry încercă să-şi imagineze o expunere indecentă.

— Cât de indecentă?

— S-a jucat cu organele genitale în public. Nu trebuie să însemne neapărat ceva, însă nu e tot. Lebie a trecut pe-acolo, dar nu era nimeni acasă. Doar o potaie agitată care lătra de după uşă. Până la urmă a ieşit un vecin. Se pare că s-a înţeles cu Robertson să dea drumul afară câinelui şi să-l hrănească în fiecare zi de miercuri, aşa că are o cheie. Şi Lebie, fireşte, l-a întrebat dacă descuiase uşa şi dăduse drumul câinelui în miercurea de dinainte să fie găsită Inger. Vecinul făcuse asta.

— Şi?

— În declaraţie, Robertson a zis că a fost acasă toată noaptea de dinainte să fie găsită Inger. M-am gândit că ai vrea să ştii.

Harry simţi că începe să-i crească pulsul.

— Ce-o să faci acum?

— O să trimit un echipaj de poliţie mâine de dimineaţă să-l aducă, înainte să plece la lucru.

— Hm. Unde şi când s-au produs aceste groaznice

încălcări ale moralei publice?

— Să vedem. Cred că într-un parc era. Da. Green Park, aşa zice aici. E un micuţ…

— Ştiu locul, răspunse Harry, a cărui minte începea să se încingă. Cred că aş putea face o plimbare prin zonă. Pare să fie o clientelă statornică pe-acolo. Poate că ştiu ei ceva.

Harry primi datele când avuseseră loc expunerile indecente, pe care şi le notă într-o agendă cu calendar, din cele pe care le primea an de an, de Crăciun, de la tatăl lui.

— De curiozitate, Yong, există cumva şi expunere decentă?

— Da, când ai optsprezece ani, eşti beat şi-ţi arăţi fundul la parada de Ziua Independenţei, în Norvegia.

Harry rămase mut de uimire.

Yong, la celălalt capăt al firului, se hlizea.

— Dar cum…? încercă să întrebe Harry.

— E incredibil ce poţi face cu câteva parole şi un coleg danez de la un birou alăturat, zise Yong aproape râzând în hohote.

Harry simţea acum că-l apucă dracii.

— Sper că nu te-am supărat, făcu Yong, părând deodată preocupat că mersese prea departe. N-am mai spus nimănui.

Părea atât de spăşit, că Harry nu mai izbuti să se înfurie.

— Unul dintre poliţişti era femeie, zise. Şi după aceea m-a complimentat pentru bucile ferme.

Yong hohoti uşurat.

✯

Celulele fotoelectrice din parc socotiră că era suficient de întuneric şi felinarele se aprinseră chiar în timp ce Harry înainta spre bancă. Îl recunoscuse îndată pe bărbatul cărunt care stătea aşezat acolo.

— Bună seara.

Capul lăsat pe piept se ridică încetişor şi doi ochi căprui se îndreptară spre Harry – sau, mai exact, priviră prin el – şi se fixară asupra unui punct îndepărtat.

— Tabacioc? întrebă cu voce spartă.

— Poftim?

— Tabacioc, repetă, fluturând două degete prin aer.

— A, tutun. Vrei o ţigară?

Harry trase două ţigări din pachet şi îşi opri una. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, savurând fumul. Stăteau într-o parcelă înverzită din mijlocul unui oraş mare, şi totuşi Harry avea senzaţia că se găseşte într-un loc izolat şi pustiu. Poate din pricină că se lăsase noaptea, însoţită de sunetul electric scos de picioarele greierilor frecate unele de altele. Sau poate senzaţia că avea loc un ritual dincolo de timp, fumatul ăsta împreună, poliţistul alb şi bărbatul de culoare cu chip lat şi straniu ce descindea din populaţia indigenă a acestui continent vast.

— Vrei să-mi cumperi geaca?

Harry cercetă geaca omului, un soi de parpalac făcut din material subţire, în nuanţe aprinse de roşu şi negru.

— Steagul aborigen, îi explică lui Harry, arătându-i dosul gecii. Le face văru-meu.

Harry refuză politicos oferta.

— Cum te cheamă? întrebă aborigenul.

— Harry.

— Un nume englezesc. Am şi eu unul din ăsta. E Joseph. Cu „p” şi „h”. E de fapt un nume evreiesc. Tăticu’ lui Iisus, te-ai prins? Joseph Walter Roderigue. Numele meu tribal e Ngardagha. N-gar-dag-ha.

— Stai mult timp prin parcul ăsta, aşa-i, Joseph?

— Da, o grămadă, zise Joseph, începând iarăşi să se uite în gol.

Scoase din buzunarul gecii o sticlă mare de suc, i-o întinse mai întâi lui Harry, apoi bău şi înşurubă la loc dopul. Geaca i se desfăcu şi Harry îi văzu tatuajele de pe piept. Se vedea scris „Jerry” deasupra unei cruci mari.

— Frumos tatuaj, Joseph. Pot să te-ntreb cine e Jerry?

— Băiatul meu. Fiul meu. Are patru ani, zise Joseph şi răsfiră patru degete, numărând până la patru.

— Patru, am înţeles. Şi unde-i Jerry acum?

— Acasă, răspunse Joseph şi arătă cu mâna ca să indice pe unde era casa. Acasă cu mama lui.

— Uite ce e, Joseph. Caut pe cineva. Îl cheamă Hunter

Robertson. E alb, mic de statură şi n-are prea mult păr. Vine câteodată aici în parc. Uneori se... expune. Ştii la cine mă refer? L-ai văzut, Joseph?

— Da, da. Vine el, zise celălalt frecându-şi nasul de parcă ar fi crezut că Harry vorbeşte de un eveniment zilnic. Aşteaptă numai. Vine el.

22
Doi exhibiţionişti

Un clopot răsună în depărtare, în vreme ce Harry îşi aprindea a opta ţigară şi trăgea fumul cu poftă în piept. Surioara lui îl sfătuise să se lase de fumat ultima oară când o dusese la cinema. Văzuseră *Robin Hood, prinţul hoţilor,* cu cea mai proastă distribuţie întâlnită vreodată de Harry de la *Plan 9 from Outer Space* încoace. Dar pe surioară n-o deranjase că Robin Hood-ul întruchipat de Kevin Costner îi răspundea şerifului din Nottingham în cea mai neaoşă americănească. Prea puţine lucruri o deranjau, în general, pe surioara lui; chiţăise încântată când Costner făcuse ordine în codrul Sherwood şi lăcrimase când Marian şi Robin se regăsiseră până la urmă.

După film, intraseră într-o cafenea şi el îi cumpărase o ciocolată caldă. Surioara îi spusese cât de bine se simţea în noul apartament din Centrul Rezidenţial Sogn, deşi unii dintre vecinii de palier erau „proşti la cap”. Şi îi spusese lui Harry că vrea să-l vadă că se lasă de fumat. „Ernst zice că-i periculos. Poţi muri de la asta.” „Cine-i Ernst?”, întrebase Harry, dar i se răspunsese cu chicoteli. Apoi redevenise serioasă. „Nu trebuie să fumezi, Harald. Să nu mori, mă auzi?” „Harald” şi „mă auzi?” le luase de la maică-sa.

Numele său de botez, *Harry,* îi fusese pus ca să i se facă pe plac lui taică-său. Olav Hole, un bărbat care se lăsa de obicei călăuzit de nevastă în toate cele, ridicase vocea şi insistase ca băiatul să fie numit după bunicul lui, navigator şi, se părea, bărbat de ispravă. Maică-sa cedase într-un moment de slăbiciune, cum spusese ea însăşi, un moment pe care după aceea avea să-l regrete amarnic.

„S-a mai auzit vreodată de vreunul pe nume Harry care să reuşească în viaţă?”, zisese. (Tatăl lui Harry ajunsese apoi, când avea chef s-o tachineze, să-i imite felul în care vorbise, accentuând pe *vreodată* şi *vreunul.)*

În orice caz, maică-sa îi spunea Harald, după unchiul ei, însă toţi ceilalţi îi ziceau Harry. Şi, după ce murise ea,

surioara începuse să-i spună şi ea Harald. Poate că aşa încerca ea să acopere golul lăsat de dispariţia ei. Harry nu ştia; prin capul fetei treceau tot soiul de chestii ciudate. Zâmbise, de pildă, cu ochii în lacrimi şi cu frişcă pe nas, când Harry îi promisese c-o să se lase de fumat, poate nu imediat, dar cu timpul.

Stătea acum şi îşi imagina cum fumul i se cuibăreşte unduitor în trup. Şarpele cel mare, Bubbur.

Joseph tresări. Adormise.

— Strămoşii mei erau din clanul Ciorilor, zise fără vreun preambul, întinzându-şi încheieturile amorţite. Puteau să zboare.

Somnul părea să fi scos alcoolul din el. Îşi frecă faţa cu amândouă palmele.

— Minunat lucru să poţi zbura. Ai şi tu zece biştari?

Harry n-avea decât o bancnotă de douăzeci.

— Merge şi asta, zise Joseph înhăţând-o.

Ca şi cum pe cerul minţii sale n-ar fi fost decât o înseninare temporară, Joseph se întunecă iarăşi şi începu să mormăie într-o limbă de neînţeles, ce-i amintea lui Harry de idiomul în care îi vorbise Andrew lui Toowoomba. Nu zisese Andrew că-i creolă? Bărbia beţivului căzu apoi la loc pe piept.

✯

Harry tocmai hotărâse să-şi termine ţigara şi să plece, când apăru Robertson. Harry aproape că se aşteptase să-şi facă apariţia într-un balonzaid, chestie pe care şi-o imagina ca pe un soi de uniformă pentru exhibiţionişti, însă Roberston nu purta decât blugi şi tricou. Se uita în stânga şi-n dreapta, mergând cu un pas ciudat, săltat, de parcă ar fi fredonat o melodie în minte şi s-ar fi mişcat pe ritmul interior. Nu-l recunoscu pe Harry până ce nu ajunse în zona băncilor şi, din ce se putea citi pe chipul lui, nu părea tocmai mulţumit de întâlnire.

— Bună seara, Robertson. Am încercat să dăm de dumneata. Ia loc aici.

Robertson aruncă o privire în jur, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Părea c-ar vrea s-o ia din loc, dar

până la urmă se aşează pe bancă, suspinând deznădăjduit.

— V-am spus tot ce ştiu. De ce mă hărţuiţi?

— Fiindcă i-ai hărţuit şi tu pe alţii la vremea ta.

— Pe alţii? N-am hărţuit pe nimeni, ce naiba!

Harry îl cercetă. Era greu să-l placi pe Robertson, dar, cu toată strădania, Harry nu reuşea să creadă că s-ar găsi în prezenţa unui criminal în serie. Şi intuiţia asta nu-i pica bine defel, de vreme ce însemna că-şi pierde timpul de pomană.

— Ştii câte fete nu pot dormi din cauza ta? zise Harry încercând să vorbească pe un ton cât mai dispreţuitor. Câte nu pot să uite şi trebuie să trăiască cu imaginea unui labagiu depravat care le violează în gând? Ai intrat în mintea lor, le-ai făcut să se simtă vulnerabile şi temătoare să iasă pe întuneric; le-ai umilit şi le-ai făcut să se simtă folosite.

Pe Robertson îl umflă râsul.

— Altă placă mai bună n-ai găsit, domnu' poliţist? Ce zici de vieţile sexuale pe care le-am distrus? Şi cum, de frică, fetele alea au ajuns dependente de tranchilizante? Apropo, l-aş sfătui pe colegul dumitale să aibă grijă. Cel care a zis că pot fi condamnat la şase ani pentru complicitate dacă nu vă declar pe loc tot ce ştiu, golanilor. Am vorbit cu avocatul meu şi-o să ducă chestiunea mai departe la şeful vostru. Îţi spun aşa, ca să ştii. Deci nu mai încerca iarăşi să mă iei de fraier.

— Bun, putem face asta în două feluri, Robertson, zise Harry, observând că n-avea la fel de multă autoritate în rolul de poliţist ameninţător pe cât ar fi avut Andrew. Îmi poţi spune în clipa asta ce vreau să ştiu ori…

— …putem merge la secţie. Mersi, am mai auzit-o pe asta. Dar te rog, saltă-mă, fiindcă după aia avocatul meu o să mă scoată într-o oră, iar tu şi colegul o să fiţi arestaţi pentru că vă ameninţaţi aiurea cetăţenii. N-ai decât!

— Nu la asta mă gândeam, răspunse cu voce joasă Harry. Mi-am imaginat mai degrabă că ar putea ajunge ceva, o chestie imposibil de descoperit cu mijloace normale, la urechea vreunui tabloid hămesit după senzaţional. Îl şi vezi înaintea ochilor, nu? *Proprietarul*

locuinţei lui Inger Holder, vezi foto, fost condamnat pentru expunere indecentă, se află în atenţia poliţiei...

— Ce condamnare! Am luat o amendă. Patruzeci de dolari!

Glasul lui Hunter Robertson devenise piţigăiat.

— Da, ştiu, Robertson, a fost o contravenţie, zise Harry simulând înţelegerea. Un fleac, uşor de ascuns de comunitatea locală. Ce păcat că se citesc tabloide în cartier, nu? Şi la lucru… Dar părinţii tăi? Ştiu să citească?

Robertson se gheboşă. Aerul ieşi din el ca dintr-o minge înţepată, amintindu-i lui Harry de fotoliile acelea cu puf. Harry ştiu că atinsese un punct sensibil aducând vorba despre părinţi.

— Ticălos fără inimă, şopti Robertson cu voce răguşită, îndurerată. De unde apar oameni ca tine?

Apoi, după un timp:

— Ce vrei să ştii?

— Mai întâi… unde ai fost în seara de dinainte să fie găsită Inger.

— Am spus deja la poliţie că eram singur acasă şi…

— Conversaţia asta s-a încheiat. Sper că editorii o să găsească o poză drăguţă cu dumneata.

Se ridică de pe bancă.

— OK, OK, nu eram acasă! ţipă ascuţit Robertson, apoi se lăsă pe spătarul băncii şi închise ochii.

Harry luă iarăşi loc.

— Când eram student şi stăteam la o pensiune, într-una dintre zonele bune ale oraşului, era o văduvă care locuia peste drum, zise el. La ora şapte, exact la şapte, în fiecare vineri seară, trăgea draperiile de la geam. Stăteam la acelaşi etaj şi din camera mea se vedea direct în sufrageria ei. Mai ales în zilele de vineri, când îşi aprindea candelabrul enorm. Dacă o vedeai în orice altă zi a săptămânii, îţi părea o doamnă căruntă cu ochelari şi cardigan, genul de bătrână pe care-o vezi mereu prin tramvai şi la coadă la farmacie.

Dar vinerea, la ora şapte, continuă Harry, când începea spectacolul, îţi ieşea complet din minte imaginea bătrânei tuşind, sprijinită în baston. Îşi punea o rochie de seară de

mătase cu model japonez şi pantofi negri cu tocuri înalte. La şapte şi jumătate, primea un vizitator de sex masculin. La opt fără un sfert, îşi scotea rochia, expunându-şi corsetul negru. La opt, era pe cale să se dezbare de corset şi să înceapă hâţânatul pe divan. La opt şi jumătate, vizitatorul pleca, draperiile acopereau iarăşi ferestrele şi spectacolul se încheia.

— Interesant, rosti fără chef Robertson.

— Interesant era că niciodată nu se isca vreo problemă. Dacă stăteai pe partea mea de stradă, nu puteai evita să vezi ce se petrecea. Probabil că mulţi dintre vecini urmăreau spectacolul. Însă niciodată nu se vorbea despre asta, din câte ştiu, şi nici nu făcuse nimeni vreo plângere sau reclamaţie. Celălalt lucru interesant era regularitatea fenomenului. Crezusem, mai întâi, că avea ceva de-a face cu partenerul, cu disponibilitatea lui: poate că avea serviciu sau era însurat, ceva de genul. Însă mi-am dat seama repede că îşi schimba partenerii fără să schimbe şi orarul. Şi am înţeles într-un târziu: ştia, fireşte, ce ştie orice prezentator TV, că odată ce îţi fidelizezi publicul pentru o anumită oră, este foarte periculos să schimbi programul transmisiei. Iar publicul era sarea şi piperul vieţii ei sexuale. Înţelegi?

— Înţeleg, răspunse Robertson.

— O întrebare care nu-i necesară, fireşte. Acum… de ce ţi-am spus povestea asta? M-a izbit siguranţa cu care amicul nostru inconştient de lângă noi, Joseph, a afirmat c-o să vii în seara asta, aşa că m-am uitat în calendar şi majoritatea datelor se potrivesc. Azi e miercuri, miercuri era şi când a dispărut Inger şi la fel în cele două dăţi când ai fost prins expunându-ţi bijuteriile. Ai program fix, aşa-i?

Robertson nu răspunse.

— Aşadar, următoarea mea întrebare este: de ce n-a mai fost nicio plângere la adresa ta în ultima vreme? Au trecut, totuşi, patru ani de la ultimul incident. Şi, de obicei, bărbaţii care-şi arată organul fetiţelor prin parc nu-s foarte apreciaţi.

— Cine-a zis că ar fi vorba de fetiţe? izbucni Robertson. Şi

cine-a zis că n-aş fi apreciat?

Dacă ar fi fost în stare să fluiere în surdină, Harry ar fi făcut-o. Îşi amintise, subit, cuplul care se certa prin apropiere ceva mai devreme.

— Deci o faci pentru bărbaţi, zise mai mult pentru el. Pentru gay-i din zonă. De aceea trebuie să fii discret. Ai şi un public fidel?

Robertson ridică din umeri.

— Unii, alţii. Dar ştiu cu siguranţă unde şi când mă pot vedea.

— Şi cu plângerile cum a fost?

— Persoane care treceau întâmplător pe-acolo. Acum suntem mai atenţi.

— Aş putea deci găsi un martor dispus să declare că erai acolo în noaptea când a dispărut Inger?

Robertson dădu din cap că da.

Rămaseră tăcuţi un timp, ascultând sforăitul uşor al lui Joseph.

— Mai e ceva ce nu prea se potriveşte, zise până la urmă Harry. Mi-a tot stat pe creier, dar nu reuşeam să-mi dau seama exact ce e până n-am auzit că vecinul tău îţi hrăneşte câinele şi-l scoate la plimbare în fiecare miercuri.

Doi bărbaţi trecură încet pe lângă ei şi se opriră în marginea cercului gălbui proiectat de stâlpul de iluminat.

— Aşa că m-am întrebat: de ce să-i dea de mâncare când Inger e pe cale să se întoarcă de la Albury cu ceva resturi de carne? La început, am dat deoparte gândul, zicându-mi că vorbiserăţi despre asta probabil. Poate carnea era pentru ziua următoare. Dar apoi mi-am amintit ceva ce-ar fi trebuit de la bun început să mă frapeze: câinele dumitale nu mănâncă… sau cel puţin, nu e lăsat să mănânce carne. Caz în care… ce făcea cu carnea Inger? La bar le spusese colegilor că era pentru câine. De ce să fi minţit?

— Nu ştiu.

Harry observă că Robertson se uită la ceas. Probabil că se făcea vremea pentru reprezentaţie.

— Încă ceva. Ce ştii despre Evans White?

Robertson se răsuci spre el şi-l privi cu ochii săi albăstrui,

apoşi. Se zărea în ei o licărire de frică?

— Foarte puţine, zise.

Harry renunţă. Nu progresase prea mult. Simţea că fierbe pe dinăuntru, simţea impulsul să vâneze, să prindă şi să aresteze, însă scenariul acesta părea să se îndepărteze necontenit. În câteva afurisite de zile avea să se întoarcă în Norvegia. Ciudat lucru, însă gândul nu-l făcea să se simtă deloc mai bine.

— În privinţa martorilor, zise Robertson, aş aprecia dacă…

— Nu vreau să-ţi stric show-ul, Robertson. Ştiu că cei care vin să te vadă te apreciază în felul lor.

Se uită în pachetul de ţigări, scoase una şi puse restul în buzunarul gecii lui Joseph, apoi se ridică să plece.

— Eu, cu siguranţă, apreciam spectacolul săptămânal al văduvei.

23
Şarpele negru

Albury, ca de obicei, gemea de lume pusă pe distracţie. Răcneau cât îi ţineau plămânii pe piesa „It's Raining Men". Pe scenă, trei dintre băieţi purtau cizme până la genunchi şi cam atât, iar publicul ovaţiona şi cânta alături de ei. Harry rămase un pic să se uite înainte de a se apropia de barul unde servea Birgitta.

— Tu de ce nu cânţi, frumuşelule? auzi o voce familiară.

Întoarse capul într-acolo. Otto nu se travestise de data asta; însă o cămaşă roz de mătase cu gulerul desfăcut, un pic de rimel şi de ruj arătau că se preocupase totuşi de felul în care arăta.

— N-am voce, Otto. Scuze!

— Eh, voi, scandinavii, sunteţi toţi la fel. Nu vă prindeţi în joc decât după ce-aţi turnat în voi atâta băutură că ajungeţi nefolositori la… da, ştii la ce mă refer.

Harry zâmbi către pleoapele mijite ale lui Otto.

— Nu flirta cu mine, Otto. Sunt o cauză pierdută.

— Hetero fără şanse de scăpare, aşa-i?

Harry dădu din cap că da.

— Oricum, permite-mi să-ţi iau ceva de băut, frumuşelule. Ce ţi-ar plăcea?

Comandă un suc de grepfrut pentru Harry şi un Bloody Mary pentru el. Ciocniră, apoi Otto îşi bău jumătate din cocteil dintr-o înghiţitură.

— Singurul lucru care ajută la suferinţele din dragoste, zise dând pe gât şi restul.

Se strâmbă energic, mai comandă un rând şi-l măsură din priviri pe Harry.

— Deci n-ai făcut niciodată sex cu un bărbat? Poate că va trebui să faci ceva în privinţa asta, într-o bună zi.

Harry simţi că urechile îi iau foc. Cum de putea clovnul ăsta gay să-l facă pe el, bărbat în toată firea, să se simtă atât de stânjenit încât să ajungă să arate ca un englez după şase ore pe-o plajă din Spania?

— Să punem un pariu lipsit de bun-gust şi minunat de vulgar, zise Otto cu o licărire amuzată în privire. Fac rămăşag pe o sută de dolari că mâna asta subţire şi moale a ta o să-mi cuprindă organele înainte să te-ntorci în Norvegia. Ai curaj să accepţi pariul?

Otto bătu din palme văzând faţa stacojie a lui Harry.

— Dacă n-ai ce face cu banii, mie îmi convine, zise Harry. Dar parcă ştiam, Otto, că suferi din dragoste. N-ar trebui să fii acasă, gândindu-te la altele, în loc să ispiteşti bărbaţi hetero?

Regretă îndată ce spusese. Nu-i plăcuse niciodată să fie tachinat.

Otto îşi retrase mâna şi-i aruncă o uitătură jignită.

— Scuze, vorbeam în dodii, n-am vrut să zic asta, spuse Harry.

Otto dădu din umeri.

— Ceva nou cu cazul vostru?

— Nu, zise Harry, uşurat că schimbaseră subiectul. Se pare c-o să avem de căutat dincolo de cercul ei de cunoştinţe. Ai cunoscut-o cumva, apropo?

— Pe Inger o ştiau toţi clienţii de pe-aici.

— Ai vorbit cu ea vreodată?

— Se poate să fi schimbat câteva vorbe. Era niţel cam complicată pentru gustul meu.

— Complicată?

— Destui clienţi hetero o sorbeau din ochi. Purta haine provocatoare, arunca priviri intense şi zâmbea mai mult decât era nevoie, dacă asta-i aducea bacşişuri în plus. Genul ăsta de comportament poate fi periculos.

— Crezi că poate unul dintre clienţi…?

— Cred doar că nu-i nevoie să te uiţi prea departe, domnule agent de poliţie.

— Ce vrei să spui?

Otto privi în jur şi îşi termină băutura.

— Numai gura-i de mine, frumuşelule, zise dând să plece. O să fac cum ai sugerat. O să mă duc acasă şi-o să mă gândesc la alte chestii. Nu asta recomandă doctorul?

Îşi flutură mâna spre unul dintre băieţii de după tejghea,

care-i aduse o pungă maro de hârtie.

— Nu uita de spectacol! îi strigă peste umăr, depărtându-se.

✯

Harry se aşează pe un scaun la barul unde servea Birgitta, privind-o pe furiş cum lucrează. Îi urmări mâinile pricepute umplând halbe cu bere, dând restul şi amestecând băuturi, precizia cu care se mişca după bar, fiindcă toate distanţele îi erau familiare: de la dozatorul de bere la tejghea, de la tejghea la casa de marcat. O văzu îndepărtându-şi cu o mişcare iute o şuviţă rebelă de păr ce-i căzuse pe faţă şi observă cum se uita când şi când către clienţi, căutând comenzi noi. Privirea îi căzu, până la urmă, şi asupra lui Harry.

Chipul pistruiat se lumină, iar el simţi că inima îi bate cu putere în piept – era un sentiment minunat.

— A trecut un prieten de-al lui Andrew mai devreme, zise fata îndreptându-se spre Harry. L-a vizitat la spital. A întrebat de tine, voia să te salute. Cred că mai e pe-acolo, undeva. Da, uite-l.

Arătă către o masă şi Harry îl recunoscu imediat pe bărbatul de culoare. Era Toowoomba, boxerul. Se apropie de masa lui.

— Deranjez? zise şi i se răspunse cu un zâmbet larg.

— Nicidecum. Ia loc. Aşteptam să apară un vechi amic.

Harry se aşează.

Robin „Murri” Toowoomba continua să zâmbească. Se lăsase unul dintre acele momente de tăcere stânjenitoare despre care nu admite nimeni că ar fi stânjenitoare, deşi exact aşa stau lucrurile.

Harry se grăbi să umple pauza:

— Am vorbit azi cu cineva din tribul Ciorilor. Tu de ce trib ţii?

Toowoomba îl privi cu uimire.

— Cum adică, Harry? Sunt din Queensland.

Harry îşi dădu seama cât de aiurea sunase întrebarea lui.

— Scuză-mă, a fost o întrebare prostească. Azi, limba mea are tendinţa să se mişte mai repede decât creierul. N-

am vrut să... nu ştiu prea multe despre cultura ta. Mă întrebam dacă ai origini în vreun trib anume... sau ceva de genu'.

Toowoomba îl bătu pe umăr.

— Te tachinam doar, Harry. Relaxează-te, zise chicotind uşor şi făcându-l pe Harry să se simtă şi mai neghiob. Reacţionezi ca mai toţi albii. La ce să te aştepţi? Se înţelege de la sine că eşti plin de prejudecăţi.

— Prejudecăţi? zise Harry simţindu-se agasat. Am zis eu ceva...

— Nu-i vorba despre ce zici, îl lămuri Toowoomba. E vorba despre ce aştepţi, inconştient, de la mine. Îţi imaginezi că ai zis ceva greşit şi nu-ţi trece prin cap că sunt destul de inteligent ca să ţin seama că eşti străin de locurile astea. Nu cred că te-ai simţi jignit dacă un turist japonez venit în Norvegia n-ar şti totul despre ţara ta. De pildă, că pe regele vostru îl cheamă Harald.

Toowoomba îi făcu din ochi.

— Nu-i vorba doar de tine, Harry. Toţi australienii albi sunt obsedaţi să nu spună ceva greşit. De aia e aşa de paradoxal. Mai întâi, răpesc mândria oamenilor şi, după ce s-a dus, se poartă de parcă n-ar vrea s-o atingă nici cu o floare.

Oftă şi desfăcu braţele, arătându-şi palmele late, albe, ca şi cum ar fi întors cu burta în sus nişte calcani.

Vocea caldă şi joasă a lui Toowoomba părea să vibreze cu o frecvenţă proprie, reuşind să se facă auzită, fără efort, prin hărmălaia din jur.

— Dar spune-mi tu ceva despre Norvegia, Harry. Am citit că ar fi foarte frumos acolo. Şi rece.

Harry începu să vorbească. Despre fiorduri, munţi şi oamenii care locuiau între ele. Despre sindicate, libertatea de expresie, Ibsen, Nansen şi Grieg. Despre ţara din nord ce se vedea pe ea însăşi drept o naţiune energică şi progresistă, dar aducea mai degrabă cu o republică bananieră. Care avusese păduri şi porturi când olandezilor şi englezilor le trebuise cherestea, care avusese cascade când începuse să se producă energie electrică şi care, pe

lângă toate astea, mai descoperise şi petrol în curtea din faţă.

— N-am produs niciodată maşini Volvo sau bere Tuborg, zise Harry. N-am făcut decât să ne exportăm natura şi să evităm gânditul. Suntem o naţiune cu păr auriu pe cur, zise Harry fără să încerce să găsească un echivalent englezesc al expresiei.

Îi povesti apoi despre Åndalsnes, un cătun în valea Romsdalen înconjurat de munţi semeţi, atât de frumoşi încât maică-sa spunea mereu că acolo îşi începuse Dumnezeu creaţia şi că îşi petrecuse atâta timp meşterind la Romsdalen, că restul lumii trebuise lucrat în grabă ca să fie gata până duminică.

Şi despre pescuitul cu taică-său în fiord, dis-de-dimineaţă în iulie, apoi despre cum se lungea pe plajă şi adulmeca mirosul mării – în vreme ce pescăruşii ţipau şi munţii tăceau maiestuoşi, gărzi nemişcate înconjurând micul lor regat.

— Tata e din Lesjaskog, o aşezare de pe vale. S-a cunoscut cu mama la o petrecere sătească în Åndalsnes. Şi mereu vorbeau despre cum o să se mute înapoi în Romsdalen după ce-or să iasă la pensie.

Toowoomba încuviinţă şi bău din bere, în vreme ce Harry îşi sorbi sucul de grepfrut. Îi simţea aciditatea în stomac.

— Aş vrea să-ţi pot spune şi eu de unde vin, Harry. Doar că cei ca mine nu au o legătură reală cu vreun loc sau trib. Am crescut într-o colibă sub o autostradă de lângă Brisbane. Nu ştie nimeni din ce trib era tata. A venit şi s-a dus aşa de repede, că nimeni n-a avut timp să întrebe. Şi mamei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de unde e de fel, atâta vreme cât poate strânge destule parale pentru o sticlă de vin. Aşa că mă descurc fiind un *murri.*

— Şi cu Andrew cum e?

— Nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

Toowoomba îşi retrase braţele de pe masă şi o încruntătură adâncă i se formă între ochi.

— Andrew Kensington e şi mai dezrădăcinat decât mine.

Harry nu mai insistă cu întrebări, însă după încă o bere Toowoomba reveni la subiect.

— Cred că ar trebui să-l las pe el să-ţi spună, fiindcă Andrew are o poveste foarte specială. El, vezi tu, aparţine generaţiei de aborigeni fără familie, Generaţia Furată.

— Cum adică?

— E o poveste lungă. Totul se învârte în jurul remuşcărilor. Încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, politicile având de-a face cu populaţiile indigene au fost guvernate de remuşcările autorităţilor în privinţa felului oribil în care am fost trataţi. Păcat că bunele intenţii nu duc mereu la rezultate bune. Dacă vrei să conduci o naţiune trebuie s-o înţelegi.

— Şi aborigenii n-au fost înţeleşi?

— Au existat mai multe etape, mai multe rânduri de măsuri. Eu aparţin generaţiei urbanizate cu de-a sila. După al Doilea Război Mondial, autorităţile au considerat că era nevoie de-o schimbare în strategiile mai vechi şi că, în loc să fie izolaţi, indigenii ar fi trebuit mai degrabă asimilaţi. Au încercat să facă asta controlând unde locuiam, ba chiar şi cu cine ne căsătoream. Mulţi au fost trimişi în oraşe ca să se adapteze culturii urbane europene. Rezultatele au fost catastrofale. Cât ai bate din palme, am început să ieşim rău la toţi indicatorii: alcoolism, şomaj, divorţuri, prostituţie, infracţionalitate, violenţă, droguri – ce vrei şi ce nu vrei. Aborigenii erau, cum au fost întotdeauna, clasa cea mai de jos a Australiei.

— Şi Andrew?

— Andrew s-a născut înainte de război. Pe atunci, atitudinea autorităţilor era să ne „protejeze”, de parcă am fi fost vreo specie pe cale de dispariţie. Aşadar, ocaziile pentru a deveni proprietar de terenuri sau a-ţi căuta de muncă erau limitate. Cea mai bizară legislaţie era însă cea care permitea autorităţilor să ia copilul unei mame aborigene, dacă exista o bănuială că tatăl n-ar fi fost aborigen. Poate că n-am o poveste foarte plăcută despre originile mele, dar am, cel puţin, o poveste. Andrew n-are nimic. Nu şi-a văzut niciodată părinţii. Când s-a născut,

autorităţile l-au luat şi l-au băgat într-o casă de copii. Ştie doar că, după ce au lăsat-o pe maică-sa fără copil, femeia a fost găsită moartă într-un refugiu de autobuz din Bankstown, la cincizeci de kilometri la nord de casa de copii. Nimeni nu ştie cum a ajuns acolo sau din ce cauză a murit. Numele tatălui alb i-a tot fost ascuns lui Andrew, până ce nici nu i-a mai păsat să-l afle.

Harry se strădui să absoarbă toate informaţiile.

— Dar era legal cu adevărat? Ce făcea ONU, cum rămânea cu Declaraţia Drepturilor Omului?

— Astea n-au început să fie luate în seamă decât după război. Şi nu uita că politicile aborigene au avut cele mai bune intenţii. Scopul era să conserve cultura, nu s-o distrugă.

— Ce s-a mai întâmplat cu Andrew?

— Şi-au dat seama că era studios de fel şi l-au trimis la o şcoală particulară, în Anglia.

— Credeam că Australia e prea egalitaristă ca să-şi trimită copiii la şcoli private.

— Costurile au fost acoperite de autorităţi. Intenţia, presupun, era ca Andrew să apară ca un exemplu strălucit al unui experiment politic ce provocase, altminteri, multă suferinţă şi tragedii umane. Când s-a întors în ţară, şi-a continuat studiile la Universitatea din Sydney. Cam pe-atunci au început să-l scape de sub control. A intrat în încurcături, şi-a făcut reputaţia că ar fi violent şi notele lui au avut de suferit. Eu cred că a fost pe undeva şi-o iubire nefericită, o femeie albă care l-a părăsit fiindcă familia ei nu era foarte entuziasmată de el, însă Andrew n-a vorbit niciodată despre asta. Oricum, perioada aia a fost grea pentru el şi-ar fi putut fi încă şi mai grea. În Anglia învăţase să boxeze – aşa rezistase la internat, din ce spunea. S-a apucat iarăşi de box în Sydney şi, când i s-a oferit ocazia să călătorească cu echipa lui Jim Chivers, a renunţat la universitate şi-a plecat o vreme.

— L-am văzut cum boxează, zise Harry. Nu şi-a ieşit din mână.

— De fapt, el se gândise doar să ia o pauză de la studii.

Dar a avut succes cu Chivers, presa a început să se arate interesată, aşa că a continuat. Când a ajuns până în finala campionatului australian, au apărut, ca să-l evalueze, chiar şi nişte agenţi profesionişti din SUA. Însă ceva s-a întâmplat în Melbourne în noaptea de dinainte de finală. Erau la un restaurant şi, din ce se spune, Andrew i-ar fi făcut avansuri iubitei celuilalt finalist. Îl chema Campbell şi era combinat cu o tipă arătoasă care mai târziu avea să ajungă Miss New South Wales. Andrew, antrenorul lui Campbell, agentul şi încă un tip s-au luat la harţă în bucătărie şi au făcut zob tot ce le-a ieşit în cale.

Pe Andrew l-au găsit aplecat peste chiuvetă cu buza despicată, tăieturi pe frunte şi o încheietură luxată. Nu s-a făcut nimic public – de aceea probabil a şi ieşit zvonul că se dăduse la iubita lui Campbell. Andrew a trebuit totuşi să se retragă din finală şi după aceea cariera lui de boxer a început să stagneze. E drept că a mai pus la podea nişte boxeri buni în câteva turnee, dar presa îşi pierduse interesul şi agenţii profesionişti n-au mai apărut.

Treptat-treptat, a încetat să mai boxeze prin turnee – un alt zvon susţinea că se apucase de băut şi că după un turneu i se ceruse să părăsească echipa Chivers, se pare fiindcă îi boţise bine pe nişte pugilişti amatori. După aceea, a dispărut. Mi-a fost greu să scot de la el ce-a făcut exact în perioada aia, dar, în orice caz, a hoinărit fără ţintă vreo doi ani prin Australia, după care s-a întors la universitate.

— Şi s-a terminat cu boxul? zise Harry.

— Da.

— Ce-a mai fost după aceea?

— Păi… zise Toowoomba cerând cu un semn nota de plată. Andrew era probabil mai motivat când s-a întors la studii şi un timp lucrurile au mers bine. Dar era la începutul anilor şaptezeci, hipioţi, petreceri şi dragoste la liber. Nu-i exclus să fi luat şi diverse substanţe care nu l-au prea ajutat să studieze, aşa că nici la examene n-a avut rezultate tocmai strălucite. Aşa că, într-o zi, Andrew s-a trezit, s-a dat jos din pat, s-a uitat la el însuşi în oglindă şi şi-a evaluat situaţia. Era groaznic de mahmur, avea un ochi

învineţit – Dumnezeu ştie cum se alesese cu el –, probabil o dependenţă tot mai mare de anumiţi compuşi chimici şi trecuse de treizeci de ani fără să aibă vreo calificare în muncă. În spate avea o carieră de sportiv distrusă şi înainte i se aşternea, ca să mă exprim diplomat, un viitor incert. Şi-atunci, ce faci? Ei bine, te înscrii la Şcoala de Poliţie.

Harry izbucni în râs.

— Nu fac decât să-l citez pe Andrew, zise Toowoomba. De necrezut, dar a reuşit să fie admis în ciuda istoriei personale şi a vârstei destul de înaintate – poate fiindcă autorităţile voiau mai mulţi poliţişti aborigeni. Aşa că Andrew al nostru s-a tuns, şi-a scos cercelul din ureche, a lăsat-o baltă cu substanţele, iar restul îl ştii. Fireşte, n-are nicio speranţă să avanseze în carieră, dar e socotit totuşi unul dintre cei mai buni detectivi din Sydney.

— Tot pe Andrew îl citezi?

Toowoomba râse.

— Normal.

Dinspre barul cu scena se putea auzi finalul spectacolului de, travestiţi şi „YMCA”, versiunea Village People, o piesă cu succes întotdeauna garantat.

— Ştii multe despre Andrew, zise Harry.

— Mi-e, cumva, ca un tată. Când m-am mutat în Sydney, n-aveam niciun plan în afară de impulsul de a mă depărta cât mai tare de casă. Andrew m-a cules literalmente de pe stradă şi-a început să mă antreneze, cu încă vreo câţiva băieţi care-şi pierduseră direcţia. Tot Andrew m-a făcut să dau şi la facultate.

— Uau, încă un boxer cu diplomă universitară.

— Engleză şi istorie. Visez şi eu ca într-o zi să am învăţăceii mei, zise boxerul cu mândrie şi convingere în glas.

— Şi între timp dai de pământ cu marinari beţi şi tăntălăi de la ţară?

Toowoomba zâmbi.

— Îţi trebuie capital ca să-ţi croieşti drum în lumea asta şi nu-mi fac iluzii că l-aş putea câştiga fiind profesor. Dar nu boxez doar cu amatori; m-am înscris, anul ăsta, în

campionatul Australiei.

— Ca să ajungi unde n-a reuşit Andrew să ajungă?

Toowoomba ridică paharul.

— Poate.

După reprezentaţie, lumea de la bar începu să se împuţineze. Birgitta îi zisese lui Harry că are o surpriză pentru el, iar acum acesta aştepta, cu nerăbdare, să se închidă localul.

Toowoomba stătea încă la masa lui. Achitase nota şi se juca acum cu paharul de bere, răsucindu-l pe tăblia mesei. Harry simţea, fără să ştie de ce, că Toowoomba voia ceva – altceva decât să spună poveşti de altădată.

— Aţi mai avansat cu cazul vostru, Harry?

— Nu ştiu. Uneori ai impresia că te uiţi cu telescopul şi că soluţia e aşa de aproape de tine, că n-o vezi decât ca pe o pată pe lentilă.

— Sau eşti cu susul în jos.

Harry îl privi cum îşi goleşte paharul.

— Trebuie să plec, dar lasă-mă să-ţi spun, mai întâi, o poveste care te-ar putea ajuta să-ţi repari întru câtva ignoranţa în privinţa culturii noastre. Ai auzit de şarpele negru?

Harry dădu aprobator din cap. Înainte să plece în Australia, citise ceva despre reptilele de care era recomandat să te fereşti.

— Din ce-mi amintesc, şarpele negru nu e foarte impresionant ca mărime, însă compensează cu veninul.

— Aşa-i, dar fabula zice că nu a fost întotdeauna aşa. Odată, demult, în Vremea Visului, şarpele negru era inofensiv. Iguana, însă, era otrăvitoare şi mult mai mare decât e azi. Mânca oameni şi animale, aşa că într-o zi cangurul a chemat toate animalele la o adunare ca să descopere o cale de izbândă împotriva ucigaşului feroce Mungoongali, stăpânul tuturor iguanelor. Ouyouboolooey – şarpele negru – un şarpe micuţ, dar neînfricat, a acceptat de îndată provocarea.

Toowoomba continuă să vorbească cu voce joasă şi calmă, cu ochii aţintiţi asupra lui Harry.

— Celelalte animale au râs de micuţul şarpe, zicând că era nevoie de cineva mai mare şi mai puternic pentru a-i ţine piept lui Mungoongali. „O să vedeţi voi”, a zis Ouyouboolooey şi a pornit-o, şerpuind, către tabăra şefului iguanelor. Când a ajuns, a salutat fiara cea uriaşă şi i-a spus că era doar un şarpe mărunt, nu neapărat bun de mâncat, care-şi căuta şi el un locşor unde să fie lăsat în pace, departe de celelalte animale care-l necăjeau şi-l chinuiau. „Numai să nu-mi stai în cale, altfel fărâme te fac”, a zis Mungoongali, fără să dea prea multă atenţie şarpelui negru.

În dimineaţa următoare, iguana a pornit la vânătoare, iar şarpele s-a luat după ea. Au ajuns la un om care stătea la foc. Cât ai clipi, Mungoongali s-a năpustit şi i-a făcut capul terci cu o lovitură puternică şi bine ţintită. Apoi iguana a luat omul în spinare şi l-a adus în adăpostul său, unde şi-a desprins săculeţul în care îşi ţinea veninul, l-a pus deoparte şi s-a apucat să se îndoape cu carnea proaspătă de om. Iute ca fulgerul, Ouyouboolooey a ţâşnit, a apucat sacul cu otravă şi-a dispărut în tufişuri. Iguana s-a luat după el, dar nu l-a mai putut găsi. Celelalte animale erau încă la adunare când s-a întors Ouyouboolooey. „Uitaţi colea”, a ţipat şarpele şi a deschis fălcile ca să vadă cu toţii săculeţul cu otravă. Toate animalele s-au înghesuit să-l felicite şi să-i mulţumească pentru că le salvase de Mungoongali. După ce toţi ceilalţi s-au dus pe la casele lor, cangurul s-a apropiat de Ouyouboolooey, sfătuindu-l să scuipe otrava în râu pentru ca, de atunci încolo, să nu mai aibă niciunul a se teme de nimic. Însă şarpele a răspuns muşcându-l pe cangur, care a căzut la pământ, paralizat.

„Mereu m-aţi dispreţuit, dar acum a venit şi rândul meu”, i-a zis şarpele cangurului ce se stingea. „Câtă vreme am veninul ăsta, n-o să vă mai puteţi apropia de mine. Celelalte animale nu trebuie să ştie că am păstrat otrava pentru mine. Vor crede că eu, Ouyouboolooey, sunt salvatorul şi protectorul lor, însă eu mă voi răzbuna pe fiecare în parte, fără să mă grăbesc.” Şi, terminând de vorbit, a împins cangurul în râu şi leşul s-a scufundat.

Şarpele s-a furişat apoi în tufişuri, unde a rămas ascuns. Acolo e şi-n ziua de azi. În tufişuri.

Toowoomba vru să mai ia o gură de bere, însă dădu peste paharul gol. Se ridică să plece.

— E târziu.

Se ridică şi Harry.

— Mersi pentru poveste, Toowoomba. O să mă-ntorc curând la mine în ţară, aşa că, dacă nu ne mai vedem, îţi urez succes cu meciurile. Şi cu planurile de viitor.

— Sper c-o să afli ce-i cu pata aia de pe lentilă, zise Toowoomba şi ieşi până să-şi dea Harry seama la ce se referise.

24
Marele Alb

Paznicul îi dădu Birgittei o lanternă.

— Ştii unde mă găseşti, Birgitta. Ai grijă să nu te mănânce ceva, zise şi şchiopătă înapoi în ghereta lui, zâmbind.

Birgitta şi Harry porniră pe coridoarele întunecate şi labirintice ale clădirii Acvariului din Sydney. Era aproape două dimineaţa şi Ben, paznicul de noapte, îi lăsase înăuntru.

O întrebare oarecare a lui Harry – de ce erau stinse toate luminile – dusese la o explicaţie detaliată oferită de bătrânul agent de pază.

— Sigur că se economiseşte curent, dar nu ăsta-i motivul de bază – motivul de bază e că vrem să le spunem peştilor că e noapte. Eu aşa cred. Înainte, luminile se stingeau cu un întrerupător standard şi simţeai cum se înfioară tot Acvariul când, brusc, se făcea beznă totală. Se auzea un fâşâit puternic, fiindcă sute de peşti dădeau să se ascundă ori începeau să se agite în disperare.

Ben îşi coborâse vocea până la o şoaptă dramatică şi imitase forfota peştilor cu mişcări în zig-zag ale mâinilor.

— Multă foiala şi stropeală, iar unii peşti, macroul de pildă, o luau razna şi începeau să se izbească în sticlă până se omorau. Aşa că am început să folosim atenuatori, care reduc treptat lumina în funcţie de durata zilei, imitând natura. După asta, s-au îmbolnăvit mult mai puţini peşti. Lumina spune corpului tău când e zi şi când e noapte şi, părerea mea, peştilor le trebuie un ritm zilnic natural ca să evite stresul. Au şi ei, ca şi noi, un ceas biologic cu care n-ar trebui să te joci. Ştiu, de pildă, că nişte crescători de bibani din Tasmania le dau peştilor mai multă lumină pe timp de toamnă. Aşa îi păcăleşti să creadă că-i încă vară şi le sporeşti rata de înmulţire.

— Lui Ben îi place să vorbească mult când îl încântă subiectul, îi explică Birgitta lui Harry. E aproape la fel de

bucuros să stea de vorbă cu oamenii pe cât e să converseze cu peştii.

Lucrase în ultimele două veri ca îngrijitoare la acvariu şi se împrietenise cu paznicul, care susţinea că lucrează acolo încă de când se deschisese.

— E aşa de calm aici noaptea! zise Birgitta. Aşa de linişte. Uite! zise, luminând cu lanterna peretele de sticlă şi scoţând la iveală o murenă negru cu galben care tocmai aluneca afară din grota ei, dezvăluind un şir de dinţi mici şi ascuţiţi.

Mai încolo, pe coridor, fata lumină două pisici-de-mare pătate care se perindau prin apa de dincolo de sticla verzuie cu mişcări lente, parcă bătând din aripi.

— Nu că-i frumos? şopti ea cu ochi lucitori. E ca un balet fără muzică.

Harry avea senzaţia că merge în vârful picioarelor printr-un dormitor. Nu se auzeau decât paşii lor şi un gâlgâit slab, dar continuu de la acvarii.

Birgitta se opri lângă un perete înalt de sticlă.

— Aici e „sărăţica” acvariului, Matilda din Queensland, zise îndreptând conul de lumină spre geam.

Se vedea un buştean uscat, pe un mal de râu reconstruit în interior. Iar în apă era o bucată plutitoare de lemn.

— Ce-i aia sărăţică? întrebă Harry, încercând să zărească ceva viu.

La un moment dat, bucata de lemn deschise doi ochi verzi, strălucitori. Luminau în beznă ca reflectoarele.

— Un crocodil care trăieşte în apă sărată, spre deosebire de o „dulcică”. O dulcică se hrăneşte cu peşte şi n-ai de ce să te temi din partea ei.

— Iar sărăţicile?

— De astea ar trebui să te temi, clar. Mulţi prădători aşa-zis periculoşi atacă oamenii doar când se simt ameninţaţi, se tem sau te-ai aventurat pe teritoriul lor. O sărăţică, însă, e un suflet simplu, necomplicat. Îţi vrea carcasa şi-atât. Anual, sunt omorâţi câţiva australieni prin mlaştinile din nord.

Harry se sprijini în geam.

— Păi asta nu duce la… la o anume antipatie? În unele părţi din India au masacrat toţi tigrii sub pretextul că le-ar mânca bebeluşii. De ce mâncătorii ăştia de oameni n-au fost totuşi exterminaţi?

— Majoritatea oamenilor de pe-aici au în privinţa crocodililor aceeaşi atitudine relaxată pe care-o au şi faţă de accidentele auto. Sau pe-aproape. Dacă vrei şosele, trebuie să accepţi şi că se moare pe ele, corect? Ei bine, dacă vrei crocodili, e acelaşi lucru. Animalele astea se hrănesc cu oameni. Asta-i viaţa.

Harry se simţi cuprins de un fior. Matilda închisese ochii într-un fel care aducea cu farurile escamotabile de pe unele modele de Porsche. Nicio undă, în apă, nu trăda faptul că bucata de lemn aflată la jumătate de metru de el, dincolo de peretele de sticlă, era în realitate mai bine de o tonă de muşchi, dinţi şi proastă dispoziţie.

— Să mai mergem, sugeră.

— Aici îl avem pe Mr. Bean, zise Birgitta luminând un peşte mic, cafeniu, asemănător cu un calcan. E o pisică-de-mare-agitată – aşa îi spunem şi lui Alex de la bar, tipul pe care Inger îl poreclise Mr. Bean.

— De ce îi spuneţi Pisica-Agitată?

— Nu ştiu. Aşa îi ziceau de dinainte să încep eu lucrul acolo.

— Caraghios nume. Mai ales că peştelui se vede bine că-i place să stea liniştit pe fundul apei.

— Da, şi de aceea trebuie să ai grijă când intri în apă. E veninos şi, dacă se-ntâmplă să calci pe el, te înţeapă.

Coborâră nişte trepte care dădeau spre unul dintre bazinele mari.

— Bazinele astea nu-s de fapt acvarii în sensul propriu al cuvântului. N-au făcut decât să împrejmuiască o parte din golfuleţ, zise Birgitta când intrară.

Din tavan se lăsă către ei o lumină verzuie, unduitoare, făcându-l pe Harry să simtă că stă sub un glob de discotecă. Abia după ce Birgitta îndreptă lanterna în sus, îşi dădu seama că erau înconjuraţi, din toate părţile, de apă. Se aflau într-un tunel submarin şi lumina venea de afară,

filtrată prin apă. O umbră uriaşă alunecă pe lângă ei, făcându-l, instinctiv, să tresară.

— Mobulidae, zise ea. Diavol de mare.

— Dumnezeule, e enorm! exclamă Harry, cu respiraţia tăiată.

Semăna cu o vălurire imensă, ca un talaz – privindu-l, Harry simţi că-l ia somnul. Apoi peştele se întoarse într-o rână, îşi undui corpul şi plonjă ca o nălucă neagră în lumea întunecată a apelor.

Se aşezară pe jos şi Birgitta scoase din rucsac un covoraş, două pahare, o lumânare şi o sticlă de vin fără etichetă. Cadou de la un prieten care lucra la o cramă din Hunter Valley, îl lămuri ea deschizând-o. Se întinseră apoi unul lângă altul pe covoraş şi priviră spre apă.

Era ca şi cum ar fi stat la orizontală într-o lume întoarsă cu susul în jos, ca şi cum ar fi privit spre un cer de-a-ndoaselea, cu stele în formă de peşti de toate culorile curcubeului şi cu făpturi stranii inventate de cineva cu imaginaţia hiperactivă. Un peşte albastru cu piele lucioasă, faţă rotunjită, întrebătoare şi aripioare ventrale subţiri trecu pe deasupra lor.

— Nu-i minunat să te uiţi cât de lent înoată, cât de fără noimă, aparent, le sunt mişcările? şopti Birgitta. Îi simţi cum fac timpul să încetinească?

Îşi lăsă palma rece pe gâtul lui Harry şi strânse uşor.

— Şi că aproape ţi se opreşte pulsul?

Harry înghiţi în sec.

— Nu mă deranjează că timpul se scurge încet. În clipa asta, nu mă deranjează. Şi nici în următoarele câteva zile.

Birgitta îşi spori strânsoarea.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise.

✯

— Uneori, îmi zic: „Harry, nu eşti chiar aşa de tăntălău.” Am observat, de exemplu, că Andrew le zice mereu „ei” aborigenilor. De aceea am intuit mare parte din povestea lui, înainte să capăt detalii de la Toowoomba. Înţelesesem şi eu, mai mult sau mai puţin, că Andrew n-a crescut cu familia lui, că nu are un loc căruia să-i aparţină, că alunecă

pe suprafaţă şi vede lucrurile din exterior. Cum suntem şi noi aici, observând o lume din care nu putem face parte. După ce-am vorbit cu Toowoomba, mi-am dat seama şi de altceva: la naştere, Andrew n-a primit acel dar de mândrie naturală pe care-l capeţi când ţii de un popor anume. De aceea, a trebuit să-şi găsească singur rostul. Mai întâi, am crezut că se simţea ruşinat de fraţii lui, acum însă ştiu că se ia la trântă cu propria-i ruşine.

Birgitta mormăi ceva. Harry continuă.

— Uneori cred că am dat de ceva, pentru ca apoi, în următorul minut, să recad în confuzie. Nu-mi place să fiu confuz; n-am toleranţă pentru asta. De aceea, îmi doresc fie să nu fi avut capacitatea asta de a surprinde detalii, fie să am o abilitate mai mare de-a le potrivi într-o imagine de ansamblu cu mai mult sens.

Se întoarse către Birgitta şi îşi îngropă faţa în părul ei.

— Nu-i frumos din partea lui Dumnezeu să-i dea cuiva atât de puţină inteligenţă şi totodată atâta atenţie la amănunte, zise încercând să-şi amintească ce anume avusese cândva acelaşi parfum ca părul Birgittei.

Însă trecuse atâta vreme, că uitase despre ce era vorba.

— Păi şi ce vezi? întrebă ea.

— Că toată lumea încearcă să-mi îndrepte atenţia spre ceva ce nu înţeleg.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Sunt ca femeile. Îmi spun istorioare care au înţelesuri ascunse. Ce e printre rânduri ar putea să sară în ochi, dar, cum ziceam, nu am capacitatea de a vedea. De ce nu puteţi voi, femeile, să spuneţi lucrurilor pe nume? Supraestimaţi capacitatea bărbaţilor de a vă desluşi intenţiile.

— Acum e vina mea? exclamă ea cu un zâmbet şi-i arse o pălmuţă al cărei răsunet fu propagat de tunelul submarin.

— Sst, să nu-l trezeşti pe Marele Alb.

✯

Birgittei îi luă ceva vreme să-şi dea seama că el nu se atinsese de paharul de vin.

— Un păhărel de vin nu poate face rău, aşa-i? zise.

— Ba poate, răspunse Harry. Poate face rău, spuse şi-o trase zâmbind către el. Dar hai să nu vorbim despre asta.

Apoi o sărută, iar ea trase aer în piept prelung, cu un fior, de parcă ar fi aşteptat o eternitate acel sărut.

✯

Tresărind, Harry deschise ochii. Nu ştia de unde se ivise lumina verde din apă – dacă fusese luna aruncându-şi razele peste Sydney sau luminile unor proiectoare –, dar dispăruse de-acum. Lumânarea se consumase de tot şi în jur era beznă. Însă i se părea, cumva, că e urmărit. Găsi lanterna lângă Birgitta şi-o aprinse – fata se învelise cu jumătatea ei de covoraş, goală şi cu o expresie mulţumită pe chip. Îndreptă lumina spre sticlă.

Crezu, la început, că îşi vedea propria oglindire, apoi ochii i se obişnuiră cu lumina şi simţi cum inima îi bate încă o dată înainte să-i îngheţe în piept. Marele Alb era lângă el, privindu-l cu ochi reci, lipsiţi de viaţă. Harry suflă pe sticlă şi condensul formă o pată peste chipul palid şi difuz – năluca unui înecat atât de mare, că părea să umple întregul bazin. Dinţii ieşeau în evidenţă din maxilar, arătând de parcă fi fost desenaţi de un copil, un zig-zag de triunghiuri, pumnale albe iţindu-se haotic în două şiruri lipsite de gingii.

Rechinul se ridică apoi deasupra lui, fără să-l slăbească din ochi, privindu-l sumbru, cu ură, un trup albicios ca un hoit alunecând pe lângă fasciculul de lumină al lanternei, cu mişcări unduitoare, părând să nu se mai termine.

25
Mr. Bean

— Aşadar, o să pleci curând?

— Mda.

Harry stătea cu o ceaşcă de cafea sprijinită pe genunchi, neştiind unde s-o aşeze. McCormack se ridică de la birou şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe lângă fereastră.

— Crezi deci că mai avem mult până să rezolvăm cazul, aşa-i? Crezi că-i vorba de un psihopat care umblă nestingherit, un criminal fără chip care ucide din impuls şi nu lasă nicio urmă? Şi că ar trebui să ne rugăm să facă o greşeală data viitoare când loveşte?

— N-am zis asta, domnule. Doar că nu cred că mai am ceva de oferit aici. Pe lângă asta, am fost anunţat telefonic că au nevoie de mine la Oslo.

— Bine. O să informez că te-ai achitat bine de sarcini aici, Holy. Din ce-am înţeles, se gândesc să te promoveze odată ce te întorci.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, domnule.

— Ia-ţi liber restul zilei şi dă o raită pe la frumuseţile din Sydney înainte să pleci, Holy.

— Aş vrea mai întâi să-l scot din investigaţia noastră pe acest Alex Tomaros, domnule.

McCormack se opri şi îşi aruncă privirea pe fereastră către oraşul posomorât, toropit de arşiţă.

— Şi mie mi-e dor de casă, Holy. Peste marea cea frumoasă.

— Poftim?

— Sunt neozeelandez, Holy. Părinţii mei au venit din Noua Zeelandă când aveam zece ani. Pe-acolo, oamenii se poartă mai bine unii cu alţii. Asta, cel puţin, îmi amintesc eu.

☆

— Nu deschidem decât peste câteva ore, spuse femeia ursuză de la uşă, cu o mătură în mână.

— E-n regulă. Am o întâlnire cu domnul Tomaros, zise

Harry, întrebându-se dacă o legitimaţie de poliţist norvegian ar fi convins-o.

Dar se dovedi a nu fi necesară. Femeia deschise uşa suficient cât să-i îngăduie să intre. Înăuntru mirosea a bere trezită şi a săpun. Ciudat lucru, dar Albury părea mai mic acum, pustiu, la lumina zilei.

Îl găsi pe Alex Tomaros, zis Mr. Bean, zis Pisica-Agitată, la biroul său de după bar. Harry se prezentă.

— Cum vă pot ajuta, domnule Holy?

Vorbea iute şi cu accent inconfundabil, în felul în care vorbesc adesea străinii chiar şi după ce au locuit ani buni într-o altă ţară.

— Vă mulţumesc că aţi fost de acord să ne întâlnim aşa, din scurt, domnule Tomaros. Ştiu că au mai trecut poliţişti pe-aici şi că v-au pus tot soiul de întrebări, prin urmare n-o să vă reţin mai mult decât e necesar. Aş vrea să…

— E-n regulă. Cum vedeţi, am destulă treabă. Contabilitatea, ştiţi…

— Înţeleg. Am văzut, din declaraţia dumneavoastră, că făceaţi contabilitatea în seara dispariţiei lui Inger Holter. Mai era cineva aici cu dumneavoastră?

— Dacă aţi fi citit cu atenţie declaraţia, sunt sigur că aţi fi văzut că am fost singur. Sunt mereu singur…

Harry studie chipul arogant al lui Tomaros şi gura cu salivă pe la colţuri. Te cred, îşi zise.

— …când fac socotelile. Absolut singur. Dacă aş vrea, aş putea sifona sute de mii de dolari fără să-şi dea nimeni seama.

— Atunci, practic, nu aveţi un alibi.

Tomaros îşi scoase ochelarii.

— Practic, am sunat-o pe mama la ora două să-i spun că am terminat treaba şi că vin spre casă.

— Practic, aţi fi putut face multe între ora unu, când s-a închis barul, şi ora două, domnule Tomaros. Dar asta nu înseamnă că aţi fi bănuit de ceva.

Tomaros îl privi fără să clipească.

Harry se apucă de frunzărit agenda goală, prefăcându-se că vrea să caute ceva.

— De ce v-aţi sunat mama, apropo? Nu-i cam neobişnuit să suni pe cineva la două dimineaţa cu genul ăsta de mesaj?

— Mama vrea să ştie unde sunt. Poliţia a vorbit şi cu ea, aşa că nu ştiu de ce trebuie să trecem iarăşi prin asta.

— Sunteţi grec de origine, aşa este?

— Sunt australian şi locuiesc aici de douăzeci de ani. Mama are şi ea cetăţenie australiană. Altceva?

Izbutea să-şi ţină bine în frâu iritarea.

— V-aţi arătat interesat personal de Inger Holter. Cum aţi reacţionat când v-a respins?

Tomaros îşi trecu limba peste buze, dădu să spună ceva, dar se opri. Limba apăru iarăşi. E ca de şarpe, îşi zise Harry. Un biet şarpe negru pe care toţi îl dispreţuiesc şi-l socotesc inofensiv.

— Domnişoara Holter şi cu mine am vorbit despre luatul cinei împreună, dacă la asta faceţi aluzie. E singura persoană de aici pe care am invitat-o în oraş. Puteţi verifica, le puteţi întreba pe Cathrine şi pe Birgitta, de pildă. Pun un accent deosebit pe bunele relaţii cu angajaţii mei.

— Angajaţii *dumneavoastră?*

— Păi, practic, sunt…

— Managerul localului. Foarte bine, domnule manager, cum vi s-a părut să-l vedeţi apărând aici pe iubitul ei?

Paharul lui Tomaros începea să se aburească.

— Inger se înţelegea bine cu mulţi dintre clienţi, aşa că îmi era imposibil să-mi dau seama dacă vreunul îi era iubit. Avea, deci, un prieten? Foarte frumos…

Harry îşi dădea seama, şi fără să fie specialist în psihologie, că Tomaros se străduia să pară indiferent.

— Nu aveţi nicio idee, deci, cu cine era în relaţii de o natură mai personală?

Tomaros ridică din umeri.

— Era clovnul ăla, fireşte, dar înclinaţiile lui merg în altă direcţie…

— Clovnul?

— Otto Rechtnagel, un obişnuit al localului. Inger avea obiceiul să-i dea resturi de mâncare pentru…

— Pentru câine! strigă Harry, făcându-l pe Tomaros să tresară.

Harry se ridică, lovindu-şi palma cu pumnul celeilalte mâini.

— Asta-i! Otto a primit o pungă ieri. Era cu resturi pentru câine! Îmi amintesc acum că a zis ceva de un câine. Inger i-a spus Birgittei că are de gând să-i ducă de mâncare câinelui în seara când a dispărut, iar noi am crezut, în tot timpul ăsta, că despre câinele proprietarului era vorba. Doar că diavolul tasmanian e vegetarian. Ştiţi ce fel de resturi îi ducea? Şi unde locuieşte Rechtnagel?

— Dumnezeul mare, de unde să ştiu? zise oripilat Tomaros, care-şi sprijinise spătarul scaunului de raftul cu dosare.

— Bine, ascultaţi-mă. Nu povestiţi nimănui despre discuţia noastră, nici măcar mamei dumneavoastră preaiubite, altfel mă întorc şi vă tai capul. Aţi priceput, Mr. Bea… domnule Tomaros?

Alex Tomaros dădu din cap că da, pricepuse.

— Şi acum trebuie să dau un telefon.

✯

Ventilatorul scrâşnea groaznic, însă nimeni din încăpere nu părea să bage de seamă. Atenţia tuturor era concentrată asupra lui Yong, care pusese pe proiector o folie transparentă cu harta Australiei. Pe hartă desenase puncte mici, roşii, cu date alături.

— Aici avem locurile şi datele la care s-au comis violuri şi omoruri de care ni se pare că ar putea fi răspunzător omul nostru. Am încercat şi până acum să găsim un tipar geografic sau temporal, dar fără succes. Se pare însă că acum Harry a găsit ceva.

Yong puse o altă folie transparentă peste prima, cu aceeaşi hartă. De data asta, cu puncte albastre care aproape că le acopereau pe cele roşii de dedesubt.

— Ce-i asta? întrebă arţăgos Watkins.

— E făcută după lista cu reprezentaţiile date de Caravana Spectacolului Australian, un circ, şi arată locurile prin care au fost la datele care ne interesează.

Ventilatorul îşi continua văicărelile, dar în rest tăcerea era deplină în sala de şedinţe.

— Măiculiţă, l-am găbjit! chiui Lebie.

— Şansele ca asta să fie o coincidenţă sunt, statistic vorbind, cam una la patru milioane, zâmbi Yong.

— Stai, stai, pe cine căutăm acum? se băgă Watkins.

— Pe bărbatul ăsta, zise Yong punând o a treia folie transparentă pe sticla proiectorului.

Doi ochi trişti pe un chip palid, un pic umflat, schiţând un zâmbet.

— Vă poate spune Harry cine e.

Harry se ridică.

— Este Otto Rechtnagel, clovn profesionist, patruzeci şi doi de ani. În ultimii zece ani, a umblat prin turnee cu Caravana Spectacolului. Când circul ia vacanţă, locuieşte singur în Sydney şi mai face spectacole independente. Este, momentan, într-o trupă mică ce dă reprezentaţii prin oraş. Cazierul lui, din ce ştim, e curat, n-a avut niciodată nimic de-a face cu vreo infracţiune sexuală şi este considerat un tip plăcut, liniştit, chiar dacă întrucâtva excentric. Chestia e că o cunoştea pe decedată, că e un obişnuit al barului unde lucra Inger Holter şi că deveniseră, cu timpul, prieteni buni. În noaptea când a fost omorâtă fata, se îndrepta probabil spre casa lui Rechtnagel, cu mâncare pentru câinele lui.

— Mâncare pentru câine? se hlizi Lebie. La patru şi jumătate dimineaţa? Clovnul nostru sigur avea altceva în minte.

— Tocmai ai scos în evidenţă latura bizară a cazului, zise Harry. Otto Rechtnagel îşi menţine, de la vârsta de zece ani, o faţadă de homosexual sută la sută.

Informaţia stârni murmure printre cei prezenţi.

Watkins mârâi:

— Credeţi că un homosexual ar fi putut ucide şapte femei şi viola de şase ori mai multe?

McCormack intrase între timp în sală şi fusese pus rapid la curent.

— Dacă ai fost un homo fericit cu prieteni exclusiv homo toată viaţa ta, poate că nu-i aşa de surprinzător că te apucă

bâţul în ziua când descoperi că vederea unor ţâţe rotunjoare îţi… ridică nivelul. Doamne sfinte, trăim în Sydney, singurul loc din lume unde oamenii sunt hetero pe furiş.

Râsul bubuitor al lui McCormack acoperi hohotul subţirel al lui Yong, care se amuză într-atât, încât ochii i se făcură două fante înguste pe chip.

Însă Watkins nu se lăsă purtat de veselia generală. Se scărpină în cap, nedumerit.

— În orice caz, sunt aici nişte chestii care nu stau în picioare. De ce s-ar expune în felul ăsta cineva care până acum a fost atât de rece şi calculat? De ce să-şi invite victima acasă, aşa? N-ar fi avut de unde şti dacă nu cumva Inger le spusese şi altora unde se duce. Dacă da, ne-ar fi condus direct la el. Pe lângă asta, pare că celelalte victime au fost alese la întâmplare. De ce şi-ar schimba deodată tiparul şi ar alege o fată pe care o ştia dinainte?

— Singurul lucru pe care-l ştim despre nemernicul ăsta e că nu are un model clar de acţiune, zise Lebie suflându-şi peste unul dintre inele. Pare să-i placă, totuşi, varietatea. În plus, victimele trebuie să fie blonde – zicând asta îşi lustrui inelul de mânecă – şi sunt adeseori strangulate după aceea.

— Una la patru milioane, repetă Yong.

Watkins oftă.

— Bine, mă dau bătut. Poate că s-a răspuns din ceruri rugăciunilor noastre. Poate că omul nostru a comis, în sfârşit, o greşeală majoră.

— Ce-o să faceţi acum? întrebă McCormack.

Răspunse Harry:

— Slabe şanse ca Otto Rechtnagel să fie acasă, are un spectacol cu trupa lui pe plaja Bondi, în seara asta. Aş propune să ne ducem acolo, să urmărim spectacolul şi să-l arestăm imediat după aceea.

— Din câte văd, colegul nostru norvegian are o înclinaţie spre dramatism.

— Dacă am opri spectacolul ne-am trezi imediat cu toată presa pe noi, domnule.

McCormack încuviinţă cu o mişcare lentă a capului.

— Watkins?
— Mie îmi convine, domnule.
— OK, atunci săltaţi-l, băieţi.

26
Încă un pacient

Andrew îşi trăsese pătura până sub bărbie şi arăta de parcă ar fi fost lungit pe un catafalc. Umflăturile de pe faţă căpătaseră fel de fel de culori vii. Încercă să-i zâmbească lui Harry, dar se schimonosi de durere.

— Aoleu, te doare aşa de tare când zâmbeşti? zise Harry.

— Totul doare. Şi gânditul doare.

Pe noptieră avea un buchet de flori.

— Vreun admirator secret?

— Dacă vrei să-i spui aşa. Îl cheamă Otto. Vine şi Toowoomba mâine, iar azi ai apărut tu. E plăcut să te simţi iubit.

— Ţi-am adus şi eu ceva. Dar să-l fumezi când nu e nimeni atent, zise Harry şi scoase la iveală un trabuc lung, de culoare închisă.

— A, un Maduro. Fireşte. De la dragul meu *rubio*[10] norvegian, zise Andrew, luminându-se la faţă şi îngăduindu-şi un chicotit grijuliu.

— De când ne cunoaştem, Andrew?

Andrew mângâia trabucul de parcă ar fi fost o pisică.

— Cred că de vreo săptămână, puştiule. În curând o să fim ca fraţii.

— Şi cât durează, de fapt, până să cunoşti pe cineva?

— Păi… Harry, nu-i neapărat nevoie de mult timp ca să înveţi cărările bătătorite prin pădurea cea mare şi întunecoasă. Unii au alei largi şi drepte, iluminate şi cu semne de circulaţie. Par că-ţi spun totul. Dar tocmai în cazurile astea ar trebui să nu te laşi dus de nas. Fiindcă animalele pădurii nu le găseşti pe aleile iluminate, ci prin tufe şi desişuri.

— Şi cât durează să le cunoşti?

— Depinde de cine-i vorba. Şi ce fel de pădure. Unele sunt mai întunecate ca altele.

— Şi a ta cum este?

[10] În spaniolă, în original: „blond” (N.red.).

Andrew băgă trabucul în sertarul noptierei.

— E neagră ca un trabuc Maduro, zise uitându-se la Harry. Dar fireşte, tu ai aflat asta…

— Am vorbit cu un prieten de-al tău care a făcut ceva lumină în privinţa persoanei lui Andrew Kensington, da.

— Bun, păi atunci ştii despre ce vorbesc. Despre cum nu trebuie să te laşi păcălit de aleea iluminată. Dar ai nişte zone întunecate şi tu, nu-i nevoie să-ţi mai explic.

— Adică?

— Să spunem că recunosc un om care a renunţat la chestii. La băutură, de pildă.

— Cred că toată lumea recunoaşte aşa ceva, îngână Harry.

— Ce faci lasă urme, fireşte. Viaţa pe care ai trăit-o e întipărită în tine, pentru cei care ştiu să citească.

— Şi tu poţi?

Andrew îşi puse pumnul mare pe umărul lui Harry. Se săltase din pat cu o repeziciune remarcabilă.

— Îmi placi, Harry. Eşti tovarăşul meu. Cred că ştii despre ce-i vorba aici, aşa că nu-ţi face impresii greşite. Sunt şi eu unul dintre milioanele de suflete singuratice care încearcă să trăiască pe faţa pământului. Încerc să-mi duc existenţa fără prea multe greşeli. Ici şi colo, dacă situaţia îmi îngăduie, încerc poate să fac şi-un pic de bine. Asta-i tot. Nu eu sunt important aici, Harry. Ce afli despre mine n-o să te ducă nicăieri. Rahat, nici eu nu-s neapărat dornic să aflu prea multe despre mine.

— De ce nu?

— Când pădurea ta e aşa de întunecoasă că n-o cunoşti nici tu, e mai bine să nu faci călătorii de explorare, fiindcă s-ar putea să simţi curând că-ţi fuge pământul de sub picioare.

Harry încuviinţă şi se aşeză pe marginea patului, cercetând florile din vază.

— Crezi în noroc? întrebă.

— Păi, zise Andrew, viaţa constă într-o serie de evenimente cu probabilităţi extrem de reduse. Când cumperi un bilet de loterie cu, de pildă, numărul 822531,

şansele să-ţi iasă tocmai numărul ăla sunt de una la un milion.

Harry încuviinţă iarăşi.

— Pe mine mă supără, zise el, că am avut numărul ăla de mai multe ori la rând.

— Chiar aşa? zise Andrew şi se ridică, gemând, în capul oaselor. Povesteşte-i unchiului Andrew.

— Când am sosit în Sydney, primul lucru pe care l-am auzit a fost că nu trebuia să fii repartizat la cazul ăsta, că tu ai insistat să te ocupi de uciderea lui Inger Holter, ba, mai mult, ai solicitat expres să lucrezi cu mine, străinul. Ar fi trebuit să-mi pun nişte întrebări încă de pe-atunci. Ce faci apoi e să mă prezinţi unui prieten de-al tău sub pretextul că urmărim un număr de circ semi-distractiv ca să mai treacă timpul. Din patru milioane de locuitori din Sydney, îl cunosc pe tipul ăsta în prima seară. Unul din patru milioane. Acelaşi individ apare iarăşi – apropo, chiar mi-a propus un rămăşag de natură intimă pe o sută de dolari –, dar chestia e că apare în barul unde a lucrat Inger şi iese la iveală că o cunoştea! Iarăşi, o şansă din patru milioane! Apoi, cât încercăm să ne ţinem pe urmele unui *probabil* criminal, Evans White mai precis, scoţi brusc la iveală un contact care l-a *văzut* pe White, unul dintre cei optsprezece milioane de oameni de pe continent, un contact care s-a întâmplat să fie la Nimbin, dintre toate locurile de pe pământ, chiar în noaptea crimei!

Andrew părea să fi căzut într-o reverie profundă. Harry continuă.

— Aşa încât, firește, e natural să-mi dai adresa barului unde, *întâmplător,* îşi face veacul gaşca lui Evans, pentru ca aceştia, presaţi, să confirme povestea pe care toţi vor să mi-o servească, cea a nevinovăţiei lui White.

Două infirmiere intrară pe uşă. Una puse mâna pe căpătâiul metalic al patului. Cealaltă, pe un ton prietenos, dar ferm zise:

— Regret să vă informez că programul de vizită s-a terminat. Domnul Kensington trebuie să facă o electroencefalogramă şi doctorii aşteaptă.

Harry se aplecă spre urechea lui Andrew.

— Sunt, în cel mai bun caz, un om cu inteligenţă medie, Andrew. Dar ştiu că încerci să-mi transmiţi ceva. Doar că nu-mi dau seama de ce nu mi-o spui pe de-a dreptul. Sau ce vrei de la mine. Te are cineva cu ceva la mână, Andrew?

Porni cu paşi repezi pe lângă patul pe rotile, care era tras de infirmiere pe coridor. Andrew se lăsase iarăşi pe pernă şi închisese ochii.

— Harry, ai zis că albii şi aborigenii au, mai mult sau mai puţin, aceleaşi poveşti despre primii oameni care au trăit pe pământ, fiindcă au tras aceleaşi concluzii despre lucrurile în privinţa cărora nu ştim nimic, că avem aceleaşi procese cognitive înnăscute. Pe de o parte, chestia asta-i probabil cea mai mare prostie pe care-am auzit-o, dar pe de altă parte sper să ai dreptate. Caz în care nu trebuie decât să închizi ochii şi să priveşti…

— Andrew! îi şuieră Harry în ureche când se opriră în faţa unui ascensor şi una dintre infirmiere deschise uşa. Nu te ţine de şarade cu mine, auzi? E Otto? Otto e Bubbur?

Andrew deschise ochii.

— Cum…?

— O să-l arestăm în seara asta. După spectacol.

— Nu! făcu Andrew şi aproape că se ridică în capul oaselor, însă una dintre infirmiere îl trase grijuliu, dar ferm înapoi.

— Doctorii v-au spus să nu vă mişcaţi, domnule Kensington. Nu uitaţi că aveţi un traumatism grav.

Se întoarse către Harry.

— Până aici puteţi merge.

Andrew se strădui din nou să se ridice.

— Încă nu, Harry! Dă-mi două zile. Încă nu. Promite-mi că aştepţi două zile! Soră, n-ai decât să te duci naibii! zise el, chinuindu-se să îndepărteze braţele care încercau să-l ţină locului.

Harry se opri lângă căpătâiul patului. Se aplecă şi şopti foarte apăsat, aproape scuipând cuvintele:

— Deocamdată, niciunul dintre ceilalţi nu e conştient că Otto te cunoaşte, dar e o chestiune de timp, fireşte, până

ce o să afle. Şi-o să se întrebe ce rol ai tu în toate astea, Andrew. Nu pot întârzia arestarea fără un motiv al naibii de bun.

Andrew îl apucă de gulerul cămăşii.

— Uită-te mai bine, Harry. Foloseşte-ţi ochii! Vezi... dădu să mai spună, dar renunţă şi lăsă capul pe pernă.

— Ce să văd? insistă Harry, însă Andrew închisese ochii şi-i făcea semn să înceteze.

Ce bătrân şi mic arată deodată, îşi zise Harry. Bătrân, mic şi negru, într-un pat mare şi alb.

Una dintre infirmiere îl dădu pe Harry din drum. Văzu, înainte ca uşile liftului să se închidă, palma latră şi neagră a lui Andrew ce continua să fluture.

27
O execuţie

Un văl subţire de nori se întinsese peste soarele de după-amiază şi peste colina ce se ridica în spatele plajei Bondi. Nisipurile şi marea începeau să se golească şi dinspre ele venea acum un puhoi alcătuit din toate tipologiile ce populează celebrele şi fascinantele plaje australiene: surferi cu buzele şi nasurile date cu loţiune de protecţie solară, culturişti cu mers legănat, fete cu blugi tăiaţi şi cu role în picioare, vedete de mâna a doua arse de soare şi nimfe siliconate în costume de baie: pe scurt, oameni frumoşi, tineri şi – cel puţin aparent – de succes. Campbell Parade, bulevardul unde stau unele lângă altele buticurile „la modă” şi restaurantele cu aspect simplu, însă cu preţuri mari, era la această oră în plină forfotă. Maşini sport decapotabile se mişcau încet, ambalându-şi motoarele cu ţipete nerăbdătoare ca de animale în călduri, în vreme ce şoferii cercetau activitatea de pe trotuare prin lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare.

Harry se gândi la Kristin. La acea zi când se suise în tren cu ea şi se dăduseră jos la Cannes. Era în toiul sezonului estival şi nu găsiseră o singură cameră la preţ decent în întregul oraş. Plecaseră de atâta vreme de acasă, încât dăduseră de fundul sacului şi bugetul lor de călătorie nu îngăduia o noapte petrecută la unul dintre numeroasele hoteluri de lux. Întrebaseră deci când pleca următorul tren spre Paris, îşi lăsaseră rucsacurile la bagaje de mână şi porniseră să hălăduiască pe La Croisette. S-au plimbat încoace şi-ncolo privind oamenii şi animalele, fără excepţie făpturi frumoase şi bogate, şi iahturile acelea incredibile, fiecare cu echipajul lui, barca lui cu motor destinată aducerii la bord a pasagerilor şi heliport deasupra. Lucruri care-i făcuseră să jure pe loc că vor vota cu socialiştii pentru tot restul vieţii.

Plimbatul ăsta îi făcuse, până la urmă, să transpire teribil. Simţeau nevoia să se bage în apă. Prosoapele şi costumele

de baie rămăseseră în bagaje, aşa că fuseseră nevoiţi să înoate în lenjerie de corp. Kristin rămăsese fără chiloţi curaţi şi purta o pereche de-ai lui Harry. Se aruncaseră în Mediterană, printre bikini scumpi şi bijuterii bătătoare la ochi, chicotind veseli în chiloţii lor albi, bărbăteşti.

Harry îşi aminti cum după aceea se întinsese pe nisip, privind-o pe Kristin, care, într-un tricou lăbărţat, îşi dădea jos lenjeria îmbibată cu apă. Se bucurase de priveliştea pielii ei lucitoare, cu picături de apă licărind în razele soarelui, de tricoul ridicat, dezvăluindu-i coapsa bronzată, de rotunjimea domoală a şoldurilor ei, de privirile insistente ale francezilor. Îi plăcuse cum îl privise Kristin, prins în flagrant, cum zâmbise uitându-i-se în ochi şi trăgându-şi fără grabă blugii pe ea, cum băgase o mână sub tricou ca să tragă fermoarul, dar îşi lăsase acolo mâna, aplecându-se în spate şi închizând ochii... Apoi îşi trecuse provocator limba peste buze, se clătinase şi alunecase peste el, pufnind în râs.

Mâncaseră, după aceea, la un restaurant cu preţuri exorbitante, dar cu vedere la mare. Apusul îi prinsese îmbrăţişaţi pe nisip, Kristin vărsase lacrimi de la atâta frumuseţe şi conveniseră să-şi ia o cameră la hotelul Carlton şi-apoi să se furişeze fără să plătească, ba poate chiar să renunţe la cele două zile pe care plănuiseră să le petreacă la Paris.

La vara aceea îl purta întâiul gând când îşi amintea de Kristin. O vară teribil de intensă. După aceea, fusese uşor de zis că despărţirea ar fi fost inevitabilă oricum, însă Harry nu-şi amintea ca pe atunci să se fi gândit la aşa ceva.

În toamna aceea, Harry îşi satisfăcuse stagiul militar. Până la Crăciun, Kristin cunoscuse un muzician şi se mutase la Londra.

✯

Harry, Lebie şi Watkins stăteau la terasa unei cafenele, la intersecţia dintre Campbell Parade şi Lamrock Avenue. Masa era la umbră, după-amiaza era târzie, dar nu atât de târzie încât ochelarii lor de soare să pară deplasaţi. Sacourile, pe zăpuşeala aceea, erau mai puţin

satisfăcătoare, însă alternativa ar fi fost mânecă scurtă şi tocuri de pistoale la vedere. Nu vorbeau prea mult, mulţumindu-se să aştepte.

În mijlocul promenadei, între plajă şi Campbell Parade, era teatrul St George, o clădire galbenă şi arătoasă unde urma să înceapă în curând reprezentaţia lui Otto Rechtnagel.

— Ai folosit vreodată un Browning Hi-Power? întrebă Watkins.

Harry clătină din cap. Îi arătaseră cum se încarcă şi se pune piedica atunci când îşi primise echipamentul pentru misiune şi cu asta, basta. Nu era o problemă, fiindcă Harry nu se aştepta ca Otto să scoată la iveală o mitralieră şi să-nceapă să împroaşte cu gloanţe în toate direcţiile.

Lebie se uită la ceas.

— E vremea s-o luăm din loc, zise, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— OK, să recapitulăm planul: când toată lumea e pe scenă şi salută publicul, la final, eu şi cu Harry intrăm pe uşa din dos. Am aranjat cu un îngrijitor s-o lase deschisă. A pus şi o plăcuţă cu nume pe uşa cabinei lui Rechtnagel. Stăm pe hol până ce apare Rechtnagel şi-l arestăm acolo. Îi punem repejor cătuşele, armele nu le folosim decât în caz de urgenţă. Avem, în spate, o maşină de poliţie care aşteaptă. Lebie o să fie în public cu o staţie de emisie-recepţie şi-o să ne anunţe când Rechtnagel porneşte înspre noi. La fel, dacă amicul nostru miroase că nu-i a bună şi încearcă s-o şteargă prin mulţime către intrarea principală. Să ne ocupăm poziţiile şi să mulţumim cerului că avem aer condiţionat.

Sala mică, intimă, a teatrului St George era plină. Atmosfera se electriză la ridicarea cortinei. Cu toate că, de fapt, cortina, în loc să se ridice, căzu. Clovnii se uitară prostiţi spre tavan, de unde se desprinsese cortina, şi discutară chestiunea gesticulând agitaţi, învârtindu-se brambura, împingând cortina de pe scenă, împiedicând-se unii de alţii şi săltându-şi, pe post de scuze, pălăriile din cap. Toate acestea fură întâmpinate cu hohote de râs şi cu

chiote vesele. În public păreau să fie numeroase cunoştinţe şi prieteni de-ai artiştilor. Scena fu debarasată şi convertită într-un eşafod, iar Otto îşi făcu apariţia în bătaia solemnă a unei tobe ce marca ritmul unui marş funebru.

Harry văzu ghilotina şi îşi dădu de îndată seama că era vorba despre o variaţiune a aceluiaşi număr pe care-l văzuse la Powerhouse. Vezi bine, în această seară execuţia o păştea pe Regină, de vreme ce Otto purta o rochie roşie de bal asortată cu o perucă albă imensă şi avea faţa albită cu pudră. Călăul avea şi el un costum nou: un veşmânt mulat, negru, cu urechi mari şi falduri sub braţe, care-l făceau să arate ca un diavol.

Sau ca un liliac, îşi zise Harry.

Cuţitul ghilotinei fu ridicat, dedesubt fu aşezat un bostan şi lama căzu. Izbi cu un bufnet butucul, ca şi cum dovleacul nici n-ar fi fost în cale. Mândru, călăul prezentă jumătăţile de dovleac publicului, care se puse pe ovaţionat. După nişte scene sfâşietoare în care Regina boci şi se rugă să fie cruţată, încercând în zadar să intre în graţiile omului în negru, fu târâtă la ghilotină fluturând din picioare pe sub rochie, spre deliciul celor prezenţi.

Cuţitul ghilotinei fu ridicat din nou şi răpăitul tobei începu să se audă din ce în ce mai tare, în vreme ce luminile scăpătau.

Watkins se aplecă în faţă.

— Deci blondele sunt ucise şi pe scenă?

Bătăile de tobă continuau. Harry se uită împrejur: oamenii stăteau pe marginile scaunelor; unii se aplecaseră în faţă, cu gurile căscate, alţii îşi puseseră palmele peste urechi. Generaţii întregi de oameni stătuseră aşa vreme de mai bine de o sută de ani, îngăduindu-şi să se lase delectaţi şi îngroziţi de acelaşi spectacol. Parcă răspunzând gândurilor sale, Watkins se lăsă iarăşi pe spătar.

— Violenţa e precum Coca-Cola şi Biblia. O chestie clasică.

Răpăitul nu se oprea. Dura cam mult, îşi zise Harry. Data trecută nu durase atâta până să cadă lama, nu? Călăul părea îngrijorat: veni în partea din faţă a scenei şi se uită în

sus la cuţitul ghilotinei de parcă ceva n-ar fi fost în regulă. Apoi deodată, fără ca cineva să pară că face ceva, lama căzu cu un vâjâit scurt. Harry înţepeni fără să vrea. O tresărire colectivă scutură publicul atunci când cuţitul se abătu peste grumaz. Bătaia tobei se opri şi, cu un bufnet înfundat, capul se prăvăli pe scândurile scenei. Urmă o tăcere asurzitoare, întreruptă apoi de un ţipăt sfâşietor de undeva din primele rânduri. Lumea începu să se foiască şi Harry încercă în semiîntuneric să-şi dea seama ce se petrece. Nu-l văzu însă decât pe călău, retrăgându-se de pe scenă.

— Dumnezeule! şopti Watkins.

Dinspre scenă venea un sunet de parcă cineva ar fi aplaudat. Apoi Harry văzu. Din ceafa reginei decapitate se iţea, ca un vierme alb, coloana vertebrală. Din despicătură ţâşnea, în jeturi, sânge care băltea pe scenă.

— A ştiut că venim! şopti Watkins. A ştiut că suntem pe urmele lui! Chiar s-a îmbrăcat ca una dintre nenorocitele alea de victime violate.

Se aplecă spre Harry.

— Căcat, căcat şi iar căcat, Holy!

Harry nu reuşea să-şi dea seama ce-l face să se simtă atât de îngreţoşat: sângele, alăturarea lipsită de gust dintre „nenorocitele” şi „victime violate” sau simplul fapt că omului îi puţea gura.

Pe scenă se formase o băltoacă roşie. Călăul alunecă în ea când, părând încă şocat, veni în fugă să culeagă de pe jos căpăţâna. Căzu cu zgomot la pământ, în vreme ce doi dintre clovni se năpustiră pe scenă ţipând unul la celălalt.

— Aprinde luminile!

— Ridicaţi cortina!

Alţi doi clovni se înfăţişară cu cortina în mâini şi se opriră tuspatru uitându-se unii la alţii şi la tavanul cel înalt. Din culise se auzi un strigăt, luminile de scenă clipiră scurt, apoi se auzi un pocnet puternic şi sala se scufundă în întuneric deplin.

— Ce nasol, Holy. Hai să ieşim de-aici! făcu Watkins, apucând braţul lui Harry şi dând să se ridice.

— Stai jos, şopti Harry, împingând-l la loc în scaun.

— Ce?

Luminile se aprinseră şi scena, care cu câteva clipe în urmă fusese un talmeş-balmeş de sânge, capete, ghilotine, clovni şi cortine, era goală acum, cu excepţia călăului şi a lui Otto Rechtnagel, care stătea la marginea scenei cu capul blond al Reginei sub braţ. Fură întâmpinaţi cu ovaţii furtunoase din public, la care răspunseră cu plecăciuni adânci.

— Să mă ia naiba, bombăni Watkins.

28
Vânătorul

Watkins îşi îngădui, în antract, o bere.

— Numărul ăla m-a terminat, zise. Încă tremur, dracului. Poate ar trebui să punem acum mâna pe ticălos. Aşteptatul ăsta mă agită rău.

Harry strânse din umeri.

— De ce? Nu se duce nicăieri şi nu bănuieşte nimic. Să ne ţinem de plan.

Watkins apăsă discret pe butonul staţiei ca să verifice legătura cu Lebie care, pentru siguranţă, rămăsese în sală. La uşa din dos aştepta deja maşina de poliţie.

Harry trebuia să recunoască fineţea şi eficienţa numărului cu ghilotina, însă continua să se întrebe de ce îl schimbase Otto pe Ludovic al XVI-lea cu o femeie blondă pe care nu ştia nimeni de unde s-o ia. Poate se bazase pe faptul că Harry avea să-şi folosească biletele gratuite ca să asiste la spectacol. Era felul său de-a da cu tifla poliţiei? Harry ştia că nu-i neobişnuit ca unii criminali în serie să se simtă din ce în ce mai încrezători pe măsura trecerii timpului. Sau poate implora să fie oprit? Mai era, fireşte, şi o a treia posibilitate – că, pur şi simplu, schimbase felul în care realiza numărul.

Se auzi o sonerie, anunţând actul al doilea.

— Hai c-o luăm de la capăt, zise Watkins. Sper să nu mai fie nimeni omorât în seara asta.

Otto îşi făcu apariţia cândva pe parcursul actului al doilea, costumat în vânător, şi străbătu scena pe furiş, cu un pistol în mână, ascunzându-se pe după nişte copaci ce fuseseră aduşi în ghivece pe roţi. Din frunziş se auzi un ciripit de pasăre pe care Otto încercă să-l imite, ţintind totodată cu arma. Se auzi un pocnet, se ridică un norişor de fum şi ceva negru căzu şi se izbi cu un bufnet de scenă. Vânătorul dădu fuga la pradă şi ridică, spre surpriza lui, o pisică neagră! Apoi Otto făcu o plecăciune adâncă şi părăsi

scena, în aplauzele răzleţe ale spectatorilor.

— Pe asta n-am priceput-o, şopti Watkins.

Poate că Harry ar fi apreciat mai mult reprezentaţia dacă n-ar fi fost încordat. Dar fiindcă era, îşi arunca privirea la ceas mai mult decât pe scenă. Pe lângă asta, câteva dintre numere se bazau pe un soi mai local de satiră şi nu înţelegea aluziile, însă publicul le aprecia călduros. Muzica porni să susure la final, luminile se aprinseră şi toţi artiştii apărură pe scenă.

Harry şi cu Watkins se scuzară rândului de persoane care trebui să se ridice pentru a le permite să iasă, apoi se grăbiră spre uşa din laterala scenei. Era deschisă, aşa cum fusese înţelegerea, şi pătrunseră pe un coridor care alcătuia, prin spate, un semicerc. Ajunseră la capătul cel mai depărtat, la uşa pe care scria *Otto Rechtnagel, Clovn,* şi se opriră acolo, aşteptând. Muzica şi tropăielile entuziaste ale publicului făceau pereţii să se zguduie. Se auzi un uşor pârâit în staţia lui Watkins, care răspunse.

— Deja? spuse. Încă se aude muzica. Încheiat.

Făcu ochii mari.

— Cum? Repetă! Încheiat.

Harry ştiu atunci că ceva mersese prost.

— Stai unde eşti şi nu scăpa din ochi uşa de la scenă. Încheiat şi terminat.

Watkins strecură staţia de emisie-recepţie în buzunarul interior şi scoase arma din tocul prins pe umăr.

— Lebie nu-l vede pe Otto sus, pe scenă.

— Poate nu-l recunoaşte. De obicei folosesc machiaj serios când…

— Ticălosul nu-i pe scenă, repetă el zgâlţâind de mânerul uşii, însă camera era încuiată. Căcat, Holy. Simt că nu-i a bună. Futu-i!

Coridorul era îngust, aşa că Watkins se puse cu spatele la perete şi izbi cu piciorul în încuietoarea uşii. După trei lovituri, uşa cedă, cu o jerbă de aşchii. Intrară precauţi într-o cabină goală, plină cu abur alb. Podeaua era udă. Apa şi aburul veneau dinspre o uşă pe jumătate deschisă care se vedea că dă într-o baie. Se opriră de ambele părţi ale uşii;

Harry, care îşi scosese arma şi el, bâjbâia acum, încercând să-i găsească piedica.

— Rechtnagel! strigă Watkins. Rechtnagel!

Niciun răspuns.

— Nu-mi place treaba asta, şopti apăsat.

Harry văzuse, la rându-i, prea multe seriale cu poliţişti ca să-i placă situaţia. Apa care curgea şi strigătele la care nu răspundea nimeni aveau tendinţa să prevestească privelişti nu tocmai magnifice.

Watkins făcu semn către Harry cu arătătorul şi spre duş cu degetul mare. Lui Harry îi veni să-i răspundă înălţând un deget mijlociu, însă îşi dădu seama că-i venise rândul. Aşa că izbi cu piciorul în uşă şi făcu doi paşi prin aburul fierbinte, care-l cuprinseră într-o clipă. Zări înaintea lui o perdea de duş şi o dădu deoparte cu ţeava armei.

Nimic.

Îşi arse mâna închizând robinetul de apă caldă şi înjură tare în norvegiană. Pantofii îi plescăiră când se aşeză într-o poziţie mai bună, încercând să desluşească ceva prin aburii care acum se împrăştiau.

— Nu-i nimic aici! strigă.

— Atunci de ce naiba e atâta apă?

— Ceva blochează scurgerea. Stai aşa.

Harry îşi vârî braţele în apă în locul unde credea că-i astupată scurgerea. Pipăi împrejur, dar apoi degetele sale dădură peste ceva moale şi neted care împiedica apa să iasă. Apucă obiectul şi trase de el. Simţea că i se face greaţă; înghiţi în sec, încercând să respire, însă i se părea că vaporii de apă inhalaţi îl sufocă.

— Care-i faza? întrebă Watkins, oprit în pragul uşii şi privindu-l pe Harry cum se ghemuieşte deasupra căzii.

— Cred că am pierdut un pariu şi-i datorez lui Otto Rechtnagel o sută de dolari, zise cu voce pieritâ Harry. Sau sunt dator rămăşiţelor lui.

✯

Mai târziu, Harry avea să-şi amintească cele petrecute la teatrul St George ca prin ceaţă, de parcă aburii din duşul lui Otto s-ar fi răspândit şi ar fi invadat totul, ieşind pe coridor

şi mascând silueta omului de serviciu care încerca să deschidă camera cu recuzită, pătrunzând pe găurile cheilor şi acoperind cu o pâclă roşiatică priveliştea care-i întâmpină când sparseră uşa şi văzură sângele picurând de pe ghilotină, strecurându-se în canalele auditive şi făcând ca ţipetele să se audă ciudat de atenuate şi difuze, fiindcă nu reuşiseră să-i împiedice pe ceilalţi actori să intre şi să-l vadă pe Otto Rechtnagel împrăştiat prin cameră.

Extremităţile fuseseră împrăştiate prin unghere precum braţele şi picioarele unei păpuşi. Pereţii şi podeaua erau stropite cu sânge adevărat, vâscos, care avea să se coaguleze îndată şi să devină negru. Un trup fără membre zăcea pe butucul ghilotinei, o grămadă de carne şi sânge cu ochii larg deschişi, nas de clovn şi obraji daţi cu ruj.

Aburii se lipiseră de pielea lui Harry, i se prinseseră de cerul gurii. Îl văzu pe Lebie, parcă filmat cu încetinitorul, cum iese din pâclă, cum se apropie şi-i şopteşte ceva la ureche.

— Andrew a şters-o de la spital.

29
Birgitta se dezbracă

Cineva unsese ventilatorul. Se învârtea vijelios, fără să scoată un sunet.

— Singura persoană pe care au văzut-o ieşind colegii din maşină a fost călăul îmbrăcat în negru, aşa-i?

McCormack îi chemase pe toţi la el în birou.

Watkins dădu din cap a încuviinţare.

— Da, şefu'. Va trebui să aşteptăm, să auzim ce au de spus actorii şi tehnicienii – li se iau declaraţii chiar acum. Fie criminalul a fost în sală şi-a intrat pe uşa deschisă de la scenă, fie a intrat pe uşa din spate înainte ca oamenii noştri să se posteze acolo cu maşina.

Oftă.

— Omul de serviciu spune că uşa din spate stă încuiată cât se interpretează pe scenă, aşa că, în cazul ăsta, ucigaşul trebuie să fi avut o cheie, să fi fost lăsat înăuntru de altcineva ori să se fi strecurat nebăgat în seamă, odată cu actorii, pentru ca apoi să se ascundă pe undeva. A bătut la uşa cabinei după numărul cu pisica, în vreme ce Otto se pregătea pentru partea finală a show-ului. Probabil că l-a drogat – băieţii de la criminalistică au găsit urme de eter –, sau cel puţin să sperăm că aşa a fost, ori în cabină, ori după aceea, în camera cu recuzită. În orice caz, făptaşul e o jigodie cum scrie la carte. După ce îl taie bucăţi, îi ia organele sexuale retezate, se întoarce în cabină şi dă drumul la apă, aşa încât oricine ar încerca să dea de el să creadă că Otto face un duş.

McCormack îşi drese vocea.

— Şi ghilotina? Sunt feluri mai simple de a omorî pe cineva…

— Păi, şefu', aş spune că ghilotina a fost o idee spontană. N-avea cum să ştie că urma să fie mutată în camera cu recuzită pe timpul antractului.

— Un tip foarte, foarte bolnav la cap, zise Lebie cercetându-şi unghiile.

— Şi uşile? Erau toate încuiate, nu? Cum a ajuns făptaşul în camera cu recuzită?

— Am vorbit cu omul de serviciu, zise Harry. În calitate de şef al trupei, Otto avea un maldăr de chei în cabină. Au dispărut.

— Şi ce-i cu… acest costum de diavol?

— Era într-o cutie lângă ghilotină, împreună cu capul retezat de la numărul anterior şi peruca, domnule. Criminalul s-a îmbrăcat cu el după omor şi l-a folosit ca deghizare. Foarte şiret. Şi nu prea cred să fi plănuit asta.

McCormack îşi lăsă capul în palme.

— Ce crezi că s-a-ntâmplat, Yong?

Yong stătuse în faţa calculatorului cât vorbiseră ceilalţi.

— Să-l lăsăm deocamdată deoparte pe diavolul în haine negre, zise. Logica ne spune că ucigaşul este cineva din trupă.

Watkins pufni tare, neîncrezător.

— Dacă-mi daţi voie să termin… zise Yong. Suntem în căutarea cuiva care ştia spectacolul, care ştia deci că Otto nu mai avea nimic de făcut după numărul cu pisica, aşadar nu mai era nevoie de el pe scenă până la partea finală, cam la douăzeci de minute după aceea. Un membru al trupei n-ar fi avut vreo dificultate să intre, însă cuiva din afară i-ar fi fost greu s-o facă. Măcar unul dintre voi ar fi observat dacă ar fi fost folosită uşa din latura scenei.

Ceilalţi se mulţumiră să încuviinţeze din cap.

— Am verificat, oricum, şi am descoperit că mai există şi alţi trei membri ai trupei care au fost în turneu cu Caravana Spectacolului Australian şi care ar fi putut fi prezenţi la locurile crimelor, la datele relevante. Poate Otto nu era decât un nevinovat care aflase prea multe? Să pornim căutările în locuri unde avem o şansă să descoperim ceva. Aş propune să începem cu trupa şi nu cu vreo fantomă de la operă care probabil că a tulit-o deja şi e departe acum.

Watkins clătină din cap.

— Nu putem ignora evidenţa – o persoană necunoscută care părăseşte locul faptei purtând îmbrăcăminte depozitată lângă arma crimei. E imposibil ca persoana asta

să *nu* aibă nimic de-a face cu omorul.

Harry încuviinţă.

— Cred că putem să-i lăsăm deoparte pe ceilalţi actori din trupă. În primul rând, nu s-a schimbat nimic în faptul că Otto s-ar putea să le fi violat şi ucis pe fetele acelea. Pot fi multe motive pentru care cineva să ucidă un criminal în serie. De exemplu, respectivul poate fi şi el implicat cumva. Poate ştia că Otto urma să fie arestat şi nu voia să rişte ca acesta să mărturisească şi să-l tragă după el. În al doilea rând, nu-i sigur că ucigaşul a ştiut dinainte cât timp urma să aibă la dispoziţie – poate că l-a forţat pe Otto să-i spună când urma să urce iarăşi pe scenă. Şi, în al treilea rând, ce vă spune intuiţia? zise închizând ochii. Simţiţi, nu? Tipul în costum de liliac e omul nostru. Narahdarn!

— Ce? făcu Watkins.

McCormack chicoti.

— Se pare că amicul nostru norvegian a ocupat locul lăsat liber de dragul nostru detectiv Kensington, zise.

— Narahdarn, repetă Yong. Simbolul aborigen al morţii, liliacul.

— Altceva mă îngrijorează pe mine, continuă McCormack. Individul poate să se furişeze nebăgat în seamă pe uşa dosnică şi să fie la zece paşi de străzile cele mai aglomerate din Sydney, unde poate dispărea cu uşurinţă în câteva secunde. Şi totuşi, îşi bate capul să-şi pună un costum care atrage negreşit atenţia. Însă asta înseamnă şi că nu avem o descriere a lui. Aproape că-ţi vine să crezi că ştia de echipajul de poliţie venit să ţină uşa sub supraveghere. Şi, dacă aşa stau lucrurile, cum a fost cu putinţă?

Tăcere.

— Ce mai face Kensington în spital, apropo? întrebă McCormack, luând un drops de pe masă şi începând să-l sugă.

Încăperea era cufundată în linişte. Ventilatorul se învârtea fără zgomot.

— Nu mai e acolo, îşi făcu în cele din urmă Lebie curaj să spună.

— Oho, ce convalescenţă scurtă! zise McCormack. Bine, n-are a face, ne trebuie toţi oamenii disponibili, în cât mai scurt timp, fiindcă vă pot spune asta: clovnii hăcuiţi fac să apară în ziare titluri mai mari decât fetele violate. Şi cum v-am mai spus şi înainte, băieţi, cei care au impresia că ne permitem să ne doară-n cot de ziare greşesc. Ziarele au făcut să fie demişi şi numiţi o groază de şefi în poliţie. Deci, dacă nu mă vreţi aruncat pe scări afară, ştiţi ce trebuie făcut. Dar mai întâi duceţi-vă acasă şi trageţi un pui de somn. Vrei să mai zici ceva, Harry?

— Nu, domnule.

— OK, noapte bună.

✯

Lucrurile erau diferite. Perdelele de la hotel nu erau trase şi, în licărul neoanelor din King’s Cross, Birgitta se dezbrăcă în faţa lui.

Harry stătea întins în pat, în vreme ce ea, în mijlocul camerei, îşi scotea pe rând hainele şi în tot acest timp i se uita în ochi cu o expresie serioasă, aproape tristă, pe chip. Birgitta avea picioare lungi, era zveltă şi albă ca zăpada în lumina difuză. Pe fereastra deschisă pe jumătate intrau sunetele unei vieţi de noapte intense – maşini, motociclete, păcănele cu sunete de orgă şi pulsaţii de muzică disco. Şi pe fundal – ca nişte greieri umani –, zarvă de conversaţii, strigăte insultătoare şi râsete zgomotoase.

Birgitta îşi desfăcu bluza, fără să se joace prea mult de-a seducţia, însă şi fără să se grăbească. Nu făcea decât să se dezbrace.

Pentru mine, îşi zise Harry.

O mai văzuse goală, însă în seara aceea era altfel. Era atât de frumoasă, încât simţea că i se usucă gâtlejul privind-o. Nu-i înţelesese un timp sfiala, motivul pentru care nu-şi scotea tricoul şi chiloţii decât după ce ajungea sub aşternuturi şi nici motivul pentru care se acoperea cu prosopul când se ducea din cameră la duş. Îşi dăduse seama însă, treptat, că purtarea ei n-avea de-a face nimic cu stânjeneala sau ruşinea de propriul corp, ci cu actul de a se dezvălui. Mai întâi, avusese nevoie de timp şi de

sentimente, de un pic de căldură şi siguranţă. Doar aşa îşi putuse câştiga Harry *dreptul.* De aceea erau diferite lucrurile în seara asta. Dezbrăcatul avea ceva ceremonios, ritualic, de parcă ar fi vrut, cu goliciunea ei, să-i arate cât era de vulnerabilă. Să-i arate că îndrăznise doar fiindcă avea încredere în el.

Harry simţea că-i bubuie inima în piept, în parte fiindcă era mândru şi bucuros că femeia asta puternică şi frumoasă îi dădea dovada încrederii ei, şi în parte fiindcă era îngrozit că n-o să se ridice la înălţimea acestei încrederi. Dar mai ales fiindcă avea senzaţia că tot ce gândea şi simţea se zărea cu ochiul liber, că se putea vedea totul în lumina pâlpâitoare a reclamei cu becuri fluorescente – roşie, albastră şi-apoi verde. Dezbrăcându-se, Birgitta îl dezbrăca totodată şi pe el.

Când rămase fără haine, fata se opri şi pielea ei albă păru să lumineze odaia.

— Vino, zise el cu o voce mai îngroşată decât intenţionase şi dădu deoparte aşternutul, însă ea nu se mişcă.

— Priveşte, şopti, priveşte.

30
Ginghis Han

Era opt dimineaţa şi Ginghis Han încă dormea atunci când asistenta îl lăsă pe Harry să intre în rezerva spitalului. Deschise ochii când Harry făcu să scârţâie scaunul mişcându-l mai aproape de pat.

— Bună, zise Harry. Sper că ai dormit bine. Mă mai ţii minte? Eram ăla de pe masă, cu probleme respiratorii.

Ginghis Han gemu. Avea capul înfăşurat într-un bandaj lat şi părea mult mai puţin periculos acum decât atunci când se aruncase asupra lui Harry la Cricket.

Harry scoase din buzunar o bilă de crichet.

— Tocmai am vorbit cu avocatul tău. A zis că n-o să depui plângere împotriva colegului meu.

Harry îşi aruncă bila din palma dreaptă în cea stângă.

— Dat fiind faptul că era cât pe ce să mă omori, ţi-aş fi luat-o în nume de rău dacă l-ai fi dat în judecată pe tipul care mi-a salvat pielea. Doar că avocatul ăsta al tău crede, e clar, că aveţi un caz. Zice, mai întâi, că tu *nu* m-ai atacat, ci doar m-ai *îndepărtat* din apropierea prietenului tău, căruia eram pe cale să-i produc *grave* leziuni. În al doilea rând, pretinde că doar norocul a făcut să scapi doar cu o fractură craniană, în loc să mori de la lovitura cu bila asta.

O aruncă în aer şi-o prinse iarăşi, înaintea palidului războinic.

— Şi ştii ce? De acord. O bilă azvârlită drept în faţă de la nici patru metri – a fost uluitor, un miracol chiar, că ai supravieţuit. Avocatul tău m-a sunat astăzi la serviciu, voia să ştie cursul precis al evenimentelor. Crede că există temeiuri să ceară despăgubiri, cel puţin dacă rămâi cu sechele. Avocatul tău e din specia aia de hiene care-şi trag o treime din bani pentru ei, dar probabil că ţi-a spus asta, nu? L-am întrebat de ce n-a reuşit să te convingă să porneşti un proces. Mă întreb, acum: e doar o chestiune de timp, Ginghis?

Ginghis clătină precaut din cap.

— Nu. Pleacă, te rog, se auzi dinspre el un horcăit slab.

— Dar de ce nu? Ce ai de pierdut? Dacă ai rămâne cu ceva traume, banii ăştia ar fi mană cerească. Ţine minte că nu dai un individ în judecată, dai în judecată statul. Am verificat şi-am văzut că ai reuşit, în mare parte, să nu te bagi în chestii prea dubioase. Aşa că cine ştie, poate că juriul o să-ţi ţină partea şi-o să te trezeşti milionar. Şi totuşi, ce se întâmplă de nu vrei nici măcar să încerci?

Ginghis nu răspunse, mulţumindu-se să se uite la Harry cu ochii săi trişti şi oblici, pe jumătate ascunşi de bandajul alb.

— M-am săturat să-mi pierd vremea prin spitalul ăsta, Ginghis, aşa că o să fiu scurt. Atacul tău m-a lăsat cu două coaste rupte şi un plămân perforat. De vreme ce nu eram în uniformă, nu ţi-am arătat legitimaţia, nu eram în timpul serviciului şi Australia nu ţine de jurisdicţia mea, autorităţile au declarat că, din punct de vedere legal, am acţionat ca persoană particulară şi nu ca funcţionar public. Pot decide, cu alte cuvinte, dacă să depun plângere pentru lovire şi alte violenţe ori nu. Ceea ce ne aduce înapoi la cazierul tău *relativ* curat. Fiindcă ai, atârnând deasupra capului tău, o pedeapsă pentru vătămare corporală gravă de care ai scăpat cu eliberare condiţionată. Adaugă şase luni la asta şi ajungem la un an. Un an sau îmi poţi spune… – şi aici se apropie de urechea ce se iţea din capul bandajat al lui Ginghis ca o ciupercă roz şi răcni: CE MAMA DRACULUI SE ÎNTÂMPLĂ!

Apoi se lăsă la loc pe scaun.

— Deci… ce alegi?

31
O grăsană

McCormack stătea cu spatele la Harry, cu braţele încrucişate şi bărbia sprijinită în palmă, şi se uita pierdut pe fereastră. Ceaţa groasă şterse culorile şi îngheţase mişcarea, aşa că priveliştea aducea mai degrabă cu o poză alb-negru neclară a oraşului. Tăcerea fu întreruptă de un şir de pocnete uşoare. Harry îşi dădu seama, în cele din urmă, că erau degetele lui McCormack – îşi bătea darabana pe dinţii de sus.

— Deci Kensington îl cunoştea pe Otto Rechtnagel. Iar tu ai ştiut asta de la bun început.

Harry strânse din umeri.

— Ştiu că trebuia să spun asta mai demult, domnule. Dar nu mi s-a părut că…

— …e treaba ta să raportezi pe cine ştia ori nu ştia Kensington. Destul de corect. Însă acum Kensington a şters-o, nimeni nu ştie pe unde e şi bănuieşti că-i rost de necazuri, nu?

Harry confirmă cu o înclinare a capului.

McCormack îi privi reflexia în geamul ferestrei. Se roti apoi într-o semipiruetă, ca să ajungă faţă în faţă cu el.

— Pari un pic… spuse completându-şi pirueta şi întorcându-se iarăşi cu spatele… Neliniştit, Holy. Te supără ceva? Mai e ceva ce ai vrea să-mi spui?

Harry clătină din cap.

✯

Apartamentul lui Otto Rechtnagel era în Surry Hills, mai exact pe drumul dintre Albury şi camera lui Inger Holter din Glebe. Când sosiră acolo, le ieşi în cale pe scară o femeie cât un munte.

— Am văzut maşina. Sunteţi de la poliţie? întrebă cu o voce ascuţită, sfredelitoare, şi continuă fără să aştepte răspunsul. Auziţi şi voi câinele. A ţinut-o întruna aşa, de dimineaţă.

Auziră lătratul răguşit din spatele uşii pe care scria *Otto*

Rechtnagel.

— E trist ce-a păţit domnul Rechtnagel, chiar e, dar trebuie să-i luaţi câinele de-aici. Latră încontinuu şi ne-a scos pe toţi din minţi. N-ar trebui să ai voie cu câini aici. Dacă nu faceţi ceva o să fim siliţi să… mda, ştiţi la ce mă refer.

Femeia îşi dădu ochii peste cap şi îşi azvârli în sus braţele cărnoase. Se iscă îndată un damf de sudoare amestecată cu parfum. Harry simţi instantaneu că o antipatizează.

— Câinele ştie, zise Lebie, trecându-şi două degete peste balustradă şi examinându-şi dezaprobator arătătorul.

— Cum adică, tinere? întrebă femeia, coborându-şi braţele pe lângă corp şi lăsând în continuare impresia că nu avea de gând să se dea din cale.

— Ştie că stăpânul lui e mort, doamnă, zise Harry. Câinii au un al şaselea simţ la chestii din astea. Îl plânge.

— Să-l plângă? spuse femeia, măsurându-i suspicioasă. Un câine? Astea-s prostii.

— Ce-aţi face dacă cineva i-ar tăia braţele şi picioarele stăpânului dumneavoastră, doamnă? zise Lebie, privind-o.

Femeia, redusă la tăcere, rămase cu gura căscată.

După ce li se eliberă calea de acces, scoaseră feluritele chei pe care le găsiseră în buzunarele de la pantalonii lui Otto din cabină. Lătratul devenise acum un mârâit; câinele auzise probabil că se apropiau străini.

Când deschiseră uşa, bull-terierul stătea pe hol, pregătit să se năpustească. Lebie şi Harry rămaseră nemişcaţi, indicându-i câinelui alb şi amuzant de bătăios că următoarea mişcare îi aparţinea. Mârâitul se transformă într-un lătrat şovăielnic, apoi câinele renunţă să mai ia poziţie şi-o tuli în camera de zi. Harry se luă după el.

Trecând prin ferestrele mari, lumina zilei scălda încăperea parcă prea somptuos mobilată: o sofa roşie, solidă, acoperită cu perne uriaşe, colorate, ditai tablourile pe pereţi şi o masă mică, dar elegantă de sticlă verde. Într-un colţ se vedeau doi leoparzi de porţelan.

Pe masă era o veioză care nu se potrivea în peisaj.

Câinele îşi băgă nasul într-o pată umedă din mijlocul

podelei. Deasupra ei atârna o pereche de pantofi bărbăteşti. Duhnea a urină şi excremente. Harry ridică privirea şi văzu piele neagră în porţiunea neacoperită dintre şosetă şi pantalon. Îşi lăsă privirea să urce şi mai sus, văzu mâinile enorme ce atârnau moi şi trebui să se silească să se uite şi mai sus, la cămaşa albă. Nu fiindcă nu mai văzuse până atunci un spânzurat, ci fiindcă recunoscuse pantofii.

Capul i se sprijinea pe umăr şi de pe piept îi atârna o bucată de cablu cu un bec cenuşiu în capăt. Cablul fusese legat de un cârlig solid din tavan – poate locul unde fusese cândva agăţat un candelabru – şi era petrecut de trei ori pe după gâtul lui Andrew. Creştetul aproape că-i atingea tavanul. Ochii înceţoşaţi, visători, se uitau în gol şi limba negru-albăstruie îi ieşea din gură, de parcă ar fi făcut un gest sfidător la adresa morţii. Sau a vieţii. Pe jos zăcea un scaun răsturnat.

— Futu-i, îngână Harry. Futu-i, futu-i, futu-i.

Se prăbuşi pe un scaun, deodată sleit de puteri. Lebie intră şi un ţipăt scurt i se desprinse de pe buze.

— Caută un cuţit, şopti Harry. Şi sună la Salvare. Sau la ce se sună de obicei.

Din poziţia lui, Harry îl vedea pe Andrew scăldat în lumină. Trupul ce se legăna uşor i se părea doar o siluetă neagră, necunoscută, proţăpită în cadrul ferestrei. Harry se rugă Creatorului să pună pe altcineva la capătul cablului până să se ridice iarăşi în picioare. Promise că n-o să scoată o vorbă despre miracol. Ba chiar făgădui să se roage, dacă ajuta cu ceva.

Auzi paşi pe coridor şi pe Lebie răcnind din bucătărie:

— Ieşi afară, scroafo!

✯

După ce-o îngropaseră pe mama lui, Harry stătuse cinci zile fără să simtă nimic altceva decât că ar fi trebuit să simtă ceva. Aşa că îl surprinse felul în care se trânti pe pernele canapelei, cu ochii înlăcrimaţi, simţind că-l podideşte plânsul.

I se mai întâmplase şi alteori să plângă. Simţise un nod în gât stând singur, în dormitorul din cazarma Bardufoss, şi

citind scrisoarea de la Kristin în care îi povestea „cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viaţa asta”. Din context era neclar dacă se referea la faptul c-o rupsese cu el sau la faptul că-l cunoscuse pe muzicianul englez cu care avea să plece în călătorie. Atunci simţise doar că i se întâmpla cel mai rău lucru din viaţa lui. Şi totuşi, suspinele i se opriseră undeva în gâtlej. Ca atunci când ţi-e greaţă şi *aproape* vomiţi.

Se ridică în picioare şi privi. Andrew nu fusese înlocuit. Harry dădu să facă vreo câţiva paşi, să aducă un scaun necesar pentru când aveau să-l coboare, dar nu izbuti să se mişte. Rămase nemişcat până ce veni Lebie cu un cuţit de bucătărie. Când acesta începu să-i arunce priviri ciudate, Harry îşi dădu seama că pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinţi.

Asta-i tot, deci? îşi zise perplex Harry.

Fără o vorbă, tăiară cablul, îl întinseră pe podea pe Andrew şi-l căutară prin buzunare. Găsiră două mănunchiuri de chei, unul mic şi altul mai mare, ca şi o cheie de sine stătătoare. Când Lebie o încercă, se dovedi a fi cea de la uşa apartamentului.

— Nu sunt semne vizibile de violenţă, zise Lebie după o scurtă inspecţie.

Harry descheie cămaşa lui Andrew. Avea un crocodil tatuat pe piept. Ridică şi cracii pantalonilor şi verifică.

— Nimic, zise. Absolut nimic.

— Să aşteptăm, să vedem ce zice legistul.

Harry simţi iarăşi lacrimi pe obraz şi abia reuşi să ridice din umeri.

32
Chatwick

După cum bănuise Harry, la secţie era forfotă mare.

— E pe Reuters, zise Yong. Associated Press o să trimită un fotograf; au sunat de la primărie şi-au zis că NBC o să trimită o echipă ca să facă un reportaj.

Watkins scutură din cap.

— Şase sute de persoane mor într-un taifun în India şi abia dacă se dă o ştire mică. Un clovn homosexual e tăiat în bucăţi şi chestia devine eveniment de importanţă mondială.

Harry îi chemă în sala de şedinţe şi închise uşa după ei.

— Andrew Kensington a murit, zise.

Watkins şi Yong îl fixară cu priviri neîncrezătoare. Fără fasoane, scurt şi la obiect, Harry le povesti cum îl găsiseră pe Andrew spânzurat de tavan în apartamentul lui Otto Rechtnagel. Îi privi în ochi şi vorbi cu un glas lipsit de tremur.

— N-am sunat fiindcă voiam să fim siguri că nu apare vreo scurgere de informaţii. Poate că ar fi bine să nu facem caz de asta deocamdată.

Îşi dădea seama că îi venea mai uşor să vorbească în calitate de poliţist despre cele petrecute. Putea fi obiectiv şi ştia cum să gestioneze situaţia. Un cadavru, o cauză a morţii şi un şir de evenimente pe care aveau să încerce să nu le facă publice. Asta ţinea Moartea – străina pe care nu ştia cum s-o înfrunte – la distanţă pentru moment.

— OK, zise Watkins, stânjenit. Ai grijă. Să nu tragem vreo concluzie prematură.

Îşi şterse sudoarea de deasupra buzei de sus.

— O să-l chem încoace pe McCormack. Căcat, căcat, căcat. Ce-ai făcut, Kensington? Dacă presa adulmecă asta…

După care Watkins dispăru.

Ceilalţi trei rămaseră acolo tăcuţi, ascultând văicăreala ventilatorului.

— Lucra din când în când aici, la Omucideri, colabora cu

noi. Nu era chiar unul dintre ai noştri, dar presupun că totuşi era…

— Un om de treabă, zise Yong cu ochii pironiţi în podea. Un om bun. M-a ajutat când eram proaspăt sosit aici. Era… un om bun.

✯

McCormack era de acord că trebuia să ţină totul sub obroc. Nu se simţea deloc în apele lui şi se plimba de colo colo cu pas mai greu decât de obicei şi cu sprâncenele stufoase strânse, compacte ca un norişor plumburiu de furtună deasupra nasului.

După şedinţă, Harry se aşează pe scaunul lui Andrew şi-i frunzări prin notiţe. Nu dădu peste mare lucru, doar câteva adrese, nişte numere de telefon care se dovediră a fi de la ateliere auto şi nişte mâzgăleli de neînţeles pe o foaie. Sertarele erau aproape goale, conţinând doar rechizite. Apoi examină cele două legături de chei pe care le găsiseră asupra lui. Una avea iniţialele lui Andrew pe un breloc de piele, aşa că îşi închipui că erau cheile de acasă.

Ridică telefonul şi o sună pe Birgitta. Fata se arătă şocată, puse câteva întrebări, dar îl lăsă pe Harry să se desfăşoare.

— Nu pricep, zise el. Un tip pe care l-am cunoscut de mai puţin de o săptămână moare şi plâng ca un bebeluş, când eu n-am putut vărsa o lacrimă, cinci zile întregi, pentru mama mea. Mama, femeia cea mai minunată de pe pământ! Unde-i logica în asta?

— Logică? replică Birgitta. Mă cam îndoiesc să aibă prea mult de-a face cu logica.

— Bun, am vrut doar să te anunţ. Nu spune nimănui. O să am parte de o vizită după ce termini lucrul?

Ea ezită. Aştepta un apel telefonic din Suedia în seara asta. De la părinţi.

— E ziua mea, zise Birgitta.

— La mulţi ani şi toate cele bune.

Harry închise. Simţea un vechi duşman bolborosindu-i în stomac.

✯

Lebie şi Harry porniră spre casa lui Andrew Kensington din Chatwick.

— Numărul în care bărbatul vânează pasărea… începu Harry.

Propoziţia stărui în aer cât trecură de două semafoare.

— Ce ziceai…? făcu Lebie.

— Nimic. Mă gândeam la spectacol. Nu-mi dau seama ce-i cu numărul ăla cu pasărea. Nu părea să aibă nicio noimă. Un vânător care crede că vânează o pasăre şi descoperă deodată că prada e o pisică, deci un vânător a fost vânat. În regulă, dar ce-i cu asta?

După jumătate de oră de mers cu maşina, ajunseră pe Sydney Road, o stradă simpatică dintr-un cartier drăguţ.

— Doamne, am nimerit bine? zise când văzură numărul casei pe care li-l dăduseră de la departamentul de resurse umane al poliţiei.

Era un imobil impozant de cărămidă, cu garaj dublu, peluză bine îngrijită şi un havuz în faţă. O alee de pietriş ducea spre o uşă impresionantă de mahon. Un băiat le deschise şi, înclinând grav din bărbie când auzi numele lui Andrew, arătă spre el însuşi şi îşi acoperi gura cu palma ca să arate că era mut. Apoi îi duse roată prin spate şi arătă către o clădire mică de cărămidă, de cealaltă parte a grădinii enorme. Dacă ar fi fost vorba de un domeniu englezesc, ai fi putut-o socoti locuinţa paznicului.

— O să intrăm, zise Harry şi observă că articula excesiv cuvintele, de parcă ar fi fost ceva în neregulă şi cu auzul băiatului. Suntem… am fost colegi cu Andrew. Andrew a murit.

Scoase la iveală mănunchiul de chei cu breloc de piele. Băiatul se uită o clipă la chei buimac, cu răsuflarea tăiată.

— A murit aseară, pe neaşteptate, zise Harry.

Băiatul se oprise înaintea lui, cu braţele moi pe lângă corp. Ochii începeau să i se umezească. Harry îşi dădu seama că cei doi se cunoscuseră bine. I se spusese că Andrew locuia aici de aproape douăzeci de ani, iar băiatul crescuse, probabil, în casa cea mare. O imagine involuntară se ivi în mintea lui Harry: băieţelul şi bărbatul de culoare

jucându-se cu o minge în grădină, copilul primind bănuţi ca să-şi cumpere îngheţată. Poate că fusese crescut cu poveţe bine intenţionate şi cu poveşti semiadevărate despre poliţistul din cabană, apoi, când se făcuse suficient de mare, aflase de la el cum stă treaba cu fetele şi cum să dai o directă de stânga fără să laşi garda jos.

— Nu-i aşa, de fapt. Eram mai mult decât colegi. Am fost prieteni, am fost şi prieteni, zise Harry. E-n regulă dacă intrăm?

Băiatul clipi, strânse din buze şi dădu din cap a încuviinţare.

✯

Primul lucru care-l izbi după ce intră în mica locuinţă de burlac fu ordinea şi curăţenia ce domneau peste tot. În salonaşul mobilat sobru nu erau ziare pe măsuţa din faţa televizorului portabil, iar în bucătărie nu găsi un maldăr de vase aşteptând să fie spălate. Pe hol încălţămintea era aranjată, cu şireturile băgate înăuntru. Ordinea asta strictă îi amintea de ceva.

În dormitor, patul era imaculat, cu aşternuturile albe atât de bine trase pe sub margini încât ţi-ar fi trebuit o manevră acrobatică să te bagi sub ele. Harry blestemase deja felul ăsta de-a face patul, în propria-i cameră de hotel. Aruncă o privire în baie. Aparatul de ras şi săpunul erau aranjate milităreşte lângă aftershave, pasta de dinţi şi şamponul de pe policioara cu oglindă aflată deasupra chiuvetei. Atâta tot. Fără cosmeticale extravagante, observă Harry – şi deodată îşi dădu seama de ce-i aducea aminte meticulozitatea asta: de propriul său apartament după ce se lăsase de băut.

Viaţa cea nouă a lui Harry aşa şi începuse de fapt, cu un simplu exerciţiu de disciplină bazat pe ordonarea tuturor lucrurilor şi pe înapoierea lor, după folosire, în sertarul sau raftul unde îşi aveau locul. Nu lăsa la vedere nici măcar un pix, nu lăsa nici măcar o siguranţă arsă în cutia panoului electric. Pe lângă partea practică, această conduită avea, firește, şi o semnificaţie simbolică: cu sau fără temei, ajunsese să folosească nivelul de haos din apartamentul

său ca pe un termometru menit să măsoare care era starea vieţii lui.

Harry îl rugă pe Lebie să se uite prin şifonierul şi comoda din dormitor şi aşteptă până ce ieşi, apoi căută în dulăpiorul de lângă oglindă. Pe raftul de sus, aşezate frumos în şiruri şi îndreptate spre el precum ţevile unor arme în miniatură, erau vreo douăzeci de seringi de unică folosinţă, ambalate în vid.

Ginghis Han nu minţise spunând că Andrew se droga. În orice caz, Harry ştiuse asta de când îl găsiseră pe Andrew în apartamentul lui Otto. Ştia că, într-un climat pentru care îţi trebuia cel mai adesea cămaşă cu mânecă scurtă şi tricouri, un poliţai nu putea să apară cu antebraţul plin de înţepături. Trebuia deci să se înţepe undeva unde să nu se vadă semnele, ca de pildă în partea din spate a gambelor. Într-adevăr, picioarele lui Andrew şi părţile din spate a genunchilor săi erau pline de înţepături.

✯

Andrew fusese clientul tipului cu vocea lui Rod Stewart de când îşi aducea Ginghis aminte. Îl socotea pe Andrew genul în stare să consume heroină şi să funcţioneze aproape normal atât social, cât şi profesional.

— Nu-i o chestie aşa de neobişnuită cum se crede, zisese. Dar când Rapidu', la un moment dat, a aflat că omul era poliţist, l-a apucat paranoia şi a vrut să-l împuşte. Credea că-i gabor sub acoperire. Numai că l-am convins noi să nu facă aşa ceva. A fost, ani buni, unul dintre clienţii de bază ai lui Rapidu'. Nu se târguia, mereu avea banii pregătiţi, se ţinea de cuvânt, nu trăncănea, nu făcea niciun fel de mizerii. N-am mai văzut un aborigen să se descurce aşa de bine cu davaua. N-am mai văzut pe nimeni să se descurce aşa de bine cu davaua.

Nu auzise vreun zvon cum că Andrew ar fi stat la taclale cu Evans White.

— White nu mai are nimic de-a face cu consumatorii. El vinde angro, atâta tot. Un timp a vândut la doză prin King's Cross – habar n-am de ce, doar câştigă destul de bine. Se pare că a încetat totuşi – a avut ceva belele cu nişte

prostituate, din ce-am auzit.

Ginghis vorbise deschis. Mai deschis decât ar fi fost nevoie ca să-şi scape pielea. Ba chiar lăsase impresia că i se pare nostim totul. Îşi dăduse probabil seama că nu era niciun pericol ca Harry să se pună pe urmele lor, atâta vreme cât îl aveau printre clienţi pe unul dintre colegii lui.

— Salută-l din partea mea şi zi-i că e bine-venit oricând. Nu purtăm pică nimănui, zisese cu un rânjet Ginghis. Oricine ar fi clientul, se întoarce întotdeauna, să ştii. Întotdeauna.

33
Un patolog

Îngrijitorul de la teatrul St George era în sala de mese. Şi-l aminti pe Harry din seara dinainte. Păru uşurat.

— În-în sfârşit cineva care n-o să-şi bage nasul şi n-o să întrebe cum arăta locul ăla. T-toată ziua am a-avut jurnalişti care s-au în-învârtit pe-aici. Plus amicii v-voştri criminalişti. Dar ei au avut treaba l-lor, nu ne-au d-deranjat.

— Da, au ceva de lucru.

— Mda. N-am dormit p-prea mult azi-noapte. S-soţia mi-a dat un somnifer de-al ei. Nu ar t-trebui să ţi se întâmple a-aşa ceva. Dar c-cred că sunteţi obişnuit.

— Mda… parcă de data asta a fost un pic ieşit din comun…

— Nu ştiu d-dacă o să mai p-pot intra în camera aia vreodată.

— Ei, trece cu timpul.

— Nu, ascultaţi-mă, nici măcar nu-i mai pot spune camera cu recuzită, zic doar *camera aia,* explică îngrijitorul şi clătină disperat din cap.

— Timpul vindecă totul, zise Harry. Zic din proprie experienţă.

— Sper să aveţi dreptate, agent Holy.

— Spune-mi Harry.

— Vrei o cafea, Harry?

Harry mulţumi şi puse mănunchiul de chei pe masă, la mijloc.

— A, aici erau, zise îngrijitorul. Cheile pe care le-a împrumutat Rechtnagel. Mă t-temeam că n-or să mai apară şi-o să trebuiască s-să schimbăm toate încuietorile. Unde le-ai găsit?

— La Otto acasă.

— Cum? Dar le-a folosit noaptea trecută, nu? Uşa de la cabina lui…

— Nu-ţi face griji. Mă întreb dacă în afară de artişti a mai fost cineva ieri în spatele scenei.

— Aşa… Să vedem. Tehnicianul de l-lumini, doi maşinişti şi sunetistul. Fără costumieri şi machieuri, nu-i o p-producţie mare. Cam atât. Pe parcursul s-spectacolului au fost doar maşiniştii şi ceilalţi actori. Şi eu.

— N-ai văzut, deci, pe altcineva?

— Nici ţipenie, răspunse fără ezitare îngrijitorul.

— Putea cineva să intre în alt fel decât pe uşa din spate sau pe cea a scenei?

— Păi… ar mai fi un coridor într-o parte a g-galeriei. G-galeria a fost închisă ieri, dar uşa era d-deschisă, fiindcă tehnicianul de l-lumini stătea acolo sus. V-vorbeşte cu el.

✯

Ochii bulbucaţi ai tehnicianului de lumini semănau cu cei ai unui peşte de apă adâncă abia adus la suprafaţă.

— Da, îmi amintesc. Era un tip aşezat acolo, înainte de antract. Dacă ne dăm seama din timp că n-o să fie mare aglomeraţie, vindem numai bilete la parter, dar nu mi s-a părut ciudat să-l văd acolo. Galeria nu-i închisă, chiar dacă biletele sunt pentru stal. Era singur în ultimul rând. Ţin minte că m-a surprins că vrea să stea acolo, atât de departe de scenă. Hm… nu era prea multă lumină, dar da, l-am văzut. Când am revenit după pauză nu mai era acolo, am zis deja.

— Putea să intre în spatele scenei pe aceeaşi uşă ca dumneavoastră?

— Păi… făcu tehnicianul scărpinându-se în cap. Dacă se ducea în camera cu recuzită, ar fi putut evita să fie văzut. Dacă stau să mă gândesc acum, aş zice că omul ăla nu părea, de fapt, într-o formă prea bună. Mda. Ştiam eu că îmi stă pe creier ceva, o chestie sâcâitoare, care nu se potriveşte…

— Ştiţi ce, zise Harry, o să vă arăt o fotografie…

— Apropo, mai era o chestie cu omul ăsta…

— Toate bune şi frumoase, îl întrerupse Harry, dar acum aş vrea să vă gândiţi la bărbatul pe care l-aţi văzut ieri şi, când o să vă arăt poza, să nu staţi pe gânduri, spuneţi primul lucru care vă vine. O să aveţi după aceea mai mult timp şi poate că o să vă răzgândiţi, dar deocamdată vreau

să aveţi o reacţie instinctivă. OK?

— OK, zise tehnicianul de lumini şi închise ochii bulbucaţi care-l făceau să arate ca un broscoi. Sunt gata.

Harry îi arătă poza.

— El este! zise omul într-o clipită.

— Mai staţi un pic, să vedem dacă vă păstraţi impresia.

— Nu-i niciun dubiu. Asta încercam să vă spun, că bărbatul era negru... aborigen. Ăsta e omul!

Harry se simţea istovit. Ziua fusese şi aşa lungă; încerca să nu se gândească la restul. Când un asistent îl introduse în sala de autopsii, silueta mică şi durdulie a doctorului Engelsohn era aplecată peste cadavrul unei femei corpolente, pus pe un soi de masă de operaţii luminată de neoane puternice. Harry nu se simţea în stare să mai aibă de-a face, pe ziua aceea, cu încă o grăsană.

Morocănosul Engelsohn arăta ca un profesor nebun. Puţinul păr pe care-l mai avea era răvăşit în toate direcţiile şi peri blonzi îi erau împrăştiaţi alandala pe faţă.

— Da?

Harry îşi dădu seama că omul uitase de discuţia telefonică pe care o avuseseră cu două ore în urmă.

— Mă numesc Harry Holy. V-am sunat pentru rezultatele preliminare ale autopsiei lui Andrew Kensington.

Cu toate că încăperea era plină de mirosuri şi chimicale ciudate, Harry izbuti să detecteze izul de gin din răsuflarea medicului.

— A, da. Fireşte. Kensington. Un caz trist. Am vorbit de câteva ori cu el. Când era viu, adică. Acum tace ca peştele în sertarul ăla.

Engelsohn arătă undeva în spatele lui cu degetul mare.

— Auzi, domnule... cum era?... Holy, da! Am aici nişte cadavre care stau la coadă şi fiecare mă bate la cap că vrea să aibă întâietate. Bine, nu cadavrele, detectivii. Dar trebuie să stea cuminţi şi să-şi aştepte rândul. Astea-s regulile aici, nu se bagă nimeni în faţă, s-a înţeles? Când mă sună dis-de-dimineaţă însuşi Marele Şef McCormack şi zice că avem o sinucidere cu prioritate, atunci încep să-mi pun întrebări. Pe McCormack n-am reuşit să-l întreb, dar

poate că dumneata, domnule Horgan, îmi poţi spune ce Dumnezeu îl face pe respectivul Kensington atât de special.

Clătină din cap a lehamite şi suflă spre Harry încă un damf de gin.

— Păi, speram că ne puteţi spune dumneavoastră, domnule doctor. E special?

— Special? Cum adică special? Dacă are adică trei picioare ori ţâţe pe spate, sau cum?

Harry era frânt de oboseală. Nu-i mai trebuia un legist beat care se purta aiurea fiindcă simţise că cineva îl calcă pe bătături. Iar oamenii cu facultate aveau tendinţa de a poseda bătături mai sensibile decât alţii.

— Ceva… neobişnuit? se aventură Harry, încercând să formuleze altfel.

Engelsohn îl privi cu ochi înceţoşaţi.

— Nu. Nimic ieşit din comun. Deloc ieşit din comun.

Doctorul continuă să se uite la el, cu capul bălăbănindu-i-se dintr-o parte într-alta. Harry ştia că mai avea de tras cu el. Legistul nu făcuse decât să introducă o pauză dramatică, una care, pentru creierul lui îmbibat cu alcool, nici măcar nu părea atât de lungă ca pentru Harry.

— Nu e ceva ieşit din comun, continuă tacticos doctorul, ca un corp să fie plin ochi cu droguri. Cu heroină, în cazul ăsta. Este neobişnuit că-i vorba de un poliţist, dar, de vreme ce pe masa mea ajung foarte puţini colegi, n-aş putea spune şi cât de neobişnuit e.

— Cauza decesului?

— Nu ziceai că l-ai găsit dumneata? Păi de ce se moare când atârni de tavan cu un cablu înfăşurat peste gât? De tuse măgărească?

Harry începea să-şi piardă răbdarea, însă se strădui să n-o arate.

— Deci a murit sufocat, nu de supradoză?

— Bingo, Horgan.

— OK. Următoarea întrebare e ora morţii.

— Să spunem… între miezul nopţii şi două dimineaţa.

— Mai precis nu se poate?

— Te-ai bucura mai tare dacă aş zice unu şi cinci?

Obrajii deja îmbujoraţi ai doctorului se făcuseră şi mai roşii acum.

— Bine, atunci să zicem ora unu şi cinci minute.

Harry trase aer adânc în piept de mai multe ori.

— Îmi pare rău dacă m-am exprimat… dacă am părut nepoliticos, domnule doctor. Engleza mea nu este întotdeauna…

— …cum ar trebui, completă Engelsohn.

— Exact. Sunteţi fără îndoială ocupat, aşa că n-o să vă mai reţin. Sper, totuşi, că-mi puteţi confirma că aţi luat notă de ce a zis McCormack despre raportul de autopsie: că nu trebuie să treacă prin canalele oficiale, ci să ajungă direct la el.

— Nu se poate. Instrucţiunile mele sunt clare, Horgan. Poţi să-i transmiţi salutările mele lui McCormack şi să-i spui asta din partea mea.

Profesoraşul dement se proţăpi înaintea lui Harry cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate pe piept, tare pe poziţie. În ochi îi licărea bucuria luptei.

— Instrucţiuni? Nu ştiu cum e cu instrucţiunile în Sydney, dar de unde vin eu instrucţiunile sunt ca să li se spună oamenilor ce au de făcut, zise Harry.

— Las-o baltă, Horgan. Etica profesională e clar un subiect cu care nu eşti familiarizat, aşa că mă îndoiesc că vom putea avea o discuţie fructuoasă pe tema asta. Mai bine punem capăt aici şi ne luăm la revedere, domnule Horgan, nu crezi?

Harry nu schiţă niciun gest. Se uita la un om care credea că nu mai are nimic de pierdut. Un patolog alcoolic, de vârstă mijlocie şi de calibru mijlociu, fără speranţe de a fi promovat sau de a ajunge printre cei mai buni şi aşadar fără teamă de nimeni şi de nimic. Fiindcă, până la urmă, ce-i puteau face? Pentru Harry, ziua de azi fusese una dintre cele mai lungi şi mai rele din viaţa lui. Şi acum, paharul se umpluse. Îl apucă pe doctor de piepţii halatului alb şi-l săltă de la pământ.

Cusăturile aproape că pocniră.

— Ştii ce cred? Cred că ar trebui să faci un test de sânge

şi apoi să vorbeşti de etica profesională, domnule doctor Engelsohn. Cred că ar trebui să discutăm despre câţi oameni pot să depună mărturie că erai beat rangă când ai făcut autopsia lui Inger Holter. Mai cred şi că ar trebui să vorbim despre cineva care ar putea să-ţi facă vânt – nu doar din slujba asta, ci din orice ocupaţie care are de-a face cu pregătirea medicală. Ce crezi, domnule doctor Engelsohn? Cum ţi se pare acum engleza mea?

Doctorul Engelsohn socoti perfectă engleza lui Harry şi, după o matură chibzuinţă, se declară de părere că, de data asta, ar fi fost posibil ca raportul să treacă prin canale neoficiale.

34
Trambulina de la Frogner Lido[11]

McCormack stătea din nou cu spatele la Harry, uitându-se pe fereastră. Soarele cobora, însă tot mai puteai prinde cu privirea un crâmpei de mare albastră, îmbietoare, între zgârie-nori şi verdele închis al Grădinii Botanice Regale. Gura lui Harry era uscată şi simţea că-l paşte o migrenă. Interpretase un monolog argumentat şi aproape fără pauză timp de mai bine de trei sferturi de oră. Despre Otto Rechtnagel, Andrew Kensington, heroină, barul Cricket, tehnicianul de lumini, Engelsohn; pe scurt, tot ce se întâmplase.

McCormack stătea aşezat, cu palmele împreunate. Nu mai zisese de mult ceva.

— Ştiai că pe-acolo, prin Noua Zeelandă, trăiesc cei mai proşti oameni din lume? Stau singuri cuc pe-o insulă, n-au vecini care să-i supere, ci doar o grămadă de apă. Şi totuşi, naţiunea aia a participat la aproape toate războaiele importante din secolul XX. Nicio altă ţară, nici măcar Rusia în al Doilea Război Mondial, n-a pierdut atâţia tineri proporţional cu populaţia. Surplusul de femei e legendar. Şi de ce atâta luptă? Ca să ajute. Să îi apere pe alţii. Ţărănoii ăia nici măcar n-au luptat pentru ei înşişi – nicidecum. S-au suit în bărci şi-n avioane ca să se ducă la mama naibii şi să moară. I-au ajutat pe aliaţi contra Germaniei şi Italiei, pe sud-coreeni împotriva nord-coreenilor şi pe americani contra japonezilor şi nord-vietnamezilor. Tata a fost unul dintre ţărănoii ăia.

Întoarse faţa de la geam şi se uită la Harry.

— Tata mi-a spus o poveste despre un artilerist de pe vasul lui în timpul bătăliei pentru Okinawa, în 1945. Japonezii mobilizaseră piloţi kamikaze care atacau în formaţie potrivit unei tactici numite „căderea frunzelor de nuc peste apă”. Şi exact asta făceau. Venea mai întâi un avion, era doborât, apăreau după el alte două, apoi patru şi

[11] Complex de agrement acvatic din Oslo (N.red.).

tot aşa, o piramidă de avioane ce părea să nu se mai termine, azvârlindu-se peste ei. Toată lumea de la bordul vasului pe care se afla tata era înnebunită de frică. Era o dementă totală că piloţii îşi doreau moartea, ca să fie siguri că bombele lor nimereau unde trebuie. Puteau fi opriţi doar printr-un baraj serios de artilerie, un zid de proiectile antiaeriene. O fisură cât de mică în zid şi japonezii îi năpădeau. Se calculase că, dacă un avion nu era doborât în mai puţin de douăzeci de secunde de la apariţia în linia de tragere, era prea târziu – avea şanse mari să se izbească de navă. Trăgătorii ştiau că *trebuiau* să nimerească de fiecare dată, iar uneori asaltul aerian putea dura şi câte o zi întreagă. Tata mi-a descris bum-bum-ul regulat al tunurilor şi vuietele tot mai ascuţite ale avioanelor în picaj. Zicea că, de atunci, le aude în fiecare noapte.

În ultima zi a luptei, se afla pe punte când au văzut un avion ieşind neatins din barajul de artilerie şi îndreptându-se direct spre vasul lor. Artileria a început să tragă, în timp ce avionul se apropia, mărindu-se din clipă în clipă. Au ajuns să vadă clar, până la urmă, carlinga şi silueta pilotului dinăuntru. Gloanţele trase de pilot au început să ciuruiască puntea. Apoi nişte proiectile antiaeriene şi-au atins ţinta, lovind aparatul în aripi şi fuzelaj. Coada i s-a rupt, după care treptat, cu încetinitorul, avionul s-a dezintegrat în părţile componente, iar la final n-a mai rămas decât un boţ de metal prins de motor care a lovit puntea, lăsând o dâră de flăcări şi fum. Trăgătorii ceilalţi se pregăteau deja pentru alte ţinte când un tip din turela aflată chiar în josul punţii, un tânăr caporal pe care tata îl ştia fiindcă erau amândoi din Wellington, a ieşit, i-a făcut tatei din mână zâmbind şi-a zis: „E arşiţă azi.” Apoi a sărit peste bord şi a dispărut.

Poate că din cauza luminii, Harry avu brusc impresia că McCormack arăta bătrân.

— E arşiţă azi, repetă McCormack.

— Natura umană este o pădure întinsă şi întunecată, domnule.

McCormack se ridică şi începu să se plimbe pe dinaintea ferestrei, un obicei cu care Harry se familiarizase deja.

— Am fost poliţist toată viaţa, Holy, dar tot mă mai uit la colegii din jur şi mă întreb ce-i face să continue, ce-i mână în luptele altora? Cine vrea să suporte atâta suferinţă pentru ca alţii să aibă parte de ceea ce socotesc ei justiţie? Ei sunt proştii, Holy. Suntem noi. Suntem binecuvântaţi cu o prostie aşa de uriaşă, încât ni se pare că putem realiza ceva. Suntem împroşcaţi cu gloanţe, sărim în aer şi uneori mai sărim şi în mare, dar între timp, în nerozia noastră nesfârşită, credem că cineva are nevoie de noi. Şi dacă într-o zi iluzia asta devine evidentă, e deja prea târziu, fiindcă am *devenit* poliţişti, suntem în tranşee şi nu mai există cale de întoarcere. Ne putem întreba ce naiba s-a întâmplat, în ce moment am luat decizia greşită. Suntem condamnaţi să fim făcători de bine pentru tot restul vieţilor noastre şi condamnaţi la eşec. Dar, din fericire, adevărul e o chestiune relativă. Şi e flexibil, îl răsucim şi îl îndoim până ce găsim un loc pentru el în vieţile noastre. Măcar pentru o parte din el. Şi, când mai prindem câte un nelegiuit, asta e îndeajuns ca să ne aducă un pic de pace sufletească. Dar toată lumea ştie că nu-i tocmai sănătos să te ocupi cu deratizarea pentru prea mult timp. Ajungi să guşti din propria otravă.

Deci care-i rostul, Harry? Omul a stat în turela lui toată viaţa şi-acum a murit. Ce mai e de spus? Adevărul e relativ. Nu-i uşor să înţelegi ce poate face cuiva încordarea extremă, dacă nu ţi s-a întâmplat chiar ţie. Avem psihologi criminalişti care încearcă să facă diferenţa între cei bolnavi şi criminali, care sucesc şi răsucesc adevărul ca să încapă în lumea lor de modele teoretice. Avem un sistem legal care, în cel mai bun caz, poate să mai culeagă de pe străzi vreun individ distructiv şi mai avem jurnalişti care ar vrea să fie socotiţi idealişti fiindcă şi-au făcut un nume dezvăluind faptele altora, cu credinţa că fac, într-un fel, dreptate. Dar *adevărul?*

Adevărul e că nimeni nu poate trăi de pe urma adevărului şi de aceea nimănui nu-i pasă de adevăr. Adevărul ni-l fabricăm singuri şi e doar suma lucrurilor care interesează pe cineva înmulţită cu puterea pe care o

deţinem.

Îl privi în ochi pe Harry.

— Cui îi pasă, deci, de adevărul despre Andrew Kensington? Cine ar avea de câştigat dacă am sculpta un adevăr urât, distorsionat, cu ţepi ascuţiţi, care n-ar conveni nimănui? Nu şefului poliţiei. Nici politicienilor din consiliul orăşenesc. Nici celor care luptă pentru cauza aborigenilor. Nici sindicatului poliţiştilor. Nici ambasadelor. Nimănui. Sau poate greşesc?

Lui Harry îi veni să răspundă că părinţii lui Inger ar fi vrut să ştie acest adevăr, dar se abţinu. McCormack se opri lângă un portret înfăţişând-o pe regina Elisabeta a II-a în tinereţe.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ce mi-ai spus ar rămâne între noi, Holy. Sper că-ţi dai seama de ce e mai bine să lăsăm lucrurile aşa.

Harry culese un fir lung şi roşu de păr de pe cracul pantalonilor.

— Am discutat despre asta cu primarul, continuă McCormack. Aşa că, pentru a nu da de bănuit, cazul Inger Holter o să rămână o prioritate pentru încă o vreme. Apoi, dacă nu mai scormonim, destul de curând lumea o să se mulţumească cu ideea că norvegianca a fost omorâtă de clovn. Cine l-a omorât pe clovn poate fi o chestiune mai problematică, dar balanţa înclină spre o crimă pasională şi gelozie – poate vreun iubit secret respins, cine ştie? În asemenea cazuri, lumea poate accepta că făptaşul scapă. Nimic nu ajunge vreodată să fie confirmat, fireşte, dar dovezile circumstanţiale sunt clare şi, după ceva ani, întreaga poveste e uitată. Un criminal în serie scăpat de sub control a fost doar una dintre teoriile cu care s-a jucat la un moment dat poliţia, pentru ca mai târziu s-o abandoneze.

Harry dădu să plece. McCormack tuşi.

— Scriu raportul despre tine, Holy. O să-l trimit la şeful tău, la poliţia din Oslo, după ce pleci. Parcă mâine ai avionul, nu?

Harry încuviinţă scurt din cap şi ieşi.

✯

Adierea blândă a brizei de seară nu-i uşura durerea de cap. Şi dispoziţia lui morocănoasă nu făcea situaţia cu nimic mai plăcută. Harry porni fără ţintă pe străzi. Un animal mic îi tăie calea prin Hyde Park. I se păru mai întâi un şobolan mare, dar, uitându-se mai bine, văzu o lighioană mică şi păroasă privindu-l cu ochişori în care se reflecta lumina felinarelor din parc. Nu mai văzuse un asemenea animal, dar presupuse că era un oposum. Făptura nu părea să fie speriată de el, dimpotrivă, adulmeca iscoditor aerul şi scotea nişte chiţăituri bizare.

Harry se aplecă spre oposum.

— Te întrebi ce cauţi de fapt aici, în oraşul ăsta mare? zise.

Animalul înclină capul, ca şi cum ar fi răspuns.

— Ce crezi? Să plecăm mâine acasă ori nu? Tu în pădurea ta, eu într-a mea?

Oposumul o şterse, nu voia să se lase convins să plece nicăieri. Avea casa lui aici, în parc, printre maşini, oameni şi coşuri de gunoi.

Ajunse în Woolloomooloo şi trecu pe lângă un bar. Sunaseră de la ambasadă. Zisese că o să revină el cu un telefon. Ce credea Birgitta? Nu vorbise prea mult. Iar el n-o întrebase. Nu zisese nimic despre ziua ei de naştere, poate fiindcă îşi închipuise că lui avea să-i vină vreo idee tâmpită. Că avea să exagereze. Să-i facă un cadou mult prea scump ori să zică chestii fără rost doar fiindcă era ultima lor seară şi, în sinea lui, îi părea rău că pleacă. „Ce rost ar avea?”, probabil că se gândise ea.

Cum făcuse şi Kristin când se întorsese din Anglia.

Se întâlniseră pe o terasă, la Frogner Kafé, iar Kristin îi spusese că stă acasă două luni. Era bronzată, binevoitoare, cu acelaşi zâmbet de altădată, iar el ştiuse exact ce urma să spună şi să facă. Era ca şi cum ar fi cântat la pian un cântec de demult, unul pe care credeai că-l uitaseşi – nu-l mai aveai în cap, dar degetele încă îl ştiau. Se îmbătaseră amândoi, dar asta se întâmplase înainte ca băutura să devină raţiunea lui de a fi, aşa că Harry îşi amintea totul

foarte bine. Luaseră tramvaiul către oraş şi Kristin reuşise cu un zâmbet să evite, pentru amândoi, coada de la intrarea clubului Sardines. Noaptea, asudaţi de atâta dans, luaseră un taxi înapoi la Frogner, săriseră gardul către piscină, se căţăraseră pe trambulina cea mai înaltă, la zece metri deasupra parcului pustiu, şi împărţiseră o sticlă de vin adusă de Kristin în rucsac, privind panorama Oslo-ului şi spunându-şi unul altuia ce voiau să fie, întotdeauna altceva decât ziseseră înainte. Se ţinuseră de mână, alergaseră şi săriseră în apă. În timp ce cădeau, Harry îi auzise ţipătul ascuţit, ca o alarmă de incendiu minunată, scăpată de sub control. El se întinsese apoi râzând pe marginea bazinului, iar ea ieşise din apă şi se apropiase, cu rochia lipită de corp.

În dimineaţa următoare, se treziseră îmbrăţişaţi în patul lui, transpiraţi, mahmuri şi aţâţaţi, iar el deschisese uşa de la balcon şi revenise în pat bălăngănindu-şi erecţia post-beţie, întâmpinată cu încântare de Kristin. I-o trăsese prosteşte, i-o trăsese isteţ şi cu pasiune, iar zgomotele făcute de copiii ce se jucau în curtea din spate fuseseră iarăşi acoperite de ţiuitul alarmei.

Abia apoi pusese ea întrebarea aceea misterioasă.

„Ce rost are?”

Ce rost avea dacă nu putea fi nimic între ei? Dacă ea se întorcea în Anglia, dacă el era aşa de egoist, dacă erau atât de diferiţi şi niciodată n-aveau să se căsătorească, să aibă copii şi să-şi clădească un cămin împreună. Dacă toată povestea nu *ducea* nicăieri.

„Dar ultimele douăzeci şi patru de ore nu ţi se par un motiv suficient?”, a zis atunci Harry. „Dacă mâine îţi găsesc o tumoare la sân, ce rost mai are? Dacă eşti în casa ta, cu copiii tăi şi un ochi vânăt, sperând ca soţul tău să adoarmă înainte să te bagi tu în pat, atunci care-i rostul? Eşti aşa de sigură că poţi prinde în plasă fericirea cu planul tău cel bine gândit?”

Kristin îl făcuse imoral şi hedonist superficial îi zisese că viaţa înseamnă mai mult decât să ţi-o tragi.

„Ştiu că vrei toate chestiile celelalte”, a zis Harry, „dar

chiar trebuie s-o apuci pe calea nirvanei maritale? Când o să ajungi la azilul de bătrâni, n-o să-ţi mai aminteşti culoarea serviciului de porţelan pe care l-ai primit cadou la nuntă, dar jur că o să-ţi aminteşti trambulina şi cum am făcut dragoste după aceea, lângă piscină."

Ea ar fi trebuit să fie persoana boemă dintre ei doi, însă ultimele vorbe pe care i le aruncase, ieşind afară în trombă, fuseseră că nu pricepea o iotă şi că venise vremea să se maturizeze şi el un pic.

✯

— Ce rost are? strigă Harry, făcând o pereche de trecători să se uite după el.

Nu ştia nici Birgitta ce rost are? Se temea ca lucrurile să n-o ia razna fiindcă el urma să plece a doua zi? De aceea preferase să-şi serbeze ziua de naştere vorbind la telefon în Suedia? Sigur că ar fi trebuit s-o întrebe de-a dreptul, dar, ca şi altădată, ce rost ar fi avut?

Harry se simţea sleit de puteri şi ştia că îl aştepta o noapte nedormită. Se răsuci şi o porni înapoi spre bar. Pe tavan erau neoane fosforescente, cu insecte moarte înăuntru şi aparate de pocher pe lângă pereţi. Se aşeză la o masă de lângă geam, aşteptând să i se ia comanda şi hotărând să nu ceară nimic, dacă nu venea niciun chelner la masă. Nu voia decât să stea jos un pic.

Chelnerul veni şi-l întrebă ce doreşte, iar Harry se uită cu luare-aminte pe meniul de băuturi înainte să ceară o Cola. Îşi văzu în geam reflexia dublă şi îşi dori ca Andrew să fi fost acolo, ca să aibă cu cine să discute cazul.

Încercase Andrew să-i spună că Otto Rechtnagel o ucisese pe Inger Holter? Şi dacă da, de ce? Cum de izbutise Harry să *nu* priceapă ce voise Andrew să-l facă să priceapă? Felul în care se prezentase, rapoartele şirete, minciuna evidentă despre martorii oculari din Nimbin care-l văzuseră pe White – toate astea ca să-i abată atenţia de la White şi să-l facă să *vadă?*

Andrew se asigurase că avea să facă parte din echipa desemnată pentru caz şi că avea să i se pună la dispoziţie şi un străin pe care socotise că-l va putea controla. Dar de

ce nu-l oprise Andrew însuşi pe Rechtnagel? Fuseseră iubiţi, de aia? Andrew fusese cel care-i frânsese inima lui Otto? Dacă da, de ce să-l ucizi pe Otto exact înainte să fie arestat? Harry respinse o femeie beată care se apropiase clătinându-se de masa lui cu intenţia de a lua loc.

Şi de ce să te sinucizi după crimă? Andrew ar fi putut scăpa basma curată. Sau nu? Îl văzuse tehnicianul de lumini, iar Harry ştia de prietenia sa cu Otto, plus că Andrew nu avea un alibi pentru perioada în care se făptuise crima.

Mda, poate că până la urmă venise vremea pentru genericul de final. Rahat.

Harry simţea că are o haită de câini sălbatici în maţe.

Andrew îşi asumase nişte riscuri nebuneşti ca să ajungă la Otto înainte ca Harry şi ceilalţi să pună mâna pe el. Migrena lui Harry se înrăutăţise şi avea senzaţia că cineva îi foloseşte capul pe post de nicovală. Cu vederea parazitată de un şuvoi de puncte luminoase, încerca să se concentreze asupra unui singur gând, însă îl tot năpădeau gânduri noi, alungându-le pe cele dinainte. Poate că McCormack avusese dreptate – poate că fusese o zi grea pentru un suflet disfuncţional. Harry nu suporta să se gândească la alternativă – că mai era şi altceva la mijloc. Că Andrew Kensington avea de ascuns lucruri mai grave decât faptul că-i plăcea, când şi când, să-şi facă de cap cu bărbaţi.

Îl acoperi o umbră, făcându-l să ridice capul. Creştetul chelnerului acoperea lumina şi, în bezna siluetei lui, Harry avu impresia că vede, ieşită în afară, limba negru-albăstruie a lui Andrew.

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Văd că aveţi ceva numit Şarpe negru…

— Da, Jim Beam şi Cola.

În stomacul lui Harry câinii se luau la harţă acum.

— Bine. Un Şarpe negru dublu, fără Cola.

35
Un vechi duşman se trezeşte

Harry era pierdut. În faţa lui erau nişte trepte, în spate, apă şi alte trepte. Nivelul de haos creştea, catargele din radă se clătinau dintr-o parte într-alta, iar el habar n-avea cum de nimerise aici. Hotărâse să urce. „Sus şi tot înainte”, ca să-l citeze pe taică-său.

Nu era uşor, dar izbuti, sprijinindu-se de peretele casei, să suie treptele. Challis Avenue, asta zicea pe un indicator, doar că pentru el nu însemna nimic, aşa că merse tot înainte. Încercă să se uite la ceas, dar nu reuşi să dea de el. Străzile erau întunecoase şi pustii, aşa că Harry presupuse că-i târziu. Mai urcă nişte trepte, trase concluzia că ajunsese în capăt şi făcu stânga pe Macleay Street. Probabil că mersese mult pe jos, fiindcă-şi simţea tălpile asudate. Sau poate alergase? O ruptură în pantaloni, în zona genunchiului, sugera o posibilă căzătură.

Trecu pe lângă nişte baruri şi restaurante, însă erau toate închise. Chiar dacă era târziu, ar fi trebuit să se poată bea un pahar într-o metropolă precum Sydney. Coborî de pe trotuar şi făcu semn unui taxi liber. Maşina frână, apoi se răzgândi şi îşi văzu de drum.

Căcat, aşa de rău arăt? se întrebă Harry pufnind în râs.

Ceva mai încolo pe stradă apărură iarăşi oameni, auzi un vălmăşag de voci, maşini şi muzică, apoi, dând colţul, înţelese brusc unde era. Ce noroc, tocmai în King’s Cross! Darlinghurst Road i se întindea înainte, neobrăzată şi gălăgioasă. Acum, toate opţiunile erau disponibile. I se refuză intrarea în primul bar, dar fu lăsat apoi să intre într-o speluncă măruntă, chinezească, unde-i serviră whisky într-un pahar înalt de plastic. Localul era înghesuit şi întunecos, iar zornăitul de la aparatele de jocuri i se părea insuportabil, aşa că ieşi din nou pe stradă după ce dădu de duşcă paharul. Se ţinu de un stâlp, urmărind cum trece şirul de vehicule şi încercând să-şi reprime o amintire vagă cu el vomitând pe podeaua unui bar, ceva mai devreme în

aceeaşi seară.

Cum stătea acolo, simţi o atingere pe spinare. Se roti pe călcâie şi văzu o gură mare şi roşie, cu o gaură pricinuită de lipsa unui canin.

— Am auzit de Andrew, îmi pare rău, articulă gura.

Apoi se apucă de mestecat gumă. Era Sandra.

Harry încercă să spună ceva, însă dicţia îi era probabil avariată, fiindcă Sandra îi răspunse cu o privire nedumerită.

— Eşti liberă? întrebă articulând clar fiecare cuvânt.

Sandra râse.

— Da, dar nu cred că te ţine.

— E nevoie? reuşi să spună, cu oarecare efort, Harry.

Sandra aruncă o privire în jur. Harry întrevăzu un costum sclipicios în umbre. Teddy Mongabi nu era departe.

— Uite ce, acum lucrez. Poate c-ar trebui să te duci acasă, să tragi un pui de somn. Şi vorbim mâine.

— Pot să plătesc, zise Harry scoţându-şi portofelul.

— Bagă-l la loc! zise Sandra, încercând să-l împiedice. Vin cu tine şi-o să-mi şi plăteşti ceva, dar nu aici, bine?

— Să mergem la hotelul meu, e după colţ, hotelul Crescent, zise Harry.

Sandra ridică din umeri.

— Mda, în fine.

Trecură, în drum, pe la un magazin de băuturi de unde Harry cumpără două sticle de Jim Beam.

Când ajunseră la hotel, recepţionerul de noapte de la Crescent o cercetă pe Sandra din cap până-n picioare. Păru că vrea să zică ceva, însă Harry i-o luă înainte.

— N-ai mai văzut o poliţistă sub acoperire până acum?

Recepţionerul, un tânăr asiatic îmbrăcat la costum, schiţă un zâmbet.

— Bine, spuse Harry, atunci uită c-ai văzut-o şi dă-mi, te rog, cheia de la cameră. Avem treabă.

Harry se îndoia că recepţionerul îi crezuse pretextul rostit cu limba împleticită, însă acesta îi întinse cheia fără alte obiecţii.

În cameră, Harry deschise minibarul şi scoase toată băutura din el.

— O să beau asta, zise culegând sticluţa de Jim Beam. Tu poţi să iei restul.

— Cred că-ţi place grozav whisky-ul, zise Sandra desfăcându-şi o bere.

Harry o privi, părând confuz.

— Aşa crezi?

— Multora le place să-şi mai varieze otrăvurile. Să mai schimbe, nu?

— Aşa? Tu bei?

Sandra ezită.

— Nu chiar. Încerc s-o las mai moale. Sunt la dietă.

— Nu chiar, repetă Harry. Deci nu ştii despre ce vorbeşti. Ai văzut *Părăsind Las Vegas-ul* cu Nicholas Cage?

— Ce?

— A, nimic. Era un film despre un alcoolic hotărât să se omoare cu băutură. Şi-am crezut asta fără să clipesc. Problema era că tipul bea de toate. Gin, vodcă, whisky, bourbon, coniac… ce-i pica în mână. Pot să-nţeleg asta, dacă nu sunt alternative. Dar amicul nostru, în mijlocul celui mai bine aprovizionat magazin cu pilelă din lume, în Las Vegas, avea o groază de parale şi nicio preferinţă. Niciun căcat de preferinţă! Niciodată n-am cunoscut un pilangiu căruia să nu-i pese ce bea. Odată ce ţi-ai găsit otrava, rămâi pe ea, nu? A luat până şi un Oscar.

Harry dădu capul pe spate, goli sticluţa şi se duse să deschidă uşa de la balcon.

— Ia o sticlă din plasă şi vino încoace. Vreau să stăm pe balcon şi să ne uităm la oraş. Tocmai am avut parte de un déjà vu.

Sandra luă două pahare şi sticla, apoi se aşeză lângă el, cu spatele la perete.

— Să uităm un moment ce-a făcut ticălosul cât a fost viu. Să ridicăm paharul pentru Andrew Kensington.

Harry umplu paharele.

Băură în tăcere. Harry pufni în râs.

— Richard Manuel, de pildă, solistul de la The Band. Avea probleme serioase, nu doar cu băutura, ci cu… ei bine, cu viaţa. Până la urmă, n-a mai putut îndura şi s-a spânzurat

într-o cameră de hotel. Acasă la el au găsit două mii de sticle, toate aceeaşi marcă – Grand Marnier. Atâta tot. Îţi dai seama? Un nenorocit de lichior de portocale! Omul şi-a găsit otrava. Nicholas Cage… pfff! Ciudată lumea asta în care trăim…

Ridică un braţ către cerul înstelat de deasupra oraşului, apoi mai băură. Ochii lui Harry începeau să se împăienjenească. Sandra îi puse o mână pe piept.

— Auzi, Harry, trebuie să mă întorc la lucru. Cred că eşti gata de culcare.

— Cât costă o noapte întreagă? zise Harry turnându-şi iar în pahar.

— Nu cred că…

— Stai aici. Bem, apoi ne-o tragem. Promit să termin repede, zise el cu un rânjet.

— Nu, Harry, mă duc acum.

Sandra se ridică şi rămase cu braţele încrucişate pe piept. Harry dădu să se pună pe picioare, îşi pierdu echilibrul şi făcu doi paşi în spate spre balustrada balconului. Sandra îl prinse, el o luă pe după umerii slabi, se lăsă greu pe ea şi şopti:

— Poţi să ai grijă de mine, Sandra? Doar în seara asta. De dragul lui Andrew. Ce tot zic? De dragul meu.

— Teddy o să-nceapă să se întrebe unde…

— Teddy o să-şi ia banii şi-o să-şi ţină gura. Te rog?

Sandra stătu pe gânduri un pic, apoi oftă şi zise:

— Bine, dar mai întâi să scoatem zdrenţele astea de pe tine, domnule Holy.

Izbuti să-l tragă către pat, să-i scoată pantofii şi să-i dea jos pantalonii. În mod miraculos, cămaşa reuşi să şi-o descheie singur. Cât ai clipi, Sandra îşi trase peste cap fusta mini. Fără haine era şi mai firavă – oasele umerilor şi şoldurile îi ieşeau în afară, iar coastele, sub sânii mici, îi erau ondulate ca ţiglele pe acoperiş. Când se duse să stingă lumina din cameră, Harry văzu că are vânătăi pe spate şi sub fese. Femeia se întinse lângă el şi-i trecu palma peste pieptul şi stomacul lipsite de păr.

Sandra mirosea slab a sudoare şi usturoi. Harry se holbă

în tavan. Era uluit că, în halul în care se afla, încă mai avea simţul mirosului.

— Mirosul, întrebă. E de la tine sau de la bărbaţii din seara asta?

— Aş zice că amândouă, răspunse ea. Te deranjează?

— Nu, răspunse Harry, fără să ştie sigur dacă Sandra se referise la miros sau la ceilalţi bărbaţi.

— Eşti cam moleşit, Harry. Nu-i nevoie să…

— Pune mâna, zise Harry şi, luându-i palma umedă şi fierbinte, o aşeză între picioarele lui.

Sandra chicoti.

— Ia te uită. Şi mie mi-a spus mama că ăia care beau au mare doar gura.

— Cu mine-i invers, zise Harry. Pileala îmi paralizează limba, în schimb îmi umflă puţa. E adevărat. Nu ştiu de ce, mereu a fost aşa.

Sandra se aşeză peste el, îşi trase într-o parte chilotul tanga şi-l primi în ea fără să facă nazuri.

Harry o privi cum se hâţână în sus şi-n jos. Femeia îi prinse privirea, zâmbi uşor, apoi îşi întoarse capul. Era genul de zâmbet de care ai parte în tramvai când te uiţi, fără să vrei, prea mult la cineva.

Harry închise ochii, ascultând scârţâitul ritmic al patului, gândindu-se că nu era tocmai adevărat – băutura paralizează, de fapt, totul. Excitaţia care-l făcuse să creadă că avea să termine repede, cum promisese, se evaporase. Sandra îşi făcea treaba netulburată, în vreme ce gândurile lui Harry se strecurau de sub aşternuturi, se ridicau din pat şi ieşeau pe fereastră. Mintea îi călători, sub un cer întors cu susul în jos, peste apele mării, până ce ajunse la o fâşie îngustă de nisip pe coastă.

Când începu să coboare, văzu valurile spărgându-se la ţărm, iar când se lăsă şi mai în jos zări un oraş pe care-l mai vizitase şi, pe nisipul plajei, apăru întinsă o fată pe care o ştia. Era adormită, aşa că ateriză uşor lângă ea, grijuliu să n-o trezească. Se lungi şi el pe nisip, închizând ochii. Când se trezi, soarele apunea şi lângă el nu mai era nimeni. Pe faleza din spate se plimbau oameni pe care i se părea că-i

recunoaşte. Nu-i văzuse pe unii prin filme? Unii purtau ochelari de soare şi plimbau în lese căţei minusculi şi slăbănogi pe lângă faţada înaltă a hotelului care se ridica falnic pe cealaltă parte a străzii.

Harry se apropie de mare, gata să intre în ea, când văzu că apa era plină de meduze. Pluteau la suprafaţă şi îşi întindeau tentaculele lungi şi roşii, iar în oglindirile lor molatice desluşi contururi de feţe. O barcă cu motor se apropia huruind şi, brusc, Harry se trezi. Sandra îl zgâlţâia.

— E cineva la uşă! zise în şoaptă.

Harry auzi nişte bubuituri.

— Al naibii recepţioner! zise trăgându-şi o pernă peste mijloc şi deschizând uşa.

Era Birgitta.

— Bună! zise fata, însă zâmbetul îi îngheţă văzând expresia chinuită a lui Harry.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă, Harry?

— Da, zise el. E ceva în neregulă.

Capul îi zvâcnea şi simţea, la fiecare bătaie de inimă, că i se întunecă mintea.

— Ce cauţi aici?

— N-ai mai sunat. Am aşteptat o grămadă şi-apoi am sunat eu acasă, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că n-au înţeles bine cum e cu fusul orar şi m-au sunat când eram la lucru. Ora de vară şi toate cele. S-au încurcat. Aşa face tata mereu.

Vorbea repezit şi încerca, evident, să se comporte ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume să se afle pe un hol de hotel, în miez de noapte, discutând fleacuri cu un bărbat care, evident, n-avea de gând s-o lase înăuntru.

Rămaseră aşa, privindu-se.

— Ai pe cineva înăuntru? întrebă ea.

— Da, zise Harry.

Palma sună pe obrazul lui ca şi cum s-ar fi rupt un vreasc.

— Eşti beat! zise ea, cu lacrimi în ochi.

— Uite, Birgitta…

Fata îi dădu un brânci zdravăn care-l propulsă înapoi în cameră, după care intră şi ea. Sandra apucase să-şi tragă

fusta pe ea şi stătea pe pat, încercând să se încalţe. Birgitta se îndoi de spate de parcă ar fi avut crampe la stomac.

— Curvo! ţipă.

— Ai nimerit-o, replică sec Sandra.

Aborda situaţia cu mult mai mult calm decât ceilalţi doi, însă îşi pregătea o ieşire grabnică.

— Ia-ţi lucrurile şi şterge-o! ţipă Birgitta cu voce înăbuşită, apucând poşeta de pe scaun şi aruncând-o în Sandra.

Geanta se izbi de pat şi îşi vărsă conţinutul pe jos. Harry rămase în mijlocul camerei, gol şi nesigur pe picioare. Văzu, spre uimirea sa, un pechinez aşezat pe pat. Pe lângă obiectul pufos, mai erau o perie de păr, ţigări, chei, o bucată de kriptonită verde şi lucioasă, precum şi cea mai mare varietate de prezervative pe care o văzuse vreodată. Sandra îşi dădu ochii peste cap, apucă pechinezul de după ceafă şi-l îndesă în geantă.

— Dar paralele mele, dragă? zise ea.

Harry nu se mişcă, aşa că femeia îi luă pantalonii şi scoase portofelul. Birgitta se lăsase pe un scaun şi, pentru o clipă, nu se auziră decât murmurul concentrat al vocii Sandrei, care îşi număra banii, şi suspinele înfundate ale Birgittei.

— Am luat-o din loc, rosti Sandra după ce îi ieşiră socotelile.

— Stai! zise Harry, dar era prea târziu.

Uşa se închise cu zgomot.

— Stai? făcu Birgitta. I-ai zis să stea? ţipă ridicându-se de pe scaun. Curvarule! Beţivan jegos! N-ai niciun drept să…

Harry încercă s-o ia în braţe, dar ea îl respinse. Se înfruntau ca doi luptători în ring. Birgitta părea să fi intrat într-un soi de transă, ochii îi erau înceţoşaţi de ură şi buzele îi tremurau de furie. Harry îşi dădu seama că, dacă ar fi vrut să-l omoare cumva, ar fi putut s-o facă acolo, pe loc, fără ezitare.

— Birgitta, eu…

— Bea până crăpi, n-ai decât, şi pleacă din viaţa mea! zise ea, răsucindu-se pe călcâie, şi ieşi în trombă din

cameră.

Odaia se cutremură când trânti uşa.

Sună telefonul. Era de la recepţie.

— Ce se întâmplă, domnule Holy? Doamna din camera de alături a sunat şi…

Harry puse receptorul în furcă. Simţi cum urcă în el o furie bruscă, de nestăvilit, şi îşi aruncă împrejur privirea împăienjenită, căutând ceva de făcut zob. Înşfăcă sticla de whisky de pe masă şi era pe punctul să dea cu ea de perete, însă se răzgândi în ultima clipă.

O viaţă dedicată autocontrolului, îşi zise deschizând sticla şi ducând-o la gură.

36
Serviciu în cameră

Se auzi un zăngănit de chei şi Harry fu trezit de sunetul uşii deschizându-se.

— Nu vreau serviciu în cameră acum. Întoarce-te mai târziu, te rog! răcni în pernă Harry.

— Domnule Holy, reprezint conducerea acestui hotel.

Harry se întoarse cu faţa către voce. Doi indivizi la sacou intraseră în odaie. Stăteau la o distanţă respectuoasă de pat, însă păreau teribil de hotărâţi. Harry îl recunoscu pe unul – recepţionerul de noaptea trecută. Celălalt continuă să vorbească.

— Aţi încălcat regulile hotelului şi regret să vă informez că suntem nevoiţi să vă cerem să predaţi camera cât mai curând şi să părăsiţi acest imobil, domnule Holy.

— Regulile hotelului? îngăimă Harry simţind că-i vine să verse.

Omul cu sacou tuşi.

— Aţi adus în cameră o femeie care, bănuim, era o... în fine, o prostituată. Nu doar atât, dar aţi trezit jumătate din oaspeţii de pe etaj cu gălăgia. Suntem un hotel respectabil şi nu putem îngădui acest gen de comportament. Sunt sigur că înţelegeţi, domnule Holy.

Harry mârâi ceva drept răspuns şi le întoarse spatele.

— Foarte bine, domnule Reprezentant al Conducerii. Oricum plec astăzi. Lasă-mă să dorm în pace până se face ora.

— Deja ar fi trebuit să daţi camera în primire, domnule Holy, zise recepţionerul.

Harry îşi privi ceasul cu ochi întredeschişi. Era două şi un sfert.

— Am tot încercat să vă trezim.

— Avionul... zise Harry dând să-şi urnească picioarele din pat.

Izbuti să atingă podeaua după două încercări şi se ridică în picioare. Uitase că-i gol puşcă, iar recepţionerul şi celălalt

se retraseră înfricoşaţi. Harry se simţea ameţit, tavanul începea să se rotească, aşa că trebui să se aşeze iarăşi pe marginea patului. Apoi începu să vomite.

Bubbur

37
Doi bodyguarzi

Chelnerul de la Bourbon & Beef luă farfuria neatinsă cu ouă Benedict şi-i aruncă muşteriului o privire înţelegătoare. Venise aici în fiecare dimineaţă în ultima săptămână, citise ziarul şi luase micul dejun. În unele zile păruse obosit, era drept, dar chelnerul nu-l mai văzuse, până atunci, într-un asemenea hal. Plus că de data asta se făcuse aproape două şi jumătate până să apară.

— Noapte grea, domnule?

Clientul stătea la masă cu valiza alături, uitându-se în gol, nebărbierit şi cu ochii înroşiţi.

— Mda. Aşa-i, a fost o noapte grea. Am făcut… tot felul de chestii.

— Foarte bine. Pentru asta avem King’s Cross. Mai doriţi ceva?

— Nu, mersi. Trebuie să prind un avion…

Chelnerul primi vestea cu regret. Începuse să-l placă pe norvegianul cel calm care părea un pic cam singuratic, dar era totuşi prietenos şi lăsa bacşişuri frumuşele.

— Da, am văzut valiza. Dacă asta înseamnă că-i ultima oară când o să mai treceţi pe-aici în viitorul apropiat, fac cinste. Sigur nu vă pot oferi ceva de băut, un whisky? Înainte de plecare.

Norvegianul ridică ochii uimit, ca şi când chelnerul ar fi sugerat ceva ce clientul nu fusese în stare să gândească singur, dar care fusese evident de la bun început.

— Unul dublu, te rog.

✯

Kristin se întorsese la Oslo după câţiva ani. Harry aflase de la prieteni că are o fetiţă de doi ani, dar că englezul rămăsese la Londra. Apoi a văzut-o într-o seară la Sardines. Se apropiase de ea şi o găsise schimbată. Pielea îi era palidă şi părul îi atârna lipsit de vlagă. L-a văzut şi ea şi a schiţat un soi de surâs terorizat. Harry l-a salutat pe un tip numit Kjartan, aflat lângă ea, un „prieten muzician” pe care

i se părea că-l ştia de undeva. Kristin a început să vorbească precipitat despre tot soiul de chestii fără legătură cu nimic, nelăsându-l pe Harry să pună întrebările pe care ştia că vrea să le pună. A continuat să vorbească despre planuri de viitor, însă n-avea sclipiri în ochi şi felul avântat în care gesticula altădată fusese înlocuit de mişcări lente, apatice.

Lui Harry i s-a părut c-o vede plângând la un moment dat, dar era deja atât de beat, încât nu putea fi sigur.

Kjartan, care plecase o vreme, s-a întors şi i-a şoptit ceva la ureche, eliberându-se din îmbrăţişarea ei cu un zâmbet condescendent adresat lui Harry. Apoi toată lumea plecase, lăsându-i pe Harry şi Kristin în încăperea pustie, printre pachete de ţigări goale şi cioburi de sticlă, până ce fuseseră daţi afară. Greu de spus cine sprijinise pe cine sau cine venise cu sugestia să se ducă la un hotel, dar izbutiseră să ajungă la Savoy, unde-şi mai făcură de lucru un pic pe la minibarul din cameră înainte să se bage în pat. Harry îşi făcuse datoria şi încercase, fără a reuşi, s-o penetreze, dar era prea târziu. Fireşte că era prea târziu. Kristin îşi cufundase faţa în pernă, plângând în hohote. La trezire, Harry se furişase afară şi luase un taxi până la Postcafé, un local care se deschidea cu o oră mai devreme decât alte spelunci. Şi se aşezase la o masă, întrebându-se cât de târziu era.

✯

Proprietarul de la Springfield Lodge se numea Joe, un tip relaxat şi supraponderal care, economicos şi cu prudenţă, îşi condusese vreme de douăzeci de ani stabilimentul mic şi un pic ponosit din King’s Cross. Nu era nici mai bun, nici mai rău decât oricare alt hotel cu preţ mic din zonă şi avusese puţine plângeri. Unul dintre motive fiind, cum s-a menţionat, că Joe era un tip relaxat. Un altul era că insista întotdeauna ca musafirii să vadă mai întâi camera şi că făcea o reducere de cinci dolari dacă plăteau pentru mai mult de o noapte. Al treilea şi poate cel mai important motiv era că, în general, izbutea să ţină departe de hotelul lui hipioţii nomazi, beţivii, drogaţii şi prostituatele…

Chiar şi celor refuzaţi le venea greu să nu-l placă pe Joe. Fiindcă la Springfield Lodge nimeni nu era primit cu uitături duşmănoase ori cu cerinţe răstite de a elibera locul; aveau parte doar de un zâmbet plin de regret şi de scuza că hotelul era plin – poate că săptămâna viitoare apărea vreo anulare, erau bine-veniţi să încerce iarăşi atunci. Mulţumită considerabilei capacităţi a lui Joe de a citi feţe şi de a-şi cataloga scurt şi cuprinzător solicitanţii de cazare, omul executa această sarcină fără pic de ezitare, având aşadar rareori de furcă cu vreun recalcitrant. Doar de câteva ori greşise Joe în evaluarea clienţilor potenţiali şi regretase amarnic.

Îi trecură prin minte câteva incidente de acest gen în vreme ce încerca să-şi ordoneze impresiile contradictorii prilejuite de bărbatul înalt şi blond din faţa lui. Calitatea hainelor sugera că nu duce lipsă de bani, dar că nu e nici mână spartă. Faptul că era străin cântărea ca un plus major; de obicei, australienii erau cei care făceau probleme. Hipioţii cu saci de dormit însemnau adesea petreceri dezlănţuite şi prosoape lipsă, însă omul ăsta avea o valiză ce părea în stare bună, lucru care sugera că nu se afla tot timpul pe drumuri.

Nu se bărbierise, era drept, dar nici nu trecuse prea mult timp de când părul lui avusese parte de atenţia unui frizer. Pe lângă asta, unghiile îi erau curate şi tăiate, iar pupilele păreau de dimensiuni relativ normale.

Rezultatul acestor impresii şi faptul că bărbatul tocmai pusese pe masă un card VISA, împreună cu o legitimaţie de poliţist norvegian, fu că obişnuitul său „îmi pare rău, dar…” i se opri în gât.

Fiindcă, totuşi, tipul era fără îndoială beat. Ba chiar beat turtă.

— Ştiu că ştii c-am tras la măsea, zise bărbatul într-o engleză surprinzător de bună, deşi cu voce împleticită, când observă şovăiala lui Joe. Să presupunem că o iau razna în cameră. Să presupunem. Sparg televizorul, oglinda din baie şi vomit pe mochetă. S-au mai întâmplat chestii din astea. Ar fi suficientă o garanţie de o mie de dolari? În orice

caz, am de gând să rămân aşa de beat că nu prea o să fac găligie, n-o să deranjez alţi oaspeţi şi nici n-o să-mi arăt mutra pe culoare ori la recepţie.

— Mă tem că toate camerele sunt ocupate în acest weekend. Poate…

— Greg de la Bourbon & Beef mi-a recomandat locul ăsta şi mi-a spus să-i transmit salutări lui Joe. Tu eşti?

Joe îl studie pe tip.

— Nu mă face să-mi regret decizia, zise întinzându-i cheia de la camera 73.

✯

— Alo?

— Bună, Birgitta, sunt Harry. Am…

— E cineva în vizită la mine, Harry. Nu-i un moment potrivit.

— Voiam doar să spun că n-am vrut să…

— Uite ce, Harry. Nu-s furioasă şi nu s-a produs nicio pagubă. Din fericire, suferinţa e limitată când ai cunoscut un tip doar de o săptămână. Aş prefera să nu mă mai cauţi. OK?

— Păi nu, de fapt nu…

— Am un musafir, cum îţi spuneam, aşa că… baftă cât mai stai pe-aici şi sper să te întorci cu bine în Norvegia. Pa.

— Pa.

✯

Lui Teddy Mongabi nu-i picase bine că Sandra îşi petrecuse noaptea cu poliţistul scandinav. Îi mirosea a pericol. Când îl văzuse umblând pe Darlinghurst Road, cu genunchii muiaţi şi braţele bălăngănindu-se, primul său impuls fusese să se piardă în mulţime. Însă curiozitatea sa câştigase, aşa că se puse în calea norvegianului cel nebun. Omul încercă să treacă de el, însă Teddy îl apucă de-un umăr şi-l răsucise spre el.

— Nu-ţi saluţi prietenii, amice?

Amicul îl privi cu ochi împăienjeniţi.

— Proxenetul…

— Sper că Sandra s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor, şefu’.

— Sandra? Să vedem… Sandra a fost în regulă. Unde-i?

— Are liber în seara asta. Dar aş putea să-l tentez pe domnul poliţist cu altceva?

Harry se aplecă în faţă, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Bine. Bine. Haide, proxenetule. Tentează-mă.

Teddy pufni în râs.

— Pe aici, şefu’.

Îl ajută să coboare scările spre club şi-l aşeză la o masă cu vedere spre scenă. Apoi Teddy pocni din degete şi o doamnă îmbrăcată sumar apăru imediat.

— Două beri, Amy, te rog. Şi spune-i lui Peri să danseze pentru noi.

— Următorul număr de dans e abia la opt, domnule Mongabi.

— Spune-i că e o reprezentaţie extraordinară. Acum, Amy.

— În regulă, domnule Mongabi.

Poliţistul avea pe chip un rânjet prostesc.

— Ştiu cine vine, zise. Criminalul. Vine criminalul.

— Cine?

— Nick Cave.

— Nick cine?

— Şi cântăreaţa blondă. Cred că poartă şi ea perucă. Ascultă…

Muzica disco bubuitoare fusese oprită. Poliţistul ridică degetele arătătoare, gata să dirijeze o orchestră simfonică imaginară, însă nu urmă niciun sunet.

— Am auzit despre Andrew, zise Teddy. Groaznic. N-am cuvinte. Pur şi simplu groaznic. Am înţeles că s-ar fi spânzurat. De ce-ar face asta, totuşi, un tip aşa de voios ca el…?

— Sandra poartă perucă, zise poliţistul. I-a căzut din geantă. De aia n-am recunoscut-o când am întâlnit-o. Chiar acolo! Andrew şi cu mine stăteam acolo. Şi-am mai văzut-o înainte prin Darlinghurst, dar purta perucă. O perucă blondă. De ce n-o mai poartă?

— Aha, deci domnu’ şef preferă blondele. Păi cred că aş

avea ceva ce ţi-ar plăcea…

— De ce?

Teddy ridică din umeri.

— Sandra? Păi… a cam băgat-o un gagiu în sperieţi, nu de mult. Sandra a zis că are de-a face cu peruca şi-a hotărât s-o lase deoparte un timp. În caz că individul apare iarăşi.

— Cine?

— Nu ştiu. Şi, chiar dacă aş şti, n-aş spune. În branşa noastră discreţia e o virtute. Una pe care, sunt sigur, o apreciezi şi dumneata. Uit mereu numele, nu te cheamă, parcă, Ronny?

— Harry. Trebuie să stau de vorbă cu Sandra, zise el, ridicându-se cu greu în picioare, cât pe ce să răstoarne tava cu berile aduse de Amy, şi lăsându-se peste tăblia mesei.

— Ai numărul ei de telefon, proxenetule?

Teddy îi făcu semn lui Amy să plece.

— Principiul nostru e să nu dăm clienţilor numerele de telefon sau adresele fetelor. Din motive de siguranţă, înţelegi, nu-i aşa?

Teddy regreta acum că nu-şi urmase instinctul iniţial – ar fi trebuit să se ţină deoparte de norvegianul ăsta beat şi dificil.

— Înţeleg. Acum dă-mi numărul.

Teddy zâmbi.

— Cum spuneam, nu dăm…

— Acum! răcni Harry şi-l apucă de reverele sacoului cenuşiu şi lucios, trimiţând un damf de whisky şi vomă în faţa lui Teddy.

O muzică liniştitoare, de instrumente cu coarde, începu să se prelingă din boxe.

— Număr până la trei, domnule agent de poliţie. Dacă nu-mi dai drumul până atunci, o să-i chem pe Ivan şi Geoff. Asta o să însemne o ieşire aeriană pe uşa din dos. Şi după uşă sunt trepte. Un şir de douăzeci de trepte de beton.

Harry rânji şi îşi spori strânsoarea.

— Ar trebui să mă sperie chestia asta, codoş împuţit? Uită-te la mine. Sunt aşa de varză că nu mai simt nimic.

Sunt indestructibil, ce pizda mă-sii. Geoff! Ivan!

După bar se foiră nişte umbre. Harry întoarse capul să se uite, iar Teddy profită de ocazie ca să se smulgă din strânsoare şi să-i dea un brânci, făcându-l să se împiedice şi să cadă, dărâmând scaunul şi masa. În loc să se ridice, rămase unde era, hlizindu-se, până ce sosiră Geoff şi Ivan, aruncându-i priviri întrebătoare lui Teddy.

— Daţi-l afară pe uşa din dos, zise Teddy şi urmări cum poliţistul era cules ca o păpuşă de cârpe şi aruncat peste umărul unui agent de pază îmbrăcat în smoching.

— Nu ştiu ce naiba a păţit lumea în ziua de azi, zise Teddy, îndreptându-şi reverele sacoului.

Ivan deschise drumul, apoi uşa.

— Ce naiba a băgat în el gagiul? zise Geoff. Se zgâlţâie de râs.

— Să vedem acuşi cum mai râde, zise Ivan. Lasă-l jos aici.

Geoff îl lăsă pe Harry pe picioarele lui şi acesta rămase legănându-se în faţa celor doi.

— Şefu', poţi să ţii un secret? zise Ivan cu un zâmbet ruşinat. Ştiu că-i un clişeu din filmele cu gangsteri, dar urăsc violenţa.

Geoff pufni batjocoritor.

— Pe bune, Geoff. Chiar aşa e. Poţi să-ntrebi pe oricine mă ştie. Nu suportă violenţa, asta o să-ţi zică toţi. Ivan nu poate dormi, se deprimă. Lumea e şi aşa un loc dur pentru amărâţii ăştia, n-are sens să ne mai ţinem şi noi de rupt mâini şi picioare, nu? Du-te deci acasă, omule, şi lucrurile rămân aşa. OK?

Harry încuviinţă şi se apucă să se caute prin buzunare.

— Cu toate că, în seara asta, tu eşti gangsterul, zise Ivan. Tu!

Îl împunse pe Harry cu un deget în piept.

— Tu! repetă Ivan şi-l împunse ceva mai tare, făcându-l să se clatine primejdios.

— Tu!

Harry se legănă pe călcâie, cu mâinile fluturând. Nu se răsuci să vadă ce era în spatele lui, părea să ştie deja. Un

zâmbet i se lăţi pe chip când ochii împăienjeniţi întâlniră privirea lui Ivan. Căzu pe spate şi gemu când se lovi de primele trepte. Apoi, până jos, nu mai scoase un sunet.

38
Un tip pe nume Rapidu’

Joe auzi ceva zgrepţănând la intrare şi, când se uită prin gemuleţul de sticlă la noul client, îndoit de mijloc, ştiu că făcuse una dintre rarele sale greşeli. Deschise uşa şi clientul căzu peste el. Dacă Joe n-ar fi avut centrul de greutate atât de jos, s-ar fi prăbuşit amândoi. Joe reuşi să-şi treacă pe după umeri braţul lui Harry şi să-l târască pe un scaun la recepţie, unde să-l poată examina mai bine. Nici când îşi luase în primire camera blondul nu arătase prea bine, însă acum arăta groaznic. Avea o tăietură adâncă la un cot – Joe văzu licărul roşu al cărnii despicate – şi un obraz umflat, iar din nas îi picura sânge pe pantalonii mânjiţi. Cămaşa îi era ruptă şi, ori de câte ori respira, din piept îi ieşea un şuier zgomotos. Însă măcar respira.

— Ce s-a întâmplat? zise Joe.

— Am căzut pe nişte scări. N-am păţit nimic, trebuie doar să mă odihnesc un pic.

Joe nu era doctor, dar, judecând după şuierul acela, ar fi zis că i se paradiseră cel puţin vreo două coaste. Găsi nişte unguent antiseptic şi plasturi, îşi bandajă oaspetele cât de bine putu şi, la final, îi băgă un dop de vată într-o nară. Când Joe încercă să-i dea şi ceva împotriva durerii, Harry scutură din cap.

— Am chestii pentru durere în cameră, zise cu un icnet.

— Ai nevoie de un doctor, zise Joe. O să…

— Fără doctori. Îmi revin în câteva ore.

— Respiraţia ta nu sună deloc bine.

— Aşa a fost mereu. Astm. Mă-ntind două ore în pat şi ai scăpat de mine.

Joe oftă. Ştia că-i pe cale să facă greşeala cu numărul doi.

— Las-o baltă, zise. Îţi trebuie mai mult de două ore. Şi nu-i vina ta că treptele sunt aşa de abrupte în oraşul ăsta, fir-ar a dracului. O să trec dimineaţă pe la tine.

Îşi ajută clientul să ajungă în cameră, îl aşeză pe pat şi-i

trase pantofii din picioare. Pe masă erau trei sticle goale şi două neîncepute de Jim Beam. Joe nu punea alcool în gură, însă trăise destul ca să ştie că nu se poate sta de vorbă cu un alcoolic. Desfăcu o sticlă şi-o aşeză la căpătâiul patului. Tipul avea să se simtă oribil când făcea ochi.

✯

— Castelul de Cristal. Vă rog.

— Alo, aş putea vorbi cu Margaret Dawson?

— La telefon.

— Îl pot ajuta pe fiul dumitale, dacă-mi spui că a omorât-o pe Inger Holter.

— Ce? Cine-i acolo?

— Un prieten. Trebuie să ai încredere în mine, doamnă Dawson. Dacă nu, fiul dumitale e pierdut. Înţelegi? A ucis-o pe Inger Holter?

— Cine-i acolo? E cumva o glumă? Cine e Inger Holter?

— Eşti mama lui Evans White, doamnă Dawson. Inger Holter avea şi ea o mamă. Noi doi suntem singurii care-l putem ajuta pe fiul dumitale. Spune-mi că el a omorât-o pe Inger Holter! M-ai auzit?

— Aud că ai băut. O să sun la poliţie.

— Hai, spune!

— O să închid telefonul acum.

— Spune odată... vacă afurisită!

✯

La intrarea Birgittei în birou, Alex Tomaros îşi duse braţele la ceafă şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Ia loc, Birgitta.

Fata se aşeză pe scaunul de dinaintea birouaşului, iar Alex profită de ocazie ca să se uite la ea cu mai multă luare-aminte. I se păru obosită. Avea pungi negre sub ochi, părea iritată şi chiar mai albă la faţă decât de obicei.

— Acum câteva zile, a venit un poliţist să mă ia la întrebări, Birgitta. Un anume domn Holy, un străin. Pe parcursul conversaţiei, a ieşit la iveală că vorbise cu nişte angajaţi de aici şi că avea informaţii... hm... din soiul celor indiscrete. Ne interesează pe toţi, fireşte, să fie găsit ucigaşul lui Inger. Dar aş vrea să îţi atrag atenţia asupra

faptului că, pe viitor, alte declaraţii similare vor fi considerate… lipsite de loialitate. Şi nu mai e nevoie să-ţi spun că, la cât de greu merg afacerile acum, nu ne permitem să plătim oameni în care nu putem avea încredere.

Birgitta nu scoase o vorbă.

— Un bărbat a sunat azi, ceva mai devreme, şi întâmplător am răspuns eu. A încercat el să bâiguie ca să-şi ascundă vocea, dar i-am recunoscut accentul. Acelaşi domn Holy. Şi a cerut să vorbească cu tine, Birgitta.

Birgitta săltă capul.

— Harry? Azi?

Alex îşi scoase ochelarii.

— Ştii că am o slăbiciune pentru tine, Birgitta, şi recunosc că am luat toate astea… hm… un pic personal. Sperasem să ajungem, cu timpul, prieteni buni. Aşa că să nu fii proastă şi să distrugi totul.

— A sunat din Norvegia?

— Aş vrea să-ţi pot confirma asta, însă din păcate părea o legătură cât se poate de locală. Ştii prea bine că n-am nimic de ascuns, Birgitta – nimic, cel puţin, care să aibă vreo relevanţă pentru cazul ăsta. Şi ei asta urmăresc, nu? Pe Inger n-o s-o ajute dacă te apuci de trăncănit despre celelalte chestii. Aşadar, mă pot baza pe tine, draga mea Birgitta?

— Despre ce alte chestii e vorba, Alex?

Păru surprins.

— Mă gândeam că Inger ţi-a spus. Despre condusul acasă cu maşina.

— Ce condus?

— După lucru. Aveam senzaţia că Inger, pe undeva, mă încurajează, aşa că lucrurile au scăpat oarecum de sub control. N-aveam de gând decât s-o conduc acasă cu maşina, nu s-o sperii, dar ea, mă tem, a luat mica mea glumă prea în serios.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Alex, şi nici nu sunt sigură că vreau să am habar. A spus Harry pe unde e? Urma să revină cu alt telefon?

— Hei, stai aşa. Te tutuieşti cu tipul ăsta şi obrajii ţi se îmbujorează ori de câte ori îi pronunţ numele. Care-i de fapt treaba aici? E ceva între voi sau ce?

Birgitta începu să-şi frece agitată palmele.

Bărbatul se aplecă peste birouaş şi întinse o mână ca s-o mângâie pe cap, însă ea i-o dădu deoparte cu un gest iritat.

— Termină, Alex. Eşti un idiot şi ţi-am mai spus-o. Nu mai fi aşa de idiot data viitoare când sună, te rog. Şi întreabă cum pot să dau de el, bine?

După care se ridică şi, cu paşi grei, ieşi din încăpere.

Rapidu' abia dacă-şi putu crede ochilor când intră în Cricket. Borroughs, de după bar, ridică din umeri.

— De două ore stă acolo, zise. E machit zdravăn.

Exact în colţ, la masa lor obişnuită, se afla bărbatul care era cauza indirectă pentru care doi dintre amicii lui ajunseseră la spital. Rapidu' îşi pipăi noul pistol HK de calibrul 45, pus în tocul de pe gambă, şi se apropie de masă. Bărbatul stătea cu bărbia în piept şi părea să fi adormit. Pe masă, în faţa lui, era o sticlă de whisky pe jumătate goală.

— Salutare, ţipă Rapidu'.

Bărbatul ridică cu greu capul şi-i trimise un surâs de imbecil.

— Te-am aşteptat, îngăimă.

— Te-ai aşezat la masa greşită, zise cu fermitate Rapidu'.

Îl aştepta o seară încărcată şi nu putea risca să fie întârziat de idiotul ăsta. În orice moment puteau apărea clienţii.

— Mai întâi vreau să-mi spui ceva, zise bărbatul.

— De ce-aş face asta? zise Rapidu', simţind apăsarea pistolului prin pânza pantalonilor.

— Fiindcă aici ai negoţul, fiindcă abia ai intrat pe uşă şi deci e perioada din zi în care eşti cel mai vulnerabil, fiindcă ai marfa la tine şi fiindcă n-ai vrea să te percheziţionez în faţa atâtor martori. Stai unde eşti.

Abia atunci văzu Rapidu' ţeava unui pistol High Power pe care bărbatul îl ţinea în poală, îndreptat cu nonşalanţă chiar

în direcţia lui.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu cât de des cumpăra de la tine Andrew Kensington şi când a cumpărat ultima oară.

— Mă înregistrezi cumva, gabore?

Gaborul zâmbi.

— Relaxează-te. Mărturiile făcute sub ameninţarea armei nu se pun la socoteală. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să trag în tine.

— OK, OK.

Rapidu' simţea că-l trec sudorile. Încercă să evalueze în minte distanţa până la tocul de pe picior.

— Dacă nu cumva am auzit eu minciuni, a murit. Aşa că nu văd de ce nu ţi-aş spune. Era precaut, nu lua niciodată prea mult. Cumpăra de două ori pe săptămână, de fiecare dată câte o punguţă. Aceeaşi rutină.

— Când a cumpărat ultima oară înainte să se apuce de jucat crichet pe-aici?

— Cu trei zile înainte. Urma să cumpere iar peste încă o zi.

— Cumpăra vreodată de la ceilalţi?

— Niciodată, ştiu asta sigur. Chestia asta e personală – o treabă confidenţială, ca să spun aşa. Plus că era poliţist şi nu putea risca să fie dat în vileag.

— Deci când a fost aici, proviziile îi erau pe sfârşite? Şi totuşi, câteva zile după aceea, se pare că a avut destul pentru o supradoză care probabil l-ar fi omorât, dacă nu l-ar fi sugrumat mai înainte cablul. Cum îţi explici?

— A ajuns la spital. A şters-o de-acolo fiindcă îi ardea buza după o doză. Cine ştie, poate a avut ceva şi în salon.

Poliţistul oftă extenuat.

— Ai dreptate, zise băgând pistolul în buzunarul interior al hainei şi apucând paharul de pe masă. Totul pe lumea asta e îmbibat cu *poate.* De ce nu vrea lumea să termine cu rahaturile şi să spună uite, aşa stau lucrurile, gata, unu şi cu unu fac doi, asta-i treaba. Ar face multora viaţa mai uşoară, crede-mă.

Rapidu' dădu să-şi ridice cracul pantalonului, dar se

răzgândi.

— Şi ce s-a întâmplat cu seringa? îngână poliţistul ca pentru el.

— Ce?

— N-am găsit nicio seringă la locul faptei. Poate a aruncat-o la toaletă. Cum spui – un tip precaut. Chiar şi când era pe moarte.

— Îmi dai şi mie? întrebă Rapidu' trăgându-şi un scaun.

— E ficatul tău, zise poliţistul şi împinse sticla spre el.

39
Ţara norocului

Harry pătrunse în fugă, prin fum, în pasajul îngust. Trupa cânta atât de tare, încât totul în jurul lui vibra. În aer pluteau un miros acru de sulf şi norişori de fum atât de joşi, încât îi putea atinge cu capul. Prin vacarm se distingea totuşi un sunet, un huruit intens care-şi găsise o frecvenţă neutilizată. Era alcătuit din clănţăneli de dinţi şi lanţuri târâte pe asfalt. În spatele lui, schelălăind prelung, gonea o haită de câini.

Pasajul se făcu tot mai strâmt, aşa că până la urmă trebui să alerge cu braţele întinse în faţă, ca să nu se izbească de zidurile înalte şi roşii. Ridică privirea. De la ferestre, de sus, se iţeau capete mici. Lumea flutura drapele cu verde şi auriu şi fredona muzica asurzitoare.

„Asta e tara norocului, e tara norocului, trăim în tara norocului.”

Harry auzi, în spatele lui, dinţi scrâşnind. Ţipă şi se prăbuşi. Spre uimirea sa, totul în jur se întunecă şi, în loc să aterizeze dur pe asfalt, continuă să cadă. Probabil că nimerise într-o groapă. Şi ori se mişca Harry foarte încet, ori groapa era o adevărată prăpastie, deoarece căderea continua. Muzica de la suprafaţă se auzea la tot mai mare distanţă şi, pe măsură ce ochii i se adaptară la beznă, începu să-şi dea seama că laturile gropii aveau ferestre prin care se zăreau alţi oameni.

Dumnezeule, o să cad până în mijlocul pământului? se întrebă Harry.

— Eşti suedez, zise o voce de femeie.

Harry se uită împrejur şi, când făcu asta, lumina şi muzica reveniră. Se afla în aer liber, într-un scuar, era noapte şi o trupă cânta pe scena din faţă. Se uita la o vitrină, mai precis una de la un magazin de televizoare, cu o duzină de aparate pornite pe diverse canale.

— Deci sărbătoreşti şi dumneata Ziua Australiei? rosti o altă voce, de data asta bărbătească, într-o limbă familiară.

Harry se întoarse înspre voce şi văzu un cuplu care zâmbea încurajator. Ordonă şi el gurii sale să surâdă, sperând că porunca avea să-i fie ascultată. O anume tensiune facială sugera că îşi poate controla, deocamdată, corpul. La alte funcţii trebuise să renunţe. Subconştientul i se răzvrătise şi, în chiar clipa aceea, în mintea lui se ducea o luptă pentru auz şi văz. Creierul îi lucra la capacitate maximă ca să descopere ce se petrecea, însă nu era uşor, fiindcă era mereu bombardat cu informaţii distorsionate şi uneori absurde.

— Noi suntem danezi, apropo. Pe mine mă cheamă Poul şi ea e soţia mea, Gina.

— De ce credeţi că-s suedez? se auzi Harry rostind.

Danezii se uitară unul la altul.

— Vorbeai singur. Nu ţi-ai dat seama? Te uitai la televizor şi te întrebai dacă Alice o să cadă până în mijlocul pământului. Şi chiar a căzut, nu? Ha, ha!

— Da, a căzut, zise Harry, nedumerit de-a binelea.

— Nu e ca un festival scandinav al verii, totuşi. Te umflă râsul, nu alta. Auzi focurile de artificii, dar nu se vede nimic din cauza pâclei. Ar putea, foarte bine, să dea foc cu ele la zgârie-nori! Ha, ha! Simţi mirosul de praf de puşcă? Din cauza umezelii se lasă în jos. Eşti şi tu turist?

Harry stătu să se gândească. Şi probabil chibzui pe îndelete, fiindcă, atunci când fu gata să le răspundă danezilor, văzu că aceştia dispăruseră.

Îşi îndreptă iarăşi atenţia către ecranele televizoarelor. Pe unul ardeau copaci, iar pe altul se desfăşura un meci de tenis. Era apoi o emisiune de ştiri unde apăreau imagini cu windsurferi, o femeie plângând şi bucăţi dintr-un costum galben de scufundări presărat cu urme de muşcături uriaşe. La televizorul de alături, banda de delimitare albastru cu alb a poliţiei flutura în vânt la marginea unei păduri, în vreme ce agenţi în uniforme umblau încoace şi încolo cu saci de plastic. Era şi o fotografie prost făcută care înfăţişa o fată blondă, urâţică. Avea o expresie tristă, de parcă ar fi fost supărată că nu-i mai atrăgătoare.

— Atrăgătoare, zise Harry. Ciudată chestie. Ştiai că…?

Îl văzu pe Lebie trecând prin spatele unui agent de poliţie care dădea o declaraţie la televizor.

— Căcat! ţipă Harry. Pastele mă-sii!

Şi începu să bată cu palmele în vitrină.

— Dă mai tare! Daţi volumul mai tare! Cineva…

Imaginea se schimbase într-o hartă meteo înfăţişând coasta estică a Australiei. Harry îşi turti nasul de geamul vitrinei şi văzu, în oglindirea unuia dintre ecranele stinse, chipul lui John Belushi.

— Mi-am imaginat asta, John? Nu uita că sunt acum sub influenţa unui halucinogen foarte puternic.

✯

— Daţi-mi drumul! Trebuie să vorbesc cu ea.

— Du-te acasă şi culcă-te. Nu lăsăm oameni beţi… hei!

— Lăsaţi-mă înăuntru! Sunt prieten cu Birgitta, vă spun. Lucrează la bar.

— Ştim, dar treaba noastră e să nu lăsăm să intre din ăştia ca tine, pricepi, blondule?

— Au!

— Pleacă de-aici fără gălăgie şi nu mă sili să-ţi rup braţul, că… au! Bob! Bob!

— Pardon, dar m-am săturat să fiu luat pe sus. O seară frumoasă vă doresc.

— Ce-i, Nicky? E ăla de colo?

— Lasă-l să se ducă. Căcat! S-a smuncit şi mi-a ars una în stomac. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

— Oraşul ăsta cedează pe la cusături. Cred c-o să mă mut naibii înapoi în Melbourne. Ai văzut la ştiri? Încă o fată violată şi sugrumată. Au găsit-o în după-amiaza asta în Centennial Park.

40
Plutire

Harry se trezi cu o durere de cap teribilă. Lumina îi rănea ochii şi, îndată ce băgă de seamă că stătea lungit sub o pătură, trebui să se lase rapid într-o parte. Voma veni în valuri iuţi şi conţinutul stomacului său plescăi pe dalele de piatră. Se lăsă iarăşi pe bancă, simţind în nări izul acru de acid gastric, în vreme ce-şi punea clasica întrebare: unde naiba sunt?

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se dusese în Green Park şi că o barză îl privise acuzator. Părea acum să fie într-o încăpere circulară cu bănci şi mese mari de lemn. Pe lângă pereţi erau sprijinite unelte, hârleţe, greble şi un furtun de grădină, iar în mijloc era o gură de canal.

— Bună dimineaţa, frate alb, zise o voce groasă pe care o recunoscu.

Era Joseph, aborigenul cărunt din tribul Ciorilor.

Deschise un robinet din perete, luă furtunul şi mătură voma în canal cu jetul de apă.

— Unde sunt? întrebă Harry ca să înceapă de undeva.

— În Green Park.

— Dar cum...

— Stai cuminte, că am cheile de-aici. E a doua mea casă, zise Joseph şi aruncă o privire pe geam. E o zi frumoasă. Ce-a mai rămas din ea.

Harry ridică ochii spre Joseph, care părea într-o dispoziţie senzaţional de bună pentru un vagabond.

— Îngrijitorul parcului şi cu mine ne ştim de ceva timp şi avem un soi de aranjament special, explică Joseph. Uneori, se mai dă bolnav şi mă ocup eu de ce trebuie făcut – strâng gunoaiele, golesc coşurile, tai iarba, genul ăsta de chestii. Şi-n schimb pot să mă adăpostesc din când în când pe-aici. Uneori îmi lasă şi câte-o sticlă de pileală, dar mă tem că azi nu.

Harry încercă să se gândească la altceva de spus decât „dar”, însă renunţă. Joseph, pe de altă parte, avea chef de

vorbă.

— Sincer să fiu, la aranjamentul ăsta cel mai mult îmi place că-mi dă chestii de făcut. Îmi umple ziua şi mă face să mă gândesc la alte lucruri, cumva. Uneori, mi se pare că-s chiar util.

Joseph surâse şi scuturâ din cap. Harry nu reuşea să priceapă odată că era acelaşi om care cu puţin timp în urmă stătuse pe bancă înţepenit de băutură şi cu care încercase zadarnic să comunice.

— Nu mi-a venit a crede când te-am văzut ieri, zise Joseph. Nu mi-a venit a crede că eşti acelaşi tip treaz şi alert de la care-am cerut ţigări deunăzi. Şi ieri nu puteam să vorbesc nimic cu tine. Ha, ha!

— M-ai prins, replică Harry.

✯

Joseph plecă şi reveni cu o pungă de cartofi prăjiţi fierbinţi şi un pahar de Cola. Îl privi pe Harry cum înghite cu greutate mâncarea aceea simplă, însă uluitor de eficientă.

— Precursorul de la Coca-Cola a fost descoperit de un chimist american care căuta o combinaţie bună contra mahmurelii, zise Joseph. Dar presupun că nu i-a ieşit şi a vândut reţeta pe opt dolari. Dacă mă-ntrebi pe mine, n-a descoperit încă nimeni ceva mai bun.

— Jim Beam, răspunse printre înghiţituri Harry.

— Da, în afară de Jim. Şi Jack şi Johnnie şi alţi câţiva băieţi. Ha, ha. Cum te simţi?

— Mai bine.

Joseph puse două sticle pe masă.

— Cel mai ieftin vin roşu de la Hunter’s Valley. Bei un pahar cu mine, albiciosule?

— Mersi, Joseph, dar vinul nu este… Ai altceva? Ceva maro la culoare?

— Crezi că am depozit aici?

Joseph părea un pic insultat de refuzul ofertei sale generoase.

Harry se ridică cu greu. Încercă să-şi umple golul din memorie dintre momentul când aţintise arma asupra lui Rod Stewart şi momentul când, literalmente, se aruncaseră

unul în braţele celuilalt, prieteni la cataramă, şi luaseră nişte LSD. Ce provocase o asemenea fericire şi atracţie reciprocă n-ar fi putut spune, dacă nu punea la socoteală explicaţia cea mai la îndemână – sticla de Jim Beam. Îşi amintea, totuşi, că-l pocnise pe bodyguardul de la Albury.

— Harry Hole, eşti un beţivan de doi bani, îngână.

Ieşiră din magazie şi se întinseră pe iarbă. Soarele îi înţepa ochii, iar alcoolul de cu o zi înainte îi înţepa porii pielii, însă altminteri nu era deloc rău. Adia un vânt uşor, iar ei, întinşi pe spate, priveau la crâmpeiele de nori albi ce hoinăreau în înaltul cerului.

— Azi e vreme de făcut sărituri, zise Joseph.

— N-am nicio intenţie să mă pun pe ţopăit, zise Harry. O să stau absolut nemişcat, în cel mai rău caz o să dau o tură mică pe-aici.

Joseph stătea cu ochii mijiţi.

— Nu la genul ăla de sărituri mă gândeam, ci la săritul de sus, cu paraşuta.

— Uau, eşti paraşutist cumva?

Joseph dădu din cap că da.

Harry îşi umbri ochii cu palma şi se uită către cer.

— Şi norii? Nu sunt o problemă?

— Deloc. Sunt nori cirus, cam la cinci mii de metri altitudine.

— Mă surprinzi, Joseph. Nu ştiu cum ar trebui să arate un paraşutist, dar n-aş fi zis că e un…

— Beţiv?

— De pildă.

— Ha, ha. Sunt două feţe ale aceleiaşi monede.

— Cum adică?

— Ai fost vreodată singur în aer, Harry? Ţi s-a întâmplat să zbori? Ţi-ai dat drumul de la mare înălţime, ai simţit cum aerul încearcă să te ţină, să te prindă şi să te mângâie?

Joseph avansase deja cu prima sticlă şi vocea îi căpătase un ton mai cald. Ochii îi scânteiau în vreme ce-i descria lui Harry frumuseţea unei căderi în gol.

— Îţi deschide toate simţurile. Tot trupul ţipă, îţi spune că poţi să zbori. „Dar n-am aripi”, strigă la tine, încercând să

acopere vântul care-ţi şuieră pe la urechi. Corpul tău e convins că o să moară şi intră în modul de alarmă generală – îşi deschide la maximum simţurile, încearcă să descopere o scăpare. Creierul e cel mai mare computer din lume, înregistrează totul: pielea simte cum creşte temperatura pe măsură ce cazi, urechile simt cum sporeşte presiunea şi devii conştient de toate încreţiturile reliefului şi de nuanţele de dedesubt. Poţi chiar să miroşi planeta pe măsură ce se apropie. Şi, dacă-ţi poţi împinge frica de moarte în fundalul minţii, Harry, eşti înger timp de o clipă. Trăieşti o viaţă întreagă în patruzeci de secunde.

— Şi dacă nu poţi?

— N-o îndepărtezi cu totul, doar nu te mai gândeşti la ea. Fiindcă trebuie să fie acolo, pe fundal, o notă clară şi stridentă, ca apa rece pe piele. Nu căderea, ci frica de moarte îţi deschide simţurile. Începe ca un şoc, un val de adrenalină prin vene, când părăseşti avionul. Ca o injecţie. Îndată se amestecă în sânge şi te face să te simţi bucuros şi puternic. Dacă închizi ochii, poţi s-o vezi ca pe un minunat şarpe veninos, pândindu-te cu ochii lui şerpeşti.

— Sună de parcă te-ai droga, Joseph.

— Dar chiar *este* ca un drog! făcu Joseph, care începea acum să fluture din mâini în toate direcţiile. Vrei să dureze o veşnicie căderea şi, dacă ai sărit de destule ori cu paraşuta, observi că e din ce în ce mai greu să tragi mânerul de declanşare. Până la urmă, ajungi să te temi că într-o zi o să iei o supradoză, că n-o să mai declanşezi paraşuta, aşa că te opreşti din sărit. Şi atunci ştii că eşti prins fără scăpare. Abstinenţa te macină, viaţa ţi se pare fără rost, banală, şi una-două te trezeşti înghesuit lângă pilot într-o rablă de avion Cessna căruia îi ia o eternitate să ajungă la trei mii de metri şi care-ţi mănâncă toate economiile.

Joseph trase o gură mare de aer şi închise ochii.

— Pe scurt, Harry, sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Viaţa devine iadul pe pământ, dar alternativa e şi mai rea. Ha, ha.

Joseph se săltă într-un cot şi luă un gât de vin.

— Eu sunt o pasăre nezburătoare. Ştii ce-i ăla un emu, Harry?

— Un struţ australian.

— Deştept băiat.

Când Harry închise ochii, avu impresia că aude vocea lui Andrew. Deoarece, fireşte, Andrew era cel care stătea întins lângă el, ţinându-i prelegeri despre ce era important şi ce era mai puţin important.

— Ştii de ce pasărea emu nu poate zbura? Ai auzit povestea?

Harry făcu semn că nu.

— OK, fii atent la mine, Harry, băiatule. În Vremea Visului, Emu avea aripi şi putea să zboare. Locuia cu soaţa lui pe malul unui lac, iar fiica lor se măritase cu Jabiru, un cocor. Într-o zi, Jabiru şi soţia lui s-au întors de la pescuit cu o pradă frumoasă; au mâncat aproape totul şi-au uitat, în grabă, să păstreze bucăţile cele mai bune pentru părinţii ei, cum făceau de obicei. Când fiica i-a dus tatălui ei, Emu, ce mai rămăsese din peşte, acesta s-a înfuriat. „Nu-ţi dau mereu cele mai bune bucăţi de vânat?”, a zis. A pus mâna pe-o măciucă şi pe suliţă şi-a zburat la Jabiru să-i tragă o mamă de bătaie.

Jabiru, însă, n-avea de gând să se lase bătut fără să opună vreo rezistenţă, aşa că a luat o creangă foarte mare şi i-a smuls cu ea măciuca. Şi-a lovit apoi socrul mai întâi peste aripa stângă, apoi peste cea dreaptă, rupându-i-le pe amândouă. Emu s-a ridicat cu greu în picioare şi a azvârlit suliţa spre ginerele său. I-a străpuns spinarea şi i-a ieşit prin gură. Înnebunit de durere, cocorul, a zburat către mlaştini, unde s-a dovedit că suliţa era folositoare la prins peşte. Emu s-a dus către câmpiile aride, unde şi-n ziua de azi îl poţi vedea alergând şi purtându-şi cioturile de aripi incapabile să zboare.

Joseph duse sticla la gură, însă mai rămăseseră doar câteva picături. O cercetă cu o mutră tristă şi-i puse dopul la loc. Apoi deschise a doua sticlă.

— Asta seamănă, mai mult sau mai puţin, cu povestea ta, Joseph?

— Păi, ăă…

Se auzi un gâlgâit, apoi Joseph fu gata să-şi depene povestea.

— Am lucrat ca instructor de paraşutism în Cessnok timp de opt ani. Eram o gaşcă pe cinste, o atmosferă de lucru minunată. Nu se îmbogăţea nimeni, nici noi şi nici patronii; clubul era mânat de entuziasm pur. Cea mai mare parte a banilor câştigaţi îi cheltuiam pe propriile noastre sărituri. Eram un instructor bun. Unii mă socoteau cel mai bun. Şi totuşi, mi-au retras licenţa din cauza unui incident nefericit. Cică eram beat când am făcut un salt cu un participant la curs. De parcă aş fi stricat eu bunătate de săritură cu pileală!

— Ce s-a întâmplat?

— Cum adică? Vrei amănunte?

— De ce, ai vreo treabă urgentă?

— Ha, ha. Bine, îţi spun.

Sticla luci în soare.

— Aşa… Uite cum s-a întâmplat. A fost de la o convergenţă improbabilă de circumstanţe nefavorabile, nu de la pileală. Era, mai întâi, chestia cu vremea. Când am decolat, era un strat de nori cam la două mii cinci sute de metri. Nu-i o problemă dacă norii sunt aşa de sus, fiindcă oricum nu trebuie să deschizi paraşuta înainte de o mie două sute de metri. Cel mai important e să vezi pământul înainte să deschizi paraşuta, ca să n-o iei razna şi s-o porneşti spre Newcastle. Cursanţii trebuie să vadă semnalele terestre ca să ştie încotro să cârmească paraşuta, potrivit cu vântul şi terenul, şi să aterizeze în siguranţă în zona desemnată, da? Când am început să urcăm, apăruseră nişte nori, e drept, dar încă păreau departe. Problema era că la clubul nostru se folosea un avion Cessna străvechi, ţinut laolaltă cu bandă adezivă, rugăciuni şi bunăvoinţă. I-a trebuit mai bine de douăzeci de minute să ajungă la trei mii de metri, înălţimea de la care urma să facem saltul. După ce-am decolat, s-a înteţit vântul, apoi am trecut de norii de la două mii cinci sute de metri şi, ce să vezi, a venit spre noi al doilea strat de nori,

dedesubtul primului, unul pe care nu-l văzusem. Ai înţeles?

— Dar nu ţineai legătura cu solul? Nu-ţi puteau spune ei că sunt nori la altitudine joasă?

— Prin radio, da. Ha, ha. O altă chestie pe care-au ţinut-o la cutie după aia. Vezi tu, pilotul îşi punea întotdeauna muzică în carlingă, la volum maxim, când ajungeam la trei mii de metri, ca să-i pună pe cursanţi în mişcare, să-i facă agresivi, nu căcaţi pe ei de frică. Dacă ne-or fi trimis vreun mesaj de jos, nu l-am recepţionat.

— Şi n-ai vrut să-ţi confirme că-i în regulă înainte să faci saltul?

— Harry, nu face povestea mai complicată decât e deja. Bine?

— Bine.

— A doua chestie care a mers prost a fost harababura cu altimetrul. Trebuie pus pe zero înainte de decolare, ca să arate apoi înălţimea relativă în raport cu solul. În momentul în care trebuia să executăm saltul, am descoperit că-mi uitasem altimetrul jos, însă pilotul avea mereu echipament complet de paraşutism cu el, aşa că l-am împrumutat pe al lui. Se temea şi el, ca şi noi ceilalţi, că avionul avea să se facă bucăţi într-o zi. Eram deja la trei mii de metri, aşa că trebuia să ne mişcăm repede. A trebuit să mă grăbesc şi n-am avut timp să-mi compar altimetrul cu al cursantului – pe care-l verificasem înainte, la sol, asigurându-mă că e pus pe zero. Am presupus că cel al pilotului era cât de cât precis, chiar dacă nu-l punea pe zero de fiecare dată când decolam. Asta nu mă deranja prea tare – când ai făcut mai mult de cinci mii de salturi, ca mine, poţi evalua vizual altitudinea îndeajuns de precis doar uitându-te în jos.

Stăteam pe aripă, cursantul mai sărise de trei ori, aşa că nu-mi făceam griji. Ieşirea nu era o problemă, am sărit cu braţele şi picioarele desfăcute şi l-am văzut plutind, stabil, în vreme ce alunecam spre primul strat de nori. Am avut un moment de blocaj când am văzut şi al doilea strat dedesubt, dar mi-am zis că putem face ce activităţi aveam programate şi-apoi să vedem, când ne mai apropiem, la ce altitudine suntem. Cursantul a făcut nişte răsuciri la

nouăzeci de grade şi nişte deplasări orizontale ca la carte, revenind apoi la poziţia standard în formă de X. Altimetrul meu arăta o mie opt sute de metri când cursantul a dat să tragă de mânerul paraşutei, aşa că i-am făcut semn să aştepte. S-a uitat la mine, dar nu e uşor să citeşti expresiile faciale ale unui tip cu urechile şi buzele fâlfâind în vânt ca cearşafurile pe sârmă.

Joseph se opri şi înclină mulţumit din cap.

— În vânt ca cearşafurile pe sârmă, repetă. Nu sună deloc rău. Hai noroc.

Sticla fu iarăşi înclinată spre gură.

— Am văzut deci o mie cinci sute de metri pe cadran când am ajuns la stratul al doilea de nori, continuă el după ce-şi recăpătă suflul. După alţi trei sute de metri, ar fi trebuit să deschidem paraşutele. L-am apucat bine pe cursant, cu ochii pe altimetru, în caz că norii se îndeseau şi trebuia să deschidem paraşutele în pâclă, dar am ieşit iute de-acolo. Am simţit că-mi stă inima-n loc când am văzut pământul gonind spre noi; copaci, iarbă, asfalt, era ca şi cum ai fi focalizat cu un aparat de fotografiat. Am tras de corzi şi-am deschis paraşutele amândurora. Dacă vreuna dintre paraşutele principale ar fi cedat, n-am mai fi avut timp s-o activăm pe cea de rezervă. Norul cel jos părea mai degrabă undeva la şase sute de metri înălţime. Cei de la sol cred că s-au făcut albi la faţă când ne-au văzut ieşind din nor fără paraşute. Pe lângă asta, idiotul de cursant s-a speriat după ce i s-a deschis paraşuta şi s-a dus direct într-un copac. Asta în sine nu era grav, dar s-a încurcat în crengi, la patru metri înălţime şi, în loc să aştepte să fie ajutat, s-a desfăcut din curele, a căzut şi s-a ales cu un picior rupt. A făcut o plângere oficială în care zicea că miroseam a alcool, iar comitetul clubului a luat decizia. Am fost suspendat pe viaţă.

Joseph dădu pe gât ce mai rămăsese în sticla numărul doi.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Asta, zise şi aruncă sticla deoparte. Asistenţă socială, tovărăşie proastă şi vin prost.

Începea să vorbească neclar.

— Mi-au rupt aripile, Harry. Sunt din tribul Ciorilor; nu-s făcut să trăiesc ca un emu.

Umbrele din parc, care mai înainte fuseseră înghesuite unele într-altele, începeau să se lungească acum. Harry se trezi cu Joseph la căpătâi.

— Mă duc acasă, Harry. S-ar putea să-ţi trebuiască nişte chestii din pavilion înainte să încui.

— Rahat, da. Arma. Şi haina.

Harry se ridică. Era vremea să bea ceva. După ce Joseph încuie, rămaseră o vreme pe loc, mutându-se de pe un picior pe altul şi sugându-şi dinţii.

— Zici că o să te-ntorci curând în Norvegia? spuse Joseph.

— Azi-mâine, da.

— Sper să prinzi avionul de data asta.

— Mă gândeam să sun la compania aviatică în după-amiaza asta. Şi la slujbă. Probabil că se-ntreabă ce s-a ales de mine.

— Căcat, făcu Joseph plesnindu-se peste frunte şi scoţând iarăşi cheile. Am senzaţia că-i prea mult tanin în vinul ăsta roşu. Îţi mănâncă celulele din creier. Nu mai ţin minte dacă am stins ori nu lumina şi îngrijitorul se cam enervează dacă vine şi vede că am uitat-o aprinsă.

Descuie uşa. Lumina era stinsă.

— Ha, ha. Ştiu cum e când cunoşti un loc ca pe buzunarele tale, când stingi automat lumina şi nici nu te gândeşti la asta. Şi apoi nu-ţi mai aminteşti, al naibii, dacă ai stins-o ori nu… nebunie curată, Harry, nu crezi?

Spinarea lui Harry înţepenise şi ochii îi erau fixaţi asupra lui Joseph.

41
O sofa barocă

Omul de serviciu de la teatrul St George scutură neîncrezător din cap şi-i mai turnă lui Harry nişte cafea.

— N-nu am mai văzut aşa ceva. E plin în f-fiecare seară. Când fac numărul cu g-ghilotina, lumea o ia razna, ţipă şi tropăie. Acum e şi pe afiş. „Ghilotina ucigaşă – aşa cum aţi văzut-o în presă şi la televizor. Nu e la prima sa victimă”… Ce mama naibii, devine vedeta spectacolului. Ciudată chestie.

— Chiar că ciudată. Au găsit deci un înlocuitor pentru Otto Rechtnagel şi fac acelaşi spectacol?

— Da, în mare. Înainte nu aveau un asemenea s-succes.

— Şi numărul cu pisica împuşcată?

— Au r-renunţat la ăla. Nu părea să placă.

Harry se foi. Sudoarea îi curgea pe sub cămaşă.

— Hm, de la bun început mi s-a părut o idee neinspirată…

— A fost propunerea lui Rechtnagel. Am în-încercat şi eu să mă f-fac clovn în tinereţe, aşa că sunt atent la ce se petrece pe scenă când circul e-n oraş şi ţin minte că numărul ăsta nu făcea parte din spectacol până la repetiţia de cu o zi înainte.

— Da, mi s-a părut mie că Otto şi-a băgat nasul.

Harry îşi scărpină bărbia proaspăt rasă.

— Am o problemă care nu-mi dă pace. Mă întreb dacă mă poţi ajuta. S-ar putea s-o fi luat razna, dar ascultă teoria mea şi zi-mi ce crezi. Otto ştie că sunt în public, ştie un lucru pe care eu nu-l ştiu şi încearcă să mi-l spună, doar că n-o poate face deschis. Din diverse motive. Poate fiindcă este el însuşi implicat. Deci numărul ăla este conceput pentru mine. Vrea să-mi spună că persoana pe care o urmăresc este ea însăşi un vânător, că e cineva ca mine, un coleg. Ştiu că sună cam ciudăţel, dar ştii cât de excentric putea fi Otto. Ce crezi? Ţi se pare genul de chestie pe care ar fi făcut-o?

Îngrijitorul îl cercetă îndelung cu privirea.

— Domnule detectiv, cred că ar trebui să mai bagi nişte c-cafea. Numărul ăla nu încerca să-ţi spună nimic. E un scheci clasic de-al lui Jandy Jandaschewsky. Toată l-lumea din circ îţi poate spune asta. Nici mai mult, nici mai puţin. Îmi pare rău dacă-ţi dă peste cap t-teoria, dar...

— Dimpotrivă, zise cu uşurare Harry. Asta, de fapt, şi speram să aud. Acum pot exclude liniştit ipoteza. Ziceai că mai e cafea?

Ceru apoi să vadă ghilotina şi omul de serviciu îl duse în camera cu recuzită.

— Încă mă trec f-fiori când intru aici, dar acum cel puţin r-reuşesc să dorm n-noaptea, zise descuind uşa. S-a făcut curăţenie de-atunci.

Un curent rece de aer se iscă la deschiderea uşii.

— Sus izmana, zise îngrijitorul şi aprinse lumina.

Acoperită cu o prelată, ghilotina domina încăperea cu masivitatea sa, ca o divă proptită într-o rână.

— Sus izmana?

— A, e o glumiţă de-a n-noastră. Zicem asta de obicei, la St George, când i-intrăm într-o încăpere întunecată.

— De ce? zise Harry ridicând prelata şi pipăind lama ghilotinei.

— E-o poantă veche, de prin anii şaptezeci. Pe a-atunci, şeful era un belgian, Albert Mosceau, un bărbat cu sânge f-fierbinte, dar subalternii îl plăceau în mare măsură, era un adevărat om de t-teatru, odihnească-se în pace. Lumea zice, ştii doar, că ăştia din teatru sunt nişte dezmăţaţi, nişte l-libertini şi se prea poate să f-fie adevărat. Oricum, la vremea aceea, aveam în trupă un actor f-faimos, arătos, nu dau n-nume, mascul feroce. Femeile îi picau la picioare şi b-bărbaţii erau geloşi. Când şi când, obişnuiam să plimbăm lumea prin teatru dacă ne solicita cineva şi, într-o zi, ghidul a venit cu o clasă de c-copii în camera cu recuzită. A aprins lumina şi... l-au văzut acolo, pe sofaua barocă pe care-o foloseam în *Menajeria de sticlă* a *l*ui Tennessee Williams, trăgându-i-o uneia dintre f-femeile de la cantină.

Ghidul, firește, ar fi putut să-l scape de ruşine, fiindcă

faimosul actor, nu dau n-nume, era întins pe burtă. Însă ghidul, un băietan care s-spera să ajungă şi el actor, era, cum sunt de obicei oamenii din teatru, un nătărău vanitos. Şi nu purta ochelari, deşi era extrem de miop. În orice caz, s-o scurtez, nu a v-văzut nimic din ce se petrecea pe sofa şi trebuie să fi crezut că brusca îmbulzeală din uşă se datora faptului că era el aşa un b-bun vorbitor, sau ceva de genu'. Şi cum continua el cu t-trăncăneala despre Tennessee Williams, libidinosul de pe sofa a tras o s-sudalmă, având grijă totuşi să nu-şi expună faţa, ci doar bucile păroase. Însă ghidul i-a recunoscut glasul şi-a exclamat: „Doamne sfinte, ce faci acolo, Bruce Lieslington?"

Omul de serviciu îşi muşcă buza de jos.

— Fir-ar să fie…

Harry râse, ridicând spre el palmele.

— E OK, am şi uitat numele.

— Oricum, în ziua u-următoare, Mosceau a chemat pe toată lumea la el. A explicat ce se întâmplase şi a z-zis că socoteşte întâmplarea o chestiune extrem de gravă. „Nu ne permitem genul ăsta de publicitate. Aşa că, vă informez cu regret, t-turul ăsta ghidat n-o să se mai ţină de-acum înainte."

Hohotele omului de serviciu răsunară între pereţii camerei cu recuzită. Harry trebui să zâmbească. Doar diva înclinată din oţel şi lemn rămânea la fel de tăcută şi intangibilă.

— Acum înţeleg de unde vine „sus izmana". Şi de nefericitul ghid ce s-a ales? A ajuns actor până la urmă?

— Din nefericire p-pentru el şi din fericire pentru scenă, nu. Dar a rămas în b-branşă, iar astăzi e tehnician de lumini aici, la teatrul nostru. A, da, am uitat că aţi făcut cunoştinţă.

Harry se strădui să tragă încetişor aer în piept. Stomacul îi mârâia şi se smucea ca o sălbăticiune în lanţ. Căcat, căcat, căcat, ce căldură!

— Da, aşa-i. Probabil că poartă lentile de contact acum, nu?

— Nu. Zice că l-lucrează mai bine dacă vede scena ca p-

prin ceaţă. Zice că aşa se poate concentra asupra întregului, fără să fie r-reţinut de detalii. Un t-tip tare ciudat.

— Chiar că ciudat, zise Harry.

✯

— Da?

— Scuze că sun aşa de târziu, Lebie. Harry Holy sunt.

— Holy? Dumnezeule mare, cât e ceasul în Norvegia acum?

— Habar n-am. Nu-s în Norvegia. Au fost ceva probleme cu avionul.

— Ce probleme?

— A plecat mai devreme, ca să zic aşa, şi nu mi-a fost uşor să obţin alt loc. Am nevoie de un pic de ajutor.

— Spune.

— Trebuie să ne vedem în apartamentul lui Otto Rechtnagel. Ia şi un levier dacă nu te pricepi la descuiat cu şperaclul.

— OK. Chiar acum?

— Ar fi drăguţ. Mersi mult, omule.

— Oricum n-aveam somn.

✯

— Alo?

— Domnul doctor Engelsohn? Am o întrebare despre un cadavru. Mă numesc…

— Mi se rupe cine eşti, e… ora trei dimineaţa şi n-ai decât să-l întrebi pe doctorul Hansson, e tura lui. Noapte bună.

✯

— Eşti surd? Am spus noap…

— Holy la telefon. Nu închideţi iar, vă rog.

— Holy ăla?

— Mă bucur că păreţi în sfârşit să vă amintiţi cum mă cheamă. Am descoperit ceva interesant în apartamentul unde a fost găsit Andrew Kensington. Trebuie să-l văd – să văd, adică, hainele pe care le purta când a murit. Le mai aveţi încă, nu?

— Da, dar…

— Ne întâlnim în faţă la morgă, în jumătate de oră.

— Dragă domnule Holy, chiar nu văd cum…

— Nu mă faceţi să mă repet, domnule doctor. Cum v-ar plăcea să fiţi zburat din Colegiul Medicilor, să fiţi dat în judecată de rudele victimelor, să apăreţi prin ziare… să continui?

— Păi… n-am cum să ajung acolo în jumătate de oră.

— La ora asta nu prea se circulă, domnule doctor. Am o bănuială c-o să reuşiţi.

42
Un vizitator

McCormack intră în birou, închise uşa după el şi se apropie de fereastră. Vremea de vară din Sydney era cam schimbătoare; plouase întreaga noapte. McCormack avea peste şaizeci de ani, trecuse de vremea pensionării în poliţie şi începuse, cum fac adesea pensionarii, să vorbească de unul singur.

În mare parte, era vorba despre observaţii minore, cotidiene, pe care se îndoia că alţii ştiau cu adevărat să le aprecieze. De pildă: „Se pare că azi o să se lumineze cerul, mda.” Privi oraşul, legănându-se pe călcâie. Sau: „Iar am ajuns primul astăzi, păi da.”

Abia când îşi atârnă haina în cuierul din spatele mesei de lucru băgă de seamă sunetele ce veneau dinspre sofa. Un bărbat tocmai se ridica în capul oaselor.

— Holy? făcu McCormack, privindu-l uluit.

— Îmi pare rău, domnule. Sper că nu vă deranjează că v-am împrumutat canapeaua…

— Dar cum ai intrat?

— N-am mai apucat să înapoiez legitimaţia, aşa că portarul de noapte m-a lăsat înăuntru. Uşa de la biroul dumneavoastră era deschisă şi, de vreme ce cu dumneavoastră voiam să vorbesc, am aţipit aici.

— Ar trebui să fii în Norvegia. A sunat şeful tău. Arăţi groaznic, Holy.

— Ce i-aţi spus?

— Că ai rămas la înmormântarea lui Kensington. Ca reprezentant al Norvegiei.

— Dar cum…?

— Cei de la compania aviatică aveau numărul tău, aşa că, atunci când au sunat cu jumătate de oră înainte de plecare, fiindcă nu apăruseşi să te îmbarci, am prins mişcarea. Restul l-am aflat dând un telefon la hotelul Crescent şi purtând o conversaţie confidenţială cu directorul. Am tot încercat să dăm de tine, dar n-am reuşit,

înţeleg cum te simţi, Holy, şi îţi sugerez să-ţi revii şi să nu mai faci atâtea valuri. Ştim cu toţii că există reacţii după asemenea evenimente. Important e să-ţi vii în fire şi să te urcăm într-un avion.

— Mulţumesc, domnule.

— Nu-ţi face griji. O s-o rog pe secretara mea să vorbească la companie.

— Încă două lucruri înainte de asta, domnule. Am lucrat un pic peste noapte, iar rezultatele nu vor fi cunoscute până nu apar criminaliştii să le verifice. Eu, totuşi, sunt destul de sigur de ce-o să iasă.

✯

Bătrânul ventilator, cu toţi lubrifianţii investiţi, îşi dăduse până la urmă duhul şi fusese înlocuit cu unul nou, mai mare şi mai puţin gălăgios. Harry avu confirmarea că lumea continuase să existe şi în absenţa lui.

Dintre cei prezenţi, doar Watkins şi Yong nu ştiau acum amănuntele, dar Harry o luă oricum de la început.

— Nu ne-am gândit nicio secundă la asta când l-am găsit pe Andrew, fiindcă era în miezul zilei. Nu m-am prins nici când am aflat ora decesului. Abia mai târziu mi-am dat seama că lumina fusese stinsă când am ajuns la Rechtnagel în apartament. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut cum am crezut noi, filmul evenimentelor ar fi fost aşa: Andrew a stins lumina de la întrerupătorul de lângă uşă, a reuşit să ajungă la scaun pe pipăite, sub influenţa heroinei – în cameră e beznă la două dimineaţa –, s-a suit pe scaunul şubred şi şi-a pus laţul de gât.

În tăcerea ce urmă deveni evident că, în pofida celor mai noi tehnologii existente, era complicată fabricarea unui ventilator care să nu scoată un zumzet iritant, chiar dacă nu foarte puternic.

— Nu-mi sună bine, zise Watkins. Poate că nu era beznă, poate că becurile din stradă sau altceva lumina camera din afară?

— Am fost acolo cu Lebie, la două dimineaţa, şi-am verificat. Salonul era întunecat ca un mormânt.

— E posibil ca lumina să fi fost aprinsă când l-aţi găsit?

întrebă Yong. Era, totuşi, miezul zilei. Poate că vreun poliţist a stins mai târziu lumina.

— L-am dat jos de-acolo pe Andrew cu un cuţit, zise Lebie. M-aş fi ales cu un şoc electric, aşa că am verificat să fie stinsă lumina.

— OK, zise Watkins. Să presupunem că a preferat să se spânzure pe întuneric şi că asta îl face pe Kensington un tip ceva mai neobişnuit. Dar ce-i nou aici?

— Doar că nu s-a spânzurat pe întuneric, zise Harry.

McCormack tuşi din fundul încăperii.

— Iată ce am găsit în apartamentul lui Rechtnagel, zise Harry, arătându-le un bec pe care-l ţinea în mână. Vedeţi pata maro? Aia e viscoză arsă.

Ridică apoi un obiect vestimentar de culoare albă.

— Şi asta e cămaşa pe care o purta Andrew când l-am găsit. Material care nu trebuie călcat. Şaizeci la sută viscoză. Viscoza se topeşte la 260 de grade. Un bec cu incandescenţă are cam 450 de grade la suprafaţă. Vedeţi pata maro de deasupra buzunarului de la piept? Aici becul atingea cămaşa, când l-am găsit noi.

— Impresionante detalii, Holy, făcu Watkins. Acum spune-mi ce crezi că s-a întâmplat.

— Una din două, zise Harry. Cineva a ajuns acolo înaintea noastră, l-a văzut pe Andrew spânzurat, a stins lumina şi-a plecat. Dar faza e că singurele două chei au fost găsite la Otto şi la Andrew.

— Uşa de la apartament se încuia când o trăgeai după tine, nu? Poate că persoana asta a descuiat uşa şi a pus cheia în buzunarul lui Andrew... Nu, atunci Andrew n-ar fi avut cum să intre de la bun început, zise înroşindu-se la faţă.

— Totuşi e ceva în ce spui, zise Harry. Teoria mea este că Andrew n-avea cheia de la apartament. Altcineva, care era deja acolo, i-a dat drumul în casă, cineva care avea deja cealaltă cheie. Persoana asta a fost de faţă la moartea lui Andrew. A pus după aceea cheia în buzunarul lui Andrew, ca să pară că ar fi intrat singur în apartament. Apoi a stins lumina şi-a tras uşa după el, încuind-o, la plecare.

Tăcere.

— Spui că Andrew Kensington a fost omorât? întrebă Watkins. Dacă da, cum?

— Cred că Andrew a fost silit să se injecteze cu heroină, o supradoză, probabil sub ameninţarea armei.

— De ce n-ar fi putut să facă asta înainte să vină? întrebă Yong.

— Mai întâi, nu cred că un dependent cu autocontrol bun şi cu experienţă ca Andrew şi-ar face, deodată, o supradoză accidentală. În al doilea rând, Andrew nu mai avea suficiente provizii pentru o supradoză.

— Dar de ce să-l spânzure?

— Supradoza nu-i tocmai o ştiinţă exactă. Nu-i întotdeauna uşor să-ţi dai seama cât de rezistent e organismul. Poate că ar fi putut supravieţui suficient cât să fie găsit în viaţă. Deşi probabil că injecţia a fost făcută mai mult ca să-l moleşească, să nu opună rezistenţă când e suit pe-un scaun şi i se înfăşoară cablul în jurul gâtului. A, apropo de cablu. Lebie?

Lebie îşi mută, cu o strâmbătură, scobitoarea în colţul gurii.

— I-am pus pe băieţii de la laborator să se uite la cablu. Cablurile electrice sunt arareori spălate, nu-i aşa, şi ne-am gândit că o să ne fie uşor să găsim amprente. Dar era curat ca o… ăă… făcu Lebie gesticulând cu braţul.

— Ca o chestie foarte curată? sugeră îndatoritor Yong.

— Exact. N-au găsit decât amprentele noastre.

— Aşa că, dacă nu cumva Andrew a şters cablul înainte să se spânzure, concluzionă Watkins, şi şi-a băgat capul în laţ fără să-şi folosească degetele, altcineva a făcut asta în locul lui. Asta spui?

— Aşa pare, şefu’.

— Dar dacă tipul ăsta e aşa de deştept pe cât ziceţi, de ce a stins lumina la plecare?

Watkins îşi desfăcu braţele, cu palmele-n sus, şi privirea lui trecu iscoditoare peste chipurile celor de la masă.

— Fiindcă, zise Harry, e o reacţie automată. O face fără să se gândească. Cum fac oamenii de obicei când ies din

case. Sau din case pentru care au o cheie, în care s-au obişnuit să intre şi să iasă când vor.

Harry îşi lipi iarăşi spinarea de spătarul scaunului. Asuda din belşug, neştiind cât mai putea să aştepte până la următorul pahar de băutură.

— Cred că omul pe care-l căutăm este iubitul secret al lui Otto Rechtnagel.

✯

Lebie intră lângă Harry în ascensor.

— Ieşi să mănânci de prânz? întrebă.

— Aşa mă gândeam, zise Harry.

— Te deranjează dacă vin şi eu?

— Deloc.

Lebie era un tovarăş bun dacă n-aveai chef să te întinzi la vorbă.

Găsiră o masă la Southern's, pe Market Street. Harry ceru un Jim Beam. Lebie cercetă meniul.

— Două salate cu barramundi[12], cafea şi pâine proaspătă, vă rog.

Harry îi aruncă o privire surprinsă.

— Mersi, dar cred că nu vreau să mănânc chiar acum.

— Comanda rămâne, zâmbi Lebie. Prietenul meu o să se răzgândească după ce gustă peştele de-aici.

Chelnerul plecă şi Harry îl privi pe Lebie. Îşi pusese amândouă palmele pe masă, cu degetele răsfirate, şi privirea i se plimba peste ele de parcă le-ar fi comparat.

— Am fost, în tinereţe, într-o excursie pe coastă la Cairns, pe lângă Marea Barieră de Corali, zise către dosurile netede ale palmelor. Am cunoscut, la un hostel ieftin, două fete din Germania care făceau ocolul lumii. Închiriaseră o maşină şi conduseseră de la Sydney până acolo. Mi-au povestit cu amănunte despre toate locurile pe care le văzuseră, cât stătuseră pe-acolo şi din ce motive, plus ce plănuiau pentru restul călătoriei. Era limpede că nu lăsaseră prea multe la voia întâmplării. Poate că aşa gândesc nemţii. Şi, când am întrebat dacă văzuseră vreun cangur în excursie, s-au hlizit şi mi-au zis că da, fireşte. Era limpede că bifaseră asta pe

[12] Specie de peşti care trăiesc în fluviile australiene (N.red.).

lista lor cu „lucruri de făcut”. „V-aţi oprit să le daţi de mâncare?”, am întrebat, dar s-au uitat prostite una la alta, apoi iarăşi la mine. „Nu, nu le-am dat!” „De ce nu? Sunt chiar simpatici, să ştiţi.” *„Aber*[13]*...* erau morţi!”

Harry fu aşa uimit de monologul lui Lebie că uită să zâmbească.

Chelnerul reveni şi puse băutura în faţa lui Harry. Lebie se uită la pahar.

— Alaltăieri, am văzut o fată care era atât de drăguţă că-mi venea s-o ciupesc de obrăjori şi să-i zic o vorbă bună. Douăzeci şi ceva de ani, cu rochie albastră şi desculţă. *Aber... era moartă.* După cum ştii, era blondă, a fost violată şi avea vânătăi pe gât de la strangulare. Şi noaptea trecută am visat că fetele astea prea tinere şi fără noimă de frumoase se înşiruie pe toate marginile drumurilor, prin toată Australia – de la Sydney la Cairns, de la Adelaide la Perth, de la Darwin la Melbourne. Şi totul pentru un unic motiv. Ne-am ţinut ochii închişi fiindcă n-am putut suporta adevărul. Şi adevărul e că n-am făcut destul. Că ne-am îngăduit să fim slabi şi umani.

Harry ştia unde voia Lebie să ajungă. Chelnerul veni cu peştele.

— Tu, dintre noi toţi, eşti cel care s-a apropiat cel mai mult de el, Harry. Ai stat cu urechea lipită de pământ şi s-ar putea să-i recunoşti vibraţia paşilor dacă se apropie din nou. Mereu o să fie o puzderie de motive bune ca să te îmbeţi, dar dacă zaci fără vlagă prin vreo cameră de hotel n-o să fii de folos nimănui. Trebuie să fim dârji, să arătăm că putem rezista, zise Lebie desfăcându-şi şervetul. Dar mai întâi trebuie să mâncăm.

Harry duse la gură paharul şi-l bău cu încetineală, privindu-l pe Lebie în tot acest timp. Aşeză apoi pe masă paharul gol, se strâmbă şi apucă furculiţa şi cuţitul. Mâncară, apoi, în linişte.

[13] *Aber* înseamnă „dar” în germană (N.t.).

43
Un peşte mare

O zări pe Sandra în locul ei obişnuit. Nu-l recunoscu până ce nu ajunse aproape.

— Mă bucur să te văd iarăşi, zise către ochii ei goi, cu pupile micşorate.

Intrară apoi la Bourbon & Beef, unde chelnerul dădu fuga şi-i ţinu Sandrei scaunul ca să se aşeze.

Harry o întrebă pe Sandra ce vrea şi comandă o Cola şi un whisky dublu.

— Doamne, am crezut că se aruncă aşa spre mine ca să-mi facă vânt afară, zise ea cu uşurare în glas.

— Sunt un fel de obişnuit al locului, explică Harry.

— Ce mai face iubita ta?

— Birgitta? zise Harry şi tăcu preţ de câteva clipe. Nu ştiu. Nu vrea să stea de vorbă cu mine. Sper că se simte groaznic.

— De ce să speri că se simte groaznic?

— Fiindcă sper că mă iubeşte, normal.

Sandra scoase un hohot aspru.

— Şi tu ce mai faci, Harry Holy?

— Groaznic, răspunse el zâmbind cu tristeţe. Dar m-aş simţi mult mai bine dacă aş prinde un criminal în capcană.

— Şi crezi că te pot ajuta eu? zise ea aprinzându-şi o ţigară.

Faţa femeii, dacă era cu putinţă, era şi mai palidă, şi mai trasă decât de obicei, iar ochii îi erau tiviţi cu roşu.

— Ce bine semănăm, zise Harry arătând cu degetul spre oglindirile lor în fereastra întunecată de lângă masă.

Sandra nu răspunse.

— Ţin minte, chiar dacă un pic în ceaţă, că Birgitta ţi-a aruncat geanta pe pat şi că tot ce era în ea s-a răsturnat pe aşternuturi. La început, am crezut că ai un pechinez în geantă. Spune-mi, urmă el după un mic răgaz, la ce-ţi trebuie o perucă blondă?

Sandra se uita pe geam, cu ochi goi. Adică se uita la

geam, posibil la propria-i reflexie.

— Mi-a cumpărat-o un client. Voia s-o port când venea la mine.

— Cine…?

Sandra clătină din cap.

— Las-o baltă, Harry. Nu-ţi spun. Nu-s prea multe reguli în profesia mea, dar să-ţi ţii gura în privinţa muşteriilor e una dintre ele. Şi-i o regulă de aur.

Harry oftă.

— Te temi, zise.

Ochii Sandrei scăpărară.

— Nu încerca, Harry. N-o să scoţi nimic de la mine, da?

— Nu e nevoie să-mi spui cine e, Sandra. Ştiu. Voiam să verific, mai întâi, dacă te temi să spui.

— *Ştiu,* îl maimuţări Sandra, care, era limpede, se înfuriase. Şi de unde ştii, mă rog?

— Am văzut piatra căzându-ţi din geantă, Sandra. Cristalul verde. Am recunoscut semnul. El ţi l-a dat. E de la magazinul maică-sii, Castelul de Cristal.

Sandra îl fixă cu ochii ei mari, negri. Gura dată cu ruj îi înţepenise într-un rânjet urât. Harry îşi lăsă cu grijă palma pe braţul ei.

— De ce te sperie aşa de tare Evans White, Sandra? De ce nu vrei să-l dai în vileag?

Sandra îşi retrase brusc braţul, apoi se întoarse iarăşi cu faţa spre fereastră. Scoase un suspin, aşa că Harry îi întinse o batistă pe care, inexplicabil, o avea în buzunar.

— Sunt o mulţime de oameni care se simt groaznic, să ştii, şopti în cele din urmă femeia, cu ochii încă şi mai roşii acum. Ştii ce-i asta?

Îşi trase în sus mâneca rochiei şi-i arătă un antebraţ plin de semne inflamate, roşii, unele dintre ele cu crustă.

— Heroină?

— Morfină, zise ea. Nu foarte multă lume din Sydney îi face faţă, aşa că majoritatea ajung pe heroină oricum. Dar eu sunt alergică la heroină. Corpul meu n-o poate suporta. Am încercat şi-a fost cât pe ce să mor. Aşa că otrava mea e morfina. Şi anul trecut o singură persoană din King’s Cross

a fost capabilă să furnizeze destulă. Iar omul ăsta vrea să fie plătit printr-un soi de joacă cu costume. Mă machiez şi-mi pun peruca cea albă. Nu-mi pasă, e treaba lui în ce fel îl aţâţă treaba asta, atâta vreme cât primesc ce-mi trebuie. Şi să ştii că sunt şi dementi mai mari decât ăia care încearcă să te îmbrace ca pe mama lor.

— Mama?

— Cred c-o urăşte. Sau o iubeşte mai mult decât e normal. Una din două, nu ştiu sigur, nu vrea să vorbească despre asta şi Dumnezeu ştie că nici eu nu vreau!

Râse prelung, găunos.

— De ce crezi că o urăşte?

— Ultimele dăţi a fost mai dur ca de obicei. Mi-a lăsat vânătăi.

— Pe gât?

Sandra clătină din cap.

— A încercat. După ce-a apărut prin ziare cazul fetei norvegiene sugrumate. M-a apucat de gât şi mi-a zis să nu mă mişc şi să nu-mi fie frică. Nu m-am mai gândit la asta după.

— De ce nu?

Sandra ridică din umeri.

— Oamenii sunt influenţaţi de ce citesc şi văd. De pildă, *Nouă săptămâni şi jumătate,* când a fost la cinema. Brusc, o mulţime de muşterii au început să ne vrea târându-ne goale pe podele şi ei să se uite.

— Film de căcat, zise Harry. Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-a apucat de gât cu amândouă mâinile, a început să-şi mişte degetele mari peste laringele meu. Nimic violent. Dar mi-am dat jos peruca şi-am zis că n-am chef de jocul ăla. Şi-a venit în fire şi-a zis că-i în regulă. Că-i venise aşa, o toană. Că nu înseamnă nimic.

— Şi l-ai crezut?

Sandra strânse din umeri.

— Nu ştii tu cum un pic de independenţă poate să-ţi afecteze viziunea asupra lucrurilor, spuse terminându-şi paharul de whisky.

— Nu ştiu? răspunse Harry, aruncând o privire dezaprobatoare sticlei de Coca-Cola încă neatinse.

✯

McCormack bătea darabana nerăbdător pe tăblia mesei. Harry transpira, cu toate că ventilatorul funcţiona la capacitate maximă. Vecina lui Otto Rechtnagel avusese multe să-i spună lui Yong. Mult prea multe. Din păcate, nimic din ce spusese nu se dovedise relevant. Yong părea să fi avut greutăţi în a se comporta ca un bun ascultător în compania nu foarte plăcută a femeii.

— Un cur umflat, răspunse zâmbind când Watkins îl întrebă ce impresie îi făcuse femeia.

— Ceva nou despre fata din Centennial Park? zise McCormack.

— Nu prea, răspunse Lebie. Doar că nu era tocmai o fetiţă cuminte – lua amfetamină şi tocmai începuse să lucreze la un club de striptease din King’s Cross. Se îndrepta spre casă când a fost omorâtă.

— Altceva?

— Deocamdată nu, domnule.

— Harry, zise McCormack ştergându-şi fruntea de sudoare, care-i teoria ta?

— Cea mai recentă, mormăi Watkins suficient de tare ca să fie auzit de toţi.

— Aşadar, începu Harry, n-am reuşit până la urmă să găsim martorul care, din ce spunea Andrew, l-ar fi văzut pe Evans White în Nimbin în ziua în care a fost omorâtă Inger Holter. Ce ştim e că lui White îi lasă gura apă după blonde, că a avut o copilărie dezechilibrată şi că ar fi interesant să-i cercetăm relaţia cu maică-sa. N-a avut niciodată un serviciu stabil sau vreo locuinţă permanentă, aşa că e dificil să-i urmărim mişcările. Nu e imposibil să fi avut o relaţie clandestină cu Otto Rechtnagel şi nu-i cu neputinţă să-l fi însoţit pe Otto în călătoriile sale. Posibil să-şi fi închiriat o cameră de hotel şi să-şi fi găsit victimele printre femeile care-i ieşeau în cale. E doar o teorie, fireşte.

— Poate că Otto e criminalul în serie, se lansă Watkins în speculaţii. Poate altcineva i-a lichidat pe el şi pe

Kensington, fără să aibă nimic de-a face cu celelalte omoruri?

— Centennial Park, zise Lebie. Ăla e criminalul nostru în serie. Aş paria tot ce am. Nu prea am eu mare lucru, e drept...

— Lebie are dreptate, zise Harry. Făptaşul nostru e încă în libertate.

— OK, zise McCormack. Îl aud pe amicul nostru Holy folosind acum expresii gen *nu e imposibil* şi *nu-i cu neputinţă* ca să-şi lanseze teoriile, ceea ce e, poate, un lucru înţelept. N-avem nimic de câştigat dacă ne ţinem cu nasul pe sus. Mai mult, ar trebui să ne fie tuturor clar că avem de-a face cu un tip foarte inteligent. Şi încrezător în forţele proprii. Ne-a oferit răspunsurile de-a gata pe care le căutam, ne-a dat un criminal pe tavă şi-acum presupune că răspunsurile astea ne-au răcorit şi că socotim cazul rezolvat, de vreme ce făptaşul a murit de propria-i mână. Arătându-l cu degetul pe Kensington, ştia desigur că vom decide să punem surdină la toată povestea – chestie care, trebuie să recunoaşteţi, e deşteaptă.

Zicând ultimele cuvinte, McCormack îi aruncă o privire lui Harry.

— Avantajul nostru constă în faptul că el se crede în siguranţă. Cei care se cred în siguranţă devin adesea neglijenţi. Acum, totuşi, a venit vremea să decidem cum abordăm chestiunea. Avem un nou suspect şi nu ne putem permite s-o dăm iarăşi în bară. Problema ar fi că, dacă facem prea multe valuri, riscăm să speriem peştele cel mare. Trebuie s-avem nervi de oţel şi să stăm neclintiţi până ce peştele cel mare a ajuns prin preajmă, până se vede atât de limpede că nu poate fi confundat şi e atât de aproape că nu-l putem rata. Atunci şi numai atunci putem arunca harponul.

Îi privi pe rând pe cei din jur. Toţi dădură din cap ca să confirme indiscutabilul bun-simţ al şefului.

— Şi ca s-o facem, trebuie să lucrăm precaut, în linişte şi sistematic.

— Nu-s de acord, spuse Harry.

Ceilalţi se întoarseră către el.

— Mai există o cale de a prinde peşte fără să faci valuri, continuă el. Un fir şi un cârlig în care să punem o momeală care ştim că-l poate atrage.

44
O meduză-cutie

Vântul ridica nori de praf care se învârtejeau pe drumul de pietriş, peste zidul scund de piatră ce înconjura cimitirul şi printre îndoliaţi. Harry trebui să strângă din pleoape ca să nu se aleagă cu praf în ochi. Aerul învolburat se opintea în fuste şi sacouri, făcându-i pe membrii adunării să pară, de la distanţă, că dansează pe mormântul lui Andrew Kensington.

— Vântul iadului, şopti Watkins în timp ce preotul îşi recita versetele.

Harry se gândi la cuvintele alese de Watkins, sperând că nu aşa stăteau lucrurile. Era dificil, fireşte, să spui din ce direcţie venea vântul, însă era cu siguranţă unul grăbit. Şi, dacă se înfiinţase ca să ia sufletul lui Andrew, nu se putea spune că îşi făcea superficial treaba. Paginile cărţii cu imnuri fâlfâiau, prelata verde şi plină de pământ de lângă groapă se zbătea cu zgomot, iar persoanele fără pălării aveau coafurile răvăşite.

Harry nu-l asculta pe preot, ci se uita cu ochi mijiţi către cealaltă parte a gropii. Părul Birgittei era propulsat în spate ca o flacără roşie. Răspunse uităturii lui cu o expresie încremenită. O bătrână căruntă stătea tremurând pe un scaun, cu bastonul pe genunchi. Pielea îi era galbenă şi vârsta nu-i putea ascunde trăsăturile cabaline, tipic englezeşti. Vântul îi strâmbase pălăria. Harry aflase că femeia era mama adoptivă a lui Andrew, însă era atât de vârstnică şi de fragilă că abia dacă băgase de seamă condoleanţele lui Harry lângă biserică – nu făcuse decât să dea uşor din cap şi să bâiguie, iarăşi şi iarăşi, aceeaşi frază nedesluşită. În spatele ei, în picioare, abia vizibilă, era o femeie de culoare ţinând de mână două fetiţe.

Preotul aruncă pământ în groapă, în stil luteran. Lui Harry i se spusese că Andrew ţinea de Biserica anglicană, care, împreună cu cea catolică, erau cele mai mari congregaţii din Australia, însă lui Harry, care nu fusese la prea multe

înmormântări la viaţa lui, i se păru că slujba funerară nu era prea diferită de cele care se ţineau în Norvegia. Până şi vremea era la fel. Când o îngropaseră pe mama lui, cerul fusese plin de nori agitaţi, albăstrui, însă, din fericire, prea grăbiţi ca să sloboade ploaie. Când îl îngropaseră pe Ronny, fusese soare afară. Însă atunci Harry era internat, cu jaluzelele trase, fiindcă lumina îi provoca dureri de cap. Exact ca astăzi, poliţiştii fuseseră şi atunci majoritari la înmormântare. Poate că şi cântaseră, la final, acelaşi imn: „Mai aproape, Doamne, de Tine!”

Grupul de oameni se împrăştie şi lumea porni spre maşini. Harry se ţinu după Birgitta, care se opri, lăsându-l s-o ajungă din urmă.

— Arăţi de parcă ai fi bolnav, zise ea fără să ridice ochii.

— Habar n-ai tu cum arăt când sunt bolnav.

— Nu arăţi bolnav când eşti bolnav? Eu zic doar că arăţi bolnav. Dar eşti?

Vântul suflă, ridicând cravata lui Harry şi lipindu-i-o de faţă.

— Poate că-s bolnav un pic. Nu foarte. Tu arăţi ca o meduză cu părul ăsta al tău care… îmi vine în faţă, zise el scoţându-şi din gură o şuviţă de păr roşcat.

Birgitta zâmbi.

— Ar trebui să mulţumeşti cerului că nu-s o meduză-cutie, zise.

— O… ce?

— O meduză-cutie, repetă Birgitta, Sunt foarte des întâlnite în Australia. Sunt mai otrăvitoare decât meduzele obişnuite, s-ar putea spune…

— Meduză-cutie? auzi Harry o voce familiară în spate.

Era Toowoomba.

— Cum îţi merge? zise Harry şi îl lămuri că părul Birgittei, suflat de vânt peste faţa lui, îi sugerase comparaţia.

— Ehei, dacă era o meduză-cutie, ţi-ar fi lăsat dungi roşii pe faţă şi-ai fi ţipat acum ca unul care s-a ales cu douăzeci de bice la spinare, zise Toowoomba. Şi, în câteva secunde, ai fi căzut lat, veninul ţi-ar fi paralizat plămânii, ai fi început să te sufoci şi, dacă n-ai fi avut imediat parte de îngrijiri

medicale, ai fi murit de-o moarte extrem de dureroasă.

Harry ridică defensiv palmele.

— Mersi, am avut parte de destulă moarte pe ziua de azi.

Toowoomba încuviinţă. Purta un sacou negru de mătase, cu papion. Observă privirea lungă a lui Harry.

— E singura chestie care seamănă cât de cât a costum. Plus că de la el l-am moştenit, zise arătând cu bărbia spre groapă. Nu recent, ci cu nişte ani în urmă. Andrew mi-a zis că i-a rămas mic. Dar nici vorbă de aşa ceva, normal. Nu voia el să recunoască, dar ştiu că l-a cumpărat atunci, pentru banchetul de după campionatul Australiei. Şi probabil spera să am parte de experienţa vestimentară de care nu se putuse bucura el.

Porniră pe poteca de pietriş, cu maşini trecând încetişor pe lângă ei.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală, Toowoomba? zise Harry.

— Unde zici că o să ajungă Andrew?

— Cum adică?

— Crezi că sufletul lui o s-o apuce în sus ori în jos?

Toowoomba răspunse, arborând o expresie gravă:

— Sunt un om simplu, Harry. Nu ştiu prea multe despre lucruri de felul ăsta şi nici la suflete nu mă pricep. Ştiu totuşi vreo două lucruri despre Andrew Kensington şi, dacă e ceva sus şi acel ceva caută suflete frumoase, atunci acolo îi e locul.

Zâmbi şi continuă:

— Dar dacă nici jos nu-i de lepădat, cred că acolo ar prefera. Nu-i plăceau deloc locurile plicticoase.

Chicotiră încetişor.

— Şi de vreme ce-i o întrebare personală, Harry, o să-ţi dau un răspuns personal. Cred că părinţii lui Andrew şi ai mei nu greşeau întru totul. Viziunea lor asupra morţii era una sobră. Deşi e adevărat că multe triburi credeau în viaţa de după moarte, unele credeau în reîncarnare, în sufletul ce migrează de la un om la altul, iar altele că sufletele se pot întoarce sub formă de spirite. Nişte triburi credeau că sufletele morţilor apăreau pe cer sub formă de stele. Şi aşa

mai departe. Însă elementul comun era că toţi socoteau că oamenii, mai devreme sau mai târziu, după ce treceau prin stadiile astea, mureau de o moarte adevărată, definitivă. Şi, nu ştiu de ce, îmi place să văd aşa lucrurile. Ideea de eternitate e cam obositoare, nu crezi?

— Cred că sună de parcă Andrew nu ţi-ar fi lăsat moştenire doar smochingul, zise Harry.

Toowoomba râse:

— Se aude aşa de clar?

— Vocea lui hipnotică, zise Harry. Omul ăsta ar fi trebuit să se facă preot.

Se opriră lângă o maşină mică şi prăfuită, care era evident a lui Toowoomba.

— Ştii ce, s-ar putea să am nevoie de cineva care îl cunoştea pe Andrew, zise Harry reacţionând la o intuiţie de moment. Cum gândea. De ce-a făcut ce-a făcut.

Îşi îndreptă umerii şi privirile li se întâlniră.

— Cred că Andrew a fost omorât, zise Harry.

— Pe naiba! izbucni Toowoomba. Nu crezi, ştii! Oricine l-a cunoscut pe Andrew ştie că n-ar fi plecat de la petrecere de bunăvoie. Pentru el viaţa era cea mai mare petrecere. Nu ştiu pe nimeni să fi iubit viaţa mai mult ca el. Cu bune şi cu rele. Dacă avea de gând să dea în primire, ar fi avut şi până atunci o mulţime de ocazii – şi motive.

— Atunci suntem de acord, zise Harry.

— De obicei, mă găseşti la numărul ăsta, zise Toowoomba, mâzgălind ceva pe o cutie de chibrituri. E un număr de mobil.

Toowoomba, care avea drum către nord, o luă din loc în maşinuţa lui albă, hârbuită. Birgitta şi Harry rămaseră acolo, privindu-l cum se îndepărtează, apoi Harry avu ideea să găsească vreun coleg cu maşină care să-i ducă şi pe ei în oraş. Părea însă că majoritatea plecaseră deja. Apoi un Buick magnific, vechi, opri înaintea lor, şoferul coborî geamul şi scoase o faţă roşie şi un nas bătător la ochi – arăta ca un cartof cu mai mulţi tuberculi lipiţi unul de altul şi era, posibil, chiar mai roşu decât restul feţei străbătute de o reţea de vinişoare.

— Mergeţi în oraş, oameni buni? întrebă nasul, apoi le spuse să urce.

— Mă cheamă Jim Connolly. Ea e soţia mea, Claudia, zise după ce se aşezară pe bancheta lată din spate.

O feţişoară negricioasă, cu un surâs luminos, se întoarse către ei de pe scaunul din faţă. Femeia părea de origine indiană şi era atât de măruntă, că abia dacă i se zărea creştetul pe deasupra tetierei.

Jim îi studie pe Harry şi Birgitta în oglinda retrovizoare.

— Prieteni de-ai lui Andrew? Colegi?

Conducea grijuliu străvechea maşină pe drumul de pietriş în vreme ce Harry îi explică ce legătură avuseseră cu mortul.

— Aşa, deci tu eşti din Norvegia şi tu din Suedia. Departe rău. Mda, păi cam toată lumea de pe-aici vine de undeva de departe. Claudia, de pildă, e din Venezuela, unde se ţin toate concursurile de Miss Univers. Câte titluri aţi luat, Claudia? Inclusiv al tău. Ha, ha.

Râdea cu atâta poftă, că ochii îi dispărură sub pielea încreţită a arcadelor. Claudia îi ţinu hangul.

— Eu sunt australian, continuă Jim. Stră-stră-străbunicul meu a venit aici din Irlanda. Era un criminal şi-un hoţ. Ha, ha, ha. Cândva, oamenilor nu le plăcea să admită că-s descendenţi de ocnaşi, chiar dacă asta a fost cu două sute de ani în urmă. Eu, unul, m-am mândrit mereu cu asta. Condamnaţii, plus o mână de marinari, au întemeiat ţara asta. Şi încă ce ţară minunată. Pe-aici îi spunem ţara norocoasă. Da, da, lucrurile se schimbă. Acum aud că-i „marfă” să-ţi urmăreşti descendenţa până la condamnaţi. Ha, ha, ha. Mare păcat de Andrew, nu?

Jim era ca o mitralieră verbală, aşa că Harry şi Birgitta nu apucară să zică prea multe înainte ca omul să se pornească din nou. Şi, cu cât mai repede vorbea, cu atât mai lent conducea. Ca David Bowie pe casetofonul cel vechi al lui Harry, cu baterii. Îl primise de la tatăl lui, cu ani în urmă, şi, cu cât dădeai mai tare volumul, cu atât se învârtea mai greu caseta.

— Andrew şi cu mine umblam împreună cu echipa de

boxeri a lui Jim Chivers. Ştii, Andrew n-a avut niciodată nasul rupt. Nici vorbă să-i întineze cineva virtutea pugilistică. Tipii ăştia aborigeni au nasurile al naibii de aplatizate, poate de aia nici nu-şi bătea nimeni capul. Dar Andrew era sănătos şi în formă. Avea inima sănătoasă şi nasul sănătos. Bine, cât de sănătoasă poate fi o inimă după ce te-au răpit autorităţile la naştere. Şi inima nu i-a mai fost aşa de sănătoasă după scandalul de la campionatul Australiei de la Melbourne. Presupun c-ai auzit câte ceva despre asta, nu? A avut mult de pierdut atunci.

Mergeau acum cu mai puţin de patruzeci la oră.

— Campionul, Campbell... ei bine, gagica lui era în limbă după Andrew, în genunchi era, dar probabil că fusese toată viaţa ei de-o frumuseţe aşa de răpitoare că nu avusese niciodată parte de respingere. Fiindcă, dacă ar fi ştiut să reacţioneze la respingere, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar când a bătut la uşa lui Andrew în seara aia şi el a rugat-o frumos să plece, n-a putut îndura asta; s-a dus glonţ înapoi la iubitul ei şi i-a spus că Andrew a pipăit-o. Au sunat la el în cameră şi i-au zis să coboare în bucătărie. Încă umblă bârfe despre bătaia de-acolo. Viaţa lui Andrew a luat-o în jos dup-aia. Dar de nasul lui nu s-au putut atinge. Ha, ha, ha. Sunteţi împreună?

— Nu chiar, izbuti să îngaime Harry.

— Mie mi se pare că sunteţi, zise Jim privindu-i în oglindă. Poate nu ştiţi voi încă, dar, chiar dacă păreţi cam pleoştiţi de gravitatea circumstanţelor astăzi, e o scânteie acolo. Corectaţi-mă dacă greşesc, dar arătaţi ca mine şi Claudia când eram tineri şi îndrăgostiţi, cum am fost în primii douăzeci-treizeci de ani. Ha, ha, ha. Acum suntem doar îndrăgostiţi. Ha, ha, ha.

Claudia îşi privi soţul cu ochi scăpărători.

— Pe Claudia am cunoscut-o la unul dintre bâlciurile la care mergeam. Era contorsionistă. Chiar şi azi se poate plia ca o foaie de hârtie. Aşa că nu ştiu la ce-mi trebuie Buickul ăsta baban. Ha, ha, ha. M-am ţinut după ea mai bine de-un an până să mă lase s-o sărut măcar. Şi apoi mi-a zis că se îndrăgostise de mine la prima vedere. Asta în sine era o

chestie senzaţională, dacă ţineţi seama că nasul ăsta al meu luase deja o groază de bătaie. Apoi a făcut-o pe mironosiţa un an lung şi greu. Uneori femeile mă sperie de moarte. Ce părere ai, Harry?

— Păi, zise Harry, cam înţeleg ce vrei să spui.

O privi pe Birgitta, care surâse.

După ce petrecură trei sferturi de oră ca să parcurgă o distanţă ce le-ar fi luat în mod obişnuit doar douăzeci de minute, opriră la primărie, unde Harry şi Birgitta îi mulţumiră pentru transport şi se dădură jos. Vântul se înteţise şi aici. Se opriră, loviţi de rafale, neştiind ce să-şi spună, cuprinşi de o stânjenealăpalpabilă.

— Un cuplu nu tocmai obişnuit, zise Harry.

— Da, spuse Birgitta. Sunt fericiţi împreună.

Vântul bătea cu putere, zguduind un copac din parc. Harry îşi imaginăcă vede o siluetă păroasă dând fuga să se ascundă.

— Ce facem acum? zise Harry.

— Vii la mine acasă.

— În regulă.

45
După faptă şi răsplată

Birgitta îi vârî lui Harry o ţigară între buze şi i-o aprinse.

— Ai meritat-o.

Harry cugetă la asta. Nu se simţea tocmai rău. Trase cearşaful pe el.

— Eşti jenat? râse Birgitta.

— Nu-mi plac privirile tale pofticioase. Poate că n-o să crezi, dar de fapt nu sunt o maşină.

— Chiar aşa? făcu Birgitta muşcându-i în joacă buza de jos. Pe mine m-ai păcălit. Pistonul ăla…

— Bine, bine. Trebuie să fii aşa de vulgară acum, când viaţa a ajuns o binecuvântare, scumpo?

Fata i se cuibări alături şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Mi-ai promis altă poveste, şopti.

— Aşa e, recunoscu Harry şi trase aer adânc în piept. Să vedem… Începe aşa. Eram într-a opta şi a venit o fată nouă într-o clasă paralelă. O chema Kristin şi a durat doar trei săptămâni până să se combine oficial cu cel mai bun amic al meu, Terje, băiatul cu cei mai albi dinţi din şcoală, care cânta la chitară într-o trupă. Problema era că fata era totodată şi cea pe care o aşteptasem întreaga viaţă.

Se opri din vorbit.

— Şi ce-ai făcut?

— Nimic. Am continuat să aştept. Între timp, m-am împrietenit cu Kristin – putea vorbi cu mine câte-n lună şi în stele, aşa simţea. Îmi făcea confesiuni despre lucrurile care nu mergeau între ea şi Terje, fără să-şi dea seama că amicul ei era, pe furiş, cât se poate de mulţumit şi că aştepta momentul în care să treacă la atac.

Harry făcu o grimasă.

— Doamne, ce mult mă uram.

— Sunt bulversată, îngână Birgitta mângâind-i afectuos părul.

— Un prieten ne-a invitat, în gaşcă, la ferma nelocuită a bunicilor săi în acelaşi weekend în care trupa lui Terje avea

o cântare. Am băut vin de casă şi am stat pe sofa cu Kristin, vorbind până târziu în noapte. Am decis, după un timp, să explorăm casa şi am urcat în mansardă. Uşa era încuiată, însă Kristin a descoperit o cheie atârnată de un cârlig şi a descuiat-o. Ne-am întins unul lângă altul pe cuvertura de pe un pat cu baldachin, unul cam micuţ. În cutele lenjeriei, am văzut nişte dâre negre şi-am tresărit scârbit când mi-am dat seama că erau muşte moarte. Probabil cu miile. Am văzut cum faţa ei se apropie de a mea, tivită cu muşte negre pe perna albă, scăldată în lumina albăstruie a lunii, o lună rotundă, uriaşă care-i făcea pielea să pară transparentă.

— Pf! făcu Birgitta şi se rostogoli peste el.

Se priviră îndelung în ochi.

— Am vorbit despre tot soiul de nimicuri. Am stat aşa, fără să ne mişcăm, ascultând liniştea. Am auzit o maşină trecând pe drum şi luminile farurilor au brăzdat tavanul, proiectând în odaie tot soiul de umbre stranii. Kristin a terminat-o cu Terje la două zile după aceea.

Harry se întoarse pe-o parte, cu spatele la Birgitta, care se lipi îndată de el.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea, Valentino?

— Am început să ne întâlnim în secret. Până ce n-a mai fost secret deloc.

— Cum i-a picat lui Terje?

— Păi… unii reacţionează ca la carte. Terje le-a cerut prietenilor să aleagă: el sau eu. Cred că a fost o victorie zdrobitoare. Obţinută de băiatul cu cei mai albi dinţi din şcoală.

— Cred că a fost groaznic. Şi te-ai simţit singur?

— Nu ştiu ce-a fost mai aiurea. Sau de cine-mi era mai milă, de mine sau de Terje.

— Măcar tu şi Kristin vă aveaţi unul pe celălalt.

— Aşa-i, dar se dusese vraja. Fata ideală, vezi tu, dispăruse.

— Cum adică?

— Aveam o fată care părăsise un băiat pentru cel mai bun prieten al lui.

— Şi tu erai, pentru ea, băiatul care-şi folosise fără scrupule cel mai bun prieten ca să fie cu ea.

— Exact. Şi chestia asta avea să rămână pentru totdeauna între noi. Nu la suprafaţă, poate, însă mocnea undeva în fundal, emanând dispreţ reciproc. De parcă eram complici la un omor scandalos.

— Deci a trebuit să te descurci cu o relaţie care nu era perfectă. Bun venit în realitate!

— Nu mă înţelege greşit. Cred că păcatele noastre comune au fost, în multe feluri, un liant. Cred că ne-am iubit cu adevărat o vreme. Unele zile erau… perfecte. Ca nişte picături de apă. Ca un tablou minunat.

Birgitta râse.

— Îmi place să te aud vorbind, Harry. Ţi se luminează ochii când vorbeşti aşa. De parcă ai retrăi momentele alea. Ţi-e dor să te întorci?

— La Kristin? Poate că tânjesc după vremurile când eram împreună, dar să mă întorc la Kristin? Oamenii se schimbă. Persoana după care tânjeşti s-ar putea să nu mai existe. Ce naiba, doar ne schimbăm cu toţii. Odată ce-ai avut o experienţă, e prea târziu, nu mai poţi să ai vreodată senzaţia că încerci lucrul ăla pentru prima oară. E trist, dar aşa stau lucrurile.

— Ca atunci când te îndrăgosteşti întâia oară? zise încetişor Birgitta.

— Ca atunci… când te îndrăgosteşti întâia oară, zise Harry mângâind-o pe obraz.

Apoi trase din nou adânc aer în piept.

— Aş vrea să te rog ceva, Birgitta. Să-ţi cer o favoare.

✯

Muzica era asurzitoare şi Harry trebui să se aplece spre el ca să audă ce-i spunea. Teddy o ridica în slăvi pe noua sa vedetă, Melissa, care avea nouăsprezece ani şi care, în clipa aceea, încingea la roşu atmosfera. Nu era nicio exagerare, trebui să admită Harry.

— Zvonurile. Ele fac treaba, zise Teddy. Poţi să-ţi faci tu reclamă cât pofteşti, dar până la urmă o singură chestie vinde, zvonul care circulă din gură-n gură.

Şi zvonurile îşi făcuseră bine treaba, fiindcă pentru prima oară după multă vreme clubul era aproape plin. După numărul în care Melissa întruchipă o văcăriţă cu lasou, bărbaţii ovaţionară cu entuziasm, ba chiar şi minoritatea femeiască aplaudă politicos.

— Vezi, urmă Teddy, n-are succes fiindcă a născocit un număr nou – doar e striptease clasic, Dumnezeu ştie că-i aşa. Am mai avut pe-aici o duzină de fete care făceau acelaşi număr şi niciun client nu dădea vreun semn că i-ar păsa măcar atâtica. Motivul e altul, e vorba de inocentă şi emoţie.

Din experienţă, totuşi, Teddy ştia că asemenea valuri de popularitate erau, din păcate, trecătoare. Pe de o parte, publicul era mereu în căutare de ceva nou; pe de alta, branşa asta avea o neplăcută tendinţă de a-şi devora propriile odrasle.

— Pentru dansul la bară ai nevoie de entuziasm, răcni Teddy peste bubuitul ritmurilor disco. Nu foarte multe dintre fete reuşesc să-şi păstreze entuziasmul, oricât de tare ar încerca. Patru spectacole în fiecare zi nenorocită. Îţi pierzi interesul şi uiţi de public. Am văzut asta întâmplându-se de-o mulţime de ori. Nu contează cât de populară eşti, un ochi exersat îşi dă seama când se stinge o stea.

— Cum?

— Păi sunt dansatoare, nu? Trebuie s-asculte muzica, să o interiorizeze, din astea. Când se „agită” şi-s un pic înaintea ritmului nu e ce-ai putea crede, adică un semn că-s prea entuziaste. Dimpotrivă, e un semn că li s-a făcut lehamite şi că vor să scape cât mai rapid. Şi, adesea subconştient, îşi reduc din mişcări, aşa că detaliile dansului sunt diminuate. E la fel cu cei care au spus acelaşi banc de multe ori; încep să lase pe dinafară amănuntele mici, dar semnificative care te fac să râzi când vine poanta. Şi în privinţa chestiei ăsteia e greu de făcut ceva – limbajul trupului nu minte şi se transmite audienţei. Fetele sunt conştiente de asta şi, ca să condimenteze spectacolul, să-i ridice nivelul, beau câteva pahare înainte să urce pe scenă. Uneori prea multe. Iar după o vreme…

Teddy îşi lipi un deget de o nară şi mimă trasul pe nas.

Harry încuviinţă. Era o poveste familiară.

— Descoperă prafurile. Şi astea, spre deosebire de alcool, le fac vioaie. Plus că au auzit ele că le şi ajută să se menţină zvelte. Şi îndată ajung să ia tot mai mult ca să obţină starea care le trebuie ca să dea, seară de seară, ce au mai bun din ele. Ajung rapid să nu-şi mai poată face numărul fără. Apoi, nu după multă vreme, efectele devin vizibile, fetele observă că-şi pierd concentrarea şi încep să urască gloata de beţivani voioşi. Şi într-o noapte ies de pe scenă, furioase, înlăcrimate. Se ceartă cu directorul, îşi iau o săptămână de concediu şi-apoi se întorc. Dar nu mai pot simţi atmosfera, pâlpâirea aceea interioară care le-a ajutat cândva să se sincronizeze. Publicul începe să tropăie nemulţumit şi, până la urmă, vine vremea să termini cu meseria asta şi să-ţi vezi de viaţă.

Da, Teddy se afla în miezul palpitând al lucrurilor. Dar toate acestea se găseau în viitor. Acum, era timpul să mulgă vaca, pe cea care stătea acum pe scenă cu ochi mari şi ugere pline mai să plesnească şi care era probabil – ţinând seama de împrejurări – o vacă foarte fericită.

— Nu ţi-ar veni să crezi dacă ţi-aş spune cine vine pe-aici ca să vadă ce prospătură avem, chicoti Teddy, scuturându-şi cu un bobârnac reverul hainei. Unii fac parte chiar din breasla ta, ca să spun aşa. Şi nu-s tocmai băieţi din josul ierarhiei.

— Un pic de striptease nu face rău nimănui, cred.

— Păăăi, tărăgănă Teddy. Nu ştiu ce să zic despre asta. Atâta vreme cât plătesc pagubele după aia, presupun că o zgârietură pe ici, pe colo nu-i chiar aşa de gravă.

— Ce vrei să spui?

— Mai nimic. Destul cu asta. Ce te-aduce încoace, domnule detectiv?

— Două lucruri. Fata care a fost găsită în Centennial Park s-a dovedit a nu fi chiar inocenţa întruchipată, cum părea la prima vedere. Probele de sânge au arătat că era plină de amfetamine şi, la o cercetare mai amănunţită, urmele ne-au adus aici. Am descoperit, de fapt, că a fost pe scenă în

seara aceea, înainte să dispară.

— Barbara, da. Tragic, într-adevăr, făcu Teddy străduindu-se să se arate îndurerat. Nu era ea cine ştie ce dansatoare, dar era o fată extraordinară. Aţi aflat ceva?

— Speram să ne poţi ajuta tu, Mongabi.

Cu un gest nervos, Teddy îşi trecu mâna prin părul pieptănat pe spate şi dat cu gel.

— Îmi pare rău, şefu'. Nu era în turma mea. Cu Sammy trebuie să vorbeşti. Apare mai târziu.

O pereche de ţâţe enorme, înveşmântate în satin, îi blocară vederea pentru o clipă, apoi îşi văzură de drum şi, când se uită, Harry băgă de seamă că pe masă, lângă el, răsărise un cocteil pestriţ.

— Ziceai că ai venit pentru două lucruri, şefu'. Care era al doilea?

— A, da. O chestiune absolut privată, Mongabi. Mă întrebam dacă l-ai mai văzut până acum pe amicul meu de colo? întrebă Harry şi arătă spre bar, unde o siluetă înaltă, în smoching, le făcu din mână.

Teddy clătină din cap.

— Eşti absolut sigur, Mongabi? E destul de bine cunoscut. În curând o să ajungă campionul la box al Australiei.

Urmă un moment de tăcere. Ochii lui Teddy Mongabi sclipiră alert.

— Ce vrei să…?

— Categoria grea, se înţelege de la sine.

Harry descoperi paiul printre umbreluţele şi feliile de lămâie din pahar şi sorbi din cocteilul de fructe.

Teddy se sili să zâmbească.

— Domnule detectiv, mă-nşel eu sau până acum am avut o conversaţie plăcută?

— Chiar aşa, plăcută. Dar nu totul în viaţă e plăcut. Momentul plăcut s-a terminat.

— Uite ce-i, detectiv Holy, şi eu cred că nimic din ce s-a întâmplat recent n-a fost tocmai plăcut. Îmi pare rău. Deşi ar trebui să-ţi asumi şi tu o parte din vină, să ştii. Când ai intrat aici, în seara asta, am crezut că se înţelege de la sine că trecutul a rămas în urma noastră. Cred că sunt nişte

lucruri în privinţa cărora ne putem înţelege. Vorbim aceeaşi limbă, şefu'.

Se lăsă o tăcere scurtă şi, dintr-odată, muzica disco se opri. Teddy ezită. Cu un bolborosit zgomotos, Harry trase cu paiul ultimele picături de suc.

Teddy înghiţi în sec.

— Ştiu, de exemplu, că Melissa nu are vreun program special pe restul serii, zise aruncându-i o privire imploratoare lui Harry.

— Mulţumesc, Mongabi, apreciez că te-ai gândit la mine. Dar n-am, pur şi simplu, timp acum. Trebuie să termin cu povestea asta şi-apoi am şters-o de aici.

Scoase din haină un baston negru de poliţie.

— Aşa de ocupaţi suntem că nici nu ştiu dacă o să am timp să te omor ca lumea, zise Harry.

— Ce naiba…?

Harry se ridică în picioare.

— Sper că Geoff şi Ivan sunt de serviciu în seara asta. Prietenul meu abia aşteaptă să-i cunoască, să ştii.

Teddy se ridică şi el.

— Închide ochii, zise Harry şi lovi.

46
Momeală

— Mdaa?

— Alo, cu Evans vorbesc?

— Posibil. Cine întreabă?

— Salut, sunt Birgitta, prietena lui Inger. Ne-am întâlnit de vreo două ori la Albury. Am păr lung, blond, un pic roşcat. Mă ţii minte?

— Sigur că te ţin minte. Ce mai faci? De unde ai făcut rost de numărul meu?

— Sunt bine. Cu suişuri şi coborâşuri, îţi dai seama. Cam deprimată din cauza lui Inger şi restul, dar nu vreau să te bat la cap cu asta. Inger mi-a dat numărul tău, în caz că era nevoie s-o sunăm când se ducea în Nimbin.

— Înţeleg.

— Da, şi chestia e că ai ceva ce-mi trebuie, Evans, ştiu că ai.

— Aşaa, ce?

— Chestii.

— Am priceput. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar mă îndoiesc că am ce cauţi tu. Ascultă… ăă… Birgitta…

— Nu înţelegi, trebuie să ne întâlnim!

— Uşurel. Pentru ce-ţi trebuie ţie sunt încă o sută de furnizori şi asta nu-i o linie sigură, aşa că-ţi sugerez să nu te ia gura pe dinainte. Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Ce-mi trebuie mie începe cu „m”, nu cu „h”. Şi eşti singura persoană care are aşa ceva.

— Prostii.

— Bine, mai sunt vreo câţiva, dar n-am încredere în niciunul. Cumpăr pentru mai multă lume. Am nevoie de multă şi plătesc bine.

— Sunt cam prins acum, Birgitta. Nu mai suna aici, te rog.

— Stai! Pot să… ştiu nişte lucruri. Ştiu ce-ţi place.

— Ce-mi place?

— Ce-ţi… place cu adevărat. Ce te stârneşte.

— …

— Scuze, a trebuit să invit pe cineva afară din cameră. Îmi dai dureri de cap, nu alta. Aşadar… ce crezi tu că-mi place, Birgitta?

— Nu pot să spun la telefon, dar… sunt blondă şi… îmi place şi mie chestia aia.

— Fir-ar, ce bârfesc fetele! Mereu surprinzătoare. Credeam că Inger şi-a ţinut gura în privinţa asta.

— Când ne putem vedea, Evans? E urgent.

…

— O să ajung în Sydney poimâine, dar probabil c-ar trebui să am în vedere un zbor mai devreme de-atât…?

— Da!

— Hm.

— Când putem să…?

— Şş, Birgitta, mă gândesc.

…

— Bun, ascultă cu atenţie. Ia-o pe Darlington Road mâine seară la opt. Opreşte pe stânga, la Hungry Jack’s. Uită-te după un Holden negru, cu geamuri fumurii. Dacă nu-i acolo până în opt şi jumătate, poţi să pleci. Şi ai grijă să-ţi pot vedea părul.

47
Date

— Ultima oară? Să vedem... Kristin m-a sunat acasă într-o seară, din senin. Cred că băuse un pic. M-a făcut cu ou şi cu oţet pentru o chestie, nu mai ţin minte ce. Probabil pentru că-i distrusesem viaţa. Avea tendinţa să creadă că oamenii din jur distrug mereu lucrurile pe care ea le-a plănuit cu atâta grijă.

— Aşa e cu fetele care au crescut singure, jucându-se cu păpuşile.

— Poate. Dar, cum îţi spuneam, nu mai ţin minte. Rar se întâmpla să fiu treaz pe-atunci.

Harry se ridică în coate pe nisip şi cercetă din priviri marea. Coamele albe ale valurilor se înălţau şi, atunci când cădeau la loc, zdrobindu-se de stâncile abrupte aflate dincolo de plaja Bondi, spuma stăruia în aer încă o clipă şi licărea în soare ca sticla pisată.

— Dar am mai văzut-o încă o dată. M-a vizitat la spital după accident. Mai întâi, când am deschis ochii, mi s-a părut că visez când am văzut-o la căpătâiul patului, palidă, aproape transparentă. Era la fel de frumoasă ca întâia oară când o văzusem.

Birgitta îl împunse cu degetul în coaste.

— Am cam exagerat cu sentimentalismul?

— Deloc, continuă.

Stătea pe burtă şi se hlizea.

— Păi cum aşa? Ar trebui să fii un pic geloasă când vorbesc despre o iubire de altădată. Dar cu cât intru mai mult în detalii despre trecutul meu romantic, cu atât pare să-ţi placă mai mult.

Birgitta îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor de soare.

— Îmi place să aflu că poliţaiul meu cel bărbătos a avut o viaţă sentimentală. Chiar dacă a avut-o cu ceva timp în urmă.

— Cu ceva timp în urmă? Păi acum ce se cheamă că e?

Ea râse.

— Acum este vorba despre o legătură de vacanţă matură, bine chibzuită, care nu devine prea intensă, dar are la pachet suficient sex cât să merite osteneala.

Harry scutură din cap.

— Nu-i adevărat, Birgitta, şi ştii asta.

— E adevărat, dar e în regulă, Harry. Deocamdată. Continuă-ţi povestea. Dacă detaliile devin prea personale, o să te anunţ. Şi, oricum, o să-mi vină şi mie rândul dup-aia, când o să-ţi povestesc despre fostul meu iubit, zise ea foindu-se pe nisipul fierbinte cu o expresie mulţumită pe figură. Foştii mei iubiţi, de fapt.

Harry îi îndepărtă cu palma nisipul de pe spatele alb.

— Sigur n-o să te arzi? La soarele ăsta, cu pielea ta…

— Doar tu însuţi m-ai dat cu loţiune, herr Hole!

— Mă întreb dacă are un factor de protecţie suficient de ridicat. OK, las-o baltă. Pur şi simplu nu voiam să te alegi cu arsuri.

Harry se uită lung la pielea ei albă, sensibilă la lumină. Când îi ceruse favorul, Birgitta zisese da pe loc – fără vreo ezitare.

— Relaxează-te, tati, şi spune povestea.

Ventilatorul nu funcţiona.

— Rahat, era nou-nouţ! se lamentă Watkins, arzându-i aparatului o scatoalcă, în vreme ce apăsa fără folos întrerupătorul.

Însă ventilatorul devenise o masă de aluminiu tăcut şi electricitate moartă.

McCormack mârâi.

— Lasă-l, Larry. Cere-i Laurei unul nou. Azi e Ziua Z şi avem pe cap lucruri mai importante. Larry?

Watkins, iritat, mută ventilatorul într-o parte.

— Totul e gata, şefu’. Avem trei maşini în zonă. Domnişoara Enquist va avea un transmiţător radio, ca să ne putem da seama unde e în orice moment, plus un microfon, ca să putem auzi şi evalua situaţia. Planul este că îl aducem la ea în apartament, unde Holy, Lebie şi cu mine o să fim

ascunşi în şifonierul din dormitor, pe balcon şi, respectiv, pe coridor. Dacă se întâmplă ceva în maşină sau dacă schimbă traseul, o să se ţină după ei trei echipaje.

— Ce strategie abordăm?

Yong îşi îndreptă ochelarii.

— Treaba ei este să-l facă să zică ceva despre crime, şefu'. O să mărească presiunea asupra lui amenințându-l că se duce la poliţie să spună ce ştie de la Inger despre năravurile lui sexuale. Dacă e sigur că fata nu poate să scape, e posibil ca White să-şi dea drumul la gură.

— Cât aşteptăm înainte să intervenim?

— Până ce avem pe bandă dovezi concrete. În cel mai rău caz, până încearcă s-o agreseze.

— Risc?

— Sunt nişte riscuri, normal, dar nu poţi să strângi pe cineva de gât cât ai bate din palme. Suntem, oricum ar fi, la câteva secunde distanţă.

— Dar dacă are o armă?

Yong ridică din umeri.

— Din ce ştim, ar fi un comportament atipic pentru persoana în cauză, şefu'.

McCormack se ridicase de pe scaun şi începuse să se preumble încoace şi-ncolo prin încăperea micuţă. Îi amintea lui Harry de un leopard bătrân şi gras pe care-l văzuse, copil fiind, la zoo. Cuşca era atât de mică încât începea să-şi răsucească partea anterioară a corpului înainte ca partea posterioară să fi terminat răsucirea precedentă. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi.

— Dar dacă vrea sex înainte să spună sau să facă ceva?

— O să-l refuze. O să spună că s-a răzgândit, că a zis doar aşa, ca să facă rost de morfină.

— Şi după aia îl lăsăm în pace?

— Nu facem valuri decât dacă ştim că-l avem cu ceva la mână, şefu'.

McCormack îşi supse buza de sus.

— De ce a fost ea de acord să facă asta?

Tăcere.

— Fiindcă nu-i plac violatorii şi criminalii, zise după o

pauză lungă Harry.

— În afară de asta.

O tăcere încă şi mai lungă.

— Fiindcă am rugat-o eu, spuse în cele din urmă Harry.

✯

— Pot să te deranjez, Yong?

Yong Sue ridică privirea de pe ecranul computerului, zâmbind.

— Sigur, amice.

Harry se lăsă greoi pe un scaun. Poliţistul cel ocupat îşi văzu de bătut la tastatură, cu un ochi la ecran şi cu unul spre el.

— Ar fi drăguţ dacă asta ar rămâne între noi, Yong, dar să ştii că mi-am pierdut credinţa.

Yong se opri din ţăcănit.

— Cred că Evans White e o pistă falsă, continuă Harry.

Yong păru uluit.

— De ce?

— E cam greu de explicat, dar sunt nişte lucruri pe care nu mi le pot scoate din minte. Andrew a încercat să-mi spună ceva la spital. Ba chiar şi mai înainte.

Se opri. Yong îi făcu semn să continue.

— Încerca să-mi spună că soluţia era mai aproape de casă decât îmi închipuiam. Cred că vinovatul e cineva pe care Andrew, dintr-un motiv oarecare, nu l-a putut aresta el însuşi. Îi trebuia o persoană din afară. Unul ca mine – un norvegian apărut pe nepusă masă şi care apoi trebuie să ia următorul avion înapoi. Am ajuns la concluzia asta pe când credeam că Otto Rechtnagel e criminalul şi că, întrucât era un prieten apropiat, Andrew voia ca altcineva să-l oprească. Însă ceva în toată povestea asta nu-mi pica bine. Acum îmi dau seama că nu Otto era persoana pe care voia Andrew să pun mâna, ci altcineva.

Yong îşi drese vocea.

— N-am mai adus vorba despre asta, Harry, dar am fost surprins când Andrew a venit cu martorul ăsta care-l văzuse pe Evans White în Nimbin în aceeaşi zi în care a fost omorâtă Holter. Acum, dacă stau să mă gândesc, am avut

senzaţia că poate Andrew avea un alt motiv să mute atenţia noastră de la Evans White – tipul îl avea cu ceva la mână. Evans White ştia că Andrew consuma heroină şi ar fi putut, cu asta, să facă să fie dat afară din poliţie şi băgat la închisoare. Nu-mi place ideea asta, dar te-ai gândit la posibilitatea ca Andrew şi White să fi ajuns la o înţelegere? Că Andrew avea să se asigure că Evans White era ocolit de anchetă?

— Începe să devină încurcată treaba, Yong, dar… mda, m-am gândit şi eu la posibilitatea asta. Şi am respins-o. Nu uita că Andrew ne-a ajutat să-l identificăm şi să-l găsim pe Evans White, după fotografie.

— Hm, făcu Yong scărpinându-se la ceafă cu un creion. Am fi reuşit şi fără el, dar ne-ar fi luat mai mult. Ştii care-s şansele, raportat la toate cazurile, ca partenerul unei persoane omorâte să fie făptaşul? Patruzeci şi opt la sută. Andrew ştia că vom investi resurse substanţiale ca să-l găsim pe iubitul secret al lui Inger Holter, după ce traduceam scrisoarea. Aşa că, dacă voia cu adevărat să-l apere pe White şi să-l ţină totodată sub radar, putea la fel de bine şi să fie de ajutor. De dragul aparenţelor. Ţie ţi s-a părut remarcabil, de pildă, că a putut recunoaşte imediat nişte pereţi într-un loc în care nu mai fusese decât o dată, drogat, acum vreo sută de ani.

— Poate că ai dreptate, Yong, nu ştiu. Oricum, nu cred că are rost să ridicăm prea multe semne de întrebare acum, când băieţii ştiu ce au de făcut. Poate că, strâns cu uşa, Evans White o să se dovedească până la urmă a fi omul nostru. Dar, dacă aş fi crezut asta cu adevărat, n-aş fi rugat-o niciodată pe Birgitta să participe.

— Cine crezi, deci, că e omul nostru?

— Adică cine cred de data *asta,* nu?

Yong zâmbi.

— Ceva de genu’.

Harry îşi frecă îngândurat bărbia.

— Am dat deja alarma de două ori, Yong. Şi, din ce ştiu, a treia oară când băiatul a strigat „Lupul!”, n-a mai dat nimeni fuga la stână. Aşa că e necesar, de data asta, să fiu

sută la sută sigur.

— De ce ai venit la mine cu asta, Harry? De ce nu te-ai dus la unul dintre şefi?

— Fiindcă poţi să faci vreo două chestii pentru mine, să investighezi discret şi să găseşti datele care-mi trebuie fără să se prindă nimeni altcineva din clădirea asta.

— Să nu mai ştie nimeni, adică?

— Ştiu că sună cam dubios. Şi ştiu că ai mai multe de pierdut decât majoritatea, dar eşti singurul care mă poate ajuta, Yong. Ce spui?

Yong îl măsură îndelung cu privirea.

— O să ne ajute să găsim criminalul, Harry?

— Aşa sper.

48
Planul

— Bravo, recepţie.

Staţia radio pârâi.

— Radioul merge cum trebuie, zise Lebie. Care-i treaba înăuntru?

— E-n regulă, răspunse Harry.

Stătea pe patul făcut, studiind o fotografie a Birgittei aflată pe noptieră. Era o poză de la ceremonia de confirmare religioasă. Arăta serioasă, tânără şi ciudată, cu păr cârlionţat şi fără pistrui, din pricină că fotografia fusese supraexpusă. Nu arăta bine. Birgitta îi spusese că păstra poza ca pe o îmbărbătare pentru zilele proaste, ca dovadă că izbutise să progreseze în ciuda a tot şi toate.

— Cum stăm cu timpul? întrebă Lebie.

— Birgitta termină lucrul în cincisprezece minute. Ai noştri sunt la Albury chiar acum, îi pun microfonul şi emiţătorul.

— O s-o ducă cu maşina până pe Darlinghurst Road?

— Nu. Nu ştim pe unde e White, exact. S-ar putea s-o vadă coborând dintr-o maşină şi să intre la bănuieli. O să meargă pe jos de la Albury.

Vocea lui Watkins se auzi de pe coridor.

— Perfect. Pot să mă postez după colţ, dincolo de intrare, şi să-i urmăresc fără să fiu văzut. Aşa o să avem contact vizual tot drumul. Tu unde eşti, Holy?

— Aici, înăuntru, domnule. V-am auzit. Mă bucur să aud asta, domnule.

— Cum stăm cu legătura radio, Lebie?

— E funcţională, domnule. Toată lumea e pe poziţie. Aşteptăm.

✯

Harry răsucise gândul pe toate părţile. Din toate perspectivele. Îşi adusese singur argumente şi contraargumente, încercase toate abordările cu putinţă şi decisese, până la urmă, că nu-i păsa dacă ea avea să vadă

în asta un clişeu oribil, o formă copilărească de exprimare sau un fel comod de evadare. Desfăcu din ambalaj trandafirul sălbatic pe care-l cumpărase şi-l puse în paharul cu apă aflat lângă poza de pe noptieră.

Şovăi. Poate că avea să-i distragă atenţia? Poate că Evans White avea să pună întrebări, dacă vedea un trandafir lângă patul ei? Îşi trecu degetul arătător peste unul dintre spini. Nu. Birgitta avea să aprecieze încurajarea; vederea trandafirului avea s-o facă să se simtă mai puternică.

Se uită la ceas. Era ora opt.

— Bine, hai să-i dăm drumul! strigă înspre salon.

49
O plimbare prin parc

Ceva nu era în regulă. Harry nu auzea ce spun, auzea însă, din salon, pârâiturile staţiei. Şi era prea mult. Toţi ştiau dinainte ce aveau de făcut, aşa că, dacă ar fi mers totul după plan, n-ar fi fost necesară atâta vorbărie în staţii.

— Futu-i, futu-i, futu-i, zise Watkins.

Lebie îşi îndepărtă căştile de pe urechi şi se întoarse spre Harry.

— N-a apărut, zise.

— Cum?

— A ieşit din Albury la exact opt şi un sfert. Nu i-ar fi luat mai mult de zece minute de mers până în King's Cross. Asta era acum douăzeci şi cinci de minute.

— Credeam că o să fie sub supraveghere tot timpul!

— Odată ajunsă la locul de întâlnire, da. De ce ar fi…?

— Şi microfonul ei? Îl avea pornit când a plecat, nu?

— Au pierdut legătura cu ea. La un moment dat, nu s-a mai auzit nimic. Niciun sunet.

— Ai o hartă pe undeva? Pe ce drum a apucat-o? întrebă Harry repede, cu voce scăzută.

Lebie scoase atlasul străzilor din geantă şi i-l întinse lui Harry, care răsfoi până la pagina cu Paddington şi King's Cross.

— Pe unde ar fi putut s-o ia? întrebă Lebie prin staţie.

— Pe cel mai simplu drum, pe Victoria Street, veni răspunsul.

— Uite, zise Harry. Pe după colţ, pe Oxford Street, pe Victoria, pe lângă spitalul St Vincent, prin Green Park, apoi pe la intersecţie, unde începe Darlinghurst Road şi încă două sute de metri pe ea, până la Hungry Jack's. Mai simplu nici că se putea, ce naiba!

Watkins luă microfonul staţiei.

— Smith, trimite două maşini pe Victoria Street s-o găsească pe fată. Zi-le celor de la Albury să dea o mână de ajutor. O maşină să rămână în faţa localului, în caz că apare

totuşi. Mişcaţi-vă rapid şi nu faceţi zarvă. Raportaţi imediat ce aflaţi ceva.

Lăsă deoparte microfonul.

— Futu-i, futu-i şi iar futu-i! Ce pizda mă-sii se întâmplă? A dat vreo maşină peste ea? Au jefuit-o? Au violat-o? Căcat, căcat, căcat.

Lebie şi Harry schimbară priviri.

— Poate că Evans White a trecut cu maşina pe Victoria, a văzut-o şi a luat-o cu el, sugeră Lebie. Ştie cum arată, de la Albury, şi poate c-a recunoscut-o.

— Transmiţătorul radio, zise Harry, ar trebui să funcţioneze încă!

— Bravo, Bravo! Watkins, recepţie. Primiţi vreun semnal de la transmiţătorul ei?... Da?... Înspre Albury? Atunci nu-i departe. Iute, iute, iute. Foarte bine! Terminat!

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Lebie îi aruncă o privire lui Harry.

— Întreabă dacă au văzut maşina lui White, zise Harry.

— Bravo, recepţie. Aici Lebie. Ce se ştie de Holdenul negru? L-a văzut cineva până acum?

— Negativ.

Watkins sări de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere, înjurând încet. Harry stătuse pe vine încă de când intrase în salon şi abia acum observă că îl dureau muşchii încordaţi.

Radioul pârâi.

— Charlie, aici Bravo. Recepţie.

Lebie apăsă butonul microfonului.

— Aici Charlie, Bravo. Spune-mi.

— Aici Stolz. Am găsit geanta cu transmiţătorul şi microfonul în Green Park. Fata s-a făcut nevăzută.

— În geantă? zise Harry. Nu trebuia să le aibă lipite de ea cu bandă adezivă?

Watkins se foi.

— Probabil am uitat să zic, dar am discutat ce s-ar întâmpla dacă ar intra în contact fizic cu ea... dacă o ia în braţe şi... înţelegi tu – se dă la ea. Domnişoara Enquist a fost de acord că ar fi mai sigur să ţină echipamentul în

geantă.

Harry îşi trăsese deja geaca pe el.

— Unde te duci? întrebă Lebie.

— O aştepta, spuse Harry. Poate c-a urmărit-o de la Albury. Nici măcar nu i-a dat vreo şansă să ţipe. Aş zice că a folosit şi aici o cârpă cu eter. Ca în cazul lui Otto Rechtnagel.

— Pe stradă? întrebă sceptic Lebie.

— Nu. În parc. Am plecat. Ştiu pe cineva acolo.

Joseph clipea fără oprire. Era incredibil de beat.

— Cred că s-au oprit aici să se pupăcească, Harry.

— Ai mai zis asta de patru ori, Joseph. Cum arăta bărbatul? Unde se duceau? Avea maşină?

— Când am văzut-o cât de împleticit merge, Mikke şi cu mine am zis că-i mai beată ca noi. Cred că Mikke e invidios. He, he. Salută-l pe Mikke. E din Finlanda.

Mikke zăcea pe cealaltă bancă, deja căzut în inconştienţă.

— Uită-te la mine, Joseph! Uită-te la mine. Trebuie s-o găsesc. Înţelegi? Tipul ăla e probabil un ucigaş.

— Încerc, Harry. Chiar încerc. Rahat, aş vrea să te pot ajuta.

Joseph strânse din pleoape şi gemu, izbindu-şi fruntea cu pumnul.

— Lumina-i aşa de proastă în parcul ăsta, că n-am văzut mare lucru. Cred că era un tip solid.

— Gras? Slab? Blond? Brunet? Şchiop? Ochelari? Barbă? Şapcă pe cap?

Joseph, în loc să răspundă, îşi dădu ochii peste cap.

— Ai un tabacioc, moşule? Îmi limpezeşte mintea.

Dar toate ţigările din lume n-ar fi reuşit să spulbere pâcla de alcool ce-i înceţoşa creierul lui Joseph. Harry îi lăsă restul pachetului şi-i spuse să-l întrebe pe Mikke, după ce-şi revenea, dacă-şi aminteşte ceva. Dar nu se aştepta la cine ştie ce.

Când Harry se întoarse în apartamentul Birgittei, se

făcuse deja ora două dimineaţa. Lebie, care stătea lângă staţie, îl întâmpină cu o privire plină de milă.

— Ai luat-o la sucealã prin zonă, nu? Şi… nimic?

Sucealã? Lui Harry îi scăpa înţelesul expresiei, însă încuviinţă din cap.

— Nimic, zise el, prăbuşindu-se pe un scaun.

— Care era atmosfera la secţie? întrebă Lebie.

Harry se căută de ţigări, apoi îşi aminti că-i lăsase pachetul lui Joseph.

— Nebunie totală. Watkins e pe cale s-o ia razna şi maşinile gonesc prin Sydney aiurea, ca nişte găini fără cap, cu sirenele pornite. Despre White se ştie doar că a plecat azi din apartamentul lui din Nimbin şi a luat zborul de ora patru spre Sydney. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Îi ceru lui Lebie o ţigară şi fumară în tăcere.

— Du-te acasă şi dormi vreo câteva ceasuri, şefu'. Rămân eu aici în caz că Birgitta se întoarce. Las staţia pornită, să fiu la curent cu ce se mai întâmplă.

— Pot să dorm şi aici, Harry.

Harry scutură din cap.

— Du-te acasă. Te sun dacă apare ceva nou.

Lebie îşi puse pe craniul lucios o şapcă cu însemnele echipei Sydney Bears şi porni spre uşă.

— O găsim noi. Simt asta în măduva oaselor. Rezistă, prietene.

Harry se uită la Lebie. Era greu de spus dacă omul credea ce spusese.

De îndată ce rămase singur, deschise geamul şi aruncă o privire peste acoperişuri. Afară se mai răcorise, totuşi aerul încă era călduţ, amestecat cu mirosul oraşului, al oamenilor şi al mâncărurilor din lumea largă. Era una dintre cele mai frumoase nopţi de vară de pe pământ, într-unul dintre cele mai frumoase oraşe de pe pământ. Ridică privirea spre cerul înstelat. O infinitate de luminiţe mărunte şi scăpărătoare ce păreau să pulseze de viaţă dacă le priveai îndeajuns de mult. Toată frumuseţea asta fără noimă.

Îşi testă sentimentele. Nu-şi putea îngădui să se lase purtat de ele. Nu încă, nu acum. Mai întâi sentimentele

bune. Chipul Birgittei cuprins între palmele lui, ochii ei râzători. Apoi sentimentele rele. Pe acelea trebuia să le ţină la distanţă, însă încercă marea cu degetul ca să-şi formeze o impresie despre tăria lor.

Se simţea de parcă s-ar fi aflat într-un submarin, pe fundul unui ocean foarte adânc. Presiunea apei îl apăsa; în jurul său începuseră deja pocnetele şi scrâşnetele. Spera doar ca submarinul să rămână etanş, că o viaţă întreagă de antrenament într-ale autodisciplinei avea să-şi arate, în cele din urmă, roadele. Harry se gândi la sufletele care se făceau stele atunci când lutul trupului murea. Izbuti să se abţină şi să nu caute o anumită stea.

50
Factorul cocoş

După accident, Harry se întrebase de nenumărate ori dacă, presupunând că ar fi fost cu putinţă, ar fi acceptat să facă schimb de destine. Ca el să fi fost cel care îndoise stâlpul în Sørkedalsveien, cel care fusese înmormântat cu onoruri militare şi părinţi îndureraţi, cel a cărui fotografie fusese pusă pe un perete al secţiei de poliţie din Grønland şi care ajunsese, cu timpul, o amintire înceţoşată, dar preţioasă pentru colegi şi rude. Nu era asta oare o alternativă tentantă la minciuna în care trebuia să trăiască, în multe feluri mai umilitoare decât acceptarea vinovăţiei şi a ruşinii?

Harry ştia însă că n-ar fi dorit să-şi înlocuiască soarta. Era bucuros că-i viu.

În fiecare dimineaţă când se trezise în spital, cu mintea încleiată de pastile şi golit de gânduri, o făcuse cu senzaţia că se petrecuse ceva teribil. Îi lua de obicei vreo două secunde de amorţeală până să i se reactiveze amintirile, până ce creierul îi spunea cine şi unde era, reconstituind neîndurător grozăvia. Următorul gând era, mereu, că rămăsese în viaţă. Că parcursul său continua, nu se sfârşise încă.

După externare, făcuse consiliere cu un psihiatru.

— Adevărul e că ai cam întârziat, zisese psihiatrul. Subconştientul tău probabil a ales deja cum vrea să proceseze ce s-a întâmplat, aşa că nu-i putem influenţa prima decizie. Se poate, de pildă, să fi ales să respingă, să nege evenimentele. Dar, dacă a făcut o asemenea alegere, putem încerca să-i schimbăm părerea.

Însă Harry ştia doar că subconştientul îl informase că e bine să fii viu şi n-ar fi vrut să-şi asume riscul de a lăsa un psihiatru să-l facă să se răzgândească, aşa că acea primă şedinţă de terapie fusese şi ultima.

În următoarele zile, ajunsese să-şi spună că era de asemenea o strategie proastă să lupte, în acelaşi timp, cu

tot ce simţea. Întâi de toate, nu era tocmai sigur de ce simţea – sau cel puţin nu avea imaginea de ansamblu, aşadar era ca şi cum ar fi stârnit un monstru pe care nici măcar nu-l văzuse. În al doilea rând, şansele de a învinge creşteau dacă împărţea războiul în mici înfruntări din care ar fi putut să capete mai multe informaţii despre inamic, să-i găsească punctele slabe şi, cu timpul, să-l doboare. Era ca şi cum ai fi băgat foi într-un aparat de mărunţit hârtie. Dacă băgai prea multe deodată, maşinăria intra în panică, tuşea şi se oprea cu un clănţănit. Şi trebuia s-o iei de la început.

Un prieten de-al unui coleg, pe care Harry îl cunoscuse la unul dintre rarele dineuri la care participase, era psiholog la consiliul local. Îi aruncase o privire întrebătoare când Harry vorbise despre metoda sa de combatere a emoţiilor.

— Război? zisese. Aparat de mărunţit?

Păruse îngrijorat de-a binelea.

✯

Harry deschise ochii. Primele raze de soare ale dimineţii se strecurau prin perdele. Se uită la ceas. Ora şase. Staţia radio pârâi.

— Aici Delta. Charlie, recepţie.

Harry sări de pe canapea şi apucă microfonul.

— Delta, aici Holy. Care-i treaba?

— L-am găsit pe Evans White. Am primit o informare anonimă de la o femeie care îl văzuse în King’s Cross, aşa că am trimis trei echipaje şi l-am cules. E interogat acum.

— Ce-a spus?

— A negat totul până i-am pus înregistrarea conversaţiei cu domnişoara Enquist. Ne-a zis că a trecut pe lângă Hungry Jack’s de trei ori, după ora opt, într-o Honda albă. Dar a renunţat, fiindcă n-a văzut-o şi s-a întors cu maşina la apartamentul închiriat în care stă. Apropo, informatoarea a întrebat de tine.

— Mă gândeam eu. O cheamă Sandra. Aţi percheziţionat apartamentul?

— Mda. Nimic. Zero barat. Şi Smith zice că a văzut aceeaşi maşină Honda trecând pe lângă el de trei ori, aproape de Hungry Jack’s.

— De ce n-a luat Holdenul negru, cum a spus?

— White spune că a minţit-o pe domnişoara Enquist în privinţa maşinii, în caz că cineva ar încerca să-i însceneze vreo chestie, ca să se poată învârti pe-acolo un pic şi să verifice că nu-l paşte vreun pericol.

— Bine. Vin şi eu acum. Sună-i pe ceilalţi şi trezeşte-i, te rog.

— Au plecat acasă acum două ore, Holy. Au stat treji toată noaptea şi Watkins ne-a spus...

— Mă doare-n cur de ce-a spus Watkins. Sună-i.

Puseseră la loc ventilatorul cel vechi. Era greu de spus dacă pauza de funcţionare îi fusese de vreun ajutor; în orice caz, scrâşnea amarnic, protestând că fusese reactivat.

Întrunirea se terminase, dar Harry încă mai stătea pe scaun în sala de conferinţe. Cămaşa lui avea pete mari de umezeală la subsuori, iar pe masă avea un telefon, închise ochii şi îngână ceva ca pentru el. Apoi ridică receptorul şi formă numărul.

— Alo?

— Harry Holy la telefon.

— Harry! Mă bucur să aud că te-ai trezit devreme. Un obicei bun. Aşteptam să suni. Eşti singur?

— Singur.

La amândouă capetele liniei se auzeau răsuflări grele.

— Eşti pe urmele mele, aşa-i, omule?

— Mi-am dat seama de ceva timp, da.

— Ai făcut treabă bună, Harry. Şi acum suni fiindcă am ceva ce-ţi doreşti, aşa-i?

— Corect, zise Harry ştergându-şi fruntea asudată.

— Înţelegi că a trebuit s-o iau, Harry?

— Nu, nu înţeleg.

— Haide, Harry, că nu eşti prost. Când am auzit că cineva scormoneşte, am ştiut, fireşte, că tu eşti ăla. Sper, pentru binele tău, că ai fost suficient de isteţ să-ţi ţii gura în privinţa asta. Aşa-i, Harry?

— Da, mi-am ţinut gura.

— Deci încă ar mai fi o şansă s-o revezi pe prietena ta

cea roşcată.

— Cum ai făcut? Cum ai luat-o?

— Ştiam când termină programul la Albury, am aşteptat afară în maşină şi m-am luat după ea. Când a intrat în parc, mi-am zis că cineva ar fi trebuit s-o sfătuiască să nu pună piciorul acolo noaptea. Aşa că am coborât din maşină şi-am alergat după ea. I-am dat să miroasă o cârpă pe care o aveam cu mine şi a trebuit, după aceea, s-o ajut să intre în maşină.

Harry îşi dădu seama că răpitorul nu descoperise transmiţătorul din geantă.

— Şi ce vrei să fac acum?

— Pari agitat, Harry. Relaxează-te. Nu vreau să cer mare lucru. Treaba ta e să prinzi criminali şi exact asta îţi cer să faci. Să-ţi faci treaba mai departe. Vezi tu, Birgitta mi-a zis că suspectul principal era un traficant de droguri, un oarecare domn Evans White. Nevinovat ori nu, în fiecare an el şi alţii ca el ucid mult mai multă lume decât am ucis eu vreodată. Şi nu-i o cifră tocmai mică. Ha, ha. Nu cred că trebuie să intru în detalii. Vreau doar ca tu să te asiguri că Evans White e condamnat pentru crimele lui. Plus vreo câteva de-ale mele. Şi dovada de căpătâi ar putea fi urmele de sânge şi piele aparţinând lui Inger Holter din apartamentul lui Evans. Dacă tot îl ştii pe patolog, ţi-ar putea furniza nişte mostre din aceste probe şi le-ai putea planta la locul faptei, nu? Ha, ha. Glumesc, Harry. Să-ţi fac eu rost? Poate am urme de sânge şi piele de la diverse victime, ba chiar şi ceva păr, pus frumuşel la păstrare în punguţe de plastic. În caz de ceva. Fiindcă nu se poate şti, până la urmă, când e nevoie să trimiţi pe cineva pe o pistă greşită. Ha, ha.

Harry strânse receptorul lipicios de sudoare. Încerca să gândească. Era evident că omul nu ştia că poliţia era informată de răpirea Birgittei şi că îşi schimbaseră perspectiva asupra posibilului criminal. Asta putea însemna doar că Birgitta nu-i spusese că era pe cale să se vadă cu White sub supravegherea poliţiei. O săltase chiar de sub nasul a o duzină de agenţi, fără ca ei să-şi dea măcar

seama.

Vocea îl readuse în momentul prezent.

— O posibilitate ispititoare, nu-i aşa, Harry? Criminalul te ajută să pui după gratii un alt duşman al societăţii. Păi… să ţinem legătura. Ai… patruzeci şi opt de ore ca să faci arestarea. O să aştept, să aud veştile bune la ştirile de vineri seara. Între timp, îţi promit s-o tratez pe roşcată cu tot respectul ce se poate aştepta din partea unui gentleman. Dacă nu aud nimic, mă tem că nu va supravieţui până sâmbătă. Dar pot să-i promit o noapte de vineri dată naibii.

Harry puse telefonul în furcă. Ventilatorul scrâşnea şi gemea. Îşi privi mâinile. Tremurau.

✯

— Ce credeţi, domnule? întrebă Harry.

Spinarea lată şi nemişcată care se aflase în tot acest timp în faţa panoului se urni.

— Cred c-ar trebui să săltăm jigodia aia, zise McCormack. Înainte să-i chemăm înapoi pe ceilalţi, spune-mi exact cum de-ai ştiut că el a fost.

— Sincer să fiu, n-am fost sută la sută sigur. Era doar una dintre multele teorii care-mi umblau prin cap şi în care, la început, n-am avut cine ştie ce încredere. După înmormântare, m-a luat cu maşina Jim Connolly, un fost coleg de box de-al lui Andrew. Cu el era şi soţia, despre care a zis că era contorsionistă la circ atunci când a cunoscut-o. A zis că, timp de un an, i-a făcut curte zi de zi până să apară vreun rezultat. La început, n-am dat atenţie detaliului, apoi m-am gândit c-o spusese literalmente – că, adică, cei doi avuseseră ocazia să se vadă zi de zi vreme de un an. Mi-a venit apoi în cap că echipa Jim Chivers era într-un cort mare când am văzut-o împreună cu Andrew şi că era şi un bâlci acolo. L-am rugat deci pe Yong să sune la agentul lor de pariuri ca să verifice. Şi am avut dreptate. Când echipa Jim Chivers porneşte în turneu, aproape întotdeauna e parte a unui circ sau bâlci itinerant. Yong a pus să ni se trimită, în dimineaţa asta, lista cu fostele itinerarii şi s-ar părea că bâlciul cu care boxerii Jim Chivers

au călătorit în ultimii ani avea totodată şi-o trupă de circ. Trupa lui Otto Rechtnagel.

— Aşa. Deci boxerii Jim Chivers au fost şi la locurile faptelor, la datele potrivite. Dar câţi dintre ei îl ştiau pe Andrew?

— Andrew mi-a făcut cunoştinţă doar cu unul dintre ei, şi-ar fi trebuit, la naiba, să-mi dau seama că nu mă cărase până la Lithgow ca să ne vârâm nasul într-un caz neconcludent de viol. Era ca un fiu pentru Andrew. Avuseseră parte de-atâtea experienţe similare şi erau legături atât de puternice între ei, încât se poate să fi fost singura persoană de pe lume pe care orfanul Andrew Kensington o simţea ca pe o rudă adevărată. De aceea, Andrew nu-l putea aresta el însuşi. Codul lui moral înnăscut intra în coliziune cu devotamentul faţă de cei din neamul lui şi dragostea pentru Toowoomba. Greu de imaginat ce conflict brutal trebuie să fi fost pentru el. De aceea avea nevoie de mine, un om din afară pe care-l putea îndrepta către ţintă.

— Toowoomba?

— Toowoomba. Andrew aflase că el era autorul tuturor omorurilor. Poate că iubitul respins şi disperat, Otto Rechtnagel, i-a spus asta lui Andrew după ce Toowoomba l-a părăsit. Poate că Andrew l-a făcut pe Otto să-i promită că n-o să se ducă la poliţie, zicând c-o să rezolve cazul fără să-i implice pe vreunul dintre ei. Dar cred că Otto era pe cale să dea totul pe faţă. Şi avea şi de ce – începuse să se teamă pentru viaţa lui, dându-şi seama că Toowoomba nu era prea încântat de perspectiva de-a avea în preajmă un fost iubit care ar fi putut să-l dea de gol. Aşa că a plănuit să-l omoare pe Otto în timpul spectacolului. De vreme ce călătoriseră împreună, cu un spectacol aproape identic, Toowoomba ştia exact când să lovească.

— Dar de ce să n-o facă în apartamentul lui Otto? Avea, în fond, cheile.

— M-am întrebat şi eu asta, zise Harry şi se opri.

McCormack dădu din mână.

— Harry, ce-ai zis tu e deja aşa de mult de procesat

pentru un poliţai bătrân, încât, dacă adaugi nişte teorii noi, n-o să fiu cu mult mai lămurit.

— Factorul „cocoş”.

— Cocoş?

— Toowoomba nu e doar un psihopat, ci şi un tip căruia îi place să se umfle în pene. Şi nu poţi subestima vanitatea unui asemenea îngâmfat. În vreme ce crimele sale sexuale alcătuiesc un tipar de conduită compulsivă, uciderea clovnului e mult diferită, e o crimă necesară raţional. Comiterea acelui asasinat îi oferea deodată mână liberă, nu mai era stânjenit de psihozele care-i stabiliseră tiparul celorlalte omoruri. Avea ocazia să facă ceva cu adevărat spectaculos, să-şi încoroneze opera de-o viaţă. Uciderea clovnului va fi ţinută minte mult timp după ce fetele ucise de el vor fi uitate.

— Bine. Şi Andrew a ieşit din spital ca să oprească poliţia, când şi-a dat seama că o să-l arestăm pe Otto?

— Aş spune că s-a dus direct la Otto acasă, să discute cu el, să-l convingă că deocamdată e extrem de important să nu sufle o vorbă despre Toowoomba. Să-l calmeze spunându-i că Toowoomba avea să fie arestat după planul lui Andrew, dacă mai putea câştiga nişte timp. Dacă eu mai puteam câştiga nişte timp. Doar că ceva n-a mers cum trebuie. Nu ştiu ce anume. Sunt însă convins că, în cele din urmă, Toowoomba i-a pus capăt zilelor lui Andrew.

— De ce?

— Intuiţie. Bun-simţ. Plus un detaliu minuscul.

— Care?

— Când l-am vizitat pe Andrew la spitalul St Etienne, a zis că Toowoomba urma să treacă a doua zi să-l vadă.

— Şi?

— La St Etienne, toţi vizitatorii trebuie trecuţi în registru la recepţie. L-am rugat pe Yong să verifice la spital, să vadă dacă, după ce-am plecat eu, au fost înregistrate vizite sau apeluri telefonice pentru Andrew.

— Nu înţeleg unde baţi, Harry.

— Dacă ar fi ieşit ceva la iveală, trebuie să presupunem că Toowoomba l-ar fi sunat pe Andrew să-l anunţe că nu

mai vine. Dat fiind că n-a făcut asta, i-ar fi fost imposibil să afle, până nu ajungea acolo, că Andrew nu mai era în spital. Putea afla doar după ce semna în registru. Doar dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva îl omorâse deja cu o noapte înainte.

Harry întoarse palmele în sus.

— Nu vizitezi pe cineva dacă ştii că nu-i acolo, domnule.

Avea să fie o zi lungă. Căcat, deja e o zi lungă, îşi zise Harry. Erau în sala de conferinţe cu toţii, cu mânecile suflecate, încercând s-o facă pe geniile.

— Deci ai sunat la un număr de mobil, zise Watkins. Şi nu crezi că-i la adresa lui.

Harry clătină din cap.

— E grijuliu. O ţine altundeva pe Birgitta.

— Poate găsim acasă pe cineva care să aibă idee unde a dus-o? sugeră Lebie.

— Nu! se răsti Harry. Dacă descoperă că am fost în apartamentul lui, atunci o să ştie şi că am vorbit despre asta şi s-a terminat cu Birgitta.

— Păi… cândva se-ntoarce el acasă şi putem fi gata să-l înhăţăm, zise Lebie.

— Dar dacă s-a gândit la asta şi o poate omorî pe Birgitta fără să fie prezent fizic lângă ea? se opuse Harry. Dacă e legată fedeleş pe undeva şi Toowoomba n-o să vrea să ne spună unde?

Aruncă o privire împrejur.

— Dacă stă pe o bombă pusă pe numărătoare inversă, care trebuie oprită după un anumit număr de ore?

— Gata, opreşte-te! făcu Watkins, bătând cu palma în masă. Nu suntem în desene animate. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi un individ expert în explozibili doar fiindcă a omorât nişte fete? Timpul trece şi nu putem să mai stăm aşa, cu mâinile în sân, pierzând vremea. Cred că-i o idee bună să dăm o raită pe la casa lui Toowoomba. Şi-o să ne-asigurăm că-i montăm o capcană în care să se prindă, dacă se apropie, pe cuvânt!

— Tipul ăsta nu-i prost deloc, zise Harry. Riscăm viaţa

Birgittei cu o asemenea cascadorie. Nu vă daţi seama?

Watkins scutură din cap.

— Îmi pare rău s-o zic, Holy, dar relaţia ta cu fata răpită îţi afectează în clipa asta capacitatea de decizie raţională. Facem cum am spus.

51
O kookaburra[14]

Soarele de după-amiază strălucea printre copacii de pe Victoria Street. O mică pasăre kookaburra poposise pe spătarul unei bănci goale şi îşi încerca vocea pentru concertul de seară.

— Cred că ţi se pare ciudat că lumea poate umbla zâmbind într-o zi ca asta, zise Joseph. Presupun că ţi se pare un afront personal că soarele se joacă printre frunze în timp ce tu ai vrea să vezi lumea prăbuşindu-se în nefericire şi hohote de plâns. Păi... Harry, prietene, ce să-ţi spun? Nu aşa stau lucrurile.

Harry aruncă o privire piezişă către soare.

— Poate că-i e foame, poate că o doare ceva. Dar cel mai rău e că ştiu cât de înspăimântată trebuie să fie.

— Atunci o să-ţi fie nevastă bună, dacă trece testul, zise Joseph fluierând către kookaburra.

Harry îl privi cu uimire. Joseph era treaz.

— Acum multă vreme, o femeie aborigenă trebuia să treacă de trei încercări înainte de a se mărita, zise Joseph. Prima era să-şi stăpânească foamea. Trebuia să vâneze timp de două zile, fără să pună nimic în gură. Apoi era aşezată în faţa unui foc pe care se frigea o bucată suculentă de carne de cangur sau altă delicatesă. Testul se făcea pentru a se stabili dacă femeia era în stare să se controleze, să nu se lăcomească, să mănânce doar un pic şi să le lase suficient şi celorlalţi.

— Aveam şi noi o chestie similară când eram copil, zise Harry. Îi ziceau „bune maniere”. Dar nu cred că mai există aşa ceva.

— A doua încercare era să reziste la durere. Îi străpungeau nasul şi obrajii cu nişte cuie şi-i făceau tăieturi pe corp.

— Şi? Fetele din ziua de azi plătesc pentru aşa ceva.

[14] Pasăre australiană cu cioc mare şi penaj multicolor, care scoate ţipete stridente (N.red.).

— Taci, Harry. La final, când focul era aproape stins, trebuia să se întindă peste el, cu doar câteva ramuri între ea şi tăciuni. Dar al treilea test era cel mai greu.

— Frica?

— Exact, Harry. După ce soarele se ducea la culcare, membrii tribului se adunau în jurul focului şi vârstnicii se apucau să-i spună femeii poveşti îngrozitoare, care-i făceau părul măciucă, despre Muldarpe, spiritul rău ce-şi poate schimba forma. Unele erau chestii destul de dure. Era apoi trimisă să doarmă într-un loc pustiu ori aproape de locurile de îngropăciune ale străbunilor. Şi, în toiul nopţii, bătrânii tribului se furişau aproape de ea cu feţele mânjite cu argilă albă şi cu măşti din scoarţă de copac…

— Nu cumva era oarecum inutil?

— …scoţând sunete nepământeşti. Nu ştii să asculţi, Harry, zise Joseph îmbufnat.

Harry îşi frecă faţa cu palmele.

— Ştiu, zise în cele din urmă. Îmi pare rău, Joseph. Am venit aici să gândesc cu voce tare şi să văd dacă o fi lăsat ceva indicii care mi-ar putea sugera locul unde a dus-o. Dar se pare că nu ajung nicăieri şi tu eşti singura persoană la urechea căreia pot trăncăni. Probabil ţi se pare că-s o jigodie nesimţită.

— Pari un om care crede că trebuie să se ia la harţă cu lumea întreagă, zise Joseph. Dar dacă nu mai cobori din când în când garda, braţele o să-ţi fie prea ostenite ca să mai lupte.

Harry schiţă un zâmbet.

— Eşti absolut sigur că n-ai un frate mai mare?

Joseph râse.

— Cum ziceam, e cam târziu s-o mai întreb acum pe mama, dar cred că mi-ar fi spus.

— Semănaţi mult la vorbă…

— Ai mai zis asta de vreo câteva ori, Harry. Poate că ar trebui să dormi un pic.

✯

Chipul lui Joe se lumină când Harry pătrunse în Springfield Lodge.

— Frumoasă după-amiază, aşa-i, domnule Holy? Apropo, astăzi arăţi mai bine. Şi am un colet pentru tine, zise întinzându-i un pacheţel ambalat în hârtie cenuşie purtând, scrisă cu majuscule, inscripţia „Harry Holy”.

— De la cine-i? zise Harry, luat pe nepregătite.

— Nu ştiu. L-a adus acum câteva ore un taximetrist.

Ajuns la el în cameră, Harry puse coletul pe pat, îl desfăcu şi deschise cutia dinăuntru. Îşi cam dăduse deja seama de la cine era, însă conţinutul îi spulberă orice îndoială: şase flacoane mici de plastic, etichetate. Luă unul şi citi o dată pe care o recunoscu pe loc drept ziua uciderii lui Inger Holter, alături de inscripţia „păr pubian.” Nu trebuia multă imaginaţie ca să ghiceşti că celelalte flacoane conţineau sânge, păr, fibre textile şi aşa mai departe. Bănuiala i se confirmă îndată.

La o oră şi jumătate după aceea, fu trezit de ţârâitul telefonului.

— Ai primit ce ţi-am trimis, Harry? M-am gândit c-o să ai nevoie de ele cât mai curând cu putinţă.

— Toowoomba.

— Îţi stau la dispoziţie. Ha, ha.

— Am primit chestiile. Inger Holter, presupun. Sunt curios, Toowoomba. Cum ai omorât-o?

— Uşor, cât ai bate din palme, răspunse celălalt. Aproape prea uşor. Eram la o prietenă când m-a sunat într-o seară, târziu.

Deci Otto e o *prietenă?* aproape că întrebă Harry.

— Inger avea nişte mâncare pentru câinele fetei care deţine apartamentul… sau ar trebui să zic deţinea? Intrasem acolo şi îmi petreceam de unul singur seara, fiindcă prietena mea nu era în oraş. Ca de obicei.

Harry observă că tonul lui Toowoomba se înăsprise.

— Nu ţi-ai asumat un risc imens? Poate ştia cineva că se duce la… ăă… apartamentul prietenei tale.

— Am întrebat-o, zise Toowoomba.

— Ai întrebat-o? făcu Harry neîncrezător.

— E incredibil cât de naivi sunt oamenii. Vorbesc fără să-

şi folosească creierul, fiindcă se simt în siguranţă şi, prin urmare, nu trebuie să gândească. Era o fată tare dulce şi inocentă. „Nu, nu ştie nimeni că-s aici”, aşa a spus. Ha, ha. Parcă eram lupul din Scufiţa Roşie. I-am zis, deci, că apăruse exact la momentul oportun. Ori poate inoportun? Ha, ha. Vrei să auzi şi restul?

Harry voia să audă şi restul. Ar fi vrut să audă totul, până la ultimul detaliu, cum fusese Toowoomba în copilărie, când săvârşise primul omor, de ce nu avea un ritual fix, de ce uneori doar viola, cum se simţea după câte o crimă, dacă se simţea deprimat după extazul uciderii, cum fac criminalii în serie, fiindcă nu ieşise perfect nici de data aceea, nu fusese aşa cum plănuise şi visase. Voia să ştie câte, când şi unde omorâse, voia să afle metodele şi instrumentele. Şi mai voia să înţeleagă emoţiile, pasiunea, nebunia ce-l împingea să acţioneze.

Dar n-avea destulă energie. Nu acum. Acum îi păsa prea puţin dacă Inger fusese violată înainte sau după ce fusese ucisă, dacă uciderea ei fusese o pedeapsă pentru că Otto îl lăsase singur, dacă o omorâse în apartament ori în maşină.

Harry nu voia să ştie dacă Inger implorase, dacă plânsese ori dacă doar se holbase la ucigaş, amuţită, ştiind că are să moară. Nu voia să ştie, fiindcă nu s-ar fi putut abţine să nu înlocuiască, în minte, chipul lui Inger cu cel al Birgittei, fiindcă l-ar fi făcut slab.

— De unde ştii unde stau? întrebă Harry ca să spună ceva, să continue conversaţia.

— Harry, ai obosit? Tu mi-ai spus unde stai, ultima oară când am ieşit împreună. A, mersi pentru asta, apropo, am uitat să-ţi zic.

— Uite, Toowoomba…

— M-am tot întrebat de ce m-ai sunat atunci, în seara aia, ca să-mi ceri ajutorul, Harry. Pe lângă căpăcitul celor două sacouri pe steroizi. A fost distractiv, aşa-i, dar oare am trecut noi pe-acolo doar ca să-i transmitem codoşului recunoştinţa noastră? S-ar putea să nu pricep eu cum merge mintea oamenilor, dar tot mi s-a părut cam fără noimă. Eşti în mijlocul unei anchete şi tu iroseşti timp şi

efort ca să-ţi iei revanşa după ce-ai fost dat afară în şuturi dintr-un club.

— Ei bine...

— Ei bine ce, Harry?

— N-a fost singurul motiv. Fata găsită în Centennial Park lucra întâmplător la club, aşa că aveam o teorie că persoana care a omorât-o ar fi putut să fie acolo în seara aceea, să aştepte la ieşirea din spate şi să se ţină după ea până acasă. Am vrut să văd cum reacţionezi dacă descoperi ce avem de gând să facem. Plus că eşti destul de bătător la ochi, aşa că am vrut să i te arăt lui Mongabi, ca să verific dacă te văzuse în seara aceea.

— Dar n-ai avut noroc?

— Nu. Aş zice că n-ai fost acolo.

Toowoomba râse.

— Nici măcar nu ştiam că dansează la bară, zise. Am văzut-o prin parc şi m-am gândit că cineva ar trebui să-i spună cât de periculos e să umble singură noaptea. Şi să-i demonstrez ce se poate întâmpla.

— Cazul ăsta, cel puţin, e rezolvat, zise pe un ton sec Harry.

— Păcat că nimeni altcineva în afară de tine n-o să aibă satisfacţia asta, zise Toowoomba.

Harry decise să rişte.

— Dacă tot n-o să mai aibă altcineva satisfacţia asta, poate c-ai putea să-mi spui şi ce s-a întâmplat cu Andrew în apartamentul lui Otto. Fiindcă Otto era prietena ta, aşa-i?

La celălalt capăt al firului se făcu linişte.

— N-ai prefera să ştii ce face Birgitta?

— Nu, zise Harry cu voce domoală, stăpânită. Ai zis că o să te porţi ca un gentleman, am încredere în tine.

— Sper că nu încerci să mă faci să am mustrări de conştiinţă, Harry. E un exerciţiu fără rost. Sunt psihopat. Şi ştiu asta, zise Toowoomba pufnind scurt în râs. Te ia groaza, nu alta. Noi, psihopaţii, n-ar trebui să fim conştienţi de asta. Dar eu am ştiut dintotdeauna. La fel şi Otto. Otto ştia şi că, din când în când, trebuia să le aplic pedeapsa. Doar că nu şi-a putut ţine clanţa. Deja îi spusese lui Andrew

şi era pe punctul să cedeze, aşa că a trebuit să acţionez. În după-amiaza cu spectacolul de la teatru, m-am strecurat în apartamentul lui, după ce-a plecat, şi-am înlăturat tot ce ar fi putut face legătura cu mine – poze, cadouri, scrisori, chestii de genul ăsta. Şi s-a auzit soneria la uşă. Am crăpat cu grijă geamul de la dormitor şi, când m-am uitat, am văzut, spre uluirea mea, că era Andrew. Primul impuls a fost să nu deschid uşa. Dar mi-am dat seama îndată că planul meu original avea să eşueze. Fiindcă intenţionam să-l vizitez pe Andrew la spital în ziua următoare şi să-i donez discret o lingură, o brichetă, o seringă de unică folosinţă şi o punguţă cu multdorita heroină, dar cu ceva adăugat de mine în ea.

— Un cocteil ucigaş.

— Poţi spune şi aşa.

— Dar cum puteai fi sigur că o s-o ia? Doar ştia că eşti un criminal.

— Nu ştia că ştiu că ştie. Fii atent, Harry. Nu ştia că Otto îmi spusese. Oricum, un dependent intrat în sevraj e dispus să-şi asume riscuri. Să aibă încredere, de pildă, în cineva despre care crede că-l consideră ca un tată. Dar n-avea sens să-mi mai bat capul cu toate astea. Ieşise din spital şi stătea acum la intrarea în bloc.

— Aşa că ai hotărât să-l laşi înăuntru?

— Ştii cât de rapid funcţionează creierul uman, Harry? Ştii că afurisitele alea de vise cu scenarii lungi şi întortocheate despre care credem că se desfăşoară de-a lungul unei întregi nopţi durează doar câteva clipe de activitate cerebrală febrilă? În tot atâta timp am conceput şi planul de a face să pară că Andrew era în spatele întregii poveşti. Jur, până atunci nu mă gândisem la asta nicio clipă! I-am dat deci drumul în scară şi-am aşteptat să urce. M-am pus după uşă, cu cârpa mea magică…

— Eter.

— …şi după aceea l-am legat pe Andrew de un scaun, i-am găsit seringile şi ce-i mai rămăsese din provizia de heroină şi i-am injectat-o ca să mă asigur că n-o să facă gălăgie până ce veneam înapoi de la teatru. La întoarcere,

am mai făcut rost de nişte marfă, apoi eu şi cu Andrew am ţinut o adevărată petrecere. Da, petrecerea chiar c-a prins aripi şi, când am plecat, l-am lăsat atârnând de tavan.

Din nou hohotul scurt de râs. Harry se străduia să respire calm şi profund. Nu-i mai fusese niciodată în viaţă atât de frică.

— Ce vrei să spui cu *trebuia să le aplic pedeapsa?*

— Cum?

— Ai zis că trebuia să le pedepseşti.

— A, asta, da. Cum sunt sigur că ştii, psihopaţii sunt adeseori paranoici sau suferă de alte idei delirante. Ideea mea delirantă e că în viaţa asta am misiunea de a-mi răzbuna neamul.

— Violând femei albe?

— Femei albe *fără copii.*

— Fără copii? repetă perplex Harry.

Era o particularitate comună tuturor victimelor pe care ancheta n-o scosese la iveală – şi ce temei ar fi avut s-o facă? Nu era nimic neobişnuit, la femei atât de tinere, să nu aibă copii.

— Da, exact. Chiar n-aţi observat? Terra Nullius, Harry! Când aţi ajuns aici, ne-aţi definit drept nomazi fără drept de proprietate fiindcă nu semănăm pământul. Ne-aţi luat ţara, aţi violat şi aţi ucis în faţa ochilor noştri.

Toowoomba nu trebuia să ridice tonul, fiindcă vorbele erau îndeajuns de puternice.

— Ei bine, femeile voastre fără copii sunt acum Terra Nullius pentru mine, Harry. Nu le-a fertilizat nimeni, aşadar nu sunt ale nimănui. Nu fac decât să urmez logica omului alb şi să fac cum a făcut şi el.

— Dar spui chiar tu că-i o idee delirantă, Toowoomba! Ştii cât e de bolnavă!

— Fireşte că-i bolnavă. Dar boala e normală, Harry. Absenţa bolii e cea primejdioasă, fiindcă atunci organismul încetează să mai lupte şi, nu peste mult timp, decade şi piere. Dar iluziile, Harry… nu le subestima. Merită să le ai în orice cultură. S-o luăm pe a voastră, de pildă. În creştinism, e o discuţie întreagă despre cât de dificil e să ai credinţă,

despre îndoielile ce-l pot sâcâi până şi pe cel mai iscusit şi devotat preot. Dar această recunoaştere a îndoielii nu e totuna cu a admite că această credinţă pe care aţi ales-o e o nebunie? N-ar trebui să renunţi la nebuniile tale aşa de uşor, Harry. La celălalt capăt al curcubeului ar putea fi o răsplată.

Harry se întinse la loc în pat. Încerca să nu se gândească la Birgitta, la faptul că nu avea copii.

— De unde puteai şti că n-au copii? se auzi rostind cu glas răguşit.

— Le-am întrebat.

— Cum…?

— Unele au zis că da, au copii, fiindcă au crezut că o să le cruţ dacă spuneau că au o liotă de copii în grijă. Şi au avut fiecare câte treizeci de secunde s-o dovedească. O mamă care nu are la ea o poză cu copilul ei nu-i mamă, părerea mea.

Harry îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi de ce blonde?

— Nu e o regulă strictă. Doar reduce şansele ca vreuna dintre ele să aibă în vene sângele poporului meu.

Harry încercă să nu se gândească la pielea albă ca laptele a Birgittei. Toowoomba chicoti cu voce îngroşată.

— Îmi dau seama că vrei să ştii multe, Harry, dar telefoanele mobile sunt scumpe şi idealiştii ca mine nu-s bogaţi. Ştii ce trebuie să faci şi ce nu.

Apoi închise. Cât vorbiseră, amurgul, căzând iute, lăsase peste odaie o întunecime cenuşie. Două antene de gândac în mişcare se iţiră prin crăpătura din cadrul uşii, verificând dacă drumul e liber. Harry se înveli cu cearşaful şi se ghemui în pat. Afară, pe acoperiş, o kookaburra singuratică îşi începu concertul de seară, în vreme ce King’s Cross se dezmorţea, gata de încă o noapte albă.

✯

Harry o visă pe Kristin. Poate în doar două secunde de somn REM, dar în vis se scurgea vreme îndelungată, o jumătate de viaţă, aşadar poate că şi visarea fusese mai lungă de câteva clipe. Kristin purta o rochie verde de seară;

îşi trecu mâna prin păr şi-i spuse să o însoţească. O întrebă unde, însă ea se afla într-un balcon semideschis, cu perdele fluturând împrejur, iar pe fundal vocile gălăgioase ale copiilor făceau atâta zarvă, încât nu-i auzi răspunsul. Când şi când, lumina soarelui era atât de puternică, încât o făcea să dispară complet.

Se dădu jos din pat şi se apropie ca să audă ce spunea ea, însă Kristin pufni în râs şi o luă la fugă, se sui pe grilajul balconului şi îşi dădu drumul, plutind ca un balon verde. Se înălţă peste acoperişuri, chiuind: „Haideţi, toată lumea! Haideţi, toată lumea!” Mai târziu, ajunse în vis să alerge bezmetic, întrebând pe toată lumea unde se ţinea petrecerea, însă cei întrebaţi ori nu ştiau, ori o porniseră deja într-acolo. Se duse apoi la Frogner Lido, însă nu avea destui bani pentru bilet şi trebui să sară un gard ca să intre. Ajuns în cealaltă parte, descoperi că se tăiase şi că sângele lăsase o dâră pe iarbă în urma lui, pe dalele pardoselii şi-n sus pe scări, până la platforma de sărituri înaltă de zece metri. Nu mai era nimeni acolo, aşa că se întinse pe spate şi ridică ochii spre cer, ascultând micile plescăituri umede, în vreme ce picături de sânge cădeau, de sus, peste marginea bazinului aflat departe, jos. I se păru că undeva sus, către soare, vede plutind o siluetă verde. Îşi duse mâinile la ochi ca pe un binoclu şi abia atunci o putu zări limpede. Era nespus de frumoasă şi aproape transparentă.

✯

Fu trezit de un pocnet ce-ar fi putut proveni de la o armă de foc. Rămase întins, ascultând ploaia şi zumzetul vieţii ce forfotea în King’s Cross. După un timp, se cufundă iarăşi în somn. Apoi Harry o visă din nou pe Kristin de mai multe ori, sau aşa îşi închipui, pentru restul nopţii. Doar că, în anumite momente, avea păr roşcat şi vorbea suedeză.

52
Un computer

ORA NOUĂ.

Lebie îşi lipi fruntea de uşă, închizând ochii. Doi agenţi de poliţie cu veste antiglonţ negre se aflau lângă el, în stare de alertă, cu armele pregătite. În spatele lor, pe scări, erau Watkins, Yong şi Harry.

— Am ajuns! zise Lebie şi scoase cu grijă la iveală şperaclul.

— Nu uitaţi, dacă nu e nimeni în apartament, nu atingeţi nimic, le şopti Watkins poliţiştilor.

Lebie se trase în lateral şi deschise uşa pentru cei doi agenţi, care pătrunseră în apartament ca la carte, fiecare cu câte un pistol ţinut cu ambele mâini.

— Sigur nu-i vreo alarmă? şopti Harry.

— Am verificat toate companiile de pază din oraş şi niciuna nu are în baza de date apartamentul ăsta, zise Watkins.

— Şş, ce se-aude? zise Yong.

Ceilalţi ciuliră urechile, însă nu sesizară nimic neobişnuit.

— Şi aşa s-a dus teoria cu expertul în bombe, spuse cu voce seacă Watkins.

Unul dintre poliţişti se întoarse în cadrul uşii.

— E OK, zise.

Răsuflară uşuraţi şi intrară. Lebie încercă să aprindă lumina pe hol, însă nu funcţiona.

— Ciudat, spuse văzând că nu mergea nici întrerupătorul din salonul mic, dar curat şi ordonat. Cred că a sărit vreo siguranţă.

— N-are a face, zise Watkins. E suficientă lumină aici pentru o percheziţie. Harry, te ocupi de bucătărie. Lebie, baia. Yong?

Yong se oprise în faţa computerului de pe birou, lângă fereastra salonului.

— Am o bănuială… zise. Lebie, ia lanterna şi verifică siguranţele de pe hol.

Lebie se duse şi îndată lumina se aprinse, iar computerul porni.

— Rahat, făcu Lebie revenind în salon. De siguranţă era legat un fir de aţă, a trebuit să-l trag de-acolo mai întâi. L-am urmat de-a lungul peretelui şi duce până la uşă.

— Are o încuietoare electronică, nu? Siguranţa a fost conectată la încuietoare în aşa fel încât, atunci când am deschis uşa, s-a oprit curentul electric. Sunetul pe care l-am auzit era ventilatorul din computer oprindu-se, zise Yong apăsând pe tastatură. Calculatorul ăsta e pus pe repornire automată, aşa că putem vedea ce programe mergeau înainte să se închidă.

O imagine a pământului apăru pe ecran, iar din boxe se auzi un freamăt voios.

— Ştiam eu! zise Yong. Jigodie isteaţă! Uitaţi aici! zise arătând spre o iconiţă de pe ecran.

— Yong, pentru numele lui Dumnezeu, să nu pierdem acum timp cu asta, spuse Watkins.

— Şefu', pot să vă împrumut mobilul o clipă? întreabă poliţistul cel mic de statură şi înhăţă telefonul Nokia al lui Watkins fără să aştepte răspunsul. Care-i numărul de aici?

Harry citi cu voce tare numărul de pe telefonul de lângă computer, iar Yong îl formă pe tastatura mobilului şi apăsă butonul de apel. Când telefonul începu să sune, dinspre computer se auzi un bâzâit şi iconiţa de pe ecran se mări şi începu să salte.

— Şş, făcu Yong.

După câteva secunde, se auzi un bip. Se grăbi să închidă telefonul mobil.

Lui Watkins îi apăru o cută mare între sprâncene.

— Ce naiba faci acolo, Yong?

— Şefu', mă tem că Toowoomba a meşterit o alarmă până la urmă. Şi alarma s-a declanşat.

— Explică! ceru Watkins, ajuns la capătul răbdării.

— Vedeţi programul ăsta pornit? E un serviciu de mesagerie telefonică legat printr-un modem de telefon. Înainte ca Toowoomba să iasă din casă, citeşte la microfon şi înregistrează în computer mesajul de întâmpinare. Când

oamenii sună, activează programul, declanşează mesajul lui Toowoomba şi, după bipul pe care l-aţi auzit, îşi pot lăsa pe computer propriul mesaj.

— Yong, ştiu ce-i un robot telefonic. Care-i faza?

— Şefu', aţi auzit rostit vreun mesaj înainte de bip, acum, când am sunat?

— Nu…

— Asta pentru că mesajul a fost transmis, însă nu a fost salvat în sistem.

Watkins începea să se dumirească.

— Spui că, atunci când s-a oprit curentul şi computerul s-a închis, la fel a făcut şi robotul telefonic.

— Exact, domnule.

Reacţiile lui Yong erau uneori ciudate. Ca acum, de pildă. Faţa îi strălucea de încântare.

— Aşadar… ăsta e sistemul de alarmă, şefu'.

Harry nu zâmbea, fiindcă pricepuse magnitudinea dezastrului.

— Deci Toowoomba nu are decât să sune la propriul număr şi să audă că mesajul de întâmpinare lipseşte ca să ştie că i-a intrat cineva în apartament prin efracţie.

În cameră se lăsă tăcerea.

— N-o să se întoarcă în veci aici înainte să sune mai întâi, zise Lebie.

— Căcat, căcat, căcat, exclamă Watkins.

— Şi ar putea suna în orice clipă, zise Harry. Trebuie să câştigăm nişte timp. Sugestii, cineva?

— Ei bine, răspunse Yong, am putea vorbi cu compania telefonică, să-i convingem să blocheze numărul şi să pună un mesaj în care să explice că-i vorba despre o defecţiune.

— Şi dacă sună la companie?

— Probleme cu cablurile în zonă datorate… ăă… unor săpături.

— Cam dă de bănuit. O să sune la vecini, să verifice, zise Lebie.

— Va trebui să deconectăm toată zona, zise Harry. Puteţi face asta, şefu'?

Watkins se scărpină după ureche.

— O să fie haos. De ce naiba…?

— E o urgenţă, şefu'!

— Rahat! Dă-mi telefonul, Yong. McCormack o să trebuiască să se descurce cu chestia asta. Orice ar fi, nu putem opri multă vreme legăturile telefonice din tot cartierul, Holy. Trebuie să ne plănuim următoarea mişcare. Căcat, căcat, căcat!

UNSPREZECE ŞI JUMĂTATE.

— Nimic, zise cu disperare în glas Watkins. Absolut nimic, paştele mă-sii!

— Doar nu ne puteam aştepta să ne lase un bileţel cu adresa unde o ţine, zise Harry.

Lebie ieşi grăbit din dormitor şi clătină din cap. Nici măcar Yong, care dăduse o raită prin toată zona, nu avea nimic de raportat.

Luară loc în salon.

— E cam ciudat, totuşi, remarcă Harry. Şi dacă ne-am percheziţiona unii altora casele am găsi, până la urmă, *ceva.* O scrisoare interesantă, o revistă porno pătată, o poză cu vreo iubită din tinereţe, o pată pe cearşaf, ceva. Dar individul ăsta e criminal în serie şi n-am găsit absolut nimic care să ducă la concluzia că ar avea o *viaţă.*

— N-am mai văzut un bârlog de burlac aşa de ordonat, zise Lebie.

— *Prea* ordonat, replică Yong. E aproape bizar.

— Ne-a scăpat ceva, zise Harry studiind tavanul.

— Am fost peste tot, făcu Watkins. Dac-o fi lăsat indicii, atunci nu-s aici. Gagiul ăsta doar mănâncă, doarme, se uită la TV, se cacă şi lasă mesaje pe computer.

— Aveţi dreptate, se băgă Harry. Nu aici locuieşte Toowoomba-ucigaşul. Persoana care trăieşte aici e un tip anormal de ordonat care nu-i preocupat că ar putea atrage vreo privire asupra lui. Dar ce facem cu celălalt? Poate că mai are o locuinţă? Apartament, cabană, ceva?

— Pe numele lui, nu, zise Yong. Am verificat înainte să pornim încoace.

Telefonul mobil sună. Era McCormack. Vorbise cu cei de

la compania de telefonie. La argumentul că era vorba despre o situaţie de viaţă şi de moarte, conducerea companiei răspunsese că putea fi o situaţie de viaţă şi de moarte şi dacă vreun vecin ar fi avut nevoie să sune la urgenţe. Dar, cu un pic de ajutor de la primărie, McCormack izbutise să blocheze liniile până la şapte seara.

— Acum nu ne mai opreşte nimic să fumăm aici, zise Lebie, scoţând un trabuc subţire. Nici să scăpăm scrum pe mochetă şi să lăsăm urme babane de pantofi pe hol. Are cineva un foc?

Harry se căută de chibrituri, descoperi o cutie în buzunar şi aprinse unul. Rămase apoi cu ochii pironiţi pe cutie, dându-şi seama că îi stârnise interesul.

— Ştiţi ce-i special la cutia asta de chibrituri? zise. Ceilalţi se grăbiră să scuture din cap.

— Zice pe ea că beţele sunt impermeabile. Că sunt chibrituri de folosit la munte şi pe mare. Voi ţineţi pe lângă voi, de obicei, chibrituri care nu se umezesc?

Alte scuturări din cap.

— Ar fi greşit să spun că le poţi cumpăra doar de la magazine specializate şi că sunt un pic mai scumpe decât chibriturile normale?

Ceilalţi ridicară din umeri.

— În orice caz, nu sunt standard, n-am mai văzut aşa ceva, zise Lebie.

Watkins cercetă cu luare-aminte cutia.

— Cred că are cumnatul meu chibrituri din astea, pe barca lui, spuse.

— Am primit cutia asta de la Toowoomba, adaugă Harry. La înmormântare.

Se lăsă tăcere.

Yong tuşi.

— Pe hol e o poză cu un iaht.

✯

ORA UNU.

— Mersi pentru ajutor, Liz, spuse Yong, terminând apelul. Am aflat! E în portul de agrement din Lady Bay, pe numele unui oarecare Gert Van Hoos.

— OK, făcu Watkins. Yong, tu rămâi aici în caz că se întoarce Toowoomba. Lebie, Harry şi cu mine o pornim într-acolo.

Se circula uşor şi noua Toyota a lui Lebie torcea mulţumită, gonind cu 120 la oră pe New South Head Road.

— Fără întăriri, şefu'? întrebă Lebie.

— Dacă dăm de el acolo, trei oameni sunt mai mult decât suficienţi, zise Watkins. Yong susţine că pe numele lui Toowoomba nu există niciun permis de portarmă iar intuiţia îmi spune că nu e genul care să umble înarmat.

Harry nu izbuti să se abţină.

— Ce intuiţie e asta, şefu'? Aceeaşi care a spus că-i o idee bună să-i intrăm în apartament? Aceeaşi care a zis că Birgitta ar trebui să-şi ţină emiţătorul radio în geantă?

— Holy, eu…

— Întrebam, şefu', atâta tot. Dacă e să ne folosim de *intuiţia* ta ca ghid pentru orice, ar însemna că, luându-ne după cele petrecute până acum, sigur o să-l găsim înarmat. Nu că…

Harry îşi dădu seama că ridicase tonul şi tăcu. Nu acum, îşi zise. Nu încă. Sfârşi propoziţia cu voce mai domoală.

— Nu că m-ar deranja. Asta înseamnă că-l pot împăna cu plumb.

Watkins preferă să nu răspundă, alegând să se uite posac pe geamul portierei. Harry văzu, în oglindă, zâmbetul precaut şi greu de desluşit al lui Lebie.

✯

UNU ŞI JUMĂTATE.

— Plaja Lady Bay[15], zise Lebie şi arătă cu degetul. Un nume cât se poate de potrivit – aici, Harry, e cea mai mare plajă pentru gay din Sydney.

Deciseră să parcheze lângă îngrăditura ce mărginea portul de agrement şi coborâră un deluşor ierbos până la cheiuri, unde catargele se înghesuiau de ambele laturi ale pontoanelor înguste. Intrarea era străjuită de un paznic somnoros, purtând o uniformă albastră, decolorată de soare. Se învioră imediat când Watkins îi arătă legitimaţia

[15] În engleză, „Lady Bay" înseamnă „Coiful Doamnei" (N.red.).

de poliţist şi le descrise locul unde era ancorat vasul lui Gert Van Hoos.

— E cineva la bord? întrebă Harry.

— Din câte ştiu eu, nu, zise paznicul. E cam greu să ai totul sub observaţie vara, dar cred că n-a mai fost nimeni pe la barcă de vreo două zile.

— Dar a mai fost cineva recent, totuşi.

— Da, dacă îmi amintesc eu bine… Domnul Van Hoos a venit marţi seară. De obicei, parchează lângă apă. În aceeaşi noapte a şi plecat.

— Şi de atunci n-a mai fost nimeni pe vas? întrebă Watkins.

— În tura mea, nu. Dar suntem mai mulţi, din fericire.

— Era singur?

— Da, din ce-mi amintesc.

— A cărat ceva pe barcă?

— Probabil, nu mai ştiu. Majoritatea au bagaje.

— Ni-l puteţi descrie pe domnul Van Hoos? zise Harry.

Paznicul se scărpină în cap.

— Păi… nu, de fapt nu pot.

— De ce nu? întrebă surprins Watkins.

Paznicul făcu o mutră ruşinată.

— Sincer să fiu, cred că toţi aborigenii arată la fel.

Soarele licărea în undele din rada portului de agrement, însă mai departe, în larg, se ridicau valuri înalte, grele. Harry simţi, în vreme ce înaintau grijulii în lungul pontonului, că vântul e mai puternic aici. Recunoscu numele vasului, *Adelaide,* şi numărul de înmatriculare imprimat pe o latură. *Adelaide* nu era unul dintre iahturile mari din port, însă era bine întreţinut. Yong le explicase că doar vasele cu motoare peste o anumită mărime trebuiau înregistrate, aşa că avuseseră, de fapt, destul noroc aici. Ba chiar Harry avea neplăcuta senzaţie că avuseseră prea din belşug, că şi-l consumaseră pe tot cu ocazia asta. Ideea că Birgitta putea fi acolo, la bord, îi făcea inima să-i bubuie în piept.

Watkins îi făcu semn lui Lebie să intre primul. Harry trase piedica pistolului şi-l aţinti spre hubloul care dădea în salon,

în vreme ce Lebie punea circumspect piciorul pe punte. Watkins se împiedică de parâma ancorei şi ateriză pe punte cu un bufnet. Se opriră şi ascultară, însă nu se auzeau decât vântul şi plescăitul valurilor izbindu-se de carenă. Amândouă tambuchiurile care dădeau spre salon şi dormitorul de la pupă erau încuiate cu lacăte. Lebie scoase şperaclul şi se puse pe treabă. Izbuti, în câteva minute, să le descuie pe amândouă.

Deschise apoi tambuchiul ce dădea spre salon şi Harry coborî primul. Era beznă acolo jos şi Harry rămase ghemuit, cu pistolul în faţă, până ce coborî şi Watkins şi trase draperiile. Era o barcă de agrement simplă, dar mobilată cu gust. Salonul era lambrisat cu mahon, însă altminteri nu se vedeau urme de opulenţă. O hartă maritimă era desfăcută pe masă. Deasupra ei era prinsă fotografia unui tânăr boxer.

— Birgitta! strigă Harry. Birgitta!

Watkins îl bătu înţelegător pe umăr.

✯

— Nu-i aici, îi confirmă Lebie după ce scotociră barca de la proră până la pupă.

Watkins îşi băgase capul într-una dintre cutiile de pe puntea din spate.

— S-ar putea să fi fost aici, zise Harry, scrutând largul mării.

Vântul căpătase putere şi valurile erau tivite cu spumă albă.

— Am face bine să-i aducem pe cei de la criminalistică, să vedem ce găsesc ei, spuse Watkins îndreptându-se de şale. Asta poate să însemne că are un bârlog pe care nu i-l ştim.

— Sau… zise Harry.

— Prostii! O ţine ascunsă undeva. Se pune doar problema s-o găsim.

Harry se aşează. Vântul i se juca în păr. Lebie încercă să-şi aprindă un trabuc, însă trebui să renunţe după câteva încercări.

— Şi-acum ce facem? întrebă Harry.

— Ne dăm jos rapid de pe barca asta, zise Watkins. Ne poate vedea de pe drum, dacă vine cu maşina încoace.

Se ridicară, încuiară tambuchiurile şi Watkins făcu un pas mare peste parâma ancorei ca să nu se împiedice iar.

Lebie rămase pe loc.

— Ce-i? întrebă Harry.

— Păi… zise Lebie, nu-s eu expert în bărci, dar asta e normal?

— Ce?

— Să arunci ancora când eşti amarat la ponton?

Schimbară priviri.

— Ajută-mă s-o ridic, spuse Harry.

53
Şopârlele cântă

ORA TREI.

Goneau pe şosea. Norii goneau pe cer. Copacii care mărgineau drumul se clătinau, fluturându-şi ramurile spre ei. Vântul culca la pământ iarba şi staţia pârâia. Soarele devenise palid şi umbre călătoare pluteau grăbite peste întinderea mării.

Harry stătea pe bancheta din spate, dar nu vedea nimic din furtuna care se dezlănţuise împrejur. Vedea doar funia verde, cu pojghiţă lipicioasă, pe care o trăseseră din apă cu zvâcniri spasmodice. Picăturile de apă căzuseră în mare ca nişte mărgăritare şi, din adânc, zăriseră o siluetă albă ridicându-se încetişor la suprafaţă.

Într-o vacanţă de vară, tatăl lui îl luase la pescuit cu barca şi prinseseră un halibut. Un peşte alb, de-o mărime inimaginabilă. Şi atunci Harry rămăsese cu gura căscată, iar mâinile începuseră să-i tremure. Maică-sa şi bunică-sa bătuseră bucuroase din palme când intraseră în bucătărie cu prada şi se apucaseră de îndată să despice, cu cuţite mari şi lucitoare, carnea rece şi însângerată a peştelui. Harry avea să viseze, tot restul verii, uriaşul halibut din barcă, ochii bulbucaţi ai peştelui şi expresia lui încremenită, şocată, de parcă nu i-ar fi venit a crede că îl păştea cu adevărat moartea. La următorul Crăciun, Harry se alesese în farfurie cu nişte bucăţi gelatinoase, iar taică-său povestise tuturor, cu mândrie, cum prinseseră halibutul în Isfjorden. „Ne-am gândit să încercăm ceva nou Crăciunul ăsta”, zisese maică-sa. Lui Harry i se păruse că mâncarea miroase a moarte şi descompunere. Plecase cu lacrimi în ochi de la masă, sufocându-se de indignare.

Acum, Harry stătea pe bancheta din spate a maşinii care gonea; închise ochii şi se imaginã uitându-se ţintă în apă, văzând ceva ce aducea cu o meduză adunându-şi tentaculele în jurul frânghiei, apoi răsfirându-le din nou. Tentaculele de meduză se apropiară apoi de suprafaţă,

căpătând o formă circulară ce încerca să ascundă trupul alb şi gol din josul lor. Frânghia îi era trecută pe după gât şi corpul lipsit de viaţă i se păruse lui Harry ciudat de străin, de nefamiliar.

Însă, când o întorseseră pe spate, Harry avusese aceeaşi senzaţie. Era expresia din vara aceea. Ochi înceţoşaţi în care se citea o ultimă, acuzatoare întrebare: Asta e totul? Asta ne e cu adevărat menirea, ca totul să se sfârşească aşa? Chiar sunt viaţa şi moartea într-atât de banale?

— Ea e? întrebase Watkins şi Harry răspunsese întâi că nu.

Însă când Watkins repetase întrebarea, Harry îi zărise umerii, văzuse porţiunea de piele înroşită de lângă dunga albă de la sutien.

— A bătut-o soarele, răspunse uluit. M-a rugat s-o ung cu loţiune pe spate. A spus că are încredere în mine. Dar era arsă de soare.

Watkins se opri lângă el şi-l cuprinse pe după umeri.

— Nu-i vina ta, Harry. Mă auzi? S-ar fi întâmplat oricum. Nu-i vina ta.

✯

Se făcuse mai întuneric, iar rafalele de vânt erau atât de puternice acum, că zgâlţâiau eucalipţii, le făceau crengile să se zbuciume, gata parcă să se desprindă din rădăcini şi să înceapă să hoinărească precum plantele ucigaşe din *Ziua trifidelor* a lui John Wyndham, aduse la viaţă de furtuna dezlănţuită.

— Şopârlele cântă, zise deodată Harry.

Erau primele cuvinte rostite de când urcaseră în maşină. Watkins se întoarse spre el şi Lebie îi aruncă o privire în oglindă. Harry tuşi.

— Andrew a zis asta la un moment dat. Şopârlele şi oamenii din familia şopârlelor aveau puterea de a stârni furtuni şi ploaie prin cântec. Mi-a spus că Marele Potop a fost iscat de şopârle, care au cântat şi s-au tăiat cu cuţite de cremene, ca să-l înece pe ornitorinc, adaugă schiţând un zâmbet. Aproape toţi ornitorincii au murit, dar câţiva au supravieţuit. Ştiţi ce-au făcut? Au învăţat să respire sub

apa.

Primele picături mari de ploaie aterizară, vibrând scurt, pe parbriz.

— N-avem mult timp, continuă Harry. Toowoomba o să-şi dea seama curând că suntem pe urmele lui şi-o să dispară ca un şobolan în gaură. Eu sunt singura legătură pe care o avem cu el şi acum vă întrebaţi dac-o să pot face faţă. Ce să vă spun? Cred c-o iubeam pe fata asta.

Watkins făcu o mutră stingherită. Lebie dădu încetişor din cap.

— Dar o să respir sub apă, zise Harry.

✯

TREI ŞI JUMĂTATE.

Nimeni, în sala de conferinţe, nu lua în seamă văicărelile ventilatorului.

— Aşadar, ştim cine e omul nostru, zise Harry. Şi ştim că mai crede că poliţia *nu* ştie. Probabil are impresia că o să încerc să falsific probe care să-l incrimineze pe Evans White. Dar mă tem că situaţia e foarte temporară. Nu mai putem ţine zona fără acces la telefon, plus că, în curând, o să-nceapă să pară suspect dacă aşa-zisa problemă nu e remediată.

— Avem oameni pe poziţie, dacă are de gând cumva să apară pe-acasă. Am postat oameni şi în apropierea bărcii. Însă eu, unul, sunt convins că e mult prea grijuliu ca să facă vreo prostie fără să fie sută la sută sigur că nu-l pândeşte vreo ameninţare. E probabil realist să presupunem că în seara asta, cândva, o să-şi dea seama că i-am intrat în apartament. Asta ne oferă două opţiuni. Putem da alarma, putem intra în direct la televiziune ca să facem zarvă şi să sperăm că-l găsim înainte să dispară. Contraargumentul ar fi că oricine a pus la cale un sistem ca acela se prea poate să-şi fi făcut planuri în perspectivă. De îndată ce-şi vede poza, s-ar putea să intre în pământ. A doua opţiune este, aşadar, să folosim puţinul timp pe care-l avem până ce ne simte respirându-i în ceafă şi să încercăm să-l prindem cât încă nu bănuieşte nimic.

— Votez să mergem după el, zise Lebie culegându-şi de

pe umăr un fir de păr.

— Să-l prindem? Sydney are peste patru milioane de locuitori şi n-avem nici cea mai vagă idee unde-ar putea să fie. Nici măcar nu ştim dacă e în Sydney!

— Asta e sigur, zise. Ştim că a fost în Sydney în ultima oră şi jumătate.

— Cum? Spui că a fost văzut?

— Yong, zise Harry, dându-i cuvântul poliţistului aflat mereu cu zâmbetul pe buze.

— Telefonul mobil! Începu acesta de parcă i s-ar fi cerut să-şi citească eseul, cu voce tare, în faţa clasei. Toate conversaţiile pe mobil sunt legate prin ceea ce numim staţii-releu, care primesc şi transmit semnale. O companie de comunicaţii vede semnalul abonaţilor, aşa cum e recepţionat de diversele staţii. Fiecare acoperă o zonă de cam zece kilometri. Acolo unde e semnal bun, ca de pildă în zonele urbane, de semnalul telefonului se ocupă două sau mai multe staţii deodată, cam cum e când transmiţi unde radio. Asta înseamnă că, atunci când vorbeşti la telefon, compania îţi poate localiza poziţia pe o rază de zece kilometri. Dacă apelul poate fi prins de două staţii în acelaşi timp, asta va reduce perimetrul la porţiunea unde se suprapun cele două zone de acoperire a semnalului. Dacă semnalul tău e receptat de trei staţii, zona e şi mai mică şi tot aşa. Aşadar, mobilul nu poate fi legat de o adresă, ca un telefon standard, dar avem un punct de pornire.

În momentul ăsta, ţinem legătura cu trei tipi de la compania de comunicaţii care-i urmăresc semnalul lui Toowoomba. Putem să îi conectăm la o linie deschisă aici, în sala de conferinţe. Deocamdată, primim semnale simultane de la doar două staţii şi aria de suprapunere e cât tot oraşul, plus portul şi jumătate din Woolloomooloo. Veştile bune sunt că ţinta noastră e în mişcare.

— Şi ce ne mai trebuie e un pic de noroc, interveni Harry.

— Sperăm să ajungă într-unul dintre perimetrele mai mici, acoperite de trei sau mai multe relee. Dacă se întâmplă aşa, putem să trimitem imediat toate echipajele fără însemne pe care le avem şi să sperăm că putem pune

mâna pe el.

Watkins nu părea foarte convins.

— Deci a vorbit cu cineva acum şi-a mai sunat şi cu o oră şi jumătate în urmă; de amândouă dăţile semnalul a fost recepţionat la staţiile din Sydney, aşa-i? zise el. Şi trebuie să ne bazăm pe faptul c-o să mai vorbească la afurisitul de telefon ca să-l găsim? Dar dacă nu mai vorbeşte cu nimeni?

— Îl putem suna noi, zise Lebie.

— Minunat! exclamă Watkins, cu obrajii îmbujoraţi. O idee grozavă! Îl putem suna din sfert în sfert de oră, pretinzând că suntem robotul cu ora exactă sau alte tâmpenii! Ceea ce i-ar spune că nu-i tocmai o idee isteaţă să vorbească la telefon!

— Nu-i nevoie, zise Yong. Nu-i nevoie să vorbească cu nimeni.

— Cum…?

— E de ajuns să aibă telefonul pornit, zise Harry. S-ar părea că Toowoomba nu e conştient, dar, atâta vreme cât telefonul nu e închis, trimite automat un bip la jumătate de oră, ca să transmită că-i conectat. Bipul e înregistrat de staţii la fel ca o conversaţie.

— Deci…

— Deci să ţinem linia liberă, să ne facem nişte cafea şi să ne punem pe aşteptat şi sperat.

54
O ureche bună

Din difuzorul telefonului se auzi o voce metalică.

— Semnalul a fost recepţionat la staţiile 3 şi 4.

Yong arătă către harta oraşului întinsă pe panou. Pe ea fuseseră desenate cercuri numerotate înfăţişând zonele de acoperire ale diferitelor staţii-releu.

— Prymont, Glebe şi-o bucată din Balmain.

— Ce mama dracului! înjură Watkins. O zonă mult prea mare. Cât e ceasul? A încercat să sune acasă?

— E şase, răspunse Lebie. În ultima oră a sunat de două ori la numărul de la apartament.

— O să se prindă în curând că ceva nu-i în regulă, zise McCormack ridicând-se iarăşi în picioare.

— Dar încă nu şi-a dat seama, zise cu voce domoală Harry, care în ultimele două ore stătuse nemişcat pe un scaun, cu spinarea lipită de perete.

— Ce mai zice prognoza meteo? întrebă Watkins.

— Că vremea se strică şi mai tare, spuse Lebie. Vânturi puternice, se aşteaptă furtună la noapte.

Minutele treceau, iar Yong se duse să-şi mai ia cafea.

— Alo? se auzi în difuzorul telefonului.

Watkins sări ca ars.

— Da?

— Abonatul tocmai a folosit telefonul. A apărut la staţiile 3, 4 şi 7.

— Stai! făcu Watkins uitându-se pe hartă. E o bucată din Prymont şi Darling Harbour, aşa-i?

— Corect.

— Rahat! Dacă mai apărea şi la staţiile 9 şi 10, puneam mâna pe el!

— Unde a sunat? zise McCormack.

— La dispeceratul nostru central, răspunse vocea metalică. A întrebat ce se întâmplă cu numărul de acasă.

— Căcat, căcat, căcat! se porni Watkins, roşu ca sfecla. Scapă! Să dăm alarma!

— Gura! se auzi răspunsul tăios, în cameră se lăsă tăcerea.

— Mă scuzaţi pentru exprimare, domnule, zise Harry. Dar aş sugera să aşteptăm până la următorul bip şi să nu ne pripim.

Watkins îl privi cu ochii holbaţi.

— Holy are dreptate, zise McCormack. Ia loc, Watkins. În mai puţin de o oră, blocajul telefonic o să se termine. Asta înseamnă că mai avem unul, maximum două bipuri până ce Toowoomba află că doar telefonul lui e încă oprit. Prymont şi Darling Harbor nu sunt întinse geografic, dar vorbim despre cele mai populate districte ale oraşului. Dacă trimitem maşini cu grămada acolo, o să se creeze haos, care o să-l ajute pe Toowoomba să scape. Aşteptăm.

La şapte fără douăzeci, se auzi un mesaj în difuzor:

— A fost recepţionat un bip la staţiile 3, 4 şi 7.

Watkins gemu.

— Mulţumesc, zise Harry şi deconectă microfonul. Aceeaşi zonă ca data trecută, ceea ce sugerează că nu mai e în mişcare. Unde ar putea, aşadar, să fie?

Se strânseră în jurul hărţii.

— Poate se antrenează un pic, zise Lebie.

— Chiar! zise McCormack. Sunt săli de sport prin zonă? Ştie cineva pe unde se antrenează individul?

— O să verific, şefu', zise Yong şi dispăru.

— Alte idei?

— Zona e plină de toate atracţiile turistice care sunt deschise după-amiaza, zise Lebie. Poate o fi prin Grădina Chinezească?

— Pe vremea asta cred că ar prefera să rămână înăuntru, zise McCormack.

Yong reveni, clătinând din cap.

— L-am sunat pe antrenorul lui. N-a vrut să-mi spună, aşa că a trebuit să-i zic că-s de la poliţie. Sala unde se antrenează Toowoomba e în Bondi Junction.

— Bravo, ce să zic! exclamă Watkins. Cât crezi că o să treacă până ce antrenorul o să-l sune pe Toowoomba pe

mobil ca să-l întrebe ce naiba vrea poliţia de la el?

— E urgent, spuse Harry. O să-l sun eu pe Toowoomba.

— Ca să-l întrebi unde e?

— Ca să văd ce se petrece, zise Harry şi puse mâna pe receptor. Lebie, vezi să fie reportofonul pe înregistrare şi toată lumea să-şi ţină gura!

Îngheţară cu toţii. Lebie aruncă o privire spre străvechiul aparat şi-i făcu semn că e-n ordine. Harry îşi înghiţi nodul din gât. Îşi simţea degetele amorţite pe taste. Telefonul sună de trei ori înainte ca Toowoomba să răspundă.

— Alo…

Glasul ăla… Harry îşi ţinu răsuflarea şi îşi apăsă receptorul pe ureche. În fundal, se auzeau voci.

— Cine-i acolo? zise încet Toowoomba.

Harry auzi un sunet, urmat de ţipete extaziate de copii. Apoi auzi râsul gros şi calm al lui Toowoomba.

— Măi să fie, cred că-i Harry al nostru. Ciudat că suni tocmai când mă gândeam la tine. Se pare că e o problemă cu telefonul de acasă şi mă întrebam dacă ai ceva de-a face cu asta. Sper că nu, Harry.

Se auzi un alt sunet. Harry se concentră, însă nu reuşi să-şi dea seama ce e.

— Mă apucă agitaţia când nu-mi răspunzi, Harry. Devin foarte agitat. Nu ştiu ce vrei, dar poate că ar trebui să închid. Asta e, Harry? Încerci să mă găseşti?

Sunetul…

— Căcat! ţipă Harry. A închis.

Se prăbuşi într-un scaun.

— Toowoomba ştia că sunt eu. Dar cum putea şti, pentru numele cerului?

— Derulează caseta, zise McCormack. Şi aduceţi-l pe Marguez.

Yong o zbughi afară, lăsându-i să asculte înregistrarea.

Harry nu izbuti să se controleze. Simţi că i se zbârleşte părul pe ceafă când auzi iarăşi, în difuzor, vocea lui Toowoomba.

— Este clar vorba despre un loc cu multă lume, zise Watkins. Ce-i cu pocnetul ăla? Ascultaţi, voci de copii. O fi

vreun bâlci?

— Pune-o încă o dată, zise McCormack.

— *Cine-i acolo?* se auzi iarăşi vocea lui Toowoomba, urmată de un zgomot înfundat şi de chiotele copiilor.

— Ce e…? începu să zică Watkins.

— Un plescăit puternic, zise din uşă o voce, făcându-i pe toţi să se întoarcă într-acolo.

Harry văzu un căpşor cafeniu cu bucle negre, o mustăcioară şi nişte ochelari micuţi, cu lentile groase, ataşat de un corp mătăhălos ce părea umflat cu o pompă de bicicletă, gata oricând să plesnească.

— Jesús Marguez – cele mai bune urechi din toată poliţia, zise McCormack. Şi nici măcar nu-i orb.

— Aproape orb, îngână Marguez îndreptându-şi ochelarii. Ce aveţi aici?

Lebie puse din nou înregistrarea. Marguez ascultă cu ochii închişi.

— Interior. Pereţi de cărămidă. Şi sticlă. Sunetul nu e diminuat de nimic, deci nu sunt covoare sau perdele. Oameni, tineret de ambele sexe – probabil nişte familii tinere.

— Cum poţi să ştii toate astea doar ascultând nişte zgomote? întrebă suspicios Watkins.

Marguez oftă. Era limpede că nu nimerea pentru prima dată printre sceptici.

— Îţi dai seama ce fantastice instrumente sunt urechile? zise. Pot distinge între un milion de diferenţe unice de presiune. Un milion. Şi acelaşi sunet poate fi alcătuit din zeci de frecvenţe şi elemente. Ceea ce înseamnă că ai la dispoziţie peste zece milioane de posibilităţi. Un dicţionar obişnuit conţine doar câteva sute de mii de cuvinte de bază. Deci ai de ales din zece milioane de variante, restul e antrenament.

— Ce sunet se aude pe fundal, încontinuu? întrebă Harry.

— Cel între 100 şi 120 de hertzi? Greu de spus. Putem pune un filtru de sunet în studio şi să-l izolăm, dar o să fie nevoie de timp.

— Şi asta ne lipseşte nouă, zise McCormack.

— Dar cum de şi-a dat seama că-i Harry, deşi Harry n-a scos o vorbă? întrebă Lebie. Intuiţie?

Marguez îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască, cu o expresie absentă.

— Ceea ce numim atât de drăgălaş intuiţie, prietene, e o chestie care are mereu sprijinul impresiilor noastre senzoriale. Dar când impresia e atât de măruntă şi delicată că o putem percepe doar ca pe o senzaţie – o pană sub nas când dormim – şi nu reuşim s-o asociem cu ceva anume, creierul intervine şi ajungem s-o numim intuiţie. Poate... felul în care respira Harry?

— Mi-am ţinut respiraţia, zise Harry.

— L-ai mai sunat de aici? Poate acustica? Sunetele din fundal? Oamenii au memorii senzaţionale în ce priveşte zgomotele, în general mai bune decât ne dăm noi seama.

— L-am mai sunat de aici... zise Harry holbându-se la bătrânul ventilator. Fireşte. De aceea pot recunoaşte zgomotul de pe fundal. Am mai fost acolo. Bulele...

Se întoarse către ceilalţi.

— E la Acvariul din Sydney!

— Hm, zise Marguez studiind atent lucirea lentilelor. Are noimă. Am fost şi eu pe-acolo, bineînţeles. Un asemenea plescăit ar putea fi scos de coada unui crocodil de apă sărată mai mărişor.

Când mai ridică iarăşi privirea, văzu că rămăsese singur în încăpere.

55
O directă de dreapta şi trei împuşcături

ORA ŞAPTE.

Ar fi pus poate în pericol vieţile civililor pe bucata scurtă de drum de la secţia de poliţie până la Darling Harbour dacă n-ar fi fost furtuna, care golise străzile de oameni şi maşini. Lebie, totuşi, făcea tot ce putea şi probabil că luminile albastre ale girofarului îi îngăduiră unui pieton solitar să sară din faţa maşinii, salvându-şi viaţa în ultimul moment, şi unor maşini să vireze brusc, evitând o tamponare. Watkins, pe bancheta din spate, înjura cum îi venea la gură, în vreme ce McCormack, în faţă, suna la Acvariu ca să-i pregătească pentru acţiunea poliţiei.

Când intrară în parcare, văzură că steguleţele din rada portului fluturau în bătaia vântului şi că valurile se spărgeau de muchia digului. Câteva maşini de poliţie ajunseseră deja şi agenţi în uniformă blocau ieşirile.

McCormack dădu ultimele ordine.

— Yong, tu le distribui oamenilor noştri pozele cu Toowoomba. Watkins, rămâi cu mine în sala de supraveghere – au camere de luat vederi care acoperă tot perimetrul acvariului. Lebie şi Harry, vă puneţi pe scotocit. Acvariul se închide în câteva minute. Aici aveţi staţiile de emisie-recepţie, băgaţi căştile în urechi, prindeţi microfoanele la revere şi verificaţi imediat că aveţi contact radio. Vă ghidăm noi din sala de supraveghere, bine?

Când Harry se dădu jos din maşină, îl lovi o rafală de vânt, cât pe ce să-l dărâme. Fugiră la adăpost.

— Din fericire, nu-i aşa de plin ca de obicei, anunţă McCormack, care deja gâfâia după micul lor sprint. Probabil din cauza vremii. Dacă e aici, o să-l găsim.

Fură întâmpinaţi de responsabilul cu securitatea, care le arătă lui McCormack şi lui Watkins unde e sala de supraveghere. Harry şi Lebie îşi verificară staţiile, li se făcu loc să intre şi o porniră pe coridoare.

Harry îşi verifică arma din tocul prins pe umăr. Acvariul părea diferit acum, cu atâtea lumini şi vizitatori. Parcă trecuse o veşnicie de când fusese aici cu Birgitta, o eră întreagă.

Încercă să nu se gândească la asta.

— Suntem pe poziţie.

Vocea lui McCormack suna sigură şi liniştitoare în cască.

— Ne uităm la camere acum. Yong e cu doi agenţi, verifică toaletele şi cafeneaua. Vă vedem, să ştiţi. Continuaţi.

Coridoarele alcătuiau cercuri, întorcându-se de unde porniseră. Harry şi Lebie mergeau în sens invers acelor de ceasornic, aşa că toate feţele veneau către ei. Inima lui Harry bătea cu putere. Gura îi era uscată, iar palmele umede. Îi învăluia un zumzet alcătuit din cuvinte rostite în limbi străine şi lui Harry i se păru că străbat un vârtej alcătuit din naţionalităţi, culori şi veşminte de toate felurile. Trecură prin tunelul subacvatic unde îşi petrecuse noaptea cu Birgitta – şi unde acum se afla un pâlc de copii, cu nasurile lipite de sticlă, urmărind cum viaţa marină îşi desfăşoară ritmurile obişnuite.

— Locul ăsta îmi dă fiori, şopti Lebie, care păşea cu mâna băgată în buzunarul hainei.

— Promite-mi că n-o să tragi aici, zise Harry. N-aş vrea jumătate din port şi vreo duzină de rechini în poală, OK?

— Nicio problemă, răspunse Lebie.

Ieşiră în cealaltă parte a Acvariului, care era aproape pustie. Harry înjură.

— Închid casa de bilete la şapte, zise Lebie. Acum, oamenii care încă mai sunt aici trebuie lăsaţi să iasă.

Îi contactă McCormack.

— Mă tem că pasărea a zburat, băieţi. Aţi face bine să veniţi încoace, în sala de supraveghere.

— Aşteaptă aici, îi zise Harry lui Lebie.

De cealaltă parte a geamului de la ghişeu, zări un chip familiar. Purta uniformă. Harry îl apucă de braţ.

— Salut, Ben, mă mai ţii minte? Am fost aici cu Birgitta.

Ben se răsuci, privindu-i claia de păr blond, răvăşit.

— Da, aşa-i. Harry, parcă? Da, da, deci te-ai întors? Majoritatea aşa fac. Ce mai face Birgitta?

Harry înghiţi în sec.

— Uite ce, Ben. Sunt poliţist. Cum probabil ai auzit deja, căutăm un tip foarte periculos. Nu l-am găsit, dar am senzaţia că-i încă aici. Nimeni nu ştie Acvariul ăsta mai bine decât tine. E vreun loc unde ar fi putut să se ascundă?

Ben căzu pe gânduri, cu fruntea încruntată.

— Păi… zise într-un târziu. Ştii unde e Matilda, „sărăţica" noastră?

— Da.

— Între ticăloasa de pisică de mare şi ţestoasa gigant… Ei bine, am mutat-o acum şi-o să facem şi un bazin ca să punem nişte…

— Ştiu unde e. E urgent, Ben.

— Sigur. Dacă eşti în formă şi tare de înger, poţi să sari peste plexiglasul din colţ.

— În ţarcul crocodilului?

— Cea mai mare parte a timpului, Matilda stă adormită în bazin. În colţ, sunt cinci sau şase trepte pe care le folosim când o spălăm şi-o hrănim pe Matilda. Dar trebuie să te mişti rapid, fiindcă o sărăţică e incredibil de agilă, îndată se şi aruncă asupra ta, aşa de două tone cum e. Odată era cât pe ce să…

— Mersi, Ben.

Harry o rupse la fugă, făcându-i să se dea în lături pe vizitatori. Îşi plie reverul hainei şi vorbi în microfon:

— McCormack, aici Holy. O să verific după ţarcul crocodilului.

Îl prinse pe Lebie de braţ şi-l trase după el.

— Ultima şansă, zise.

Ochii lui Lebie se făcură mari de îngrijorare când Harry se opri lângă crocodil şi îşi luă avânt.

— Ia-te după mine, spuse Harry şi sări pe peretele de plexiglas, se căţără pe el şi se rostogoli de cealaltă parte.

Când tălpile îi atinseră pământul, apa din bazin începu să forfotească. O spumă albă se ridică şi, în vreme ce Harry o

apuca spre uşă, văzu un bolid verde de Formula 1 ieşind cu viteză maximă din apă, cu picioruşe de şopârlă pe laturi, rotindu-se ca paletele unui robot de bucătărie. Harry călcă greşit şi piciorul i se afundă în nisipul înmuiat. Auzi în spate vuietul motorului şi văzu, cu coada ochiului, capota căscată a vehiculului. Îşi trase iute piciorul, alergă cei câţiva metri până la uşă şi înhăţă mânerul. O fracţiune de secundă, mintea lui Harry analiză posibilitatea ca uşa să fie încuiată. În următoarea clipă, intră. Undeva în culisele minţii sale apăru o scenă din *Jurassic Park* şi reacţionă trăgând zăvorul uşii. Aşa, pentru orice eventualitate.

Scoase arma din toc. Încăperea umedă duhnea a ceva greţos, un amestec de detergent şi peşte împuţit.

— Harry! se auzi în staţie vocea lui McCormack. Unu la mână, există un traseu mai simplu decât cel pe sub nasul crocodilului. Doi la mână, rămâi acolo, calm, până ce ajunge şi Lebie.

— Nu aud ni… semnal pro… şefu', făcu Harry, scrijelind capul microfonului cu unghia. Mă d… singur.

Deschise uşa din capătul celălalt al încăperii şi ieşi într-un turn cu o scară spiralată în mijloc. Harry ghici că scările coborau către tunelele submarine, aşa că hotărî să urce. La următorul palier descoperi încă o uşă. Se uită în susul scării, dar alte uşi nu se mai vedeau.

Răsuci mânerul şi împinse încet uşa, deschizând-o cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta ţinea pistolul îndreptat în faţă. Înăuntru era întuneric beznă şi putoarea de peşte împuţit era copleşitoare.

Harry descoperi un întrerupător electric pe peretele cu uşa şi-l apăsă cu mâna stângă, însă lumina nu se aprinse. Lăsă uşa în urmă şi făcu, de probă, doi paşi înainte. Ceva îi scrâşni sub talpă. Harry ghici despre ce era vorba şi se retrase fără zgomot spre uşă. Cineva făcuse ţăndări becul din tavan. Îşi ţinu respiraţia şi ciuli urechile. Mai era cineva în încăpere? Se auzi vuietul unui ventilator.

Harry se retrase înapoi pe casa scării.

— McCormack, şopti în microfon, cred că l-am găsit. Sunaţi-l, vă rog, pe mobil.

— Harry Holy, unde eşti?

— Acum, şefu'. Vă rog.

— Harry să nu faci din asta o vendetă personală. E o…

— E arşiţă azi, domnule. Mă ajutaţi ori ba?

Harry auzi oftatul nemulţumit al lui McCormack.

— Bine, sun acum.

Harry crăpă uşa împingând-o cu piciorul şi se opri cu picioarele depărtate în cadrul ei, cu pistolul ţinut cu ambele mâini, gata să tragă, aşteptând să audă soneria telefonului. Timpul părea o picătură ce nu se mai hotăra să cadă. Trecură cam două secunde. Niciun sunet.

Nu-i aici, îşi zise Harry.

Apoi se întâmplară trei lucruri deodată.

Unu, McCormack începu să vorbească:

— Are telefonul închis…

Doi, Harry îşi dădu seama că i se desluşea silueta în cadrul uşii, ca a unei sălbăticiuni hăituite.

Trei, senzaţia că lumea explodează într-o ploaie de stele şi pete roşii lăbărţate pe retina lui.

✯

Harry îşi amintea fragmente din lecţiile de box pe care i le ţinuse Andrew cât străbătuseră drumul până la Nimbin. Că, de pildă, un croşeu executat de un profesionist e de obicei mai mult decât suficient ca să pună la pământ, inconştient, un om neantrenat. Prin mişcarea şoldurilor, se obţine o forţă imensă, care scurtcircuitează creierul imediat. Un upercut plasat exact în vârful bărbiei te saltă de la podea şi te trimite direct în ţara viselor. Cu siguranţă. La fel, o directă de dreapta venită de la un dreptaci îţi lasă prea puţine şanse să te mai poţi ţine pe picioare. Şi cel mai important lucru dintre toate: dacă nu vezi pumnul venind, corpul n-o să apuce să reacţioneze, să se ferească. O mişcare abia schiţată a capului poate reduce considerabil impactul unei lovituri. Arareori se întâmplă ca un boxer să vadă lovitura decisivă care-l trimite la podea.

Singura explicaţie pentru faptul că Harry nu-şi pierdu cunoştinţa trebuia aşadar să fi fost că omul din umbră se aflase la stânga lui. Fiindcă Harry se oprise în uşă, nu-l

putuse lovi în tâmplă cu o laterală, lovitură care, potrivit lui Andrew, ar fi fost probabil suficientă. Vreun croşeu sau upercut eficient n-avusese cum să reuşească, fiindcă Harry îşi ţinea braţele cu arma în faţă. Şi nicio directă de dreapta, fiindcă ar fi însemnat să se pună în faţa armei. Singura opţiune rămasă era o directă de stânga, o lovitură pe care Andrew o dispreţuia, numind-o „femeiască, mai potrivită să iriţi sau în cel mai bun caz să umfli ochiul vreunuia într-o bătaie pe stradă”. Poate că Andrew avusese dreptate în privinţa asta, însă directa de stânga îl trimisese pe Harry zburând înapoi pe casa scării, unde dădu cu spinarea în marginea balustradei, cât pe ce să cadă peste ea.

Când deschise totuşi ochii, descoperi că rămăsese în picioare. În capătul celălalt al încăperii se vedea o uşă deschisă, pe unde, mai mult ca sigur, fugise Toowoomba. Însă auzea şi un zăngănit despre care era destul de sigur că provenea de la arma lui căzând pe treptele de metal. Decise să-şi recupereze arma. Cu un plonjon sinucigaş pe casa scării, Harry îşi juli antebraţele şi genunchii, însă izbuti să prindă pistolul tocmai când era gata să salte peste margine şi că cadă douăzeci de metri până pe podeaua de la parter. Se chinui să se ridice în genunchi, tuşi şi avu confirmarea că îşi pierduse al doilea dinte de la venirea în ţara asta afurisită.

Dădu să se ridice şi, aproape imediat, căzu iar.

— Harry! îi ţipă cineva în ureche.

Auzi o uşă deschizându-se undeva mai jos şi simţi vibraţia unor paşi grăbiţi zgâlţâind treptele. Harry îşi stabili ca ţintă uşa din fundul încăperii, se adună de pe jos, înaintă nesigur pe picioare, aproape că se prăbuşi peste uşă deschizând-o şi ieşi împleticindu-se în amurg, cu senzaţia că-şi dislocase umărul.

— Toowoomba! răcni peste şuierul vântului, uitându-se de jur împrejur.

Oraşul se întindea înaintea lui, iar în spate se zărea podul Pyrmont. Ajunsese pe acoperişul acvariului şi trebuia să se ţină bine de marginea metalică a unei scări de incendiu ca să-şi menţină echilibrul în rafalele de vânt. Apa din rada

portului devenise o spumă albă de la atâta frământare şi în aer se simţea gustul sării. Silueta se opri o secundă şi se uită în jur. Spre stânga era o maşină de poliţie cu girofarul pornit. În faţă, după un gard, cele două rezervoare de apă, dominând cu masivitatea lor Acvariul din Sydney.

— Toowoomba! ţipă Harry şi încercă să ridice arma, însă umărul rănit refuză să funcţioneze şi Harry răcni de durere şi furie.

Silueta sări de pe scară, alergă la gard şi începu să-l escaladeze. Harry îşi dădu seama ce încerca – să intre în clădirea unde se afla turnul de apă, să iasă prin spate şi să înoate pe distanţa scurtă până la cheiul aflat de cealaltă parte. Harry se năpusti, clătinându-se, pe scara de incendiu. Se aruncă asupra gardului de parcă ar fi avut de gând să-l rupă de pe stâlpi, se săltă cu un braţ şi trecu de cealaltă parte, aterizând cu un bufnet greu pe ciment.

— Harry, raportează!

Îşi scoase casca din ureche şi alergă greoi spre clădire. Uşa era deschisă. Harry intră în fugă şi căzu în genunchi. În faţă, sub cupola acoperişului, scăldată în lumina unor becuri atârnate de un cablu de oţel care trecea pe deasupra bazinului, se afla o bucată împrejmuită a radei portului. Un ponton îngust traversa bazinul prin mijloc. Toowoomba deja străbătuse o bună bucată din el. Purta pantaloni negri şi o bluză neagră strânsă pe corp. Alerga cât de relaxat şi de elegant îi permiteau îngustimea şi instabilitatea pontonului.

— Toowoomba! răcni pentru a treia oară Harry. Stai că trag!

Harry se aplecă în faţă, nu fiindcă nu reuşea să stea drept, ci pentru că nu-şi putea ridica braţul. Ochi silueta neagră şi apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ plescăi înaintea lui Toowoomba, care părea să alerge cu o uşurinţă incredibilă. Harry ţinti ceva mai spre dreapta. Glonţul răscoli apa în spatele lui Toowoomba. Distanţa era acum de aproape o sută de metri. Un gând absurd se ivi în mintea lui Harry: era ca la antrenamentul de tir din sala de la Økern – luminile din tavan, incinta cu

ecou, pulsul din degetul lipit de trăgaci şi concentrarea adâncă, meditativă.

E ca la antrenament în sala de tir din Økern, îşi spuse Harry şi trase pentru a treia oară.

Toowoomba se aruncă în apă, cu capul înainte.

✯

Mai târziu, în declaraţia lui, Harry avea să susţină că, după estimarea lui, glonţul îl nimerise pe Toowoomba în coapsa dreaptă, cu şanse mici de a-l ucide. Însă ştiau cu toţii că n-ar fi avut cum, de la distanţa de o sută de metri, să poată estima atât de bine traiectoria glonţului. Harry ar fi putut spune orice, fără să poată demonstra cineva contrariul. Fiindcă nu mai exista un cadavru pe care să se facă autopsia.

✯

Toowoomba începu să ţipe, pe jumătate cufundat în apă, în vreme ce Harry înainta spre ponton. Se simţea ameţit şi îngreţoşat şi totul începea să se întunece – apa, becurile şi pontonul care se clătina dintr-o parte într-alta. Alergând, Harry îşi aminti ce spusese Andrew despre dragoste: că e un mister mai mare decât moartea. Şi îşi aminti şi străvechea legendă.

Sângele îi pulsa în timpane, ritmic. Harry era acum tânărul războinic Walla, iar Toowoomba era şarpele Bubbur, care luase viaţa preaiubitei sale Moora. Şi acum, Bubbur trebuia să fie ucis. Din iubire.

✯

Mai târziu, în raportul său, McCormack n-avea să poată preciza ce strigase Harry în microfon după ce se auziseră împuşcăturile. „L-am auzit alergând şi strigând ceva, probabil în norvegiană.”

Nici măcar Harry nu mai ştia ce strigase.

Într-o cursă pe viaţă şi pe moarte, Harry alergă spre capătul pontonului. Corpul lui Toowoomba se zvârcolea, făcând să se zguduie întreg pontonul. Harry crezu mai întâi că se ciocnise ceva de marginea pontonului, apoi îşi dădu seama că i se fură prada.

Era un rechin – un Mare Alb.

Îşi înălţă din apă căpăţâna albă şi desfăcu fălcile. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Harry fu sigur că rechinul o să-l înhaţe pe Toowoomba, însă animalul nu reuşi să-l apuce temeinic, ci izbuti doar să tragă mai către larg trupul care răcnea, apoi se scufundă din nou.

Fără braţe, îşi zise Harry amintindu-şi o zi de naştere sărbătorită cu multă vreme în urmă împreună cu bunica lui în Åndalsnes, când se jucaseră de-a apucatul mărului, încercând să înhaţe cu gura mere dintr-o putină cu apă, iar maică-sa râsese cu atâta poftă că după aceea trebuise să se întindă pe sofa.

Mai avea treizeci de metri. Se gândea c-o să reuşească, însă rechinul se întoarse. Era atât de aproape, încât Harry îi văzu ochii reci rotindu-se în orbite, în extaz parcă, în vreme ce-şi etala triumfător şirul dublu de dinţi. Reuşi de data asta să apuce între fălci un picior şi îşi smuci capul dintr-o parte într-alta. Un jet de picături se arcui în aer. Toowoomba fu azvârlit ca o păpuşă de cârpe şi ţipătul se opri. Sosi şi Harry.

— Monstru scârbos, e al meu! începu să se văicărească printre lacrimi, îndreptând spre rechin arma şi golindu-şi tot încărcătorul în bazin.

Prin apă se răspândi o nuanţă roşiatică, asemănătoare cu a sucului de pepene verde. Harry zări, în adâncuri, luminile tunelului subacvatic unde adulţi şi copii se strângeau să vadă încleştarea finală, o dramă în toată oroarea ei, ospăţul ce avea să intre în competiţie cu „Omorârea clovnului” pentru locul întâi la categoria evenimente din presa de senzaţie.

56
Tatuajul

Gene Binoche arăta şi vorbea exact aşa cum era – un tip care-şi trăise viaţa din plin şi care avea de gând să şi-o trăiască aşa până la capăt. Iar până la capăt nu mai avea mult.

— Cred că le-ar prinde bine şi-acolo jos cineva care să facă tatuaje, zise Gene înmuind acul în tuş. Satana apreciază un pic de varietate când se ţine de torturat, nu crezi, frăţică?

Însă clientul era bandajat şi capul îi cădea în piept, aşa că probabil nu putea să înţeleagă observaţiile filosofice ale lui Gene şi nici să simtă acul ce-i străpungea pielea umărului.

La început, Gene refuzase să aibă de-a face cu individul ăsta, care-i intrase în micul salon şi îşi recitase solicitarea cu voce neclară, cu un accent străin, melodios.

Gene răspunsese că nu lucrează pe oameni în starea lui şi-l rugase să se întoarcă a doua zi, după ce se trezeşte, însă gagiul trântise pe tejghea 500 de dolari, pentru o muncă de vreo 150, şi de lucru nu prea avusese în ultimele luni, aşa că scosese aparatul de ras şi deodorantul solid Mennen şi se apucase de treabă. Refuzase însă un gât din sticla tipului. Gene Binoche tatuase oameni vreme de douăzeci de ani, se mândrea cu munca lui şi era de părere că un profesionist adevărat nu bea la locul de muncă. Sau, în orice caz, nu whisky.

După ce termină, îi lipi cu leucoplast o bucăţică de hârtie igienică peste trandafirul tatuat.

— Nu-l lăsa în soare şi, în prima săptămână, spală-te doar cu apă în zonă. Vestea bună e că durerea o să-ţi treacă din seara asta şi poţi să iei hârtia de pe el. Vestea proastă e că o să te-ntorci să-ţi faci şi altele, zise şi rânji. Lumea mereu se întoarce.

— Eu numai pe ăsta îl vreau, zise tipul şi ieşi clătinându-se pe uşă.

57
O mie două sute de metri şi un final

Uşa se deschise. Urletul vântului era asurzitor. Harry se ghemui în genunchi lângă ieşire.

— Eşti gata? îi strigă în ureche o voce. Deschizi la o mie două sute de metri şi nu uita să numeri. Dacă n-ai simţit paraşuta în trei secunde, ceva nu e în regulă.

Harry dădu din cap că înţelege.

— Am ieşit! ţipă vocea.

Văzu cum vântul ia în stăpânire uniforma neagră purtată de bărbatul mărunt care se îndrepta spre trapa de sub aripa avionului. Harry aruncă o privire la altimetrul de pe piept. Arăta puţin peste trei mii cinci sute de metri.

— Mersi din nou! strigă spre pilot, care întoarse capul şi răspunse:

— N-ai de ce, frăţioare! E mult mai bine decât să fac poze la culturi ilegale de marijuana!

Harry scoase afară piciorul drept. Se simţea ca în copilărie, când mersese cu maşina părinţilor pe valea Gudbrandsdalen către locul de vacanţă din Åndalsnes şi, deschizând geamul de la o portieră, scosese mâna afară, să „zboare”. Îşi aminti cum i se opintise în palmă curentul de aer.

Vântul era tăios acum şi Harry trebui să pună piciorul cu nădejde pe suportul de lângă trapă. Ţinu socoteala în gând, cum îi spusese Joseph – „piciorul drept, mâna stângă, mâna dreaptă, piciorul stâng”. Se opri lângă Joseph. Crâmpeie de nori pluteau spre ei, prindeau viteză, îi înconjurau şi dispăreau într-o clipită. Sub ei se vedea o cuvertură peticită, înjghebată din nuanţe de verde, galben şi cafeniu.

— Verificare! îi ţipă Joseph în ureche.

— Gata! strigă Harry şi aruncă o privire spre pilot, care îi făcu semn, ridicând degetul mare, că totul era în regulă. Pregătit de salt! strigă din nou, uitându-se la Joseph, care purta cască, ochelari de protecţie şi arbora un zâmbet larg

pe figură.

Harry se aplecă şi ridică piciorul drept.

— Orizont! Sus! Jos! Du-te!

Apoi ajunse în aer, simţindu-se ca şi cum ar fi fost propulsat în spate, în vreme ce avionul îşi continua netulburat zborul. Văzu cu coada ochiului cum se roteşte avionul, apoi îşi dădu seama că de fapt el se rotea. Privi către orizont, unde pământul se arcuia şi cerul devenea din ce în ce mai albastru, până ce se contopea cu azuriul Oceanului Pacific pe care navigase, ca să ajungă acolo, căpitanul Cook.

Joseph îl prinse cu un braţ şi Harry adoptă o poziţie de cădere mai bună. Verifică altimetrul. Două mii şapte sute de metri. Dumnezeule, aveau oceane de timp la dispoziţie! Îşi răsuci partea de sus a corpului şi întinse braţele, executând o jumătate de rotire în jurul axei. Era Superman, nu alta!

Departe, spre vest, se vedeau Munţii Albaştri, având această culoare fiindcă eucalipţii, nişte arbori foarte aparte, emanau vapori albaştri ce se puteau vedea de departe. Joseph îi spusese asta. Îi spusese şi că în spatele lor se afla ceea ce strămoşii săi, indigeni seminomazi, numeau acasă. Şesurile nesfârşite şi aride – sălbăticia – alcătuiau cea mai mare parte a acestui imens continent, un furnal nemilos unde părea puţin probabil că ceva ar fi putut supravieţui. Şi totuşi, poporul lui Joseph reuşise asta vreme de mii de ani, până la apariţia albilor.

Harry privi în jos. Totul părea calm şi pustiu dedesubt, planeta arăta paşnică şi binevoitoare. Altimetrul indica două mii de metri. Joseph îi dădu drumul, cum le fusese înţelegerea. O încălcare majoră a regulilor de instructaj, dar deja încălcaseră regulile venind aici de capul lor şi sărind. Harry îl privi pe Joseph cum îşi lipeşte mâinile de corp ca să-şi sporească viteza şi cum spintecă aerul, depărtându-se de el cu o rapiditate uluitoare.

Cât ai clipi, Harry rămase singur. Cum suntem întotdeauna. Doar că e mult mai plăcut când eşti în cădere liberă la două mii de metri de sol.

Kristin îşi făcuse alegerea într-o cameră de hotel, într-o zi mohorâtă de luni. Poate că se trezise, sleită de ziua cea nouă înainte măcar ca ea să înceapă, se uitase pe fereastră şi hotărâse că-i era destul. Prin ce procese mentale trecuse, asta Harry nu ştia. Sufletul uman era un codru des şi întunecat şi toate deciziile le luai de unul singur.

O mie cinci sute de metri.

Poate că ea făcuse alegerea corectă. Flaconul de pastile golit sugera că, cel puţin, nu avusese îndoieli. Şi, într-o zi, oricum avea să se sfârşească totul; într-o zi, avea să vină vremea. Nevoia de a părăsi această lume cu un pic de ştaif dădea, fireşte, măsura unei anume vanităţi – o slăbiciune – pe care doar puţini o aveau.

O mie trei sute de metri.

Alţii aveau o slăbiciune pentru trăit. Simplu şi necomplicat. Sau poate nu doar simplu şi necomplicat, însă toate acestea erau, simţea acum, foarte departe de el. La o mie două sute de metri mai jos, adică. Apucă mânerul portocaliu din dreptul stomacului, trase de el cu o mişcare fermă şi începu să numere:

— O mie unu, o mie doi…

JO NESBØ

CRIME

Inspectorul criminalist Harry Hole de la Poliția din Oslo este detașat la Sydney ca să-i asiste pe omologii săi australieni în rezolvarea unui caz de crimă. Harry e liber să le ofere ajutor, însă a primit instrucțiuni clare să se țină departe de necazuri. Victima — o norvegiană de douăzeci și trei de ani — este o mică celebritate în țara ei.

Nefiind genul care să stea deoparte, Harry se împrietenește cu unul dintre detectivii însărcinați cu investigarea cazului și cu unul dintre martori, implicându-se tot mai mult în găsirea ucigașului. Împreună, cei trei descoperă că uciderea tinerei face parte dintr-un șir de cazuri neelucidate, tiparul crimelor indicând că autorul ar fi un psihopat care acționează în toată țara.

Pe măsură ce se apropie tot mai mult de criminal, Harry începe să se teamă că nimeni nu este în siguranță, cu atât mai puțin cei implicați în rezolvarea cazului.

Oare îl vor prinde pe ucigaș înainte să facă o nouă victimă?

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0561-8
9 786064 005618
TREI